Editura Miron

SIDNEY SHELDON

DE
— CEALALTĂ
— PARTE A MIEZULUI NOPŢII

PROLOG

Atena: 1947

Inspectorul de poliţie Georgios Skouri privea prin parbrizul prăfuit clădirile şi hotelurile din centrul Atenei, care se destrămau într-un dans al dezintegrării, alunecând pe lângă maşină ca nişte popice uriaşe dintr-o popicărie cosmică.

— Oprim circulaţia pentru douăzeci de minute, spuse poliţistul în uniformă de la volan.

Skouri dădu absent din cap şi continuă să privească jocul clădirilor. Era o iluzie care îl fascina. Căldura dogoritoare a nemilosului soare de august împresura construcţiile în valuri unduitoare, iar ele curgeau de-a lungul străzilor într-o cascadă graţioasă de oţel şi sticlă.

Era ora douăsprezece şi zece minute şi străzile erau aproape pustii. Cei câţiva pietoni curajoşi erau prea letargici pentru a arunca mai mult de o privire curioasă celor trei maşini ale poliţiei care se îndreptau spre Hellenikon, aeroportul care se afla la douăzeci de mile est de centrul Atenei. Inspectorul şef Skouri era în prima maşină. Dacă ar fi fost o zi obişnuită de muncă, el ar fi stat în biroul răcoros şi comod, în timp ce subordonaţii săi ar fi muncit în căldura toridă a după amiezei, dar acestea nu erau condiţii obişnuite şi Skouri avea două motive bine întemeiate să participe personal la evenimente. Primul, pentru că în cursul acestei zile, avioane din întreaga lume aduceau în oraş Persoane Foarte Importante, iar el trebuia să-i întâmpine cum se cuvine şi să le faciliteze trecerea prin vamă. Al doilea şi cel mai important motiv era acela că

în aeroport se aflau foarte mulţi ziarişti şi reporteri de televiziune. Inspectorul şef Skouri nu era naiv. În timp ce se bărbierea în acea dimineaţă, i-a trecut prin minte că îl va ajuta foarte mult în carieră, dacă la jurnalele de ştiri va fi văzut în prezenţa eminentelor personalităţi. Era o şansă extraordinară că acest eveniment care a stârnit senzaţie în întreaga lume s-a petrecut pe domeniul lui şi ar fi fost o naivitate din partea sa să nu profite de el. A discutat problema sub toate aspectele cu cei doi oameni care îi erau foarte apropiaţi: soţia şi amanta lui. Anna, o femeie mohorâtă, urâtă, de vârstă mijlocie, provenind dintr-o familie de ţărani, i-a spus categoric să se ţină departe de aeroport, să stea în umbră, pentru a nu fi blamat dacă se întâmplă ceva. Melina, îngerul lui frumos şi dulce, l-a sfătuit să îi întâmpine personal pe eminenţii oaspeţi. A fost de acord cu el că acest eveniment l-ar putea catapulta pe “culmile” gloriei.

Dacă Skouri se descurcă bine în această situaţie, putea să obţină o mărire de salariu şi – cu voia Domnului – putea fi numit chiar Comisar de poliţie, când actualul Comisar se va pensiona. Pentru a mia oară, Comisarul Skouri se gândi la ironia vieţii sale intime – cum ar fi fost dacă Melina i-ar fi fost soţie şi Anna amantă? şi se întrebă din nou unde a greşit.

Acum Skouri reveni în momentul prezent şi trecu în revistă ce avea de făcut. Trebuia să fie absolut sigur că totul va merge perfect la aeroport. Avea cu el doisprezece dintre oamenii lui cei mai buni. Ştia că problema principală va fi menţinerea ziariştiior sub control. El însuşi a fost uluit de numărul mare de reporteri şi ziarişti care au venit la Atena din întreaga lume. A fost intervievat de şase ori, de fiecare dată în altă limbă. Răspunsurile lui, au fost traduse în germană, engleză, japoneză, franceză” italiană şi rusă. Tocmai începuse să-i facă plăcere noul statut de celebritate, când l-a sunat Comisarul şi i-a spus că nu este înţelept din partea unui Inspector şef de poliţie să comenteze un proces de crimă care nici nu a început. Skouri era convins că adevărata motivaţie a Comisarului era gelozia, dar, în mod prudent, a hotărât să nu întindă coarda prea mult şi a refuzat alte interviuri. Cu toate acestea, Comisarul nu va avea nici un motiv să se plângă, dacă el, Skouri, se va afla la aeroport, coordonând toată activitatea, în timp ce camerele de luat vederi vor filma sosirea celebrilor oaspeţi.

În timp ce maşina gonea pe Sygrou Avenue, de-a lungul falezei, spre Phaleron, Skouri simţi că îi tremură stomacul de emoţie. În mai puţin de cinci minute va ajunge la aeroport. Revăzu în minte lista tuturor personalităţilor care vor sosi la Atena înainte de căderea serii.

*

Armand Gautier avea rău de înălţime. De fiecare dată când zbura cu avionul avea o teamă profundă, izvorâtă dintr-o dragoste excesivă faţă de propria persoană, care acum se combina cu agitaţia obişnuită de pe coasta Greciei în sezonul turistic, ceea ce îi provoca o stare de rău violent. Era un

bărbat înalt, ascetic, cu trăsături intelectuale, frunte înaltă şi gura crispată într-o expresie sardonică. La douăzeci şi doi de ani, Gautier a contribuit la crearea noului val din industria cinematografică franceză, iar în anii care au urmat a avut succes şi în domeniul teatrului. Acum, recunoscut ca unul dintre cei mai mari directori de film din lume, Gautier trăia din plin acest rol. Până în ultimele douăzeci de minute, zborul a fost foarte plăcut. Stewardesele l-au recunoscut şi s-au agitat în jurul lui, lăsându-l să înţeleagă că îi stăteau la dispoziţie şi pentru alte activităţi. Câţiva pasageri au venit la el şi i-au spus cât de mulţ îi admiră filmele şi piesele de teatru. Dar pe el l-a interesat doar studenta aceea drăguţă de la Colegiul St. Anne, din Oxford. Scria acum o teză despre teatru, pentru profesorul ei şi a ales ca temă activitatea lui Armand Gautier. Discuţia lor a mers bine până când fata a rostit numele Noellei Page.

— Aţi fost directorul ei, nu-i aşa? a întrebat ea. Sper că voi reuşi să intru la proces. Va fi un circ.

Gautier se trezi strângând cu putere braţele fotoliului şi această reacţie l-a surprins. Chiar după toţi aceşti ani amintirea Noellei îi producea o suferinţă foarte vie. Nimeni nu l-a mângâiat vreodată cum a făcut-o ea şi nimeni nu îl va mai mângâia la fel. De acum trei luni, de când Gautier a citit despre arestarea Noellei, nu s-a mai putut gândi la nimic altceva, i-a trimis telegrame, i-a scris, s-a oferit să o ajute, dar nu a primit niciodată răspuns. Nu dorea să participe la proces dar nici nu putea sta departe. În sinea sa se scuza că doreşte să vadă cât de mult s-a schimbat Noelle. Şi totuşi, în intimitate, trebuia să recunoască adevăratul motiv. Omul de teatru din el trebuia să fie prezent, trebuia să participe la dramă, să studieze chipul Noellei în timp ce judecătorul îi va spune dacă va trăi sau va muri.

Vocea metalică a pilotului se auzi în interfon, anunţând că vor ateriza la Atena în trei minute şi emoţia la gândul că o va vedea din nou pe Noelle, îl făcu pe Armand Gautier să uite răul de înălţime.

*

Doctorul Israel Katz zbura spre Atena de la Capetown, unde lucra ca neurochirurg, şef de personal la spitalul *Groote Schuur*, un spital construit de curând. Israel Katz era recunoscut ca unul dintre cei mai mari neurochirurgi din lume. Revistele medicale anunţau continuu noile sale cercetări. Printre pacienţii săi se afla acum un prim-ministru, un preşedinte şi un rege.

Se rezemă confortabil de spătarul fotoliului, în avionul BOAC. Era un bărbat de înălţime medie, cu o faţă inteligentă şi expresivă, ochii de un căprui intens şi mâinile suple, mereu agitate. Doctorul Katz era obosit şi din această cauză începuse să simtă obişnuita durere din piciorul drept, piciorul amputat acum şase ani.

A avut o zi lungă. A făcut o operaţie înainte de revărsatul zorilor, a vizitat pacienţii, apoi a participat la şedinţa Consiliului de Conducere, de unde a plecat

direct la aeroport şi a luat avionul spre Atena. Soţia sa, Esther, a încercat să-l convingă să nu plece.

— Acum nu mai poţi face nimic pentru ea, Israel.

Poate că avea dreptate, dar Noelle Page şi-a riscat odată viaţa pentru a o salva pe a lui şi el se simţea dator. Gândindu-se acum la Noelle, avea acelaşi sentiment indescriptibil, pe care l-a avut de fiecare dată în prezenţa ei. I se părea că amintirea ei putea estompa toţi aceşti ani care i-au separat. Sigur, era o fantezie romantică. Nimic nu putea aduce înapoi acei ani. Doctorul Israel Katz simţi tremurul avionului, observă trenul de aterizare, în timp ce aparatul începea coborârea. Privi pe hublou şi văzu panorama oraşului Cairo unde va lua un avion TAE spre Atena – şi spre Noelle. Era vinovată de crimă? În timp ce avionul atingea pista, doctorul se gândi la cealaltă crimă oribilă pe care Noelle a comis-o la Paris.

*

Philippe Sorel se afla pe puntea yachtului personal privind spre portul Pireu. I-a făcut plăcere călătoria pe mare, pentru că a fost una din rarele ocazii când a reuşit să scape de fani. Sorel era o atracţie pentru întreaga lume deşi ascensiunea sa a fost împotriva tuturor aşteptărilor. Nu era un bărbat frumos. Dimpotrivă. Avea faţa unui boxer care a pierdut ultimele zece meciuri – a avut nasul rupt de mai multe ori, avea părul rar şi şchiopăta uşor în mers. Dar nimic din toate aceste lucruri nu conta, pentru că Philippe Sorel avea sex appeal. Era un bărbat educat, vorbea blând şi acest amestec de blândeţe lăuntrică şi chip de şofer înnebunea femeile şi îi făcea pe bărbaţi să îl considere un erou. Acum, în timp ce yachtul său se apropia de port, Sorel se întreba din nou ce caută el aici. A amânat un film pe care dorea să îl realizeze, numai pentru a participa la procesul Noellei. Era foarte conştient că se găsea singur şi vulnerabil în faţa ziariştiior, lipsit de protecţia agenţilor şi managerilor săi. Cu siguranţă reporterii vor sugera că participarea sa la procesul fostei sale amante era o încercare de publicitate gratuită. Din orice punct de vedere ar fi privit problema, experienţa se dovedea a fi agonizantă, dar Sorel trebuia să o vadă din nou pe Noelle, trebuia să ştie dacă o poate ajuta. Yachtul aluneca uşor spre port, iar Sorel se gândi din nou la Noelle, acea Noelle pe care a cunoscut-o, pe care a iubit-o, cu care a trăit. Ajunse la aceeaşi concluzie: Noelle era capabilă să comită o crimă.

*

În timp ce yachtul lui Philippe Sorel se apropia de coasta Greciei, asistentul personal al Preşedintelui Statelor Unite se afla într-un Clipper Pan American, la o sută de mile în aer, îndreptându-se spre Aeroportul Hellenikon. William Fraser avea cam cincizeci de ani, era un bărbat prezentabil, cu părul alb, faţa ridată şi maniere autoritare. Acum privea fix un carneţel pe care îl ţinea în mână, dar căruia nu i-a întors pagina de mai bine de o oră. Fraser s-a

învoit pentru această călătorie, deşi Congresul trecea printr-o criză politică. Ştia foarte bine cât de dureroase vor fi următoarele săptămâni şi totuşi simţea că nu are de ales. Era o călătorie de răzbunare şi gândul acesta îl umplea de satisfacţie. În mod deliberat Fraser îşi alungă gândurile despre procesul care avea să înceapă mâine şi privi pe hubloul avionului. Dedesubt văzu o barcă legănându-se agale spre coasta Greciei.

*

Auguste Lanchon avea rău de mare şi de trei zile era îngrozit. Avea rău de mare pentru că vaporul pe care s-a îmbarcat la Marsilia a intrat în raza de acţiune a mistralului; era îngrozit pentru că se temea că soţia sa va afla ce făcea el. Auguste Lanchon avea şaizeci de ani, era un bărbat chel şi gras, cu picioare scurte şi îndesate şi o faţă a cărei expresie era întărită de ochii bulbucaţi şi buzele subţiri între care atârna veşnic o ţigară mototolită. Lanchon avea un magazin de îmbrăcăminte la Marsilia şi nu-şi putea permite – cel puţin aşa îi spunea mereu soţiei sale – o vacanţă ca oamenii bogaţi. Bine, îşi reaminti el, dar aceasta nu era o vacanţă. Trebuia să o mai vadă o dată pe draga lui Noelle. După ce l-a părăsit, în toţi aceşti ani, el i-a urmărit cu aviditate ascensiunea, citind cu lăcomie rubricile de scandal ale revistelor. Când Noelle a jucat primul rol într-o piesă de teatru, el a luat trenul spre Paris, să o vadă şi numai secretara aceea proastă a fost vinovată că ei nu s-au întâlnit. Mai târziu a văzut filmele în care a jucat Noelle, le-a văzut de nenumărate ori, amintindu-şi cu nostalgie cum a făcut dragoste cu ea. Deşi această excursie era foarte costisitoare, Auguste Lanchon ştia că merită fiecare bănuţ. Preţioasa lui Noelle îşi va aminti vremurile bune trăite împreună şi îl va ruga să o protejeze. El va mitui judecătorul şi câţiva funcţionari – dacă nu costa prea mult – şi Noelle va fi eliberată, el o va instala într-un apartament la Marsilia şi ea îi va sta la dispoziţie, după pofta inimii.

Doamne, dacă nu ar afla soţia lui!

*

În inima Atenei, Frederick Stavros muncea într-un birou modest la etajul al doilea al unei clădiri dărăpănate din cartierul Monastiraki. Stavros era un tânăr harnic şi ambiţios, care lupta din greu să se afirme în profesia pe care şi-a ales-o. Pentru că nu-şi putea permite să angajeze un asistent făcea singur toată munca migăloasă de cercetare a cazurilor. Nu-i plăcea această latură a activităţii sale, dar la cazul acesta o făcea conştiincios pentru că ştia că dacă va câştiga procesul va fi renumit şi nu va trebui să se mai gândească la ziua de mâine. Va reuşi să cumpere un birou luxos, să angajeze funcţionari şi să se înscrie la cel mai modern club, *Athenee Lesky*, unde îi va întâlni pe potenţialii săi clienţi. De fiecare dată când Frederick Stavros ieşea acum în lume, era recunoscut şi oprit pe stradă de oameni care i-au văzut fotografia în ziar. În

câteva săptămâni a trecut pragul anonimatului şi a devenit avocatul care îl apăra pe Larry Douglas. În sufletul său Stavros trebuia să recunoască faptul că nu avea clientul cel mai bun. Ar fi preferat să o apere pe strălucitoarea Noelle Page, nu pe necunoscutul Larry Douglas, dar şi el, Stavros, era un necunoscut. Pentru moment era mulţumit că devenise participant activ în cel mai senzaţional proces de crimă a secolului. Dacă acuzaţii vor fi achitaţi, toată lumea se va umple de glorie. Un' singur lucru îl neliniştea pe Stavros, nu îi dădea pace. Ambii acuzaţi erau învinuiţi de a fi comis aceeaşi crimă, dar pe Noelle Page o apăra un alt avocat. Dacă Noelle Page era achitată şi Larry Douglas era condamnat... Stavros se cutremură şi încearcă să-şi alunge din minte acest gând. Reporterii îl întrebau mereu dacă el crede că acuzaţii sunt vinovaţi. Zâmbea în sinea sa de această naivitate. Ce importanţă avea faptul dacă erau vinovaţi sau nu? Ei aveau dreptul la cea mai bună apărare pe care o cumpărau banii. În cazul său, Stavros recunoştea că ideea era puţin exagerată. Dar în cazul avocatului care o apăra pe Noelle Page... ah, aici aveau dreptate. Napoleon Chotas era cel mai strălucit avocat. Chotas nu a pierdut niciodată un proces important. Gândindu-se la acest lucru Frederick Stavros zâmbi în sinea sa. Pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut faţă de altcineva, dar el plănuia să ajungă pe culmile gloriei folosindu-se de talentul lui Napoleon Chotas.

*

În timp ce Frederick Stavros muncea în biroul său modest, Napoleon Chotas participa la un dineu într-o casă luxoasă din cartierul select al Atenei, Kolonaki. Chotas era un bărbat firav şi emaciat, cu ochii trişti şi o faţă ridată. Înfăţişarea lui ascundea un creier incisiv şi inteligent. Acum mânca desertul fără prea multă tragere de inimă, preocupat de procesul care avea să înceapă mâine. Cea mai mare parte a conversaţiei din seara aceea s-a concentrat asupra procesului. S-a discutat la modul general pentru că invitaţii erau prea discreţi ca să pună întrebări directe. Dar spre sfârşitul serii, când uzo şi coniacul şi-au făcut efectul, gazda a întrebat:

— Spune-ne şi nouă, crezi că sunt vinovaţi?

Chotas a răspuns inocent:

— Cum ar putea fi? Unul dintre ei este clientul meu.

Vorbele spirituale au smuls zâmbete din partea oaspeţilor.

— Cum este de fapt Noelle Page?

Chotas ezită un moment.

— Este o femeie foarte neobişnuită, răspunse el cu grijă. Este frumoasă şi talentată...

Spre surprinderea sa descoperi că nu doreşte să vorbească despre ea. De fapt nimeni nu ar fi reuşit să o descrie pe Noelle în cuvinte. Până acum câteva luni el însuşi ştia vag de existenţa ei, ca persoană renumită de care se ocupau ziarele mondene şi care poza pentru copertele revistelor. Nu a văzut-o

niciodată şi dacă s-a gândit vreodată la ea, a făcut-o cu dispreţul indiferent pe care îl simţea faţă de toate actriţele. Toate erau numai trup şi nu aveau minte deloc. Dumnezeule, cât greşise! Din momentul în care a întâlnit-o pe Noelle s-a îndrăgostit irevocabil de ea. Din pricina Noellei Page el a încălcat legea de căpătâi a meseriei sale: să nu te implici niciodată emoţional într-un caz. Chotas îşi amintea şi acum după-amiaza aceea când i s-a cerut să o apere. Îşi împacheta bagajele pentru o vacanţă de trei săptămâni pe care avea de gând să o petreacă la Paris şi Londra împreună cu amanta sa. Atunci era convins că nimic nu-l va putea împiedica să plece în vacanţă. Şi totuşi l-au împiedicat două cuvinte. Cu ochii minţii revăzu scena – valetul a intrat în dormitor şi i-a întins telefonul spunând: „Constantin Demiris”.

*

Pe insulă nu se putea ajunge decât cu elicopterul sau yachtul, dar atât aeroportul cât şi portul erau patrulate douăzeci şi patru de ore pe zi de gărzi înarmate. Insula era domeniul privat al lui Constantin Demiris şi nimeni nu îndrăznea să vină aici dacă nu era invitat. De-a lungul anilor, a fost vizitat de regi şi regine, preşedinţi şi ex-preşedinţi, vedete de cinema, renumiţi cântăreţi de operă, scriitori şi pictori faimoşi în întreaga lume. Toţi au venit aici cu emoţie. Constantin Demiris era unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi unul dintre cei mai puternici, avea gust şi stil şi ştia cum să cheltuiască banii pentru a crea frumosul.

Acum, Demiris stătea relaxat în fotoliul pufos din biblioteca bogat lambrisată şi fuma o ţigară egipteană, un amestec special de tutun făcut numai pentru el, gândindu-se la procesul care va începe mâine dimineaţă. De luni de zile, ziariştii au încercat să ajungă la el, dar el pur şi simplu nu a fost disponibil. Era suficient că amanta sa avea să fie judecată pentru crimă, suficient că numele său va fi târât în mocirla acesui caz, fie şi numai indirect. A refuzat categoric să exagereze publicitatea, acceptând interviuri. Se întreba ce simte Noelle acum, în acest moment, în celula închisorii de pe strada Nikodemous. Dormea? Era trează? Îi era frică de chinul care o aştepta? Se gândi la ultima discuţie cu Napoleon Chotas. Avea încredere în Chotas şi ştia că acesta nu îl va dezamăgi. Demiris l-a lăsat intenţionat pe avocat să înţeleagă că pentru el nu conta dacă Noelle era vinovată sau nu. Chotas trebuia să aibă grijă să se ridice la nivelul onorariului stupefiant pe care Constantin Demiris îl plătea, să o apere. Nu, nu avea niciun motiv de îngrijorare. Procesul va merge bine. Constantin Demiris era un om care nu uita niciodată nimic – îşi aminti că florile preferate ale Catherinei Douglas erau Triantafylias, frumoşii trandafiri greceşti. Întinse mâna şi luă carneţelul de pe birou. Scrise: Triantafylias. Catherine Douglas. Măcar atât putea face pentru ea.

CATHERINE

Chicago: 1919 – 1939

1

Fiecare mare oraş are o aură distinctă, o personalitate care îi dă farmecul, specific. În 1920 Chicago era un oraş agitat, un gigant dinamic, brutal şi lipsit de eleganţă, cu un picior în epoca fără de scrupule a gangsterilor care i-au dat viaţă: William B.Ogden şi John Wentworth, Cyrus McCormick şi George M. Pullman. Era regatul lui Philip Armours şi al lui Gustavus Swifts şi al lui Marshall Fields. Era regatul gangsterilor de profesie ca Hymie Weiss şi Scarface Al Capone.

Una dintre primele amintiri din copilăria Catherinei Alexander, era când tatăl său a dus-o la un bar cu duşumea prăfuită şi murdară şi a aşezat-o pe scaunul înalt din faţa tejghelei. A comandat un pahar enorm de bere pentru el şi un Green River pentru ea. Avea atunci cinci ani şi îşi amintea cât de mândru a fost tatăl ei când străinii s-au înghesuit în jurul lor şi au admirat-o. Toţi bărbaţii au comandat băuturi şi tatăl ei a plătit. Îşi amintea cum s-a lipit strâns de mâna lui, ca să îl simtă aproape. Tata era întors acasă atunci abia de o noapte şi Catherine ştia că va pleca din nou, foarte curând. Era comis voiajor şi îi explicase că munca lui îl purta prin cele mai îndepărtate oraşe, că trebuia să stea departe de ea şi mama, luni de zile, pentru ca la întoarcere să le poată aduce cadouri frumoase. Catherine a încercat cu disperare să facă o înţelegere cu el. Dacă va rămâne cu ea, ea va renunţa bucuroasă la toate cadourile. Tata a râs şi s-a minunat ce copil precoce are, apoi a plecat din nou şi l-a mai văzut după şase luni. În timpul acelor ani, mama pe care o vedea în fiecare zi, i se părea o personalitate vagă, lipsită de viaţă, în timp ce tata, pe care îl vedea foarte rar îi revenea în memorie uimitor de viu. Catherine se gândea la el ca la bărbatul frumos şi vesel, plin de umor scânteietor şi caldă generozitate. Rarele ocazii când venea acasă erau adevărate vacanţe, pline de surprize şi cadouri.

Când Catherine avea şapte ani, tata a fost dat afară din serviciu şi viaţa lor şi-a schimbat cursul. Au părăsit oraşul Chicago şi s-au mutat la Gary, Indiana, unde el s-a angajat tot comis-voiajor într-un magazin de bijuterii. Catherine a fost înscrisă la şcoală. Se ţinea departe de copii şi era îngrozită de profesorii care au luat drept îngâmfare singurătatea ei. Tata venea acasă la

cină în fiecare seară şi pentru prima dată în viaţa ei Catherine simţea că sunt o familie adevărată, ca toate celelalte familii. Duminica toţi trei plecau la Miller Beach, închiriau cai şi călăreau o oră sau două pe nisip. Catherinei îl plăcea viaţa la Gary, dar după şase luni tatăl ei a fost din nou dat afară şi familia s-a mutat la Harvey, o suburbie a oraşului Chicago. Şcoala începuse demult şi Catherine era fata cea nouă, izolată de prieteniile deja formate. A devenit cunoscută pentru singurătatea ei. Copiii, la adăpostul grupurilor de prieteni, o necăjeau pe noua lor colegă şi o ridiculizau cu cruzime.

În următorii câţiva ani, Catherine s-a ascuns sub o platoşă de indiferenţă, sub un scut care o apăra de ceilalţi copii. Când se simţea atacată răspundea cu inteligenţă caustică. Intenţia ei era să-i descurajeze pe atacatori, să fie lăsată în pace, dar efectul era cu totul altul şi neaşteptat. Lucra pentru revista şcolii şi în primul articol despre un *musical* pus în scenă de colegii ei de clasă a scris: *„Tommy Belden a avut un solo de trompetă în actul al doilea, dar l-a suflat”.* Cuvintele au fost citate, comentate pe larg şi – surpriza surprizelor – Tommy Belden a venit la ea a doua zi şi i-a spus că a fost nostimă.

La ora de engleză toţi elevii trebuiau să citească din *„Captain Horatio Hornblower”.* Catherine nu-l putea suferi. Comentariul ei a constat într-o singură propoziţie: *„Barca lui era mai mare decât golful”,* iar profesorul, care era un marinar înrăit, i-a dat calificativ „A”. Colegii de clasă au început să citeze din vorbele ei de duh şi în scurtă vreme Catherine a devenit isteaţa şcolii.

În anul acela Catherine împlinea paisprezece ani şi corpul ei se transforma căpătând forme promiţătoare de maturitate. Ore în şir stătea în faţa oglinzii şi se studia, gândindu-se cum să îmbunătăţească transformările pe care le vedea. În sinea ei se vedea Myrna Loy, care înnebunea bărbaţii cu frumuseţea ei, dar oglinda – duşmanul de moarte – îi arăta un păr zbârlit, imposibil de aranjat, ochii verzi sobri, gura care părea să se facă din ce în ce mai mare şi nasul cu vârful întors obraznic. Poate că nu era chiar urâtă, îşi spunea consolator, dar, pe de altă parte, nimeni nu va demola ziduri de nepătruns ca să ajungă la ea şi să o facă stea de cinema. Îşi sugea obrajii, îşi alungea ochii şi încerca să-şi imagineze cum i-ar sta ca model sexy. Era deprimant. Lua apoi altă poză – ochi mari deschişi, expresie languroasă şi zâmbet cuceritor. Degeaba. Nu era frumuseţea americană. Nu era nimic. Corpul ei va fi normal, îşi spunea amărâtă, dar nu va avea nimic deosebit. Şi ea îşi dorea mai mult decât orice pe lume să fie o persoană deosebită, să fie Cineva, să fie Cunoscută şi să nu moară niciodată, niciodată, niciodată.

În vara următoare, când avea cincisprezece ani, Catherine a descoperit *„Ştiinţă şi Sănătate”,* revista lui Mary Baker Eddy. În următoarele două săptămâni a petrecut o oră pe zi în faţa oglinzii, încercând să-i impună imaginii din oglindă să devină frumoasă. În cele din urmă singura schimbare pe care a remarcat-o a fost un pistrui pe bărbie şi o aluniţă pe frunte. A renunţat la dulciuri, la Mary Baker Eddy şi a renunţat să se mai privească în oglindă.

Familia s-a mutat din nou la Chicago, într-un apartament înghesuit, în partea de nord a oraşului, lângă Rogers Park, unde chiria era mică. Ţara era cuprinsă de criză economică. Tatăl Catherinei lucra din ce în ce mai puţin şi bea din ce în ce mai mult. Mama şi tata se certau tot timpul şi strigătele lor o forţau pe Catherine să plece de acasă. Mergea pe plajă şi se plimba pe malul mării, bătută de vânturi. Ore întregi privea în gol apa cenuşie, cuprinsă de o dorinţă disperată pe care nu o putea numi în cuvinte.

Dorea ceva atât de mult, încât simţea uneori o durere de nesuportat.

Apoi a descoperit cărţile lui Thomas Wolfe, care descriau cu fidelitate nostalgia dulce-amară pe care o simţea ea; dar era o nostalgie pentru un viitor pe care nu-l putea palpa – parcă undeva, cândva, ea a trăit o viaţă minunată şi acum nu-şi găsea liniştea până nu trăia din nou viaţa aceea. Începuse ciclul menstrual şi văzând schimbările fizice din ea ştia acum limpede că nevoile, dorinţele, durerile disperate după care tânjea, nu erau fizice şi nu aveau nicio legătură cu sexul. Era un dor nestăpânit de a fi cunoscută, de a se ridica deasupra milioanelor de oameni de pe pământ, dorea ca lumea să ştie cine este ea, şi când o vedea, să spună, *„Iată, trece Catherine Alexander, cea renumită pentru...”.* Renumită pentru ce? Aici era problema. Nu ştia ce îşi doreşte, dar dorea cu disperare. Sâmbăta după-amiaza, de fiecare dată când avea bani, mergea la Teatrul Lake sau la Teatrul de Stat ori la cinematograf. Se pierdea în lumea minunată şi sofisticată a lui Gary Grant şi Jean Arthur, râdea împreună cu Wallace Beery şi Marie Dressler şi agoniza împreună cu Bette Davis, în poveştiile ei romantice. Se simţea mai aproape de Irene Dunne, decât de mama sa.

Când Catherine era în ultimul an la Senn High School şi vechiul ei duşman, oglinda, a devenit în sfârşit prietena ei, fata din oglindă arăta interesantă şi plină de energie. Avea părul negru şi pielea albă mătăsoasă, trăsături delicate, o gură generoasă şi senzuală, ochii verzi inteligenţi. Avea o siluetă frumoasă, sânii bine dezvoltaţi, coapsele bine arcuite şi picioare frumoase. Imaginea din oglindă dădea impresia de mândrie, o aroganţă pe care Catherine nu o simţea, parcă această imagine avea trăsături pe care ea nu le avea. A presupus că făceau parte din scutul protecţiei cu care s-a apărat în timpul anilor de şcoală.

*

Criză economică strângea în ghearele ei naţiunea, o sufoca, iar tatăl Catherinei se pierdea în vise şi planuri de viitor care nu se materializau niciodată. Depăna constant idei, inventa tot felul de lucruri care să-i aducă milioane de dolari. A inventat un dispozitiv de fixat pe roţile unei maşini care intra în funcţiune printr-o comandă de pe bord. Nici un constructor de maşini nu s-a arătat interesat de invenţie. A inventat o reclamă luminoasă mobilă, pentru magazine. Au urmat o serie de întâlniri agitate, apoi şi această idee s-a

pierdut.

A împrumutat bani de la fratele său mai mic, Ralph, din Omaha, pentru a pune pe roţi un atelier mobil de reparat pantofi. Ore în şir a discutat ideea cu Catherine şi mama sa.

— Este imposibil să nu o rezolv. Imaginaţi-vă, să vă vină cizmarul la uşă! Nimeni nu s-a mai gândit la aşa ceva până acum. Am eu acum la uşa mea un atelier mobil de reparat pantofi? Am dreptate? Dacă aduce douăzeci de dolari pe zi, asta înseamnă o sută douăzeci de dolari pe săptămână. Două ateliere mobile aduc două sute patruzeci de dolari pe săptămână. O sută douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an. Şi acesta este numai începutul…

După două săptămâni cizmarul şi camionul cu atelierul mobil au dispărut şi s-a sfârşit un alt vis.

Catherine spera să ajungă studentă la *Universitatea Northwestern*. Era cea mai bună elevă din clasă, dar o bursă era foarte greu de obţinut şi sfârşitul şcolii se apropia cu paşi mari. Catherine ştia că va termina liceul şi va trebui să muncească. Va găsi o slujbă de secretară însă era hotărâtă să nu abandoneze niciodată visul care va da sens şi profunzime vieţii sale; faptul că nu ştia exact care era acest vis şi ce semnificaţie avea el, o făcea să se simtă cu atât mai lipsită de valoare şi o întrista. Îşi spunea că probabil trece prin crizele adolescenţei. Mă rog, oricare ar fi fost explicaţia, viaţa ei devenise de nesuportat. *Copiii sunt prea mici pentru a înfrunta adolescenţa*, se gândea ea cu amărăciune.

Doi băieţi erau îndrăgostiţi de Catherine. Unul era Tony Korman, care, într-o zi, va moşteni biroul de avocat al tatălui său, dar era cu un lat de palmă mai scund decât Catherine. Avea o piele păstoasă, ochii miopi apoşi, în schimb o adora pe Catherine. Celălat băiat era Dean McDermott, un grăsun timid, care dorea să devină dentist. Sigur, în şcoală mai era şi Ron Peterson, dar acesta nu se compara cu nimeni. Ron era vedeta fotbalistică a Liceului Senn şi toată lumea era convinsă că el va primi o bursă sportivă la Universitate. Era înalt, bine făcut, arăta ca un idol de matiné şi era de departe cel mai popular băiat din şcoală.

Singurul lucru care o oprea pe Catherine să se logodească imediat cu el era faptul că Ron nu părea să ştie de existenţa ei. De fiecare dată când trecea pe lângă el pe culoarul şcolii, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se gândea febril la o vorbă de duh, la ceva inteligent şi provocator, în cazul în care el i-ar fi propus o întâlnire. Dar când ajungea aproape de el, i se încleşta gura şi treceau tăcuţi unul pe lângă altul.

Parcă trece *Queen Mary* pe lângă o coajă de bărcuţă, se gândea Catherine cu amărăciune.

*

Problema financiară devenea tot mai acută. Chiria nu era plătită de trei

luni şi singurul motiv pentru care nu au fost evacuaţi, era magia prin care tatăl Catherinei o captiva pe propietăreasă cu planurile lui grandioase. Ascultându-l, Catherine se umplea de tristeţe. Încă era plin de vechiul optimism debordant, dar acum ea ştia să citească dincolo de faţada zgomotoasă. Minunatul său farmec, care dăduse patină tuturor lucrurilor pe care le făcea şi veseliei sale, se erodase. Acum, Catherinei el îi evoca un copil inocent în trupul unui bărbat de vârstă mijlocie, care depăna poveşti despre averi fabuloase, numai pentru a ascunde eşecurile trecutului său. Nu o dată l-a văzut Catherine dând petreceri la Henrici, luându-l apoi de-o parte pe unul dintre oaspeţi şi împrumutând suficienţi bani pentru a acoperi cheltuiala şi bacşişul generos. Era mereu generos, pentru că avea de întreţinut o reputaţie. Dar în ciuda acestor lucruri, în ciuda faptului că ştia că el a fost un tată neglijent şi indiferent, Catherine îl iubea pe omul acesta. Iubea entuziasmul şi energia lui într-o lume care trăia mereu încruntată. Acesta era darul lui şi el a împrăştiat cu generozitate din acest dar.

În cele din urmă Catherine hotărî că era mai bine cu el şi minunatele lui vise, care nu se concretizau niciodată, decât cu mama sa, căreia îi era teamă până şi să viseze.

În aprilie mama a murit de un atac de cord. A fost prima confruntare cu moartea pe care a avut-o Catherine. Prietenii şi vecinii au umplut micul apartament, transmiţând condoleanţe cu şoapte false de milă, pentru că aşa impunea tragedia.

Moartea a micşorat-o pe mama Catherinei; rămăsese doar un trup minuscul fără esenţă, fără vitalitate – sau poate că aşa a transformat-o viaţa, se gândi Catherine. Încercă să-şi amintească momentele fericite pe care le-a trăit împreună cu mama, momentele când inimile lor s-au atins; dar în mintea ei apărea mereu tata, zâmbindu-i vesel. Era ca şi cum viaţa mamei sale a fost o umbră palidă, care s-a retras înainte de zorile memoriei. Catherine privea figura de ceară din sicriu, mama ei, îmbrăcată în rochie neagră cu guleraş alb şi se gândea ce viaţă irosită a avut. Pentru ce a acceptat-o aşa? Sentimentul pe care Catherine îl avea de ani, o invadă acum din nou – hotărârea de a deveni cineva, de a lăsa o urmă în viaţă pentru a nu sfârşi într-un mormânt anonim şi lumea să nu ştie sau să nu-i pese că Alexander Catherine a trăit şi a murit şi s-a întors în ţărâna din care a fost plămădită.

Unchiul Catherinei, Ralph, împreună cu soţia sa, Pauline, au venit cu avionul din Omaha pentru a participa la înmormântare. Ralph era cu zece ani mai tânăr decât tatăl Catherinei, dar nu semăna deloc cu fratele său. Lucra la un oficiu care expedia vitamine prin poştă şi se descurca foarte bine. Era un bărbat masiv, cu umeri pătraţi, fălci pătrate, bărbie pătrată şi mintea, Catherine era sigură, tot pătrată. Soţia lui era ca o pasăre, ciripea şi se agita tot timpul. Erau oameni decenţi şi Catherine ştia că unchiul le-a împrumutat sume mari de bani, dar simţea că nu are nimic comun cu ei. Ca şi mama sa,

aceştia erau oameni lipsiţi de vise.

După funerarii, unchiul Ralph i-a anunţat că doreşte să discute ceva cu ei. S-au adunat în salonul minuscul al apartamentului şi Pauline a început să se agite în jurul lor cu ceşti de cafea şi prăjituri.

— Ştiu că aţi dus-o greu, din punct de vedere financiar, spuse unchiul Ralph spre fratele său. Eşti prea visător, întotdeauna ai fost aşa. Dar eşti fratele meu şi nu te pot lăsa să te scufunzi. Eu şi Pauline am discutat problema. Vreau să vii să lucrezi la noi.

— În Omaha?

— Vei avea un venit bun şi constant şi vei locui cu Catherine la noi acasă. Avem o casă mare.

Inima Catherinei tresări violent. Omaha! însemna sfârşitul tuturor visurilor.

— Am să mă gândesc, spuse tata.

— Plecăm cu trenul de şase, continuă unchiul Ralps, aş vrea să ştiu înainte de a pleca.

Când Catherine a rămas singură cu tata, l-a auzit mormăind:

— Omaha! Pun pariu că nu are nici măcar un salon de frizerie.

Dar Catherine ştia că el joacă teatru de dragul ei. Cu frizerie sau nu, de data aceasta nu avea de ales. În sfârşit viaţa l-a prins în cursă. Catherine se întreba cât va dăuna veseliei lui molipsitoare faptul că va duce o viaţă regulată şi va avea un serviciu plicticos, la ore regulate. Va fi ca o pasăre sălbatică lovind cu aripile pereţii coliviei, murind din cauza captivităţii. Cât despre ea, ea va trebui să uite *Universitatea Northwestern*. Făcuse o cerere de bursă, dar nu a primit răspuns. În după-amiaza aceea tata i-a telefonat fratelui său să îl anunţe că acceptă slujba.

În dimineaţa următoare Catherine s-a dus la directorul şcolii să-l anunţe că se va transfera la o şcoală din Omaha. Când a intrat în birou, el stătea dincolo de o masă impunătoare şi a început imediat să vorbească:

— Felicitări, Catherine, tocmai ai primit acceptul de bursă integrală la *Universitatea Northwestern*.

Împreună cu tata au discutat îndelung toată noaptea şi în cele din urmă au o hotărât că el. Să se mute în Omaha, iar Catherine să stea la un cămin din campusul Universităţii. Astfel, zece zile mai târziu, Catherine îl conducea pe tata pe strada La Salle. Avea un profund sentiment de singurătate din pricina plecării lui, nu dorea să-şi ia rămas bun de la omul pe care îl iubea cel mai mult pe lume; şi totuşi, era dornică să vadă trenul plecând, să fie liberă şi, pentru prima dată, să-şi trăiască viaţa! Stătea pe peron şi privea faţa tatălui său lipită de geamul vagonului. O ultimă privire; un bărbat încă frumos, puţin cam ponosit, care încă mai credea cu sinceritate că într-o zi va cuceri lumea.

În drumul spre casă, Catherine îşi aminti ceva şi începu să râdă. Pentru a ajunge la Omaha, la slujba de care avea absolută nevoie, tatăl ei a cumpărat

un loc în salonul cel mai elegant al trenului.

*

Prima zi de cursuri la *Northwestern* a fost plină de emoţii aproape de nesuportat. Pentru Catherine avea o semnificaţie deosebită, pe care ea nu o putea explica în cuvinte. Era cheia care va deschide uşa tuturor visurilor, tuturor ambiţiilor care au ars în ea mocnit timp de atâţia ani. Privea în jurul ei, în holul imens, unde sute de studenţi stăteau la coadă pentru a se înregistra în primul an şi se gândea: într-o zi veţi descoperi cine sunt. Veţi spune, „am fost coleg de şcoală cu Catherine Alexander”. Optă pentru maximum de cursuri oferite şi primi un pat într-un dormitor. În aceeaşi dimineaţă îşi găsi o slujbă – casieră în schimbul de după-amiază la *Roost*, o cafenea populară din centrul campusului studenţesc, unde studenţii se întâlneau la un sandviş şi o bere. Primea un salariu de cincisprezece dolari pe săptămână, care nu-i oferea luxul de pe lume, dar îi asigura cărţile de şcoală şi cheltuielile minime.

La jumătatea primului an de studenţie Catherine descoperi că probabil era singura virgină din campus. În copilărie a prins ici şi colo fragmente de conversaţie despre sex între oamenii în vârstă din jurul ei. I se părea minunat sexul şi teama cea mai puternică era că va trece timpul şi ea va fi prea bătrână să se bucure de el. Acum i se părea că a avut dreptate. Cel puţin în privinţa ei. Viaţa sexuală părea singurul subiect de conversaţie între colegele ei de şcoală. Se discuta în dormitoare, în sălile de clasă, la duşuri şi la Roost. Catherine era şocată de libertatea cu care se discuta subiectul.

— Jerry este incredibil. Este un King Kong.

— Vorbeşti despre cocoşul sau despre mintea lui?

— În problema asta, dragă, nu are nevoie de minte. Noaptea trecută am făcut dragoste de şase ori.

— Ai mers vreodată cu Ernie Robbins? Este mic dar tare.

— Alex mi-a propus o întâlnire pentru astă seară. Care-i pontul?

— Pontul este Alex. Nu te mai chinui. Săptămână trecută m-a dus pe plajă. M-a dezbrăcat şi a început să mă pipăie şi eu am început să-l pipăi, dar n-am găsit nimic.

Râsete.

Catherine se gândea că toate aceste discuţii erau vulgare şi dezgustătoare, dar nu scăpa niciun cuvânt. Era un exerciţiu de masochism. În timp ce fetele îşi descriau cu lux de amănunte aventurile lor sexuale, Catherine se vedea în pat cu un băiat, făcând o dragoste nebună. Simţea o durere fizică în pântec şi îşi lovea neputincioasă coapsele, încercând să simtă durerea pentru a-şi lua gândul de la cealaltă durere. *Dumnezeule,* se gândi ea, *am să mor virgină. Singura virgină la nouăsprezece ani din Northwestern. Pe dracu’ din Northwestern, poate chiar din Statele Unite! Virgina Catherine. Biserica o să mă facă sfântă şi toată lumea o să-mi aprindă lumânări o dată pe an. Ce naiba*

e cu mine? se tot întreba. *Îţi spun eu, îşi răspundea singură. Nu te vrea nimeni şi pentru chestia asta este nevoie de doi. Adică, vreau să-ţi spun, dacă vrei să joci cum se cuvine acest joc, trebuie să ai un partener.*

Numele care se repeta cel mai des în povestirile sexuale ale fetelor era Ron Peterson. Era student la Northwestern pe o bursă sportivă şi era la fel de popular aici cum a fost la Liceul Senn. A fost ales şeful de grupă al anului de începători. Catherine s-a întâlnit cu el la prima oră de latină, în ziua în care a început semestrul. Arăta şi mai bine decât la liceu, trupul lui era împlinit şi faţa avea o expresie de maturitate amoroasă. După oră el s-a apropiat de ea şi Catherine a simţit din nou cum îi bate inima să-i spargă pieptul.

Catherine Alexander!

Bună, Ron.

Şi tu eşti în grupa aceasta?

Da.

Ce fericire pe capul meu!

De ce?

De ce?! Pentru că nu am habar de latină, capitol la care tu eşti un geniu. Vom face un cuplu perfect. Eşti liberă astă seară?

Nu am nimic în program. Vrei să învăţăm împreună?

Mai bine mergem pe plajă unde suntem singuri. Avem tot timpul pentru învăţat.

*

Ron stătea în faţa ei şi o privea.

— Hei! … aăă…? încerca să îşi amintească numele ei.

Catherine înghiţi în sec căutând cu disperare să-şi amintească ea însăşi numele ei.

— Catherine, spuse repede. Catherine Alexander.

— ´Mda. Ce zici de locul ăsta? Nu-i aşa că este grozav?

Ea încercă să-i răspundă îndatoritoare, să-i facă pe plac, să-l seducă.

— Ah, da, spuse gutural, este cel mai…

Dar el privea acum o blondă uluitoare care îi făcea semn din cadrul uşii.

— Ne mai vedem noi, spuse băiatul îndreptându-se grăbit spre blondă.

Şi aşa s-a sfârşit povestea minunată dintre cenuşăreasă şi prinţul cel frumos, se gândi ea cu amărăciune. Au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, el în harem şi ea într-o peşteră din Tibet.

Din când în când Catherine îl zărea pe Ron pe aleile campusului, de fiecare dată cu altă fată, uneori cu două sau trei. *Dumnezeule, nu oboseşte niciodată?* se întreba ea. Încă mai visa cu ochii deschişi că într-o zi Ron va veni la ea şi o va ruga să-l ajute la latină, dar el nu i-a mai vorbit niciodată.

Noaptea, Catherine stătea în pat cu ochii deschişi şi îşi imagina cum fac fetele dragoste cu prietenii lor, iar băiatul care venea în vis la ea era

întotdeauna Ron Peterson. Îşi imagina cum îl dezbracă, aşa cum citise în romanele romantice – îi scotea cămaşa şi îi mângâia pieptul cu vârful degetelor, apoi îi desfăcea pantalonii... În acest moment, Catherine, al cărei simţ al umorului era de nestăvilit, şi-l imagină pe Ron căzând pe spate şi gemând de durere. *Proasto,* îşi spunea, *nici în vis nu ştii să faci ce trebuie.* Poate că ar trebui să meargă la o mănăstire. Se întreba, *oare călugăriţele aveau fantezii sexuale, oare preoţii aveau relaţii sexuale?*

Stătea într-o curte umbrită de copaci, într-o veche mănăstire din afara Romei, conturând imagini nedefinite pe suprafaţa limpede a apei dintr-un bazin. Porţile s-au deschis şi un preot înalt a intrat în curte. Purta o pălărie cu boruri largi, o sutană lungă şi neagră şi semăna exact cu Ron Peterson.

Ah, scusi signorina, murmură el, *nu ştiam că am un oaspete.*

Catherine sări repede în picioare.

Nu ar fi trebuit să intru, se scuză ea. *Dar este atât de frumos aici, încât nu m-am putut abţine.*

Sunteţi bine venită. Se apropie de ea cu ochii strălucitori. *Mia cara... te-am minţit.*

M-ai minţit?

Da. Ochii lui îi citeau până în adâncul sufletului. *Ştiam că eşti aici pentru că te-am urmărit.*

Simţi fiori de emoţie.

Dar... dar eşti preot.

Bella signorina, mai întâi sunt bărbat şi apoi sunt preot. O luă în braţe, dar se împiedică de poalele sutanei şi căzu în bazinul cu apă.

Ce prostie!

*

Ron Peterson venea la *Roost* în fiecare zi după ore şi se aşeza în cel mai îndepărtat separeu. Acesta se umplea repede cu prieteni şi devenea centrul unei conversaţii spumoase. Catherine stătea în spatele casei de marcat şi când Ron intra în cafenea o saluta politicos, dar absent, apoi se îndrepta spre locul lui preferat. Nu-i spunea niciodată pe nume. *L-a şi uitat*, se plângea Catherine în sinea sa.

Dar în fiecare zi când îl vedea intrând, îl întâmpina cu un zâmbet generos şi aştepta ca el să o salute, să îi propună o întâlnire, că-i ceară un pahar cu apă, ori virginitatea ei, orice, numai să spună ceva. Cu toate acestea el o trata ca pe o piesă din decor. Examinând fetele din cafenea cu totală obiectivitatea, Catherine se hotărî că ea era cu mult mai drăguţă decât toate, cu o singură excepţie, fantastica Jean-Anne, o blondă sudică de care Ron nu se despărţea. Catherine era convinsă că ea era mai isteaţă decât toţi laolaltă. Şi atunci, pentru Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea? De ce nu se găsise niciun băiat care să-i propună o întâlnire? Răspunsul l-a aflat a doua zi.

Se grăbea pe o alee spre cafeneaua *Roost* când a dat nas în nas cu Jean-Anne şi o brunetă, pe care nu o cunoştea.

— Ia-te-uită! Domnişoara Cea Isteaţă, spuse Jean-Anne.

Şi domnişoara numai sâni, comentă în gând, invidioasă, Catherine. Cu voce tare, spuse:

— Cursul de literatură a fost criminal, nu?

— N-o face pe grozava, spuse Jean-Anne cu răceală. Ştii destulă literatură să ţii singură un curs. Iar noi putem învăţa de la tine şi alte lucruri, nu numai literatură, nu-i aşa scumpo?

Ceva din tonul vocii o făcu pe Catherine să roşească.

— Nu… Nu înţeleg.

— Las-o în pace, spuse bruneta.

— De ce? întrebă Jean-Anne. Cine naiba se crede ea? apoi se întoarse spre Catherine. Vrei să ştii ce spune toată lumea despre tine?

Dumnezeule, nu!

— Da.

— Eşti lesbi.

Catherine o privea îngrozită, nevenindu-i să creadă.

— Sunt ce?

— Lesbiană, fetiţo. Nu mai prosteşti pe nimeni cu aerul ăsta de sfântă.

— Es… este o prostie, se bâlbâi Catherine.

— Tu chiar credeai că ne prosteşti pe toţi? continuă Jean-Anne. Te pricepi la chestia asta, doar că nu ţi-ai pus eşarfă de semnal!

— Dar eu… niciodată eu…

— Băieţii au încercat, dar tu nu i-ai lăsat niciodată.

— Să ştiţi că eu… continuă Catherine să se bâlbâie.

— Hai s-o lăsăm baltă, spuse Jean-Anne. Nu eşti genul nostru.

S-au îndepărtat şi au lăsat-o în mijlocul aleii privind uluită în urma lor.

În noaptea aceea, Catherine nu a putut dormi.

Câţi ani ai, domnişoară Alexander?

Nouăsprezece.

Ai avut vreodată relaţii sexuale cu un bărbat?

Niciodată.

Îţi plac bărbaţii?

Cui nu-i plac?

Ai dorit vreodată să faci dragoste cu o femeie?

Catherine se gândi îndelung la această problemă. I-au plăcut fetele, profesoarele frumoase, dar aceasta a făcut parte din procesul ei de maturizare. Acum se gândea concret cum ar face dragoste cu o femeie – trupuri amestecate, buzele ei pe buzele altei femei, trupul ei mângâiat de mâini feminine. Se cutremură. *Nu!* Cu voce tare, spuse: „Sunt un om normal”. Dar dacă era normală, de ce stătea acum în patul acesta singură? De ce nu era

undeva, la o întâlnire, de ce nu făcea dragoste aşa cum fac toate fetele din lume? Poate că era frigidă. Poate că avea nevoie de o operaţie. Probabil o lobotomie.

Când cerul începu să se lumineze, Catherine era tot trează cu ochii mari deschişi, dar luase o hotărâre. Îşi va pierde virginitatea. Şi fericitul care o va primi va fi Romeo tuturor fetelor din campus, Ron Peterson.

NOELLE

Marsilia – Paris: 1919 – 1939

2

S-a născut să fie prinţesă.

Primele ei amintiri erau despre dulăpiorul alb acoperit cu dantelă, ornat cu panglicuţe roz, plin cu jucării împăiate, păpuşi frumoase şi clopoţei aurii. A învăţat foarte repede că atunci când deschide gura şi scoate un strigăt, se găseşte imediat cineva care să o ia în braţe şi să o mângâie. Când avea şase luni, tata o ducea în grădină în coşuleţul ei şi o lăsa să mângâie florile.

— Ele sunt frumoase, Prinţesă, dar tu eşti mult mai frumoasă decât ele.

Acasă, cel mai mult îi plăcea când tata o lua în braţele lui puternice şi o ducea la fereastră, de unde vedeau acoperişurile clădirilor înalte.

— Acesta este Regatul tău, acolo este, Prinţesă. Întindea mâna şi arăta catargele înalte ale vapoarelor care se legănau în golf. Vezi vapoarele acelea mari? Într-o zi, vor fi ale tale.

Tot felul de vizitatori veneau la castel să o vadă, dar numai unii, mai

deosebiţi, aveau voie să o ia în braţe. Ceilalţi o priveau în leagăn şi exclamau admirativ, văzând incredibila ei frumuseţe, minunatul păr blond, pielea netedă, de culoarea mierii de albine, în timp ce tata se lăuda mândru:

— Până şi un străin vede că ea este o Prinţesă! Se aplecă deasupra leagănului şi îi şoptea: într-o zi, un Prinţ frumos va veni şi te va lua în braţe.

Apoi tata o învelea grijuliu în păturica roz şi ea adormea mulţumită. Lumea ei atunci era un vis roz cu vapoare, catarge înalte şi castele. Abia la cinci ani a descoperit că este fiica unui negustor de peşte din Marsilia, iar toate castelele pe care le vedea de la fereastra cămăruţei din pod, erau de fapt magaziile din jurul halei de peşte care mirosea îngrozitor, locul unde muncea tatăl ei, iar flota ei era de fapt formată din vechi bărci de pescuit care porneau pe mare în zorii zilei şi se întorceau după-amiaza, debordând captura de peşte pe docurile portului.

Acesta era Regatul Noellei Page.

Prietenii tatălui său îl avertizau mereu că greşeşte.

— Nu-i băga în cap tot felul de idei, Jacques. O să creadă că este mai bună decât ceilalţi copii.

Şi profeţiile lor s-au adeverit.

La suprafaţă, Marsilia este un oraş al violenţei, oraşul împânzit de marinari cu bani şi hoţi isteţi, care îi uşurează de bani. Dar spre deosebire de ceilalţi francezi, locuitorii Marsiliei au un sentiment de solidaritate, izvorât din lupta pentru supravieţuire, pentru că seva oraşului se trage din mare, iar pescarii Marsiliei aparţin uriaşei familii de pescari din întreaga lume. Ei trec furtunile şi zilele luminoase, ei împărtăşesc dezastrele şi recoltele bogate.

De aceea vecinii lui Jacques Page se bucurau de norocul lui, de faptul că i s-a născut o fiică incredibil de frumoasă. Şi ei se mirau – cum era posibil ca din mocirla acestui oraş să se nască o adevărată Prinţesă?

Părinţii Noellei nu-şi reveneau din uimire, văzând ce copil frumos au. Mama ei era o ţărancă, needucată şi cu trăsături neexpresive, cu sânii lăsaţi şi lată în şolduri. Tatăl ei era un bărbat bine făcut, lat în spate şi cu ochi suspicioşi de breton. Avea părul de culoarea nisipului ud de pe plajele Normandiei. La început el a fost convins că natura a făcut o greşeală, că această zână blondă nu putea să fie a lui şi a soţiei sale. Era convins că atunci când Noelle va creşte se va transforma într-o fată obişnuită, cum erau fiicele prietenilor săi. Dar miracolul continua să crească şi să înflorească, iar Noelle devenea cu fiecare zi mai frumoasă.

Mama Noellei era mai puţin surprinsă de frumuseţea blondă din familie, decât soţul ei. Cu nouă luni înainte de a se naşte Noelle, mama ei a întâlnit un marinar norvegian. Era un uriaş zeu viking, cu părul blond şi zâmbetul cald, seducător. În timp ce Jacques era la muncă, marinarul a petrecut un sfert de oră foarte agitat în patul negustorului de peşte.

Când a văzut cât este de blondă şi de frumoasă copilă, pe mamă a

cuprins-o teama. Trăia cu această frică, aştepta momentul în care soţul ei va întinde spre ea un deget acuzator şi îi va cere să dezvăluie adevărata identitate a tatălui. Incredibil, însă, o lăcomie ascunsă din el l-a făcut să accepte copilul ca fiind al lui.

— Poate că a moştenit sângele scandinav din familia mea, se lăuda el faţă de prieteni. Dar se vede cât de colo că seamănă cu mine..

Soţia sa asculta, accepta tacit, dar se gândea ce proşti sunt bărbaţii.

Noellei îi plăcea să fie împreună cu tata. Adora stângăciile lui şi mirosurile ciudate şi interesante pe care le simţea lângă el, dar în acelaşi timp era terorizată de brutalitatea din el. Privea cu ochii mari de uimire cum ţipa la mama şi o lovea, cu câtă furie o bătea. Mama striga de durere, dar dincolo de durere în strigătele ei exista ceva sexual şi animalic, care o făcea geloasă pe Noelle, dorind să fie în locul mamei.

Însă cu Noelle tata era întotdeauna blând. Îi plăcea să o ducă pe docuri şi să-i arate oamenii duri ai mării cu care muncea el. Pe docuri toată lumea îi spunea Prinţesa şi ea era mândră de asta, de dragul tatălui ei.

Întotdeauna dorea să-i facă pe plac tatei şi pentru că lui îi plăcea să mănânce bine, Noelle a început să gătească mâncărurile lui preferate, luând încet locul mamei la bucătărie.

La şaptesprezece ani frumuseţea promiţătoare a Noellei era în plină floare. Era o femeie fină, cu trăsături delicate, cu ochii de un violet intens şi părul bogat de un blond cenuşiu. Avea pielea proaspătă, aurie, de parcă tocmai ieşise dintr-un butoi cu miere. Avea o siluetă uluitoare, sânii generoşi, talie îngustă, coapse rotunde şi picioare lungi frumos modelate, cu glezne delicate. Vocea ei însă era lucrul cel mai deosebit, moale şi dulce ca mierea. Noelle avea un aer senzual, dar nu acesta îi dădea magia. Magia ei era faptul că dincolo de senzualitate se afla o insulă a inocenţei, iar efectul acestei combinaţii era irezistibil. Nu putea ieşi pe stradă fără să primească propuneri de la necunoscuţi. Nu erau propunerile obişnuite pe care le primeau prostituatele Marsiliei, pentru că, chiar şi cei mai obtuzi dintre bărbaţi percepeau acel ceva special al Noellei, ceva ce nu au mai întâlnit şi probabil nu vor mai întâlni. De aceea ar fi plătit oricât numai pentru a primi o părticică din acel ceva special, oricât de scurt ar fi fost momentul.

Şi tatăl Noellei era conştient de frumuseţea fiicei sale. De fapt, Jacques Page nu se gândea la altceva. Ştia ce sentimente stârneşte Noelle în toţi bărbaţii. Deşi nici el, nici soţia lui, nu au discutat despre sex cu Noelle, Jacques era convins că fata este încă virgină, are încă acel mic capital al femeii. Mintea lui de ţăran viclean a cumpănit îndelung cum să facă să obţină toate avantajele de la acest dar al naturii căzut pe capul lui pe neaşteptate. Misiunea lui era să aibă grijă ca frumuseţea fiicei sale să îi răsplătească din plin pe el şi pe Noelle. La urma urmei, el i-a schimbat scutecele, el a hrănit-o, a îmbrăcat-o, a educat-o – tot ce avea Noelle, lui i se datora. Venise vremea să-şi primească răsplata.

Dacă ar reuşi să o facă amanta unui bărbat bogat, ar fi foarte bine pentru ea, iar el va dobândi în sfârşit o viaţă mai bună. În fiecare zi era din ce în ce mai greu de trăit. Umbra războiului ameninţa Europa. Naziştii au ocupat Austria cu iuţeala fulgerului şi Europa a rămas uluită şi neputincioasă. Câteva luni mai târziu, naziştii au ocupat Slovacia. Deşi Hitler dădea asigurări că nu doreşte alte cuceriri, toată lumea avea sentimentul că se va apropia un conflict major.

Impactul evenimentelor a fost simţit cu multă duritate de Franţa. Magazinele şi pieţele s-au golit, în timp ce guvernul a rechiziţionat totul, într-un efort imens de apărare. Lui Jacques îi era teamă, dacă vor opri şi pescuitul, ce se va întâmpla cu el? Nu, răspunsul la această problemă era unul singur. Trebuia să găsească amantul potrivit pentru fiica lui. Nenorocirea era însă că el nu cunoştea oameni bogaţi. Toţi prietenii lui erau la fel de săraci ca şi el, iar Jacques nu avea de gând să lase vreun bărbat să se apropie de ea, dacă acesta nu plătea.

Răspunsul la dilema lui Jacques Page, în mod neaşteptat, l-a dat Noelle. În ultimele luni devenise foarte neliniştită. La şcoală se descurca bine, dar şcoala începuse să o plictisească. I-a spus tatălui său că vrea să muncească. El a studiat-o în tăcere, cântărind cu viclenie toate posibilităţile.

— Ce fel de muncă vrei să faci? a întrebat-o.

— Nu ştiu, a răspuns Noelle. Papa, aş putea deveni model.

Ce simplu a fost.

În fiecare după-amiază, în săptămână următoare, Jacqués Page venea acasă de la muncă, se spăla cu grijă pentru a-şi scoate mirosul de peşte din păr şi din mâini, se îmbrăca în costumul cel bun şi pleca la plimbare pe Canebière, stradă principală care lega portul de cartierele bogate ale oraşului. Se plimba şi cerceta toate saloanele de modă – un ţăran stângaci într-o lume de mătase şi dantelă, dar el nu ştia şi nici nu-i păsa că este o persoană nepotrivită în toată această eleganţă. El avea un scop şi în sfârşit l-a îndeplinit când a ajuns la *Bon Marché*. Era cel mai elegant salon de modă din Marsilia, dar nu din acest motiv a fost ales de Page. L-a ales pentru că era proprietatea domnului Auguste Lanchon. Lanchon era un bărbat de cincizeci de ani, urât, chel, cu picioare scurte şi o gură lacomă. Soţia lui, o femeie măruntă cu un profil, delicat, lucra în atelier, supraveghind croitorii. Jacquès Page le-a aruncat o singură privire domnului Lanchon şi soţiei sale şi a ştiut că a găsit răspunsul problemei.

Lanchon l-a privit cu dezgust pe străinul îmbrăcat ciudat care a intrat în magazinul său. L-a întrebat cu dispreţ:

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Jacquès Page a făcut din ochi, l-a împuns cu un deget în piept şi i-a spus:

— Problema este ce pot eu face pentru dumneavoastră, domnule. O voi lăsa pe fiica mea să lucreze pentru dumneavoastră.

Auguste Lanchon îl privea pe necioplitul din faţa sa cu uluire.

— O vei lăsa…

— Va veni mâine, la ora nouă.

— Dar eu nu…

Jacques Page dispăruse. Câteva minute mai târziu Auguste Lanchon uitase complet incidentul. A doua zi la ora nouă ridicând privirea din registre, Lanchon l-a văzut pe Jacques Page intrând în magazin. Tocmai intenţiona să-i spună directorului să-l scoată afară pe bărbatul acela, când a văzut-o pe Noelle. Amândoi se apropiau de el, tatăl şi incredibil de frumoasa lui fiică.

— Iat-o, este gata de muncă.

Auguste Lanchon o privea pe fată, umezindu-şi buzele.

— Bună dimineaţa, Monsieur, îi zâmbi Noelle. Tata mi-a spus că aveţi un loc liber pentru mine.

Auguste Lanchon dădu din cap incapabil să vorbească.

— D… da… eu… cred că putem aranja ceva, reuşi el într-un târziu să spună.

O privea şi nu-i venea să creadă. Deja îşi imagina cum va fi acest trup tânăr în mâinile lui. Jacques Page văzu reacţia şi spuse mulţumit:

— Ei bine, vă las să vă cunoaşteţi. Îl lovi pe Lanchon pe umăr şi îi făcu din ochi, gest cu o mie de semnificaţii, care nu lăsau nicio îndoială asupra intenţiilor lui.

În primele câteva săptămâni, Noelle a avut impresia că a fost transplantată într-o altă lume. Femeile care veneau în magazin erau îmbrăcate în haine minunate, aveau maniere încântătoare, iar bărbaţii care le însoţeau erau departe de pescarii gălăgioşi şi needucaţi între care crescuse ea. Pentru prima dată în viaţă, Noelle nu a mai simţit mirosul de peşte. Până acum nu şi-a dat seama, făcuse parte din viaţa ei. Dar acum totul se schimbase brusc. Şi toate, datorită tatălui său. Era mândră de felul în care a ajuns la domnul Lanchon. Tata venea de două sau trei ori pe săptămână şi pleca împreună cu Monsieur Lanchon la un coniac, sau o bere şi când se întorceau, între ei era un fel de camaraderie. La început Noellei nu i-a plăcut Monsieur Lanchon, dar el se purta întotdeauna frumos cu ea. Noelle a auzit de la una din fete că soţia lui l-a prins odată împreună cu o fată în magazia de materiale, a luat un foarfece şi domnul Lanchon a scăpat ca prin urechile acului de castrare. Noelle era conştientă că domnul Lanchon o urmăreşte tot timpul, dar era întotdeauna politicos cu ea. „Probabil, se gândea ea cu satisfacţie, îi este frică de tata”.

Acasă atmosfera era mult mai relaxată. Tata nu o mai bătea pe mama şi certurile încetaseră. Acum aveau şi friptură la masă, iar după cină, tata lua o pipă (nouă), o umplea cu tutun fin, dintr-o punguţă de piele şi savura aroma. Şi-a cumpărat un costum nou de duminică. Situaţia internaţională se înrăutăţea şi Noelle asculta cu atenţie discuţiile dintre tată şi prietenii lui. Toţi păreau alarmaţi de pericolul ameninţător, dar Jacques Page părea singurul care nu-şi făcea probleme.

La 1 septembrie 1939, trupele lui Hitler au invadat Polonia şi două zile

mai târziu Marea Britanie şi Franţa i-au declarat război Germaniei.

A început mobilizarea şi peste noapte străzile s-au umplut de oameni îmbrăcaţi în uniforme. În jurul lor era un aer de resemnare, un sentiment de *déjà vu*, ca într-un film în care ştiai ce se va întâmpla; dar nu se simţea frica. Alte ţări poate că se temeau de puternica armată germană, dar Franţa era invincibilă. Avea Linia Maginot, fortăreaţa impenetrabilă care proteja Franţa de invazii, timp de mii de ani. S-a declarat starea de asediu şi a început raţionalizarea, dar nimic din toate acestea nu-l deranja pe Jacques Page. Se schimbase, devenise mai calm. Singura dată când Noelle l-a mai văzut furios, a fost în seara când a prins-o sărutându-se cu un băiat în bucătărie, pe întuneric. Se oprise lumina şi Jacques Page stătea în uşa bucătăriei tremurând de furie.

— Ieşi afară, urla el către băiatul îngrozit. Şi să nu o mai atingi niciodată pe fiica mea, gunoi murdar ce eşti!

Băiatul a fugit îngrozit. Noelle a încercat să îi explice tatălui său că de fapt nu făceau nimic rău, dar el era prea furios să asculte.

— Nu te voi lăsa să te pierzi pe nimic, strigă el. El este un nimeni, nu este destul de bun pentru *prinţesa mea*.

În noaptea aceea, Noelle a adormit greu, minunându-se cât de mult o iubeşte tata, jurând în sinea ei că niciodată nu îl va mai supăra.

Într-o seară, înainte de ora închiderii, a venit un client în magazinul domnului Lanchon şi acesta a rugat-o pe Noelle să prezinte câteva rochii. Când Noelle a terminat nu mai era nimeni decât Lanchon şi soţia sa, care lucra la registre.

— Noelle a intrat în camera de probă să se schimbe. Era doar în sutien când Lanchon a intrat după ea. A ţintuit-o cu privirea şi buzele au început să-i tremure, în timp ce Noelle îşi căuta pe bâjbâite rochia, dar înainte să o poată îmbrăca, Lanchon era lângă ea cu mâna între picioarele ei. Noelle a simţit repulsie şi s-a cutremurat. A încercat să se îndepărteze dar Lanchon o strângea cu putere.

— Eşti frumoasă, îi şoptea. Frumoasă. Voi avea grijă să te simţi bine.

În acel moment l-a strigat soţia şi el a ieşit din cameră fără tragere de inimă.

În drum spre casă, Noelle se gândea dacă să-i spună sau nu tatălui ei ce s-a întâmplat. Probabil că o să-l omoare pe Lanchon. Şi ea îl detesta, nu suporta nici să se apropie de el, dar avea nevoie de slujbă. Tata va fi dezamăgit dacă renunţă la ea. Hotărî că pentru moment este bine să nu-i spună nimic şi va reuşi ea să se descurce singură. Vinerea următoare, doamna Lanchon a primit un telefon că mama ei este bolnavă, la Vichy. Lanchon a condus-o pe soţia sa la gară şi s-a întors la magazin cu sufletul la gură. A chemat-o pe Noelle în birou şi i-a spus că vor pleca împreună în weekend. Noelle l-a privit la început crezând că glumeşte.

— Vom merge la Viena, bolborosea el. Este acolo unul dintre cele mai

mari restaurante din lume, *La Pyramide*. Este scump, dar nu contează, eu sunt generos cu cei care se poartă frumos cu mine. În cât timp eşti gata?

Noelle îl privea fix.

— Niciodată, reuşi să spună. Niciodată.

Se întoarse şi ieşi în fugă din birou. Domnul Lanchon privi în urma ei cu faţa descompusă de furie, apoi ridică telefonul. O oră mai târziu, tatăl Noellei intra în magazin. Se duse direct la Noelle, care îl privea fericită că a venit să o salveze. A simţit el ceva şi i-a venit în ajutor. Lanchon stătea în uşa biroului. Tata a luat-o de mână şi a tras-o în birou. S-a întors să o privească.

— Îmi pare atât de bine că ai venit, Papa. Eu…

— Domnul Lanchon mi-a spus că ţi-a făcut o ofertă deosebit de generoasă şi tu l-ai refuzat.

Fata îl privea uimită.

— Ofertă? Mi-a cerut să plec cu el în weekend.

— Şi tu ai spus nu?

Înainte ca Noelle să poată răspunde, tatăl a ridicat mâna şi a lovit-o cu putere în obraz. Stătea uluită, era ameţită şi abia auzi vocea tatălui ei:

— Proastă! Proastă! A venit vremea să te mai gândeşti şi la ceilalţi, nu numai la tine, afurisită de egoistă ce eşti! Şi o lovi din nou.

Treizeci de minute mai târziu, tatăl ei stătea la colţul străzii privind maşina care îi ducea pe Noelle şi Monsieur Lanchon la Viena.

*

Camera de hotel era mobilată cu un pat dublu, mobilă ieftină de altfel, un lavoar şi o cană cu apă într-un colţ. Monsieur Lanchon nu era omul care să arunce banii. I-a dat băiatului de la lift un mic bacşiş şi în momentul în care acesta a plecat, Lanchon s-a aruncat asupra Noellei şi a început să îi smulgă hainele. Cu mâinile lui umede şi fierbinţi i-a prins sânii şi a început să-i frământe.

— Dumnezeule, eşti frumoasă, gâfâia el.

A dezbrăcat-o şi a aruncat-o în pat. Noelle stătea nemişcată, împietrită, parcă trecea printr-un moment de transă. În maşină nu a scos niciun cuvânt. Lanchon spera să nu fie bolnavă. N-ar fi putut explica poliţiei nici – ferească Dumnezeu – soţiei sale. S-a dezbrăcat şi el în grabă şi s-a aruncat lângă ea în pat. Trupul fetei era mai frumos decât bănuise.

— Tatăl, tău mi-a spus că n-ai făcut niciodată dragoste. Îi rânji mulţumit. Ei bine, am să-ţi arăt ce simte un bărbat.

Se rostogoli peste ea şi începu să forţeze, mai tare, mai tare. Noelle nu simţea nimic. În mintea ei nu răsunau decât cuvintele tatălui său. *Ar trebui să fii recunoscătoare unui domn atât de bun ca monsieur Lanchon care vrea să aibă grijă de tine. Nu trebuie decât să te porţi frumos cu el. Şi ai s-o faci pentru mine. Şi pentru tine!* Toată scenă a fost un coşmar. Era sigură că tata a înţeles

greşit, dar când a început să-i explice el a lovit-o din nou şi a început să urle, „Ai să faci aşa cum am să-ţi spun eu. Alte fete ar fi recunoscătoare dacă ar avea asemenea noroc”. *Norocul ei*. Îl privi pe Lanchon, trupul urât şi diform, chipul de animal care gâfâia şi o privea cu ochi de porc. Acesta era *prinţul* căruia o vânduse tatăl său, scumpul ei tată care a adorat-o şi care nu a suportat să o vadă pierzându-se pe nimic. Îşi aminti fripturile care au apărut din senin pe masa lor, pipa cea nouă, costumul cel nou şi îi veni să vomite.

I s-a părut că în următoarele câteva ore a murit şi s-a născut din nou. A murit Prinţesa şi s-a renăscut prostituata. Încet, a început să vadă în jurul ei, să vadă ce se petrece cu ea. Simţea o ură, pe care nu şi-a imaginat-o vreodată. Nu-l va ierta niciodată pe tata pentru această trădare. Foarte ciudat totuşi, nu-l ura pe Lanchon, pentru că îl înţelegea. Era un bărbat cu slăbiciunea pe care o au toţi bărbaţii. Noelle hotărî că de acum înainte această săbiciune va deveni forţa şi puterea ei. Va învăţa să o folosească. Tatăl ei a avut dreptate. Era Prinţesa, iar lumea era a ei. Acum ştia cum să o obţină. Era atât de simplu. Bărbaţii conduceau lumea pentru că în mâinile lor erau banii şi puterea; prin urmare era nevoie să conduci un bărbat, dar pentru a face acest lucru trebuia să te pregăteşti. Avea multe de învăţat. Acesta era doar începutul.

Îşi întoarse atenţia spre Monsieur Lanchon. Se găsea sub el şi pentru prima dată afla ce poate face organul unui bărbat. În frenezia lui, în bucuria că a obţinut această frumoasă creatură, Lanchon nici nu observă că Noelle stătea impasibilă; chiar dacă ar fi văzut nu i-ar fi păsat. O simplă privire spre ea şi se ridica în culmile pasiunii pe care nu o mai simţise de foarte mulţi ani. Era obişnuit cu trupul uscat al soţiei sale şi se săturase de târfele Marsiliei. Tânăra aceasta proaspătă de sub el era ca un miracol venit pe neaşteptate în viaţa lui.

Dar pentru Lanchon miracolul abia începea. După ce s-a epuizat făcând a doua oară dragoste cu Noelle, a auzit-o vorbind pentru prima dată:

— Nu te mişca!

Şi Noelle a început să facă experienţe pe el, cu gura, cu mâinile, descoperea zonele sensibile şi le exploata până când Lanchon gemea de plăcere. Parcă apăsa nişte butoane. Când Noelle făcea asta, el gemea, când făcea asta, el se cutremura în extaz. Ce uşor era. Aceasta era şcoala, aceasta era educaţia ei. Acesta era începutul puterii ei.

Au petrecut trei zile acolo şi nu au fost la *Le Pyramide*, dar în timpul acelor zile şi nopţi Lanchon a învăţat-o puţinul pe care îl ştia el despre sex. Însă Noelle a descoperit mult mai multe.

Când s-au întors la Marsilia, Lanchon era cel mai fericit bărbat din Franţa. În trecut a avut câteva aventuri cu fetele din magazin într-un loc numai de el ştiut – un restaurant care avea o sufragerie privată, cu canapea; şi-a ocupat timpul cu prostituatele, cu tot felul de cadouri pentru amantele lui, iar acasă, faţă de soţie şi copii susţinea sus şi tare că nu are suficienţi bani. De data aceasta se trezi spunând cu generozitate:

— Noelle, am să îţi iau un apartament. Ştii să găteşti?

— Da, răspunse Noelle.

— Foarte bine. Voi veni la prânz în fiecare zi şi vom face dragoste. De două sau trei ori pe săptămână voi veni seara la cină. Puse o mână pe genunchiul ei şi îi mângâie rotunjimea. Cum ţi se pare?

— Minunat, spuse Noelle.

— Am să-ţi dau şi o rentă mică. Nu prea mare, adăugă el repede, dar suficientă să-ţi poţi cumpăra lucruri frumoase din când în când. Nu îţi cer decât să te păstrezi doar pentru mine. Acum îmi aparţii.

— Cum vrei tu, Auguste, spuse ea.

Lanchon oftă mulţumit şi când vorbi din nou îi spuse cu foarte multă blândeţe:

— Niciodată nu am simţit ce simt pentru tine. Şi ştii de ce?

— Nu, Auguste.

— Pentru că tu mă faci să mă simt tânăr. Tu şi cu mine vom avea o viaţă minunată împreună.

Au ajuns la Marsilia seara târziu, au mers în tăcere, Lanchon pierdut în visurile sale, Noelle pierdută în alte visuri.

— Ne vedem mâine la magazin la ora nouă, spuse Lanchon, apoi după un timp continuă – dacă eşti obosită de dimineaţă, dormi puţin mai mult. Vino la nouă şi jumătate.

— Mulţumesc, Auguste.

Lanchon scoase un pumn de franci şi îi întinse.

— Uite. Mâine după-amiază ai să cauţi un apartament. Ai aici avansul până vin şi eu să îl văd.

Fata privea banii din mâna lui.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Lanchon.

— Aş vrea să găsim o casă frumoasă pentru noi, spuse Noelle, unde să ne facă plăcere să fim împreună.

— Dar eu nu sunt bogat, protestă el.

Noelle îi zâmbi cu înţelegere şi îi puse o mână pe picior. Lanchon o privi pierdut apoi acceptă.

— Ai dreptate.

Scoase portmoneul şi începu să numere bancnote, privind-o.

Când chipul fetei a părut satisfăcut, el s-a oprit şi a roşit la gândul propriei generozităţi. La urma urmei ce mai conta? Lanchon era un om de afaceri viclean şi ştia că aceşti bani îl puneau la adăpost şi Noelle nu îl va părăsi.

Noelle îl privi plecând fericit, urcă scara, împachetă toate lucrurile, scoase din ascunziş micile ei economii şi la, ora zece, în noaptea aceea, se găsea în trenul care o ducea la Paris.

A doua zi dimineaţă când trenul intra în gara PLM din Paris, locul forfotea

de călătorii abia sosiţi şi de cei grăbiţi să părăsească oraşul. Zgomotul era asurzitor, oamenii se îmbrăţişau zgomotos când se întâlneau, alţii plângeau luându-şi rămas bun, dar Noelle nu vedea nimic. În momentul în care a coborât din tren, înainte chiar de a fi văzut oraşul, Noelle ştia că a ajuns acasă. Marsilia era de acum un oraş străin, iar Parisul era casa ei. Trăia sentimente ciudate, în care Noelle visa melancolic, absorbind cu fiecare por zgomotul mulţimii, viaţa palpitantă. Totul era al ei. Nu trebuia decât să întindă o mână şi să ia. Ridică valiză şi o porni spre ieşire.

Odată ieşită în soarele strălucitor, în traficul asurzitor, Noelle ezită, realizând pentru prima dată că nu ştia unde merge. Un şir lung de taxiuri aşteptau în faţa gării. Noelle urcă în prima maşină.

— Unde?

Noelle ezită.

— Mi-aţi putea recomanda un hotel mai ieftin?

Şoferul se întoarse şi o cântări apreciativ.

— Eşti străină de oraş?

— Da.

El clătină din cap.

— Presupun că ai nevoie de o slujbă.

— Da.

— Ai noroc, spuse bărbatul. Ai lucrat vreaodată ca model?

Inima Noellei tresări.

— De fapt, am lucrat, spuse ea.

— Sora mea lucrează la o mare casă de modă, spuse şoferul încrezător. Astăzi de dimineaţă sora mea mi-a spus că una din fete vrea să plece. Nu vrei să vezi dacă mai este vacant locul?

— Ar fi minunat, spuse Noelle.

— Dacă te duc acolo te costă zece franci.

Noelle se încruntă.

— Dar merită, promise bărbatul.

— Bine.

Se rezemă de canapea. Şoferul scoase maşina în străzile aglomerate, mergând spre centrul oraşului. A vorbit tot timpul, dar Noelle nu a auzit nimic. Absorbea cu nesaţ priveliştea oferită de oraş – oraşul ei. Îi trecu prin minte că din cauza camuflajului, Parisul era mai liniştit decât de obicei, dar chiar şi aşa pentru Noelle era magic. Avea eleganţă, stil, chiar şi un parfum propriu. Au trecut pe lângă Notre Dame, au traversat pe Pont Neuf, pe malul drept al Senei, apoi s-a îndreptat spre Bulevardul Marechall Foch. În depărtare Turnul Eiffel domina oraşul. Prin oglinda retrovizoare şoferul vedea expresia de pe chipul ei.

— Frumos, hmm?

— Extraordinar de frumos, răspunse Noelle liniştită.

Nu-i venea să creadă că se află aici. Era Regatul unei Prinţese… era al ei.

Taxiul se opri în faţa unei case din piatră cenuşie, pe Rue de Provence.

— Am ajuns, o anunţă şoferul. Doi franci pentru taxi şi zece franci pentru mine.

— De unde ştiu eu că locul nu s-a ocupat? întrebă Noelle.

Şoferul ridică din umeri.

— Doar ţi-am spus, fata a plecat azi dimineaţă.

Dacă nu vrei să mergi, te duc înapoi ia gară.

— Nu, spuse Noelle iute.

Deschise poşeta, luă doisprezece franci şi îi întinse şoferului. Omul privi banii, apoi privi spre ea. Stânjenită, băgă mâna în poşetă şi mai scoase un franc. El aprobă, apoi o privi coborând din maşină. Pe când maşina pleca încet, Noelle întrebă:

— Cum se numeşte sora dumitale?

— Jeanette.

Noelle privi în urma maşinii, apoi se întoarse şi privi clădirea. Nu avea nici o firmă, dar, presupunea ea, casele de modă renumite nu aveau nevoie de firmă. Toată lumea ştia unde să vină. Luă valiza de pe trotuar, se apropie de uşă şi sună. Câteva momente mai târziu uşa a fost deschisă de o cameristă cu şorţ negru. O privi inexpresiv pe Noelle.

— Da?

— Scuzaţi-mă, spuse Noelle. Am înţeles că mai aveţi un loc pentru un model.

Femeia o privi din nou şi clipi.

— Cine te-a trimis?

— Fratele Jeanettei.

— Intră.

Femeia deschise uşa şi Noelle intră într-un hol mobilat în stilul anilor 1800. Din tavan atârna un candelabru Baccarat, iar pe toată lungimea holului mai erau câteva. Noelle văzu un salon cu mobilă antică şi o scară de lemn. Pe o masă erau împrăştiate revista *Figaro* şi *L'Echo de Paris*.

— Aşteaptă aici. Am s-o întreb pe Madame Delys, dacă are timp să te primească acum.

— Mulţumesc, spuse Noelle.

Lăsă valiză şi se apropie de o oglindă imensă de pe perete. Avea hainele şifonate din pricina călătoriei cu trenul şi regretă graba de a veni aici înainte de a se fi spălat şi schimbat. Era foarte important să faci o impresie bună. Totuşi, examinându-se în oglindă, văzu că este frumoasă. Ştia lucrul acesta, fără aroganţă, îşi accepta frumuseţea ca pe un bun personal, care trebuia folosit ca orice alt bun personal. Se întoarse şi văzu o tânără coborând scara de lemn. Avea o siluetă plăcută şi o faţă drăguţă, era îmbrăcată cu o fustă lungă maron şi o bluză cu guler înalt. Evident aici calitatea modelelor era de prima clasă. Tânăra îi zâmbi scurt şi intră în salon. După câteva momente coborî şi doamna

Delys. Era o femeie de patruzeci de ani, scundă, cu ochii reci calculaţi. Era îmbrăcată cu o rochie pe care Noelle o estimă la cel puţin două mii de franci.

— Regine mi-a spus că eşti în căutare de slujbă.

— Da, doamnă.

— De unde eşti?

— Din Marsilia.

Madame Delys pufni nemulţumită.

— Oraşul unde se adună marinarii şi beţivii.

Chipul plin de speranţă al Noellei se întunecă.

Madame Delys o bătu pe umăr.

— Nu are nici o importanţă, draga mea. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Este bine. Cred că vei place clienţilor mei. Ai rude la Paris?

— Nu.

Excelent. Eşti pregătită să începi munca imediat?

— Ah, da, se grăbi Noelle să răspundă.

De undeva de sus se auzeau râsete şi câteva momente mai târziu pe scară apăru o tânără roşcată la braţul unui bărbat gras, de vârstă mijlocie. Fata era îmbrăcată doar cu un negligé foarte transparent.

— Deja aţi terminat? întrebă Madame Delys.

— Am epuizat-o pe Angela, râse bărbatul. Apoi o văzu pe Noelle. Cine este frumoasa asta?

— Yvette, noua noastră achiziţie, spuse Madame Delys, apoi adăugă fără ezitare: este din Antibe, fiica unui Prinţ.

— N-am făcut niciodată dragoste cu o Prinţesă, exclamă bărbatul. Cât costă?

— Cincizeci de franci.

— Glumeşti. Treizeci.

— Patruzeci. Şi crede-mă, merită banii.

— S-a făcut.

Amândoi s-au întors spre Noelle, dar ea dispăruse.

*

Ore în şir a străbătut străzile Parisului. A mers pe Champs-Elisees pe o parte şi pe cealaltă, prin Arcada Lido şi s-a oprit la fiecare magazin privind uluită bogăţia de bijuterii, rochii, accesorii de piele şi parfumuri, întrebându-se cum era viaţa la Paris când nu erai sărac. Mărfurile din vitrine erau ameţitoare. În timp ce o parte din ea se simţea ca o ţărăncuţă, cealaltă parte din ea ştia că într-o zi aceste lucruri îi vor aparţine. S-a plimbat prin Bois şi pe strada Faubourg-St. Honoré pe Bulevardul Victor Hugo, a mers până a simţit oboseala şi foamea. Îşi lăsase poşeta şi valiza la Madame Delys, dar nu dorea să se întoarcă acolo. Va trimite un curier să-i aducă lucrurile..

Noelle nu era nici şocată nici supărată de ceea ce se petrecuse. Pur şi simplu ştia diferenţa între o curtezană şi o târfă ieftină. Târfele nu schimbau cursul istoriei; curtezanele da. Dar nu avea niciun ban. Trebuia să găsească o modalitate de a supravieţui până a doua zi, când va găsi o slujbă. Pânza crepusculară cuprindea încet oraşul; negustorii şi portarii hotelurilor trăgeau cortinele de camuflaj. Pentru a-şi rezolva problema imediată şi cea mai importantă, Noelle avea nevoie să găsească pe cineva care să îi ofere o cină caldă. Se apropie de un jandarm şi întrebă cum putea ajunge la Hotel Crillon. Toate ferestrele erau acoperite în afară cu jaluzele opace, dar înăuntru, holul era de o eleganţă subtilă. Noelle intră hotărâtă, de parcă locuia acolo de când lumea şi se aşeză pe un scaun, cu faţa spre lift. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva şi era puţin nervoasă. Dar îşi aminti cât de uşor l-a dominat pe Auguste Lanchon. Bărbaţii erau într-adevăr nişte fiinţe lipsite de subtilităţi. O fată trebuia să ştie un singur lucru: un bărbat era blând când era excitat şi era nervos când era prea moale. Aşadar, nu trebuia decât să îl menţii excitat până când obţineai de la el ceea ce doreai. Acum, privind în hol în jurul ei, Noelle hotărî că era foarte simplu să atragă atenţia unui bărbat singur care ieşea să ia cina.

— Mă scuzaţi, Mademoiselle.

Noelle întoarse capul şi văzu lângă ea un bărbat bine clădit, îmbrăcat în costum negru. Nu văzuse niciodată în viaţa ei un detectiv, dar îl recunoscu imediat.

— Mademoiselle aşteaptă pe cineva?

— Da, răspunse Noelle, încercând să-şi păstreze calmul. Aştept un prieten.

Deodată îşi aminti de rochia şifonată cu care era îmbrăcată şi de faptul că nu avea nici măcar poşetă.

— Prietenul locuieşte în acest hotel?

Se simţi cuprinsă de panică.

— Ăăă… el… nu, nu tocmai.

Bărbatul o studie un moment apoi îi vorbi cu duritate.

— Mi-aţi putea arăta buletinul de identitate?

— Eu… nu îl am la mine, bâlbâi ea. L-am pierdut.

— Poate că Mademoiselle doreşte să vină cu mine.

O prinse ferm de braţ şi o obligă să se ridice în picioare. În acel moment simţi o mână pe celălalt braţ şi auzi:

— Chérie, îmi pare rău că am întârziat, dar ştii şi tu cum este la aceste cocktailuri. A trebuit să fug. Aştepţi de mult?

Noelle se întoarse uluită să vadă cine îi vorbeşte. Era un bărbat înalt, zvelt şi purta o uniformă străină, neobişnuită. Avea părul negru cu reflexe albastre şi ochii de culoarea mării furtunoase, conturaţi de gene lungi şi dese. Semăna cu o monedă florentină. Avea o faţă cu trăsături neregulate, parcă

avea două profiluri care nu erau identice, i se părea că mâna sculptorului care i-a modelat profilul a alunecat o fracţiune de secundă. Dar avea o faţă extraordinar de mobilă, pregătită parcă să zâmbească, să râdă sau să se încrunte în orice moment. Singurul lucru care nu te făcea să-i apreciezi frumuseţea ca feminină, era bărbia puternică, bărbătească, crestată de o gropiţă adâncă. Bărbatul arătă spre, detectiv:

— Te deranjează domnul acesta? Vocea îi era profundă şi vorbea cu uşor accent străin.

— Nu… nu, răspunse Noelle uluită.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, spuse detectivul hotelului. Am făcut o greşeală. În ultima vreme am avut probleme cu… Se întoarse spre Noelle. Vă rog să primiţi scuzele mele, domnişoară.

La rândul său străinul o privi pe Noelle.

— Ei bine, să vedem. Dumneata ce crezi?

Noelle înghiţi în sec şi dădu din cap afirmativ. Bărbatul se adresă detectivului:

— Mademoiselle este foarte generoasă, îţi primeşte scuzele. Dar ar trebui să fii mai atent.

O prinse pe Noelle de braţ şi o conduse spre uşă. Când au ajuns în stradă, Noelle reuşi să murmure:

— Eu… nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule.

— Nu i-am putut suferi niciodată pe poliţişti, râse străinul. Vrei să îţi opresc un taxi?

Noelle îl privi speriată, simţind cum o cuprinde panica. Amintindu-şi în ce situaţie se afla, spuse grăbit:

— Nu.

— Foarte bine. Noapte bună.

Străinul se îndreptă spre primul taxi, se răzgândi, se întoarse din nou spre ea şi o văzu împietrită în mijlocul trotuarului. În uşa hotelului detectivul o urmărea. Străinul ezită apoi se apropie din nou de ea.

— Ar fi bine să pleci de aici, o sfătui el. Prietenul nostru te urmăreşte.

— Nu am unde pleca.

Bărbatul clătină din cap şi duse mâna la buzunar.

— Nu am nevoie de banii tăi, spuse ea repede.

El o privi surpriris.

— De fapt, ce vrei? o întrebă.

— Să luăm cina împreună.

— Îmi pare rău, se scuză el zâmbind. Am o întâlnire la care deja am întârziat.

— Atunci pleacă, mă descurc eu.

Bărbatul puse banii în buzunar şi se întoarse pe călcâie:

— Cum vrei scumpo. Au ’voir.

Se apropie din nou de taxiul care aştepta. Noelle îl privea întrebându-se de ce nu o place. Ştia că s-a purtat prosteşte, dar mai ştia şi că nu avea de ales. Din primul moment în care a dat cu ochii de el a avut un sentiment pe care nu l-a mai cunoscut, un val de emoţie atât de puternic încât simţea că îl atinge cu sufletul. Nici măcar nu ştia cum se numeşte şi probabil că nu îl va mai vedea niciodată. Noelle privi spre hotel şi îl văzu pe detectiv îndreptându-se hotărât spre ea. Era numai vina ei. De data aceasta nu se va mai descurca. În acel moment simţi o mână pe umăr şi întorcându-se dădu cu ochii de străin. Bărbatul o luă de mână, o trase iute spre taxi, deschise uşa şi urcară împreună. Îi spuse şoferului o adresă necunoscută. Maşina plecă, lăsându-l în urmă pe detectivul nedumerit.

— Cum rămâne cu întâlnirea ta? întrebă Noelle.

— Este o petrecere, ridică el din umeri. Un oaspete în plus nu mai contează. Sunt Larry Douglas. Cum te numeşti?

— Noelle Page.

— De unde eşti Noelle?

Noelle căută ochii cu luciri întunecate.

— Din Antibe. Sunt fiica unui Prinţ.

Bărbatul izbucni în râs, arătând o dantură perfectă.

— Foarte frumos din partea ta, Prinţesă, spuse el.

— Eşti englez?

— American.

Noelle cercetă uniforma necunoscută.

— America nu este în război.

— Eu sunt înrolat în Forţele Aeriene Britanice, explică el. Tocmai s-a format un grup de piloţi americani. Se numeşte Escadronul Vulturii.

— Dar de ce să luptaţi voi pentru Anglia?

— Pentru că Anglia luptă pentru noi – numai că noi nu ştim acest lucru încă.

— Nu cred. Hitler este un clovn de neamţ.

— Poate că ai dreptate. Dar este un clovn care ştie bine ce vor germanii: să conducă lumea.

Noelle asculta fascinată, în timp ce Larry îi povestea strategia militară a lui Hitler, retragerea subită din Liga Naţiunilor, pactul comun de apărare cu Japonia şi Italia. Era fascinată nu de ceea ce îi povestea el, îi plăcea să îl privească. Ochii întunecaţi străluceau de entuziasm, debordând o vitalitate irezistibilă.

Noelle nu a cunoscut niciodată un asemenea om. Era raritatea raritǎţilor – se risipea dăruindu-se altora. Era deschis, cald şi vioi, se oferea bucurându-se de viaţă, având grijă ca cei din jurul său să simtă aceeaşi bucurie. Era ca un magnet care îi atrăgea în orbită pe toţi cei dare se apropiau.

Au sosit la petrecere într-un mic apartament din strada Chemin Vert.

Apartamentul era plin de oameni veseli, zgomotoşi, cei mai mulţi dintre ei foarte tineri. Larry o prezentă pe Noelle gazdei – o roşcată sexy, fermecătoare. Imediat Noelle îl pierdu în mulţime. În cursul serii l-a mai văzut din când în când mereu înconjurat de tinere înflăcărate, care încercau să-i capteze atenţia. Şi totuşi el nu avea un aer nici arogant, nici egoist. Parcă era inconştient de farmecul pe care îl degaja. Cineva se apropie de Noelle cu un pahar de băutură şi altcineva îi oferi o farfurie cu gustări – dar deodată simţi că nu-i mai este foame. Dorea să fie cu americanul, dorea să-l smulgă din grupul de fete care îl înconjura. Bărbaţii se apropiau pe rând de ea încercând să-i capteze atenţia, dar mintea Noellei era în altă parte. Din momentul în care au intrat acolo, americanul a ignorat-o, s-a purtat de parcă ea nu exista. *De ce nu?* se gândi Noelle. De ce să se încurce cu ea când putea avea orice fată frumoasă de aici? Doi tineri încercau agitaţi să converseze cu ea, dar Noelle nu se putea concentra. Cameră i se părea deodată sufocantă. Privi în jurul ei încercând să scape.

Auzi o voce şoptindu-i în ureche:

— Să mergem, iar câteva momente mai târziu ea şi americanul erau în stradă, în aerul răcoros al nopţii.

Oraşul era întunecat şi liniştit în aşteptarea germanilor invizibili care zburau deasupra lui. Maşini fără faruri alunecau pe străzi ca peştii tăcuţi dintr-o mare întunecată.

Nu au găsit un taxi şi au pornit pe jos. Au luat cina într-un mic bistro din Place des Victoires şi abia atunci Noelle şi-a dat seama cât îi era de foame. Îl studia pe americanul din faţa ei şi se întreba ce se întâmplă cu ea. Simţea că i-a atins o coardă invizibilă în străfundul sufletului, de existenţa căreia nu a ştiut nici ea. Niciodată nu a simţit o asemenea fericire. Au vorbit despre o mulţime de lucruri. Ea i-a povestit despre familie, iar el i-a spus că locuieşte în South Boston şi provine dintr-o familie de irlandezi. Mama lui s-a născut în comitatul Kerry.

— Unde ai învăţat să vorbeşti atât de bine franţuzeşte? îl întrebă Noelle.

— Când eram copil îmi petreceam verile la Cap D’Antibes. Tatăl meu era negustor de animale, până l-au prins urşii.

— Urşii?

Larry a trebuit să îi explice toate dedesubturile bursei din America. Pe Noelle nu o interesa ce îi povesteşte, nu-şi dorea decât să îl audă vorbind.

— Unde locuieşti?

— Nicăieri.

I-a povestit despre şoferul de taxi şi Madame Delys, despre bărbatul cel gras care a crezut că este Prinţesă şi s-a oferit să plătească patruzeci de franci pentru ea. Larry râdea în hohote.

— Mai ştii unde este casa aceea?

— Da.

— Să mergem, Prinţesă.

Au ajuns la casa din Rue de Provence şi aceeaşi cameristă în uniformă le-a deschis uşa. S-a luminat când l-a văzut pe frumosul american, apoi s-a întunecat când a văzut cine îl însoţea.

— Vrem să vorbim cu Madame Delys, spuse Larry.

Au intrat în hol. În salon erau câteva fete. Camerista a plecat şi după câteva minute a venit Madame Delys.

— Bună seara domnule, spuse ea către Larry. Apoi se întoarse spre Noelle. Ah, sper că te-ai răzgândit.

— Nu s-a răzgândit, spuse Larry cu o voce plăcută. Dumneavoastră aveţi aici ceva ce îi aparţine Prinţesei.

Madame Delys îl privi întrebător.

— Valiza şi poşeta, explică el.

Madame Delys ezită un moment apoi plecă. După câteva minute camerista intră cu valiza şi poşeta Noellei.

— Merçi. Se întoarse spre Noellle

— Să mergem Prinţesă.

În noaptea aceea Noelle s-a mutat la Larry, într-o cameră mică dintr-un hotel curat, în strada Lafayette. Nu au discutat despre asta, dar amândoi ştiau că era inevitabil. Când au făcut dragoste în noaptea aceea, Noelle a avut o experienţă pe care nu a mai simţit-o niciodată, o explozie sălbatică şi primitivă care i-a cutremurat pe amândoi. Toată noaptea a stat în braţele lui Larry, mai fericită decât în cele mai frumoase visuri ale ei.

În dimineaţa următoare au făcut din nou dragoste, apoi au plecat să cunoască oraşul. Larry era un ghid minunat. I-a prezentat Noellei Parisul ca pe o jucărie minunată, spre marele ei amuzament. Au luat prânzul la Tuileries. Au petrecut după-amiaza la Mal Maison şi apoi au cutreierat ore în şir de la Place de Vosges, la Notre Dame şi în cele mai vechi cartiere ale Parisului, construite de Ludovic al XIII-lea. I-a arătat locuri necunoscute de turişti, a dus-o în piaţa Maubert cu străzile ei pitoreşti, în piaţa de pe Quai de la Mégisserie şi i-a arătat coliviile cu păsări frumos colorate. Au ajuns apoi la Marché unde i-au ascultat încântaţi pe gălăgioşii vânzători ambulanţi care îşi făceau reclamă roşiilor, stridiilor şi calupurilor cu brânză frumos ambalate. Au cinat pe un Bateau Mouche şi au sfârşit excursia la patru dimineaţa, când au mâncat o supă de ceapă la Hale împreună cu măcelarii şi şoferii de camioane. Înainte de a se termina excursia Larry avea deja o grămadă de prieteni şi Noelle a înţeles că acest lucru se datora unui dar pe care numai el îl avea – darul înnăscut de a râde. El a învăţat-o să râdă şi abia acum a aflat Noelle că râsul face parte din ea. Este un dar al zeilor. Îi era recunoscătoare lui Larry şi era foarte îndrăgostită de el. S-au întors la hotel în zorii zilei. Noelle era epuizată dar Larry era plin de energie, ca un dinam. Ea stătea în pat şi îl privea cu dragoste, iar el, de la fereastră, privea răsăritul soarelui la Paris.

— Iubesc Parisul, spuse el. Este ca un templu, tot ce a făcut mai frumos şi mai bun omenirea. Este oraşul frumuseţii, al dragostei şi al mâncărurilor bune. Se întoarse râzând spre ea: nu e necesar să respectăm ordinea.

Se dezbrăcă şi urcă în pat lângă ea. Noelle îl îmbrăţişă dorind să se absoarbă cu toţi porii fiinţei ei. Se gândi la tatăl ei şi la trădarea lui. A greşit când i-a judecat pe toţi bărbaţii după tatăl ei şi după Auguste Lanchon. Acum ştia că mai există şi bărbaţi ca Larry Douglas. Mai ştia că în viaţa ei nu va mai exista nici un alt bărbat.

— Ştii care au fost cei mai mari bărbaţi care au trăit vreodată, Prinţesă? o întrebă el.

— Tu, spuse ea.

— Wilbur şi Orville Wright. Ei doi i-au dat omului adevărata libertate. Ai zburat vreodată?

Ea clătină din cap.

— Noi avem o casă de vară la Nontauk – în Long Island – şi când eram copil stăteam pe malul mării şi priveam pescăruşii planând deasupra plajei, abandonându-se în voia brizei marine. Mi-aş fi dat sufletul să fiu acolo sus cu ei. Ştiam că voi fi pilot, chiar înainte de a merge. Când aveam nouă ani, un prieten de familie m-a luat într-un zbor cu biplanul, iar la paisprezece ani am primit prima lecţie de zbor. Numai atunci trăiesc cu adevărat, când zbor.

Puţin mai târziu continuă:

— Va fi un război mondial. Germania vrea să cucerească lumea.

— Nu va cuceri Franţa, Larry. Nimeni nu poate trece de Linia Maginot.

El pufni:

— Eu am trecut-o de sute de ori. Când văzu că ea îl priveşte uluită, continuă: prin aer, Prinţesă. Şi acesta va fi un război în aer… războiul meu.

Mai târziu spuse cu nonşalanţă:

— Ce-ar fi să ne căsătorim?

A fost cel mai fericit moment din viaţa Noellei.

*

Duminică a fost o zi leneşă şi relaxată. Au luat micul dejun într-o cafenea din Montmartre, apoi s-au întors în cameră şi au petrecut toată ziua în pat. Noellei nu-i venea să creadă că poate trăi asemenea sentimente. Când făcea dragoste era ca o magie. Dar se simţea la fel de fericită şi atunci când îl asculta, când îl privea. Îi era suficient să fie doar în preajma lui. Ciudat, gândi ea, ce întorsătură ciudată au luat lucrurile. Încă din leagăn, tatăl ei i-a spus Prinţesa, iar acum, ca o glumă bună, Larry îi spunea tot Prinţesa. Când era cu Larry simţea că este şi ea cineva. El i-a redat încrederea în oameni. El era lumea ei, iar Noelle ştia că nu mai are nevoie de altceva. I se părea incredibil să fie atât de fericită.

— Am jurat în sinea mea să nu mă însor până nu se termină războiul, îi

spuse el. Dar, la naiba cu asta. Planurile se fac pentru a fi schimbate, nu-i aşa, Prinţesă?

Noelle dădu din cap plină de o fericire care ameninţa să explodeze în ea.

— Hai să ne căsătorim la o primărie de la ţară, spuse Larry. Vrei o nuntă mare?

— Este minunat la ţară, spuse Noelle.

— S-a făcut. Diseară trebuie să mă întorc la escadronul meu. Ne întâlnim aici vinerea viitoare. Ce zici de asta?

— Eu... eu nu ştiu dacă pot suporta să stau atât de mult timp departe de tine.

Vocea Noellei tremura. Larry o îmbrăţişă cu căldură.

— Mă iubeşti?

— Mai mult decât viaţa, spuse Noelle cu simplitate.

Două ore mai târziu Larry era în drum spre Anglia. Nu a lăsat-o să îl conducă la aeroport.

— Nu-mi plac despărţirile. A scos un pumn de bani din buzunar şi a continuat: cumpără-ţi o rochie de mireasă, Prinţesă. Vreau să te văd îmbrăcată cu ea săptămâna viitoare.

Şi a plecat.

Noelle a petrecut săptămâna într-o stare de euforie. A vizitat din nou locurile unde a fost cu Larry, ore în şir a visat la viaţa lor împreună. Zilele se târau, minutele refuzau cu încăpăţânare să treacă. Simţea că îşi pierde minţile.

A vizitat zeci de magazine căutând o rochie de mireasă pe care a găsit-o în sfârşit la Madeleine Vionett. Era dintr-o dantelă spumoasă, cu corsaj înalt, mâneci lungi încheiate cu şase perle şi trei jupoane de crinolină albă. A costat mai mult decât a anticipat Noelle, dar nu a ezitat nici un moment. A cheltuit toţi banii lăsaţi de Larry şi aproape toate economiile ei. Întreaga ei fiinţă gravita în jurul lui Larry. Se gândea cum să-i facă plăcere, căuta în memorie anecdote să-l amuze. Se simţea ca o şcolăriţă.

Aştepta ziua de vineri într-o nerăbdare agonizantă şi când aceasta a sosit în sfârşit, Noelle s-a trezit devreme, a făcut o baie de două ore şi s-a îmbrăcat, a încercat toate rochiile pe care le avea întrebându-se care îi plăcea mai mult lui Larry. S-a îmbrăcat şi cu rochia de mireasă dar a dezbrăcat-o repede speriată că îi va purta ghinion. Trăia o frenezie de emoţii.

La ora zece, studiindu-se în oglinda din dormitor, Noelle acceptă că niciodată nu a fost mai frumoasă. Nu se aprecia în mod egoist – era pur şi simplu mulţumită, de dragul lui Larry, bucuroasă că îi poate oferi în dar frumuseţea ei. La amiază el nu apăru şi Noelle îşi dorea să-l fi întrebat la ce oră trebuia să sosească. A sunat încontinuu la recepţie întrebând dacă nu sunt mesaje. Din zece în zece minute ridica receptorul să fie sigură că telefonul funcţionează. La şase seara tot nu avea nicio veste de la el. Nici la miezul nopţii, iar Noelle stătea ghemuită în fotoliu şi privea fix telefonul dorind parcă

să-l hipnotizeze să sune. A adormit şi când s-a trezit era dimineaţă – sâmbătă. Era tot în fotoliu, înţepenită şi îngheţată. Rochia pe care a ales-o cu atâta grijă era şifonată şi ciorapii erau rupţi.

Noelle şi-a schimbat hainele şi s-a aşezat la geam, spunându-şi că dacă va sta acolo Larry va veni; dacă va pleca i se va întâmpla ceva îngrozitor lui Larry. Dimineaţa de sâmbătă a alunecat spre amiază şi spre după-amiază şi Noelle era din ce în ce mai convinsă că s-a întâmplat un accident. Avionul lui Larry a fost doborât şi el se afla mort pe vreun câmp de bătălie, sau rănit în vreun spital necunoscut. Îi treceau prin minte imagini de coşmar. Noaptea de sâmbătă nu a putut dormi, bolnavă de grijă, îngrozită să plece din cameră, neştiind cum să dea de Larry.

Duminică la amiază, când tot nu avea nici o veste de la el, nu mai putu suporta. Trebuia să telefoneze. Dar cum? În timp de război o legătură telefonică era greu de obţinut, iar ea nu ştia nici măcar unde se află Larry. Ştia doar că el zboară în *Trupele Aeriene Britanice*, într-un *escadron american*. Ridică receptorul şi vorbi cu telefonista.

— Este imposibil, spuse aceasta cu convingere.

Noelle explică situaţia şi fie din pricina cuvintelor, fie din pricina disperării din glas, două ore mai târziu avea legătura cu Ministerul de Război din Londra. Ei nu o puteau ajuta, dar i-au dat legătura la Ministerul Trupelor Aeriene, care i-a dat legătura la Departamentul Operaţiilor de Luptă, apoi legătura s-a întrerupt, înainte ca ea să obţină vreo informaţie. Abia după patru ore a reuşit o altă legătură, când Noelle era în pragul isteriei. Departamentul Operaţiilor Aeriene nu i-a putut da nici o informaţie, dar i-a sugerat să ia legătura cu Ministerul de Război.

— Am vorbit cu ei! urlă Noelle în telefon. Începu să plângă în hohote şi vocea de la celălat capăt al firului îi spuse stânjenită:

— Vă rog domnişoară, nu poate fi chiar atât de rău. Aşteptaţi un moment.

Noelle a rămas cu receptorul în mână ştiind că nu avea niciun rost, sigură că Larry a murit şi că ea nu va şti niciodată unde şi cum a murit el. Tocmai dorea să pună receptorul în furcă când auzi vocea comunicându-i veselă:

— Ceea ce doriţi domnişoară este o legătură cu *Escadronul Vulturii*. Sunt americanii cu baza în Yorkshire. Nu au un program regulat de zbor, dar vă dau legătura cu Church Fenton, aeroportul lor. Băieţii de acolo vă vor putea spune mai multe.

Şi legătura s-a întrerupt.

Era unsprezece noaptea când Noelle a reuşit să obţină legătura. O voce plictisită spuse:

— Baza Aeriană *Church Fenton*.

Legătura era atât de slabă, încât Noelle abia auzea. Parcă vorbea de pe fundul mării. Evident nici pe ea nu o auzea persoana necunoscută.

— Vă rog să vorbiţi mai tare, spuse acesta.

Nervii Noellei erau atât de încordaţi încât nu se mai putea controla.

— Îl caut – nici măcar nu-i cunoştea gradul. Locotenent? Căpitan? Maior?

— Îl caut pe Larry Douglas. Sunt logodnica lui.

— Nu vă aud domnişoară. Nu puteţi vorbi mai tare?

Aflată în pragul panicii, Noelle urlă cuvintele, sigură că vocea de la capătul firului încerca să îi ascundă faptul că Larry a murit. A urmat apoi un moment miraculos, linia s-a eliberat şi Noelle a auzit vocea de parcă era în camera de alături.

— Locotenentul Larry Douglas?

— Da. Noelle încerca disperată să-şi controleze emoţiile.

— Un moment, vă rog.

Aşteaptă câteva secunde, cât o eternitate, apoi vocea reveni.

— Locotenentul Douglas este în permisie. Dacă este ceva urgent poate fi găsit la *Hotelul Savoy* din Londra, la petrecerea dată de generalul Davis.

Şi legătura s-a întrerupt.

*

În dimineaţa următoare când camerista a intrat să facă ordine, Noelle era în stare de inconştienţă pe duşumea. Camerista a privit-o o secundă, tentată să îşi vadă de treabă şi să plece. De ce se întâmplau astfel de lucruri numai în sectorul ei? Se apropie totuşi de Noelle şi îi puse mâna pe frunte. Frigea. Bomănind nemulţumită, camerista coborî în hol şi îi spuse portarului să îl anunţe pe director. O oră mai târziu în faţa hotelului oprea o ambulanţă şi doi tineri, ducând o targă, intrară direct în camera Noellei. Internul de serviciu îi ridică o pleoapă şi o ascultă cu stetoscopul.

— Pneumonie, îi spuse el colegului său. Să o ducem de aici.

Au aşezat-o pe targă şi după cinci minute ambulanţa alerga nebuneşte spre spital. A fost imediat conectată la un tub de oxigen. Abia după patru zile şi-a recăpătat cunoştinţa. Cu eforturi îngrozitoare încerca să se smulgă din negurile uitării. Ştia că s-a întâmpjat ceva îngrozitor, dar lupta să nu îşi amintească ce. În timp ce acele lucruri îngrozitoare pluteau încet spre realitate, brusc, mintea Noellei percepu cu claritate întregul – îşi amintea. Larry Douglas. Începu să plângă până când, epuizată, adormi din nou. Simţea o mână blândă pe mâna ei şi ştiu că Larry s-a întors, că totul va fi bine. Deschise ochii. În faţa ei se afla un străin în halat alb care îi lua pulsul.

— Ei, bun venit la viaţă, îi spuse acesta vesel.

— Unde mă aflu?

— La *Spitalul Municipal L'Hotel-Dieu*.

— Ce caut aici?

— Te faci sănătoasă. Ai avut dublă pneumonie. Eu sunt Israel Katz.

Era un tânăr cu faţă inteligentă şi ochii cercetători.

— Eşti doctorul meu?

— Sunt internist. Eu te-am adus aici. Mă bucur că ai reuşit să depăşeşti criza. Nu am fost sigur de tine.

— De cât timp sunt aici?

— De patru zile.

— Vrei, te rog, să-mi faci un serviciu? întrebă ea abia auzit.

— Dacă pot.

— Sună, te rog, la *Hotel Lafayette*. Întreabă-i… ezită un moment… întreabă-i dacă nu au vreun mesaj pentru mine.

— Ştii, eu sunt foarte ocupat…

Noelle îi strânse mâna cu înfrigurare.

— Te rog, este foarte important. Logodnicul meu trebuie să ia legătura cu mine.

Tânărul zâmbi.

— Nu-i de mirare. Bine, am să mă ocup de asta. Acum încearcă să dormi.

— Nu, până când nu te întorci.

Tânărul plecă şi Noelle rămase în aşteptare. Sigur că Larry a încercat să ia legătura cu ea. Ce încurcătură îngrozitoare. Ea o să-i explice şi totul va fi bine.

Israel Katz s-a întors abia după două ore. S-a apropiat de pat şi a aşezat lângă el o valiză.

— Ţi-am adus hainele. Am fost personal la hotel.

Noelle îl privi şi văzu că este încordat.

— Îmi pare rău, spuse tânărul stânjenit. Nici un mesaj.

Noelle îl privi îndelung, apoi se întoarse cu faţa la perete, cu ochii uscaţi de lacrimi.

*

După două zile, Noelle era externată şi Israel Katz a venit să-şi ia rămas bun.

— Ai unde să mergi? Ai o slujbă? o întrebă el.

— Ce meserie ai?

— Sunt model.

— Aş putea să te ajut?

Îşi aminti de şoferul de taxi şi de Madame Delys.

— Nu am nevoie de ajutor.

Israel Katz scrise ceva pe o foaie de hârtie.

— Dacă te răzgândeşti, mergi aici. Este o casă de mode mică. O conduce o mătuşă de a mea. Am să vorbesc cu ea despre tine. Ai bani?

Noelle nu răspunse.

— Uite, spuse întinzându-i câţiva franci. Îmi pare rău că nu am mai mulţi. Internistii nu sunt bine plătiţi.

— Mulţumesc.

A stat multă vreme într-o cafenea încercând să adune cioburile vieţii ei. Ştia că trebuie să supravieţuiască, pentru că acum avea un motiv. Ardea de o ură clocotitoare, atât de devastatoare că nu mai lăsa loc altor sentimente. Era răzbunătoarea Phoenix născută din cenuşa emoţiilor pe care Larry Douglas le-a ucis în ea. Nu-şi va găsi odihna până când nu îl va distruge. Nu ştiam cum, nici când, dar ştia că într-o zi o va face.

Avea nevoie de o slujbă şi de un acoperiş. Deschise poşeta şi luă hârtia pe care i-a dat-o tânărul internist. O studie şi se hotărî. În după-amiaza aceea, se întâlni cu mătuşa lui Israel Katz şi primi slujba.

Mătuşa lui Israel Katz era o femeie de vârstă mijlocie, cu părul alb, cu o faţă de zgripţuroaică şi un suflet de înger. Se purta ca o mamă cu fetele ei, iar fetele o adorau. Se numea Madame Rose. I-a dat Noellei un avans de bani şi i-a găsit un mic apartament în apropierea salonului de modă. Primul lucru pe care l-a făcut Noelle când a despachetat lucrurile a fost să scoată rochia de mireasă. A pus-o pe uşa dulapului ca să fie primul lucru pe care deschidea ochii dimineaţa şi ultimul lucru pe care îl vedea înainte de a adormi.

*

Noelle ştia că este însărcinată cu mult înainte de a avea semne vizibile, înainte de a face analize. Simţea viaţa nouă din pântecul ei şi noaptea stătea cu ochii în tavan gândindu-se la această viaţă, iar ochii îi străluceau de o plăcere animalică.

În prima zi liberă, Noelle l-a sunat pe Israel Katz şi i-a spus că vrea să-i vorbească.

— Sunt însărcinată, i-a spus când s-au întâlnit la prânz.

— De unde ştii? Ai făcut analize?

— Nu am nevoie de analize.

— Noelle, foarte multe femei cred că sunt însărcinate şi nu sunt. Câte perioade ai pierdut?

Ea alungă întrebarea cu un gest de nerăbdare.

— Am nevoie de ajutorul tău.

El o privi serios.

— Vrei să renunţi la copil? Ai discutat cu tatăl copilului?

— El nu este aici.

— Ştii că avortul este ilegal. Ai putea avea necazuri.

Noelle îl studie.

— Cât vrei?

Bărbatul se înfurie.

— Noelle, tu crezi că totul se plăteşte?

— Sigur, spuse ea simplu. Totul se cumpără şi se vinde.

— Incluzi şi persoana ta aici?

— Da, dar sunt foarte costisitoare. Mă ajuţi?

Moment lung de ezitare.

— Bine, dar mai întâi vreau să faci nişte analize.

— Perfect.

În săptămâna următoare, Israel Katz a programat-o pe Noelle pentru analize la laboratorul spitalului. Când au venit rezultatele, după două zile, a sunat-o.

— Ai avut dreptate. Eşti însărcinată.

— Ştiu.

— Am aranjat la spital să faci un chiuretaj. Le-am spus că soţul tău a murit într-un accident şi nu poţi lăsa copilul. Te operăm sâmbăta viitoare.

— Nu, spuse ea hotărât.

— De ce? Nu e bine sâmbătă?

— Încă nu sunt pregătită pentru avort, Israel. Am vrut doar să ştiu că pot conta pe ajutorul tău.

Madame Rose a observat schimbările Noellei. Nu era doar o schimbare fizică, era ceva mult mai profund, radia o lumină interioară care părea că o împlineşte. Noelle zâmbea tot timpul, un zâmbet misterios, ascunzând parcă un secret minunat.

— Te-ai îndrăgostit, îi spuse Madame Roşe. Ţi se citeşte în ochi.

— Da, doamnă.

— Dacă este bun cu tine, ţine-te de el.

— Aşa voi face, promise Noelle. Atâta timp cât va fi posibil.

Trei săptămâni mai târziu, Israel Katz a sunat-o din nou.

— Nu mai ştiu nimic despre tine. Mă întrebam dacă nu cumva ai uitat.

— Nu am uitat, spuse Noelle. Numai la asta mă gândesc.

— Cum te simţi?

— Minunat.

— Ştii, m-am uitat în calendar. Cred că ar trebui să facem ceva.

— Nu sunt încă pregătită, spuse Noelle.

După alte trei săptămâni, Israel Katz a sunat din nou.

— Nu vrei să cinăm împreună?

— Bine.

S-au întâinit la o cafenea ieftină pe strada Chat Qui Peche. Noelle ar fi sugerat un restaurant mai bun, dar şi-a amintit că Israel era internist şi nu avea mulţi bani. El a sosit mai devreme. Un timp au discutat despre tot felul de lucruri, abia când au ajuns la cafea Israel a trecut la subiect.

— Tot mai vrei să faci avortul?

Noelle îl privi surprinsă.

— Sigur că da.

— Atunci trebuie să-l faci imediat. Sarcina a trecut de două luni.

Noelle clătină din cap.

— Nu, nu încă, Israel.

— Este prima sarcină?

— Da.

— Atunci, să-ţi explic ceva, Noelle. Până la trei luni, un avort este uşor de făcut. Embrionul nu este bine conturat şi nu ai nevoie decât de un chiuretaj foarte simplu, dar după trei luni... ezită... trebuie să faci o altă operaţie şi aceasta este periculoasă. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât este mai periculos. Eu vreau să faci operaţia acum.

Noelle se aplecă peste masă.

— Cum arată copilul?

— Acum? Israel ridică din umeri. Este doar un ghem de celule. Sigur, sunt formate toate nucleele din care se va naşte o fiinţă.

— Dar după trei luni?

— Embrionul devine o fiinţă.

— Simte?

— Răspunde la lovituri şi la zgomote puternice.

Noelle îl privea transfiguratã.

— Poate simţi durerea?

— Presupun că da. Dar este protejat de o membrană amniotică. Deodată, Israel simţi un fior de nelinişte. Ştii, cred că ar fi greu să îl rănească cineva.

Noelle îşi coborî privirea spre faţa de masă şi rămase gânditoare. Israel Katz o studia intens.

— Noelle, dacă vrei să păstrezi copilul şi ţi-e teamă pentru că nu are tată... ştii, eu aş putea să mă căsătoresc cu tine şi să-i dau copilului un nume.

Ea îl privi surprinsă.

— Ţi-am spus doar. Nu vreau copilul acesta. Vreau un avort.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fă-l strigă Israel. Văzând că oamenii privesc spre masa lor, coborî tonul: dacă mai aştepţi mult, nu vei găsi în toată Franţa un doctor care să-l facă. Înţelegi? Dacă aştepţi prea mult, poţi muri şi tu!

— Înţeleg, spuse Noelle, foarte liniştită. Dacă aş vrea să păstrez acest copil, ce fel de regim ar trebui să am?

Bărbatul îşi trecu degetele prin păr, uluit.

— Foarte mult lapte şi fructe, carne slabă.

În noaptea aceea, în drum spre casă, Noelle s-a oprit la piaţă şi a cumpărat două kilograme de lapte şi multe fructe. Zece zile mai târziu, a intrat în biroul doamnei Rose şi i-a spus că este însărcinată şi are nevoie de concediu.

— Pentru cât timp? o întrebă Madame Roşe.

— Şase sau şapte săptămâni.

Madame Rose oftă.

— Eşti sigură că faci bine?

— Sunt sigură, răspunse Noelle.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Cu nimic.

— Bine. Vino înapoi când ai să poţi. O să-i spun casierei să îţi dea un avans.

— Mulţumesc, doamnă.

*

În următoarele patru săptămâni, Noelle nu a ieşit din casă decât pentru cumpărături. Nu îi era foame. Pentru ea mânca foarte puţin, dar bea enorm de mult lapte pentru copil şi se îndopa cu fructe. Nu mai era singură. Avea copilul şi vorbea cu el. Ştia că este băiat, aşa cum a ştiut că este însărcinată. L-a botezat Larry.

— Vreau să te faci mare şi puternic, îi spunea gustând din lapte. Vreau să fii sănătos… sănătos şi puternic când vei muri.

Toată ziua stătea în pat, gândindu-se la răzbunarea împotriva lui Larry şi a fiului său. Ce avea ea în trup nu făcea parte din ea. Era al lui, iar ea îl va omorî. Era singurul lucru care i-a rămas de la el, şi îl va distruge, exact aşa cum el a încercat să o distrugă pe ea.

Cât de puţin o înţelegea Israel Katz! Pe ea nu o interesa un embrion fără formă, care nu ştia nimic. Ea dorea ca sămânţa lui Larry să simtă ce îl aşteaptă, să sufere, aşa cum a suferit ea. Rochia de mireasă stătea acum lângă pat, talisman al răului care îi amintea de trădarea lui.

Mai întâi, fiul lui Larry, apoi Larry.

Telefonul sună foarte des, dar Noelle stătea inertă în pat, pierdută în vise. Era sigură că Israel Katz încerca să vorbească cu ea.

Într-o seară, a auzit bătăi în uşă. A rămas în pat, ignorându-le, dar când acestea au devenit mai puternice, fără tragere de inimă a deschis uşa. Era Israel Katz care o privea îngrijorat.

— Dumnezeule, Noelle, de zile întregi încerc să dau de tine. Privi spre pântecul deformat. Am crezut că ai făcut-o în altă parte.

Noelle dădu din cap.

— Nu. Tu o vei face.

Israel o privi înmărmurit.

— Nu ai înţeles nimic din ce ţi-am spus? Este prea târziu! Nimeni nu o mai poate face.

Intrând în cameră, Israel văzu sticlele de lapte şi fructele proaspete de pe masă. O privi fără să o înţeleagă.

— Dar vrei copilul. De ce nu recunoşti?

— Spune-mi, Israel, cum arată acum?

— Cine?

— Copilul. Are ochi, urechi? Are degete la mâini şi la picioare? Simte durerea?

— Pentru Dumnezeu, Noelle, termină! Vorbeşti că şi când… ca şi când…

— Ce?

— Nimic. Clătină din cap, disperat. Nu te mai înţeleg.

Ea îi zâmbi cu blândeţe.

— Nu, nu mă înţelegi.

Israel se gândi câteva secunde, apoi se hotărî:

— Bine, îmi pun capul în laţ pentru tine, dar dacă eşti hotărâtă să faci avortul, hai să terminăm odată. Am un prieten doctor care îmi datorează un serviciu. El…

— Nu.

Israel o privi împietrit.

— Larry nu este încă pregătit, spuse ea.

Trei săptămâni mai târziu, la ora patru dimineaţa, Israel Katz a fost trezit din somn de portarul care bătea furios în uşă.

— Telefonul, domnule Pasăre de Noapte! Şi te rog spune-i celui care te cheamă că este miezul nopţii şi oamenii respectabili mai şi dorm!

Israel sări imediat din pat şi ieşi în hol la telefon, întrebându-se ce s-a mai întâmplat.

— Israel?

Nu recunoştea vocea.

— Da?

— Acum…

Era o şoaptă fără trup, anonimă.

— Cine sunteţi?

— Acum. Vino acum, Israel…

Era o voce sinistră, nepământeană, care îi trimitea fieri de gheată pe şira spinării.

— Noelle?

— Acum…

— Pentru numele lui Dumnezeu, explodă el. Nu pot să o fac. Este prea târziu. Ai să mori şi eu nu vreau să fiu răspunzător de moartea ta. Mergi la un spital.

Auzi un clic în ureche şi rămase cu receptorul în mână. Îl trânti în furcă şi se repezi spre camera lui, cu mintea tulburată de gânduri. Ştia că nu mai poate face nimic, nimeni nu mai putea face nimic. Sarcina avea cinci luni şi jumătate. A avertizat-o mereu, dar ea a refuzat să îl asculte. Ei bine, ea era vinovată. El nu dorea să fie amestecat.

Începu să se îmbrace repede cu mâinile reci ca gheaţa.

Când Israel Katz a intrat în apartament, Noelle era întinsă pe duşumea într-o baltă de sânge, cu hemoragie puternică. Era albă ca varul, dar nu arăta nimic din agonia care îi sfâşia trupul. Parcă era îmbrăcată cu o rochie de mireasă. Israel înghenunche lângă ea:

— Ce s-a întâmplat? Cum ai…? se opri îngheţat când dădu cu ochii de

capătul metalic al urfui umeraş, care era la picioarele ei.

— Iisuse Cristoase!

Era plin de furie, dar în acelaşi timp, frustrat şi neajutorat. Sângele curgea abundent, nu mai era niciun moment de pierdut.

— Am să chem o ambulanţă, spuse şi încercă să se ridice.

Noelle întinse mâna şi îl prinse cu o forţă surprinzătoare, trăgându-l înapoi lângă ea.

— Copilul lui Larry a murit, îi spuse, şi faţa i se lumină de un zâmbet frumos.

O echipă de şase doctori au muncit timp de cinci ore, încercând să-i salveze viaţa. Diagnosticul era infecţie septică, uter perforat, hemoragie şi stare de şoc. Toţi erau convinşi că nu are şanse de supravieţuire. La ora şase seara, Noelle era în afară de pericol şi două zile mai târziu era în stare să vorbească. Israel a venit să o vadă.

— Toţi doctorii spun că este un miracol că mai trăieşti, Noelle.

Ea clătină din cap. Pur şi simplu, nu ea trebuia să moară. Avusese loc prima răzbunare împotriva lui Larry, dar acesta era numai începutul. Urmau şi altele. Mult mai multe. Însă mai întâi trebuia să îl găsească. Va dura multă vreme. Dar o va face.

CATHERINE

Chicago: 1939-1940

3

Aripile ameninţătoare ale războiului pluteau şi deasupra Statelor Unite, iar Europa era redusă la o supunere neputincioasă.

În campusul *Universităţii Northwestern*, băieţii se înrolau voluntar, studenţii îi cereau Preşedintelui Roosevelt să declare război Germaniei, iar cei

care împliniseră vârsta se înscriau în Forţele Armate. Totuşi, în general, atmosfera a rămas la fel de pitorească, iar vulcanul era abia perceptibil.

În timp ce mergea la slujbă, în acea după-amiază de octombrie, Catherine Alexander se întreba dacă războiul îi va schimba viaţa. Era sigură însă că o schimbare trebuia să o facă singură şi era hotărâtă să o realizeze cât de curând posibil. Dorea cu disperare să ştie cum este când te strânge un bărbat în braţe şi face dragoste cu tine şi era convinsă că în parte dorea acest lucru din pricina impulsurilor fizice, iar în parte îl dorea pentru că îi era teamă că va rata această experienţă minunată. Doamne Dumnezeule, dacă o călca o maşină şi la autopsie descopereau că este virgină! Nu, trebuia să facă ceva. Acum.

Privi în jurul ei, când intră în cafeneaua *Roost*, dar nu văzu faţa pe care o căuta. Când Ron Peterson intră în cafenea, o oră mai târziu, împreună cu Jean-Anne, Catherine simţi cum se încordează şi inima începe să-i bată. Când trecură pe lângă ea, le întoarse spatele. De jur-împrejurul camerei erau reclame: „Încercaţi hamburgerul nostru dublu special” „Încercaţi deliciul îndrăgostiţilor” … „Încercaţi berea noastră triplă” …

Catherine inspiră adânc şi se îndreptă spre separeu. Ron Peterson studia lista de bucate încercând să se hotărască.

— Nu ştiu ce vreau, spuse el.

— Cât îţi este de foame? întrebă Jean-Anne.

— Mor de foame.

— Atunci, încearcă asta.

Cei doi ridicară surprinşi privirile. Lângă ei se afla Catherine. Îi întinse lui Ron Peterson o hârtie împăturită, se întoarse şi se aşeză la locul ei, în spatele casei de marcat. Ron deschise biletul, citi şi izbucni în hohote de râs. Jean-Anne îl privi cu răceală.

— Este o glumă intimă sau putem şti şi noi?

— Intimă, râse Ron şi puse biletul în buzunar.

Ron şi Jean-Anne au plecat la puţin timp după aceea. Când a plătit la casă, Ron nu a spus nimic, dar a privit-o pe Catherine lung şi speculativ, i-a zâmbit, s-a întors şi a ieşit împreună cu Jean-Anne. Catherine a privit lung în urma lor simţindu-se ca o proastă. Nici măcar nu ştia să agaţe un băiat.

Când a venit schimbul, Catherine şi-a luat haina, a spus noapte bună şi a ieşit în grabă. Era o seară de toamnă, cu o briză rece dinspre lac. Cerul era ca o catifea purpurie pe care sclipeau stele atât de aproape, că le puteai atinge. Era o seară perfectă pentru… ce? Catherine începu să facă o listă de gânduri.

Pot merge acasă să-mi spăl părul.

Pot merge la bibliotecă să învăţ pentru examenul de latină, de mâine.

Pot merge la un film.

Mă pot ascunde în tufişuri să violez primul pescar care îmi iese în cale.

Mă pot compromite.

Compromisul, hotărî ea.

Porni spre campus, dar se opri când din spatele unui stâlp îi sări în faţă cineva.

— Bună, Cathy. Încotro?

Era Ron Peterson şi îi zâmbea. Inima Catherinei începu să bată până simţi că îi iese din piept. O privi plutind lângă ea, continuând să bată. Văzu că Ron o priveşte ciudat. Nu era de mirare. Câte fete ştiau şmecheria asta cu inima? Îşi dorea cu disperare să se fi machiat şi pieptănat, să-şi fi controlat dunga la ciorapi, dar încercă să nu arate nimic din această nervozitate. Regula numărul unu: fii calmă.

— Pof... Poftim? se bâlbâi ea.

— Unde mergi?

Să-i spună ce avea în cap? Dumnezeule, nu! Ar crede că a înnebunit. Era faţă în faţă cu marea ei şansă şi nu trebuia să o rateze. Îl privi cu ochii mari, calzi şi îmbietori, precum Carole Lombard în *„Nimic sacru”.*

— Nu am nici un plan, spuse ea, îmbietor.

Ron o privea nesigur, precaut, avertizat de un instinct primar.

— Ţi-ar plăcea să faci ceva deosebit?

Gata. Asta este. Vine propunerea. Nu mai există drum de întoarcere.

— Spune şi sunt a ta.

În sufletul ei se încruntă. Ce caraghioasă. Nimeni nu spunea niciodată „spune şi sunt a ta”, decât în romanele proaste scrise de Fannie Hurst. O să-i întoarcă spatele dezgustat.

Dar el nu i-a întors spatele. Incredibil, îi zâmbea. O luă de mână şi spuse:

— Să mergem.

Catherine mergea lângă el ca o somnambulă. Ce simplu a fost. Iată, era în drum spre locul unde va face dragoste. În sinea ei, începu să tremure. Dacă el afla că ea este virgină, era terminată. Oare despre ce să vorbească atunci când va fi cu el în pat? Oamenii vorbeau când făceau asta sau aşteptau să termine? Nu dorea să pară necioplită, dar habar nu avea care erau regulile jocului.

— Ai luat cina? o întrebă Ron.

— Cina?

Îl privea încercând să gândească. Oare trebuia să fi mâncat? Dacă spunea da, el o ducea direct în pat şi termina repede.

— Nu, spuse ea pe nerăsuflate. Nu am mâncat.

Ce am făcut? De ce am spus asta? Am stricat totul! Dar Ron nu părea neliniştit.

— Bine. Îţi place mâncarea chinezească?

— Este mâncarea mea preferată.

Nu o putea suporta, dar cu siguranţă zeii nu vor pedepsi o minciunică nevinovată în cea mai importantă noapte din viaţa ei.

— Este un restaurant chinezesc foarte bun la Estes. Se numeşte Lum Fong. Îl ştii?

Nu, dar nu îl va uita toată viaţa.

Ce ai făcut în noaptea când ţi-ai pierdut cireşica?

Oh, mai întâi am mers la Lum Fong şi am mâncat specialităţi chinezeşti, cu Ron Peterson.

Au fost bune?

Sigur, dar ştii şi tu cum este mâncarea chinezească. O oră mai târziu, eram din nou sexy.

Au ajuns la maşina lui Ron, un Reo convertibil. Ron i-a deschis portiera şi Catherine s-a aşezat pe locul unde au stat toate fetele pe care le-a invidiat ea. Ron era încântător, frumos, atletic. Maniac sexual. Ce titlu bun pentru un film – *Maniacul sexual şi virgină.*

— Un bănuţ pentru un gând, spuse el.

Grozav! Aşadar, nu era cea mai strălucită companie de dialog. Bine, dar nu pentru asta se afla ea aici. Îl privi mieros.

— Mă gândeam la tine, şi se lipi de el ca o pisică.

Ron zâmbi.

— Şi pe mine m-ai păcălit, Cathy.

— Te-am păcălit?

— Întotdeauna am fost convins că eşti ciudată – vreau să spun, că nu te interesează bărbaţii.

Cuvântul pe care îl cauţi, dragă, este lesbiană, gândi Catherine, dar cu voce tare spuse:

— Îmi place să aleg bine momentul şi locul.

— Mă bucur că m-ai ales pe mine..

— Şi eu.

Şi se bucura, se bucură cu adevărat. Era sigură că Ron era cel mai potrivit iubit. A fost testat şi a primit certificat de calitate de la toate fetiţele pe o rază de o sută cincizeci de mile. Ar fi fost umilitor pentru ea să aibă prima experienţă sexuală cu un băiat la fel de ignorant ca şi ea. Cu Ron devenea şi ea o expertă. După noaptea aceasta, n-o să-şi mai spună Sfânta Catherine. Probabil că o să-şi spună Catherine cea Mare. Şi de data asta, „Mare” însemna ceva. Va fi fantastică în pat. Secretul era să nu intre în panică. Toate lucrurile minunate pe care le-a citit în cărţuliile verzi (pe care le-a ascuns de mama), toate i se vor întâmpla ei acum. Trupul ei va deveni o orgă cu o muzică feerică. Oh, ştia că o va durea; întotdeauna te doare. Dar Ron n-o să ştie. O să se mişte sub el mereu pentru că bărbaţilor nu le plac femeile care stau nemişcate. Şi când Ron o va pătrunde, ea o să-şi muşte buzele să ascundă durerea sau va scoate un strigăt sexy.

— Poftim?

Se întoarse spre Ron uimită şi abia atunci şi-a dat seama că a strigat cu

voce tare.

— Nu… nu am spus nimic.

— Ai scos un strigăt nostim.

— Da? încercă să îi zâmbească dulce.

— Eşti la un milion de mile depărtare.

Catherine analiză vorbele şi hotărî că nu este bine.

Trebuia să se poarte ca Jean-Anne. Puse o mână pe mâna lui şi se apropie de el.

— Sunt aici, aproape.

Încerca să scoată sunete guturale ca şi Jean Arthur, în *„Catastrofa de Jane”.*

Ron o privea confuz, dar pe faţa ei nu vedea decât o căldură îmbietoare.

Lum Fong era un restaurant îngrozitor. Tot timpul cât au mâncat au auzit trenurile care treceau pe deasupra şi scuturau vesela. Arăta ca alte mii de restaurante chinezeşti din întreaga Americă, dar Catherine nu era preocupată decât de detaliile din jurul ei – tapetul ieftin şi pătat, ceainicul ciobit, petele de sos de pe masă.

Un chelner micuţ a venit la masa lor şi i-a întrebat dacă vor să bea ceva. Catherine a gustat de câteva ori whisky, dar nu-l putea suferi. Însă acum era ajunul Anului Nou, Patru Iulie, Sfârşitul Virginităţii. Suficiente motive de sărbătorit.

— Am să beau un whisky cu o cireaşă.

Cireaşă! Dumnezeule! M-am dat de gol.

— Pentru mine scotch şi sifon.

Chelnerul se înclină politicos şi plecă. Catherine se întreba dacă era adevărat că femeile orientale se nasc oblic.

— Nu ştiu de ce nu am fost prieteni până acum, spunea Ron. Toată lumea spune că eşti cea mai deşteaptă din Universitate.

— Ştii cum exagerează oamenii.

— Şi eşti chiar foarte drăguţă.

— Mulţumesc.

Încerca să vorbească precum Katherine Hepburn din *„Alice Adams”,* privindu-l cu subînţeles. Nu mai era Catherine Alexander. Era o maşină de sex. Era pe punctul de a fi Mae West, Marlene Dietrich şi Cleopatra, toate la un loc.

Chelnerul le aduse băutura şi ea termină paharul dintr-o înghiţitură. Ron o privi surprins.

— Încetişor, o avertiză. Este tare.

— Mă descurc, se lăudă Catherine.

— Încă un rând, îi spuse el chelnerului şi întinse mâna să o mângâie. Este nostim, toată lumea la şcoală te-a înţeles greşit.

— Greşeală. Nimeni la şcoală nu m-a înţeles.

El o privi curios. *Atenţie*, *n-o face pe deşteapta.* Bărbaţii preferă fetele cu

glande mamare excesive, maximum de muşchi alunecoşi şi extrem de puţin creier.

— Mie mi-ai plăcut… de foarte mult timp, se grăbi ea să continue.

— Da' ştii să păstrezi un secret! Ron scoase bileţelul. *„Încercaţi noua noastră casieră",* citi cu voce tare, râzând. Până în acest moment, asta îmi place cel mai mult.

Mâna lui aluneca pe mâna Catherinei şi îi dădea fiori pe şira spinării, exact cum scriau cărţile. Poate că după noaptea asta, ea o să scrie un manual despre sex, să le instruiască pe bietele virgine proaste care nu ştiau despre ce este vorba. După al doilea pahar, Catherinei îi părea rău pentru toate virginele din lume.

— Păcat.

— Pentru ce păcat?

Iar a vorbit cu voce tare. Hotărî să fie îndrăzneaţă.

— Îmi părea rău pentru toate virginele din lume.

Ron începu să râdă.

— Am să beau pentru asta, spuse ridicând paharul.

Îl studia şi vedea că prezenţa ei îi face plăcere. Nu avea motive de îngrijorare. Totul mergea perfect. O întrebă dacă nu mai vrea să bea, dar Catherine refuză. Nu avea intenţia să fie ameţită de alcool, atunci când va fi deflorată. *Deflorată?* Oamenii din ziua de azi mai foloseau asemenea cuvinte? Oricum, dorea să-şi amintească fiecare moment, fiecare senzaţie.

Dumnezeule! Va fi dezbrăcată! Nu avea niciun prezervativ! Oare el avea? Cu siguranţă, un om cu atâta experienţă, ca Ron Peterson, avea la el ceva să o protejeze să nu rămână însărcinată. Dar dacă el aştepta acest lucru de la ea? Dacă el se gândea că o fată cu atâta experienţă, cum era Catherine Alexander, nu pleca de acasă fără prezervative? Oare să-l întrebe? Hotărî că, mai bine moare, aici, la masă. Îi vor lua corpul şi îi vor face ceremonialul chinezesc de înmormântare.

Ron comandase o cină de un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi, dar Catherine ar fi putut mânca orice în acel moment. Era încordată şi nu simţea nimic. Avea gura uscată, parcă era amorţită. *Dacă făcea un atac de cord?* Dacă făcea dragoste imediat după atacul de cord, probabil va muri. Poate că era mai bine să-l avertizeze pe Ron. I-ar strica reputaţia dacă oamenii ar găsi o fată moartă în patul lui. Sau poate că i-ar mări reputaţia.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Ron. Eşti palidă.

— Mă simt extraordinar, spuse Catherine, încercând să pară nonşalantă. Sunt doar emoţionată că stau lângă tine.

Ron o studia aprobator, cântărind fiecare detaliu, coborându-şi privirea spre sânii ei şi rămânând cu ochii aţintiţi în această direcţie.

— Şi eu simt la fel, spuse el.

Chelnerul a strâns masa şi Ron a plătit nota. Catherine nu se putea

mişca.

— Mai doreşti ceva? o întrebă Ron.

Dacă mai doresc? Oh, da! Aş vrea să mă aflu acum într-o barcă, în drum spre China. Aş vrea să fiu în ceaunul unui canibal, fiartă pentru cină. Vreau la mama!

Ron o privea aşteptând. Catherine inspiră adânc.

— Nu... nu cred.

— Bine. Rostise silabele alungit şi molatec, de parcă tocmai aranja un pat pe masa dintre ei. Să mergem.

Catherine îl urmă. Sentimentul de euforie pe care i-i dăduse băutura dispăruse complet şi acum îi tremurau picioarele.

Erau afară, în aerul cald al nopţii, când Catherinei îi trecu prin minte un gând care o eliberă de spaimă. *Nu mă duce direct în pat.* Bărbaţii nu fac niciodată asta la prima întâlnire. O să mă invite din nou la cină şi data viitoare vom merge la Henrici şi ne vom cunoaşte mai bine. Ne vom cunoaşte cu adevărat. Şi, probabil, că ne vom îndrăgosti unul de altul – la nebunie – şi el o să mă invite să îi cunosc pe părinţii lui şi totul va fi bine... Şi eu n-o să mai am frica aceasta stupidă.

— Preferi un motel anume? întrebă Ron.

Catherine îl privi, lipsită de grai. Duse erau visurile cu serată muzicală în compania părinţilor lui. Ticălosul avea de gând să o ducă într-un pat nenorocit de motel! Păi, nu asta a dorit ea? Nu de aceea a scris biletul acela nebunesc?

Mâna lui Ron era acum pe umărul Catherinei şi alunecă încet pe braţul ei. Simţea o căldură ciudată în ea. Înghiţi în sec şi spuse:

— Dacă ai văzut un motel, le cunoşti pe toate.

Ron o privi din nou ciudat. Nu spuse însă decât:

— O.K., să mergem.

Au urcat în maşină şi au pornit spre vest. Trupul Catherinei era un bloc de gheaţă, dar mintea îi alerga febril. Ultima dată când a stat la un motel, avea opt ani şi făcea o călătorie cu mama şi tata. Acum se va culca cu un bărbat care îi era total străin, tot într-un motel. Ce ştia despre el? Ştia doar că este frumos, popular şi făcea bine dragoste. Ron îi luă o mână.

— Ai mâinile reci.

— Mâini reci, picioare calde.

Dumnezeule, gândi ea, iar încep. Nu ştia din ce motive, dar versurile din *„Ah, dulce mister al vieţii”* îi zburau obsesiv prin minte. Ei bine, era pe cale să rezolve problema. Va descoperi misterul. Va afla ce doreau să spună cărţile, reclamele sexy şi poeziile – *„Leagănă-mă în cuibul iubirii”, „Încă o dată”, „Şi păsările fac dragoste”.* Iar acum o va face şi Catherine.

Ron viră spre sud, pe Clark Street.

De o parte şi de alta a străzii, firme luminoase ca nişte ochi roşii înviorau noaptea prezentându-şi ofertele ieftine, paradisurile temporare pentru

îndrăgostiţii nerăbdători. *„Motelul Odihnă plăcută”, „Motelul de o noapte”, „Încă o dată”* (ăsta era freudian!), *„Odihna călătorului”.* Lipsa totală de imaginaţie era uluitoare, dar probabil că proprietarii acestor locuri erau prea ocupaţi să scoată şi să bage în pat tinere cupluri, pentru a se mai gândi la literatură.

— Acesta este cel mai bun dintre ele, spuse Ron arătând o reclamă luminoasă.

„Hanul Paradisului – avem locuri”.

Era un simbol. Erau locuri în Paradis şi ea, Catherine Alexander, va ocupa un loc.

Ron intră în parcarea motelului, în faţa unei uşi pe care scria: „Sunaţi şi intraţi”. În jurul lor erau cam douăzeci de bungalouri.

— Cum ţi se pare? o întrebă Ron.

Ca infernul lui Dante. Precum Colosseumul din Roma, unde creştinii erau aruncaţi leilor. Ca templul din Delphi, unde se sacrifică vestala virgină.

Catherine simţea din nou căldura necunoscută din trupul ei.

— Grozav, spuse, grozav.

Ron zâmbi atotştiutor.

— Mă întorc imediat.

Avea mâna pe genunchiul ei şi o mişca uşor spre coapsă. O sărută impersonal şi ieşi din maşină. Ea privi în urma lui încercând să nu se gândească la nimic. În depărtare auzi sirenele maşinilor. *Dumnezeule, se face un raid! Mereu se fac raiduri în asemenea locuri!*

Uşa biroului se deschise şi Ron ieşi cu o cheie în mână, evident netulburat de urletul sirenelor. Se apropie de maşină şi deschise portiera pentru Catherine.

— Rezolvat, îi spuse.

Sirenele urlau din ce în ce mai aproape. Oare îi puteau aresta dacă îi găseau în parcarea motelului?

— Vino, o îndemnă Ron.

— Nu auzi nimic?

— Ce să aud?

Sirenele trecuseră de ei şi se îndepărtau. La naiba!

— Păsările, spuse abia şoptit.

Pe chipul lui Ron era o expresie de nerăbdare.

— Ascultă, dacă…

— Nu, nu, îl întrerupse ea repede. Vin. Ieşi din maşină şi plecară împreună spre un bungalou. Sper că ai luat numărul meu norocos, încercă ea să pară veselă.

— Ce ai spus?

Catherine îl privi şi îşi dădu seama că de fapt nu articulase cuvintele. Avea gura uscată.

— Nimic, reuşi să spună.

Au ajuns în faţa uşii cu numărul treisprezece. Exact asta merită. Era un semn din ceruri, va rămâne însărcinată, Dumnezeu o va pedepsi pe Sfânta Catherine.

Ron descuie şi deschise uşa larg. Aprinse lumina şi Catherine intră. Nu-şi putea crede ochilor. Camera era ocupată de un pat enorm. Singura altă mobilă era un fotoliu într-un colţ şi o oglindă pe perete. Lângă pat era un radio cu dispozitiv de primit monede de un sfert de dolar. Oricine intră într-o asemenea cameră înţelegea exact destinaţia ei: era locul unde aduceai o fată să faci dragoste cu ea. Nu puteai spune din greşeală, suntem în sălaşul alb, în sala de jocuri sau în apartamentul nupţial de *la Ambassador*. Nu. Acesta era un cuib ieftin de făcut dragoste. Catherine se întoarse spre Ron, care tocmai încuia uşa. Doamne! Dacă venea poliţia să-i aresteze, mai întâi trebuiau să spargă uşa. Se şi vedea târâtă goală din pat de doi poliţişti, în timp ce un fotograf îi făcea poze pentru prima pagină a ziarului *„Chicago Daily News”.*

Ron se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Eşti nervoasă?

Ea îl privi şi încercă un zâmbet de care ar fi fost mândră şi Margaret Sullavin.

Nervoasă? Ron, nu fi caraghios!

Băiatul încă o mai privea nesigur.

— Ai mai făcut asta, nu-i aşa, Cathy?

— Nu le-am numărat.

— Toată seară am avut un sentiment ciudat în privinţa ta.

Gata. S-a terminat. O va alunga cu virginitatea ei cu tot şi îi va spune să se răcorească sub un duş rece. Nu, ea nu va permite aşa ceva. Nu în această seară!

— Ce fel de sentiment ciudat?

— Nu ştiu. Vocea lui Ron era uimită. O secundă eşti sexy şi vrei, iar în secunda următoare eşti pierdută şi rece ca gheaţa. Parcă ar fi doi oameni în tine. Care este adevărata Catherine Alexander?

Rece ca gheaţa, repetă automat, în sinea ei. Cu voce tare spuse:

— Am să-ţi arăt.

Îl îmbrăţişă şi îl sărută lung, savurând senzaţia erotică.

El prinse curaj şi o sărută febril, lipind-o de el. Îi trecu mâinile peste sâni şi îi mângâie. Catherine simţea că se topeşte. Gata! se gândi din nou. Se va petrece! Se va petrece cu adevărat! Se lipi de el, cuprinsă de o emoţie de nestăpânit.

— Să ne dezbrăcăm, spuse Ron, răguşit. Se desprinse de ea şi începu să-şi dezbrace jacheta.

— Nu, exclamă Catherine. Lasă-mă pe mine.

Vocea ei era sigură. Era cea mai importantă noapte din viaţa ei şi avea

de gând să facă totul ca la carte. Îşi va aminti absolut tot ce a citit. Ron nu va avea ocazia să povestească fetelor cum a făcut el dragoste cu o virgină proastă. Poate că ea nu avea sânii lui Jean-Anne, dar avea o minte de zece ori mai folositoare şi o va pune la muncă – îl va face pe Ron atât de fericit, că nici lui n-o să-i vină să creadă. Îi dezbrăcă jacheta şi o aşează pe pat.

— Stai puţin! spuse Ron. Vreau să te văd dezbrăcată.

Catherine îl privi fix, înghiţi în sec, întinse încet mâna la fermoar şi dezbrăcă rochia. A rămas aşa, nemişcată, numai în sutien, furou, ciorapi şi pantofi.

— Continuă!

Fata ezită un moment, apoi continuă.

— Hei, grozav! Continuă!

Se aşeză încet pe pat şi, scoţându-şi pantofii şi ciorapii, se chinuia să pară cât putea de sexy. Îl simţi pe Ron lângă ea, desfăcându-i sutienul. Îl lăsă pe pat. Inspiră adânc şi închise ochii, dorindu-şi să se afle în altă parte, cu un alt bărbat, care să o iubească, pe care şi ea să îl iubească, un bărbat care să fie tatăl copiilor ei, să lupte pentru ea, să fie în stare să ucidă pentru ea, pe care ea să îl adore… un bărbat care să-l ucidă pe ticălosul de Ron Peterson, care a îndrăznit să o aducă în locul acesta degradant. Catherine deschise ochii.

Ron o privea cu admiraţie.

— Dumnezeule, Cathy, eşti frumoasă. Eşti foarte frumoasă!

Se aplecă şi îi sărută sânii. Peste umărul lui, ea privi în oglinda de pe perete. Totul părea o farsă sordidă şi murdară. Totul în ea, cu excepţia durerii calde din pântec, totul îi spunea că ceea ce face este îngrozitor de urât, este o greşeală, dar acum nu se mai putea opri. Îmbujorat, Ron îşi desfăcu cravata, apoi îşi descheie cămaşa, apoi pantalonii, apoi…

— Ştii, nu te mint, Cathy, eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Cuvintele lui nu făcură decât să-i sporească panica. Ron purta pe faţă un zâmbet plin de dorinţe.

Când el se ridică în picioare, Catherine văzu un organ enorm, incredibil de mare.

— Cum îţi plac? întrebă el mândru.

Fără să gândească, fata spuse:

— Tăiat felii, cu garnitură de orez, muştar şi salată verde.

În momentul următor, sub ochii ei, incredibila viziune dispărea umilită.

*

Între colegii Catherinei se simţea schimbarea. Şi atmosfera din campus era alta.

Pentru prima dată se simţea îngrijorarea faţă de ceea ce se întâmpla în Europa. Simţeau cu toţii că America nu mai putea sta multă vreme deoparte.

Visul lui Hitler de a conduce omenirea era pe cale să devină realitate. Naziştii ocupaseră Danemarca şi invadaseră Norvegia.

În ultimele şase luni, discuţiile din campus şi-au schimbat centrul de greutate de la sex la înrolări şi viitor. Din ce în ce mai mulţi studenţi veneau îmbrăcaţi în uniforme militare.

Într-o zi, Susie Roberts, o fostă colegă de liceu, a oprit-o pe Catherine pe culoarul Universităţii.

— Vreau să-mi iau rămas bun, Cathy. Plec.

— Unde pleci?

— La Klondike.

— Klondike?

— Da, la Washington D.C. Fetele au dat de o mină de aur acolo. Se spune că pentru o fată sunt acolo cel puţin o sută de băieţi. Ştii? De ce-ţi mai pierzi vremea pe aici? Şcoala a devenit o prostie. Ne aşteaptă lumea, viaţa.

— Nu pot pleca acum, spuse Catherine, dar nu ştia să explice de ce.

Nu se simţea legată de Chicago. Coresponda în mod regulat cu tatăl ei, din Omaha, şi vorbeau la telefon de două ori pe lună. De fiecare dată ştia că tata se simte ca într-o închisoare.

Catherine nu depindea de nimeni. Cu cât se gândea mai mult la Washington, cu atât se simţea mai atrasă de ideea de a pleca. În seara aceea l-a sunat pe tatăl său şi i-a spus că vrea să renunţe la şcoală şi să muncească la Washington. El a întrebat-o dacă nu ar dori să vină la Omaha, dar Catherine a simţit reţinerea din vocea lui. Nici el nu dorea să o ţină închisă în colivie.

În dimineaţa următoare, Catherine s-a prezentat la decan şi l-a informat că renunţă la şcoală, l-a trimis o telegramă lui Susie Roberts şi a doua zi era în trenul de Washington.

NOELLE

Paris: 1940

4

Sâmbătă, 14 iunie 1940, Armata A Cincea Germană intra într-un Paris uluit. Linia Maginot s-a dovedit a fi cel mai mare fiasco din istorie şi Franţa se afla lipsită de apărare în faţa uneia dintre cele mai puternice maşini de război pe care a cunoscut-o vreodată omenirea.

Ziua era ciudat de cenuşie, o pâclă deasă se răspândise deasupra oraşului, ca un nor ameninţător de origine necunoscută. În ultimele patruzeci şi opt de ore, rafale de arme au spart liniştea nenaturală şi înspăimântată a Parisului. Bubuitul tunurilor se auzea din afara oraşului, dar ecoul reverbera chiar în inima Parisului. A fost mai întâi un potop de zvonuri, apoi un val de comunicate radio şi ştiri în ziare. Nemţii invadau coasta franceză... Londra a fost distrusă...

Hitler a ajuns la o înţelegere cu guvernul britanic... Nemţii vor şterge Parisul de pe faţa pământului. Fiecare al cincilea zvon era luat drept profeţie, crea panică şi smulgea urlete de neînţeles, de parcă mintea şi trupul omului nu erau în stare să absoarbă teroarea îngrozitoare şi se ascundeau sub un scut protector de apatie. În acea zi, fabrica de zvonuri s-a oprit, presele tipografiilor s-au oprit, radiourile s-au oprit. Instinctul uman a depăşit maşinăriile şi parizienii au simţit că aceasta era o zi hotărâtoare pentru soarta lor. Norul negru era un semn prevestitor de rele.

Apoi au văzut lăcustele germane invadând oraşul.

*

Deodată, Parisul s-a umplut de uniforme străine, de oameni străini, care vorbeau o limbă străină, guturală, şi treceau în viteză pe bulevarde, în Mercedesuri negre pe care flutura steagul german. Erau cu adevărat *Ubermensch* şi aveau aerul că le este scris să cucerească şi să conducă lumea.

În două săptămâni, oraşul s-a transformat uluitor. Semnele apariţiei nemţilor se vedeau peste tot. Statuile eroilor francezi au fost dărâmate şi zvastica era ridicată pe toate clădirile. Efortul nemţilor de a şterge tot ce era

galic în oraş a atins proporţii ridicole. Semnele buşoanelor de apă au fost – schimbate din *Chaud* şi *Froid* în *Heiss* şi *Kaft*. Piaţa Broglie din Strasbourg a devenit Adolf Hitler Platz. Statuile lui Lafayette, Ney şi Kleber au fost dinamitate. Inscripţiile de pe monumentele funerare au fost înlocuite de „Gefallen fur Deutschland”.

Trupele germane de ocupaţie se distrau de minune. Mâncarea devenise pentru ei abundentă – cu prea multe sosuri, schimbare plăcută după raţionalizarea de până atunci. Soldaţilor nu le păsa, nici nu ştiau că Parisul era oraşul lui Baudelaire, Dumas şi Moliere. Pentru ei, Parisul era o târfă strident machiată, cu fustele ridicate, pe care fiecare o viola în felul său. Le obligau pe fetele franceze să se culce cu ei, uneori ameninţând cu baioneta, în timp ce şefii lor, Goering şi Himmler, violau Louvrul şi bogatele domenii ale francezilor, confiscau cu lăcomie orice de la duşmanii Reichului.

Francezi corupţi şi oportunişti au scos capetele în aceste vremuri de criză. Dar se găseau şi eroi. Una din armele secrete ale luptei de rezistenţă au fost pompierii, care în Franţa se găseau sub jurisdicţia armatei. Germanii au rechiziţionat zeci de clădiri pentru Gestapo şi diverse ministere, iar localizarea acestor clădiri nu era un secret. Rezistenţa franceză avea hărţi detaliate ale fiecărei clădiri. S-au primit sarcini şi în fiecare zi prin faţa acestor clădiri trecea o maşină sau un biciclist nevinovat aruncând o bombă pe fereastră. Nu produceau stricăciuni mari. De fapt, aici era ingeniozitatea planului.

Germanii chemau pompierii să stingă focul. Se ştie că în toate ţările în care există conflicte, pompierii au foarte mult de muncă. La fel era şi la Paris. Pompierii intrau în clădire, în timp ce germanii asistau neputincioşi cum se distrugea totul. Astfel, mişcarea de rezistenţă a reuşit să distrugă documente foarte preţioase. Au trecut aproape şase luni până când comandanţii germani să înţeleagă ce se petrecea, dar pagubele erau ireparabile. Gestapoul nu putea dovedi nimic, însă trupele de pompieri au fost arestate şi trimise să lupte pe frontul rusesc.

Nu se găsea aproape nimic, de la mâncare până la săpun. Nu exista benzină, carne, lapte, unt. Nemţii confiscaseră totul. Magazine luxoase erau deschise, dar singurii cumpărători erau soldaţii care plăteau cu mărci, bani fără valoare.

— Ce să facem cu aceşti bani? se plângeau proprietarii magazinelor.

Nemţii râdeau:

— Îi schimbaţi la Banca Angliei.

Cu toate acestea, nu toţi francezii sufereau. Pentru cei care aveau bani şi prieteni influenţi exista piaţa neagră.

Viaţa Noellei Page s-a schimbat foarte puţin în timpul ocupaţiei. Lucra acum ca model la *Casa Chanel,* într-o clădire de piatră de o sută cincizeci de ani, cu un interior foarte rafinat. Războiul, ca toate războaiele, crease milionari peste noapte şi moda avea clienţi. Primea din ce în ce mai multe propuneri;

singura diferenţă era că ele veneau acum de la nemţi. Când nu muncea, stătea ore în şir în cafenelele de pe Champs-Elysees sau pe malul stâng, lângă Pont Neuf. Aici vedea sute de nemţi, cei mai mulţi dintre ei însoţiţi de fete franceze. Bărbaţii francezi erau fie prea bătrâni, fie schilodiţi de luptă, iar cei tineri erau înrolaţi sub armă. Noelle îi recunoştea pe nemţi chiar atunci când nu erau îmbrăcaţi în uniformă. Aveau priviri arogante, privirea cuceritorilor. Nu îi ura, nici nu îi plăcea. Pur şi simplu, îi erau indiferenţi.

Ea avea o intensă viaţă interioară, îşi plănuia cu grijă fiecare mişcare. Ştia cu precizie ce scop are şi ştia că nimic nu o poate opri. Imediat ce a avut suficienţi bani, a angajat un detectiv particular. Se numea Christian Barbet şi avea un birou ponosit, pe strada St. Lazare. Pe firmă de pe uşă scria:

ANCHETE
PRIVATE ŞI COMERCIALE
CERCETĂRI
CONFIDENŢIALE
URMĂRIRI.

Firma era aproape mai mare decât biroul. Barbet era un bărbat scund, chel, cu dinţii galbeni stricaţi, ochii iscoditori şi degetele pătate de nicotină.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat-o el pe Noelle.

— Vreau informaţii despre o anumită persoană.

Omul clipi suspicios.

— Ce fel de informaţii?

— Tot felul de informaţii. Dacă este căsătorit, cu cine se întâlneşte, totul. Vreau să îl urmăriţi atent.

Barbet se scărpină şi o studie.

— Este englez?

— American. Este pilot în *Escadronul Vulturii* din *Trupele Aeriene Britanice*.

Barbet se scărpină din nou în vârful capului.

— Nu ştiu. Suntem în război. Dacă sunt prins că încerc să obţin informaţii din Anglia despre un pilot... vocea lui se pierdu şi bărbatul ridică din umeri. Nemţii mai întâi te împuşcă şi apoi pun întrebări.

— Dar eu nu vreau informaţii militare, îl asigură Noelle..

Deschise poşeta şi scoase un teanc de franci. Barbet îi privi cu lăcomie.

— Am prieteni în Anglia, spuse el cu grijă, dar va fi costisitor.

Aşa a început totul. După trei luni, detectivul a sunat-o pe Noelle. Când a intrat din nou în biroul lui, primele ei cuvinte au fost:

— Trăieşte? Şi când Barbet a confirmat, a răsuflat uşurată, iar Barbet s-a gândit: trebuie să fie minunat să te iubească cineva atât de mult.

— Prietenul dumneavoastră a fost transferat.

— Unde?

Bărbatul caută în dosarul de pe birou.

— A fost transferat la *Escadronul 609* din Trupele Aeriene. Apoi la *Escadronul 121* din estul Angliei. Zboară acum pe un Hurri…

— Nu mă interesează asta.

— Plătiţi informaţiile, spuse el. Trebuie să merite banii. Privi din nou în dosar. Acum zboară pe Hurricane. Înainte de asta, a zburat pe American Buffaloes. Mai întoarse o pagină – de acum înainte sunt informaţii personale.

— Continuă, îl grăbi Noelle.

Barbet ridică din umeri.

— Este o listă de fete cu care s-a culcat. Nu ştiam dacă vreţi…

— Doar ţi-am spus, vreau totul.

O notă ciudată din vocea ei l-a izbit pe detectiv. Era ceva anormal aici, ceva ce nu suna adevărat. Christian Barbet era un detectiv de mâna a treia şi avea clienţi de mâna a treia, dar tocmai din această cauză avea un instinct al adevărului, un nas care mirosea faptele. Frumoasa fată care se găsea acum în biroul său îl tulbura. La început, Barbet a crezut că vrea să îl amestece într-un fel de spionaj. Apoi a tras concluzia că era o soţie părăsită care îşi urmărea soţul. A recunoscut apoi că şi aici a greşit. Acum chiar că nu mai înţelegea ce dorea clienta lui şi de ce. Îi înmână Noellei lista cu prietenele lui Larry Douglas şi îi studie atent chipul, în timp ce citea. Parcă citea un bon de spălătorie. Termină şi îl privi. Christian Barbet a fost total nepregătit pentru cuvintele care au urmat.

— Sunt foarte mulţumită de dumneata. O privea uluit.

— Te rog să mă suni imediat ce mai afli ceva. Noelle Page plecase de mult, dar Barbet se afla tot la fereastră, privind în gol, încercând să ghicească ce anume dorea clienta lui.

*

Teatrele Parisului îşi reluaseră activitatea. Germanii participau masiv, sărbătoreau astfel victoriile şi se mândreau cu franţuzoaicele agăţate la braţul lor. Francezii mergeau la spectacole pentru a uita preţ de câteva ore că erau un popor înfrânt şi nefericit.

Noelle a fost la teatru şi la Marsilia, dar a văzut piese slabe jucate de actori de mâna a treia în faţa unui public indiferent. Teatrul la Paris era ceva cu totul special. Era viu, strălucitor, plin de spiritul şi graţia lui Moliere, Racine şi Colette. Incomparabilul Sacha Guitry avea un teatru al său şi Noelle mergea la spectacole în mod regulat. A văzut *La Morte de Danton* şi *Asmodee*, piesă scrisă de un tânăr scriitor promiţător, numit Francois Mauriac. A mers şi la Comedia Franceză şi a văzut *Chacun la verite* şi *Cyrano de Bergerac*. Întotdeauna la teatru, Noelle mergea singură, ignorând privirile admirative, complet pierdută în dramele de pe scenă. Ceva din magia de dincolo de

reflectoare vibra o coardă sensibilă din sufletul ei. Şi ea juca un rol, ca şi actorii de pe scenă, se prefăcea că este un om care nu era, se ascundea în spatele unei măşti.

O piesă anume, *Huis Clos* de Jean-Paul Sartre, a impresionat-o în mod deosebit. În rolul principal juca Philippe Sorel, idolul Europei. Sorel era urât, scund, corpolent, cu nasul turtit şi faţă de boxer. Dar când vorbea, totul era o magie, se transforma într-un bărbat frumos şi sensibil. *Parcă este povestea prinţului şi a broaştei,* se gândi Noelle, privindu-l şi încercând să afle secretul magnetismului său.

Într-o seară, în timpul unei pauze, un curier i-a adus Noellei un bilet. *„Te-am văzut la spectacol în fiecare seară. Te rog să vii la cabină după spectacol, să facem cunoştinţă. P.S."* Noelle îl citi de mai multe ori, savurându-l. Nu dădea doi bani pe Philippe Sorel, dar aceasta era ocazia pe care o aştepta.

După spectacol a intrat în culise şi un bătrân a introdus-o în cabina lui Sorel. Era în faţa oglinzii, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi se demachia. O studie pe Noelle prin oglindă.

— Este incredibil, spuse el într-un târziu. De aproape eşti şi mai frumoasă.

— Mulţumesc, domnule Sorel.

— De unde eşti?

— Din Marsilia.

Sorel se întoarse şi începu să o studieze. Porni de la picioare şi îşi ridică încet privirea spre cap, nelăsând să-i scape nimic. Noelle stătea nemişcată.

— Ai nevoie de o slujbă? o întrebă.

— Nu.

— Ştii, eu nu plătesc niciodată, continuă el. De la mine vei obţine doar un bilet pentru piesele mele. Dacă vrei bani, trebuie să te culci cu un bancher.

Noelle îl privea foarte calmă. În cele din urmă, Sorel continuă:

— De fapt, ce cauţi?

— Cred că pe tine te caut.

În seara aceea, au luat masa împreună şi s-au oprit în apartamentul lui Sorel din strada Maurice-Barres, spre Bois de Boulogne. Philippe Sorel era un amant foarte priceput, surprinzător de atent şi lipsit de egoism. De la Noelle nu aştepta nimic decât frumuseţea ei şi a rămas uluit când a constatat cât este de sofisticată în pat.

— Dumnezeule! exclamă el. Eşti fantastică! Unde ai învăţat toate acestea?

Noelle rămase pe gânduri. Nu se punea problema de a fi învăţat undeva. Simţea. Pentru ea, trupul unui bărbat era un instrument la care cânta, căruia îi explora profunzimile, îi găsea coardele sensibile şi le specula folosindu-se de trupul lui pentru a crea armonii deosebite.

— M-am născut aşa, spuse ea cu simplitate.

Începu să-i mângâie buzele cu vârful degetelor, coborând încet spre piept. Văzu cum îl tensionează. Toată noaptea au făcut dragoste şi în dimineaţa următoare Sorel i-a propus să se mute la el.

Noelle a trăit cu Philippe Sorel timp de şase luni. Nu a fost nici fericită, nici nefericită. Ştia că prezenţa ei îl face pe Sorel fericit, dar acest lucru nu conta pentru ea. Se considera o elevă, hotărâtă să înveţe ceva nou în fiecare zi. El era şcoala ei, el făcea parte din planul ei. Pentru Noelle, legătura lor nu avea nimic personal, pentru că ea nu dădea nimic din fiinţa ei. A făcut această greşeală de două ori şi nu o va mai repeta. În gândurile ei nu avea loc decât pentru un bărbat şi acesta era Larry Douglas. Trecea adesea prin Place des Victoires, prin parcurile şi restaurantele în care fusese cu Larry şi simţea cum creşte în ea ura. O sufoca, nu mai putea respira, dar mai simţea ceva, ce nu putea explica în cuvinte.

La două luni după ce s-a mutat cu Sorel, Noelle a primit un telefon de la Christian Barbet.

— Am un raport pentru dumneavoastră, îi spusese detectivul.

— Este sănătos? întrebă Noelle, repede.

Din nou Barbet s-a simţit cuprins de acel sentiment de nelinişte.

— Da, spuse el.

Simţi uşurarea din vocea Noellei.

— Vin imediat.

Raportul avea două părţi. Prima se ocupa de cariera militară a lui Larry Douglas. Doborâse cinci avioane germane şi era primul american declarat Erou de Război. A fost avansat căpitan. Dar a doua parte a raportului o interesa pe Noelle. Larry devenise o figură populară în viaţa mondenă londoneză şi se logodise cu fiica unui amiral englez. Urma apoi o listă de fete cu care se culcase – de la figurante de teatru până la soţia unui subsecretar dintr-un minister.

— Doriţi să continui? întrebă Barbet.

— Desigur, răspunse Noelle. Scoase din poşetă un plic şi i-l întinse.

— Sună-mă când ai noutăţi.

Şi a plecat.

Barbet oftă şi privi în tavan.

— Nebună… *Folle*.

*

Dacă Philippe Sorel ar fi avut cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în mintea Noellei, ar fi fost uluit. Pentru că Noelle părea total devotată lui. Făcea totul pentru el: gătea, făcea cumpărăturile, supraveghea curăţenia apartamentului şi făcea dragoste de câte ori avea el chef. Nu-i cerea nimic în schimb. Sorel se felicita în sinea lui, gândindu-se că a găsit metresa perfectă. O lua peste tot. A prezentat-o tuturor prietenilor şi toţi au fost încântaţi de ea,

gândind că Sorel este un bărbat norocos.

Într-o seară, în timp ce luau masă după un spectacol, Noelle i-a spus:

— Philippe, vreau să fiu actriţă.

El clătină din cap.

— Numai Dumnezeu ştie cât eşti de frumoasă, Noelle, dar eu toată viaţa mea m-am sufocat cu actriţe. Tu eşti altfel şi vreau să rămâi neschimbată. Nu vreau să te împart cu nimeni. Nu-ţi dau eu tot ce îţi doreşti?

— Ba da, Philippe.

Când s-au întors în apartament în seara aceea, Sorel a vrut să facă dragoste. După ce au terminat era epuizat. Niciodată Noelle nu a fost atât de excitantă şi el s-a felicitat încă o dată de alegerea făcută.

Duminica următoare era ziua ei de naştere şi Sorel a organizat o petrecere la *Maxim*. A închiriat un salon privat, mobilat în lemn îmbrăcat cu pluş roşu. Noelle a făcut lista invitaţilor, incluzând un nume fără să-i spune lui Philippe. Erau patruzeci de invitaţi. Toţi au felicitat-o şi i-au adus daruri încântătoare. Când au terminat de mâncat, Sorel s-a ridicat în picioare. Băuse mult coniac şi şampanie şi era puţin nesigur.

— Prieteni, spuse el, am băut cu toţii pentru cea mai frumoasă fată din lume, i-am oferit cadouri minunate, dar eu am pentru ea un cadou care va fi o mare surpriză. Sorel o privi încântat pe Noelle, apoi se întoarse spre invitaţi: eu şi Noelle ne vom căsători.

Au urmat ovaţii, oaspeţii l-au îmbrăţişat şi i-au dorit noroc. Noelle îi privea zâmbind şi murmură mulţumiri. Un singur oaspete nu se ridicase în picioare. Era aşezat la o masă în cel mai îndepărtat colţ, fuma un trabuc şi privea sardonic toată scenă. Noelle ştia că el a privit-o tot timpul. Era un bărbat înalt, suplu, cu o expresie foarte intensă pe chip. Părea foarte amuzat de ce se petrecea în jurul lui, părea mai mult un observator decât un oaspete.

Noelle îi prinse privirea şi îi zâmbi.

Armand Gautier era unul dintre cei mai renumiţi directori de film din Franţa. Se ocupa de repertoriul *Teatrului Francez* şi era renumit în întreaga lume. Aveai succes garantat când Gautier regiza o piesă sau un film. Avea reputaţia unui creator de stele de cinema.

Sorel era lângă ea şi continua să vorbească:

— Ai fost surprinsă, draga mea?

— Da, Philippe.

— Vreau să ne căsătorim imediat. Vom face nunta la vila mea.

Peste umăr, Noelle îl vedea pe Armand Gautier, zâmbindu-i enigmatic. Câţiva prieteni l-au luat pe Philippe şi când Noelle s-a întors, Gautier era lângă ea.

— Felicitări, spuse el cu o uşoară nuanţă de ironie. Ai prins un peşte mare.

— Da?

— Philippe Sorel este o personalitate.

— Pentru unii poate, spuse Noelle cu indiferenţă.

Gautier o privi surprins.

— Încerci cumva să-mi spui că nu te interesează?

— Nu încerc să-ţi spun nimic.

— Atunci, noroc. Se întoarse să plece.

— Monsieur Gautier… Bărbatul se opri.

— Ne-am putea vedea astă seară? întrebă Noelle cu blândeţe. Aş dori să te văd între patru ochi.

Armand Gautier o studie câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— Dacă doreşti…

— Vin eu acasă la tine. Este bine aşa?

— Da, sigur. Adresa mea este…

— Ştiu adresa. La douăsprezece noaptea?

— La douăsprezece noaptea.

*

Armand Gautier locuia într-un apartament modern pe strada Marbeuf. Portarul a condus-o pe Noelle până la apartamentul lui Gautier. Noelle a sunat şi după câteva momente Gautier a deschis uşa. Era îmbrăcat într-un halat înflorat.

— Intră.

Noelle intră. Nu avea gustul educat, dar simţea că apartamentul este decorat cu obiecte de artă foarte valoroase.

— Scuză-mă că nu sunt îmbrăcat. Până acum am vorbit la telefon.

Privirea Noellei îl înfruntă.

— Nici nu trebuia să fii îmbrăcat.

Se îndreptă spre canapea şi se aşeză. Gautier zâmbea.

— Şi eu am avut acelaşi sentiment, Miss Page. Dar sunt curios. De ce eu? Sunteţi logodită cu un bărbat renumit şi foarte bogat. Sunt convins că dacă aţi dori altfel de activităţi, aţi găsi bărbaţi mai atrăgători decât mine, cu siguranţă mai bogaţi şi mai tineri. Ce doriţi de la mine?

— Vreau să mă înveţi să joc teatru, spuse Noelle.

Armand Gautier o privi şi oftă.

— Mă dezamăgeşti. Aşteptam ceva mult mai original.

— Meseria ta este că lucrezi cu actori.

— Cu actori, nu cu amatori. Ai jucat vreodată teatru?

— Nu, dar tu o să mă înveţi. Îşi scoase pălăria şi mănuşile. Unde este dormitorul?

Gautier ezită. Viaţa lui era plină de femei frumoase care doreau să joace teatru sau doreau un rol mare în film. Toate erau o problemă. Ştia că ar face o prostie dacă s-ar încurca acum cu încă una. Şi totuşi, nu era nevoie să se

încurce. Iată, o fată frumoasă i se oferea. Va fi o problemă care se va rezolva în pat şi apoi va scăpa de ea.

— Acolo, spuse arătând spre uşa dormitorului.

O privi pe Noelle îndreptându-se fără scrupule spre dormitor. Se întrebă ce ar spune Philippe Sorel dacă ar şti că viitoarea lui soţie îşi petrece noaptea aici. Femeile! Toate sunt nişte târfe. Gautier îşi turnă coniac în pahar şi dădu câteva telefoane. Când intră în dormitor într-un târziu, Noelle era în pat şi îl aştepta. Trebuia să recunoască faptul că fata aceasta era un produs deosebit al naturii. Era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia. Avea pielea ca mierea de albine. Din propria lui experienţă, Gautier ştia că fetele frumoase sunt fără excepţie îndrăgostite de propria lor persoană, atât de egoiste încât nici dragoste nu ştiau să facă. Ele sunt convinse că participarea lor la actul sexual constă doar în prezenţa lor în patul unui bărbat. Ah, poate că pe aceasta o va învăţa câte ceva.

Noelle îl privea dezbrăcându-se, aruncându-şi neglijent hainele pe duşumea.

— N-am să-ţi spun că eşti frumoasă. Ai auzit-o de prea multe ori.

— Frumuseţea nu înseamnă nimic, spuse Noelle, dacă nu este în slujba plăcerii.

Gautier o privi surprins, apoi îi zâmbi.

— De acord. Hai să-ţi folosim frumuseţea.

Ca majoritatea francezilor, Armand Gautier era mândru că este un amant desăvârşit. Se amuza la poveştiie pe care le auzise despre nemţi şi americani, a căror idee de a face dragoste era de a termina foarte repede şi a pleca. Americanii aveau chiar şi o vorbă de duh – „Wham, bam, thank you ma’am”. Când Armand Gautier se implica emoţional în legătura cu o femeie, folosea multe mijloace de a spori plăcerea. Întotdeauna trebuia să existe înainte o cină perfectă şi vinurile cele mai potrivite. Aranja cadrul în mod artistic, camera era scăldată de o muzică uşoară, trezind în femei sentimente tandre de dragoste.

În cazul Noellei, se dispensă de toate acestea. Numai pentru o noapte nu era nevoie de ambianţă, muzică sau şoapte de dragoste. Ea a venit pentru un singur scop. Era proastă dacă îşi imagina că fiecare femeie care se oferea genialului Armand Gautier, îl şi domina. Începu, dar Noelle îl opri.

— Aşteaptă, şopti ea.

O privi uimit cum ia o cutie de cremă de pe noptieră şi începe să îl maseze.

— Ce faci?

— Ai să vezi, îi spuse ea zâmbind.

Apoi începu să îl sărute, mişcându-se încet pe tot trupul lui. Abia mai târziu a simţit el senzaţia de rece-cald care l-a înnebunit. L-a masat cu o cremă mentolată. Au făcut dragoste toată noaptea, de fiecare dată altfel. A fost pentru el cea mai incredibilă experienţă. Dimineaţa, Armand Gautier i-a spus:

— Dacă voi avea energia să mă îmbrac, îţi voi oferi micul dejun.

— Stai cuminte, spuse Noelle. Se îmbrăcă în halatul lui şi continuă: odihneşte-te, mă întorc imediat.

S-a întors după treizeci şi cinci de minute cu o tavă de mic dejun. Suc proaspăt de portocale, omletă cu cârnaţi, pâine prăjită cu unt şi un ibric cu cafea. Toate i se păreau extraordinar de bune.

— Tu nu mănânci nimic? o întrebă Gautier.

— Nu, spuse ea simplu. Stătea într-un fotoliu şi îl privea. Părea şi mai frumoasă.

Armand Gautier a trebuit să îşi schimbe primele estimări făcute despre Noelle. Nu era inocentă; era o comoară ascunsă. Dar el a întâlnit multe comori în cariera lui şi nu avea de gând să-şi piardă timpul şi talentul cu o amatoare, oricât era de frumoasă, oricât era de priceputa în pat. Gautier era un bărbat dăruit, îşi lua arta în serios. A refuzat să se compromită şi nu avea de gând să o facă acum.

Noaptea trecută plănuise să şi-o petreacă cu Noelle şi să scape de ea dimineaţa. Acum, îşi lua micul dejun şi o studia, încercând să găsească o soluţie, să o păstreze ca amantă până se plictisea de ea, dar să nu o încurajeze ca actriţă. Ştia că trebuie să fie precaut.

— Vrei să te căsătoreşti cu Philippe Sorel? o întrebă.

— Sigur că nu, răspunse ea liniştită. Nu asta vreau.

Intra pe teren sensibil.

— Dar ce vrei?

— Ţi-am spus doar, vreau să fiu actriţă.

Gautier muşcă dintr-un biscuit, trăgând de timp.

— Ah, da. Aş putea să te trimit la un profesor foarte bun, Noelle…

— Nu, îl întrerupse ea.

Îl privea cu căldură, de parcă dorea să îi îndeplinească cele mai intime dorinţe. Şi totuşi, Gautier a avut sentimentul că în sufletul ei a dat de o voinţă de oţel. Putea spune „nu”, în mii de feluri. Cu mânie, cu reproş, dezamăgită, disperată, dar l-a spus cu blândeţe. Şi cu o hotărâre absolută. Va fi mai greu decât a crezut. Pentru un moment, Armand Gautier a fost tentat să îi spună să plece, aşa cum spunea de zeci de ori pe săptămână altor fete. Dar îşi aminti incredibilele senzaţii din noaptea trecută şi ştiu că ar face o prostie dacă ar lăsa-o să plece. Merita un mic compromis.

— Foarte bine, spuse el. Îţi voi da să studiezi o piesă de teatru. După ce ai memorat, îmi vei recita şi voi vedea atunci cât talent ai. Numai aşa vom hotărî ce putem face.

— Mulţumesc, Armand.

În cuvintele ei, nu se simţea victorie, nici măcar o urmă de plăcere. Se simţea doar recunoaşterea inevitabilului. Pentru prima dată în viaţă, Gautier a simţit gustul îndoielii. Era ridicol. El era specialist în privinţa femeilor.

În timp ce Noelle se îmbrăca, Armand Gautier căuta în bibliotecă o piesă potrivită. Într-un târziu, cu un zâmbet răutăcios, alese *„Andromaca”* de Euripide. Era unul dintre cele mai dificile roluri. Se întoarse în dormitor şi îi întinse Noellei cartea.

— Lată, draga mea. După ce ai memorat rolul, îl vom relua împreună.

— Mulţumesc, Armand. N-o să-ţi pară rău.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai bucuros de viclenia lui. Noelle va memora rolul într-o săptămână sau două sau va veni la el să-i spună că nu reuşeşte să îl înveţe. El o va consola şi îi va explica atunci cât era de greu să joci un rol, o va convinge că este mai bună o legătură între ei fără astfel de ambiţii. Au hotărât să ia cina împreună şi Noelle a plecat.

Ajunsă acasă la Philippe Sorel, îl găsi aşteptând-o. Era beat.

— Căţea ce eşti, urlă el. Unde ai fost toată noaptea?

Răspunsul ei nu avea nici o importanţă. Sorel ştia că îi va asculta scuzele, o va bate bine, se va culca cu ea şi o va ierta.

Însă, în loc de scuze, Noelle spuse calm:

— Am fost la un alt bărbat, Philippe. Am venit să-mi iau lucrurile.

În timp ce Sorel o privea uluit, Noelle intră în dormitor şi începu să-şi facă bagajele.

— Pentru Dumnezeu, Noelle, o rugă el. Nu-mi face asta! Noi ne iubim. Noi vrem să ne căsătorim.

În următoarea jumătate de oră, a certat-o, a ameninţat-o, dar Noelle împacheta liniştită, şi când a terminat a plecat, lăsându-l pe Sorel să se întrebe de ce a pierdut-o, pentru că nu-i trecea prin minte că niciodată nu a avut-o.

*

Armand Gautier regiza o piesă a cărei premieră era peste două săptămâni. A petrecut toată ziua la teatru în repetiţii. De regulă, când muncea, nu se gândea la nimic altceva. O parte a geniului său consta în faptul că avea o mare putere de concentrare în munca sa. Pentru el, în acele momente, nu existau decât cei patru pereţi şi actorii cu care lucra. De data aceasta însă, se simţea altfel. Se trezea gândindu-se la Noelle şi la incredibila noapte petrecută împreună. Actorii jucau o scenă, apoi îi aşteptau comentariile, dar Gautier îşi dădea seama că nu era atent şi nu ştia ce s-a jucat în faţa lui. Furios, încercă să se concentreze, dar gândurile îi zburau din nou la trupul Noellei şi la lucrurile uimitoare pe care le-au făcut împreună.

Pentru că Gautier avea o minte analitică, încercă să descifreze ce anume avea fata aceasta de îl afecta atât de mult. Noelle era frumoasă, dar el se culcase cu cele mai frumoase femei din lume. Era pricepută când făcea dragoste, dar el a mai întâlnit femei pricepute. Părea inteligentă, dar nu strălucită; avea o personalitate plăcută, dar nu complexă. Nu, era altceva, iar directorul nu putea numi în cuvinte. Îşi aminti acel „nu” blând şi simţi că aici

trebuia să caute explicaţia. Avea în ea o forţă irezistibilă, prin care obţinea tot ce-şi dorea. Avea în ea ceva ce el nu putea atinge.

Gautier a petrecut ziua într-o stare de confuzie totală. Abia aştepta seara, nu pentru că dorea să facă dragoste, ci pentru că dorea să-şi demonstreze că nu are dreptate. Îşi dorea ca Noelle să-l dezamăgească, să o poată alunga din viaţa lui.

În timp ce au făcut dragoste în noaptea aceea, Armand Gautier a fost preocupat, atent la artificiile pe care le aştepta de la Noelle, pentru a-şi spune că ea se purta mecanic şi fără emoţii. Dar greşea. Ea i se abandona total, nu se gândea decât să-i facă pe plac, aşa cum n-a mai simţit el niciodată. Dimineaţa următoare, Gautier era în întregime sub vraja ei.

Din nou, Noelle i-a pregătit micul dejun, ciuperci cu şuncă şi cafea fierbinte şi din nou lui i s-a părut totul extraordinar de gustos.

„Bine, îşi spuse Gautier în sinea sa. Ai găsit o fată frumoasă, care ştie să facă dragoste şi găteşte bine. Bravo! Dar este oare suficient pentru un bărbat inteligent? După ce termini cu dragostea şi cu mâncatul, trebuie să vorbiţi. Despre ce puteţi vorbi voi doi?” Răspunse singur că nu îl interesa.

Nu au mai vorbit despre piesa pe care i-a dat-o Gautier şi el speră că Noelle ori a uitat, ori nu a reuşit să memoreze versurile. Când a plecat în dimineaţa aceea, ea i-a promis că vor lua cina împreună.

— Poţi pleca de la Philippe? a întrebat-o Gautier.

— L-am părăsit, spuse Noelle simplu şi îi dădu noua ei adresă.

O privi uluit.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea. Nu mai înţelegea nimic.

*

Au petrecut şi următoarea noapte împreună. Când nu făceau dragoste, vorbeau. Adică vorbea Gautier. Noelle părea atât de interesată încât el se trezea vorbind despre lucruri pe care nu le-a discutat ani de zile sau intimităţi pe care nu le-a dezvăluit nimănui. Nici de data aceasta nu au discutat despre piesa pe care i-a dat-o şi Gautier s-a felicitat în sinea lui că a rezolvat problema atât de curat.

În noaptea următoare, după ce au mâncat şi se pregăteau de culcare, Gautier a pornit-o spre dormitor.

— Nu încă, spuse Noelle.

Se întoarse şi o privi surprins.

— Ai spus că o să mă asculţi după ce învăţ rolul.

— Sigur, sigur, murmură el, când eşti gata.

— Sunt gata.

El clătină din cap.

— Nu vreau să îl citeşti, cherie. Vreau să îl memorezi şi să îl reciţi, ca să

te pot evalua ca actriţă.

— L-am memorat.

El o privi uluit. Era imposibil să fi putut învăţa tot rolul numai în trei zile.

— Eşti pregătit să mă asculţi? îl întrebă ea.

Armand Gautier nu avea de ales.

— Sigur, spuse şi făcu semn spre centrul camerei. Acolo va fi scena. Aici este publicul. Se aşeză într-un fotoliu comod.

Când Noelle începu să recite, Gautier simţi cum se înfioară – semnalul său intim ca de fiecare dată când întâlnea un talent adevărat. Nu, Noelle nu era expertă. Era departe de asta. Lipsa ei de experienţă se vedea în fiecare gest, în fiecare mişcare. Dar avea ceva mai mult şi mai profund decât îndemânarea – avea un talent natural care dădea fiecărui vers un înţeles cu totul nou.

Când Noelle termină, Gautier îi spuse cu căldură:

— Cred că într-o zi vei deveni o actriţă renumită, Noelle. Sunt convins. Te voi trimite la Georges Faber, cel mai bun profesor de dramă din Franţa. Lucrând cu el…

— Nu.

O privi surprins. Era acelaşi blând „nu”, categoric.

— „Nu” ce? întrebă Gautier, încurcat. Faber nu primeşte pe oricine, numai pe cei mai mari actori. Pe tine te va primi pentru că îi voi spune eu.

— Eu voi lucra cu tine, spuse Noelle la fel de blând.

Gautier simţea cum se înfurie.

— Eu nu sunt profesor, eu nu dau lecţii, se răsti el. Eu fac regie cu actori profesionişti. Când vei fi o profesionistă, te voi regiza şi pe tine. Lupta cu greu să îşi ascundă mânia. Ai înţeles?

Noelle dădu din cap.

— Da, Armand, am înţeles.

— Foarte bine.

Tulburat, o îmbrăţişă şi fu primit cu un sărut foarte cald. Ştia că şi-a făcut griji inutile. Era ca toate femeile, avea nevoie să fie dominată de un bărbat. Nu îi va mai crea probleme.

Au făcut dragoste şi au depăşit orice imaginaţie. Probabil din cauză că s-au certat, îşi explică el. În timpul nopţii, îi spuse:

— Noelle, vei fi o actriţă minunată. Voi fi foarte mândru de tine.

— Mulţumesc, Armand, şopti ea.

În dimineaţa următoare, Noelle a pregătit micul dejun şi Gautier a plecat la teatru. I-a telefonat în timpul zilei, dar Noelle nu i-a răspuns. Când a venit acasă seara, nu a găsit-o. A aşteptat-o, dar când a văzut că nu vine, a rămas treaz toată noaptea, temându-se să nu fi avut un accident. A sunat-o acasă, dar nu i-a răspuns. I-a trimis o telegramă care a venit înapoi. În drum spre teatru, s-a oprit la ea acasă, dar nimeni nu i-a deschis.

În timpul săptămânii următoare, Gautier a fost înnebunit. Repetiţiile erau

un eşec. Urla la toţi actorii şi îi enerva atât de rău, încât directorul de scenă a sugerat că trebuie să facă o pauză. După ce au plecat actorii, Gautier a rămas singur pe scenă încercând să înţeleagă ce se petrecea cu el. Îşi spunea întruna că Noelle nu este decât o femeie, o blondă ieftină şi ambiţioasă care dorea să devină star. A denigrat-o cum i-a venit la îndemână, dar în zadar. Trebuia să o aibă. În noaptea aceea a cutreierat străzile Parisului şi s-a îmbătat în baruri unde era necunoscut. Se gândea cum să ajungă la Noelle, dar nu ştia. Nu putea vorbi decât cu Philippe Sorel şi, sigur, acest lucru era imposibil.

La o săptămână după ce Noelle a dispărut, Armand Gautier a sosit acasă la patru dimineaţa, beat, a deschis toate uşile şi s-a oprit în salon. Toate becurile erau aprinse. Noelle era ghemuită într-un fotoliu, îmbrăcată într-un halat de-al lui, citind o carte, îl privi şi îi zâmbi.

— Bună, Armand.

Gautier o privi cu inima bătând de emoţie şi un sentiment infinit de uşurare şi fericire. Spuse doar:

— Mâine începem munca.

CATHERINE

Washington: 1940

5

Washington, D.C. era cel mai excitant oraş pe care l-a văzut vreodată Catherine Alexander. Întotdeauna a crezut că nimic nu poate depăşi Chicago, dar Washingtonul era o revelaţie. Era inima Americii, era centrul care pulsa puterea. La început, Catherine a fost uluită de multitudinea de uniforme care umpleau străzile: Armată, Corpurile Aeriene Navale, Marină. Pentru prima dată Catherine a simţit palpabil posibilitatea unui război adevărat.

La Washington prezenţa fizică a războiului se vedea peste tot. Acesta era oraşul unde va începe războiul, dacă va începe. Aici se va declara mobilizarea. Acesta era oraşul care ţinea în mâinile sale soarta omenirii. Iar ea, Catherine Alexander, va fi o părticică din el.

S-a mutat la Susie Roberts, care locuia într-un apartament vesel şi luminos la etajul patru – un salon de poveste, două dormitoare, o baie mică şi o chicinetă. Susie a părut bucuroasă că o vede. Primele ei cuvinte au fost:

— Grăbeşte-te să despachetezi şi îmbracă-te cu rochia cea mai frumoasă.

În seara asta ai întâlnire.

Catherine clipi.

— De ce naiba te grăbeşti?

— Cathy, la Washington fetele trebuie să se grăbească. Oraşul e plin de bărbaţi singuri şi este păcat să nu profiţi.

*

Au luat masa la *Hotel Willard*. Prietenul lui Susie era congresman de Indiana, iar cel destinat lui Catherine era din Oregon. Amândoi veniseră în oraş fără neveste. După ce au mâncat, au dansat la Washington Country Club. Catherine spera că vreunul din ei îi va putea oferi o slujbă. A primit în schimb oferta să urce în maşină şi să meargă la ea acasă, ofertă pe care ea a refuzat-o cu mulţumiri.

În schimb, Susie l-a adus acasă pe congresman. La scurtă vreme, Catherine a auzit patul lui Susie scârţâind. Şi-a tras o pernă pe cap, dar îi era imposibil să nu audă. Şi-o imagină pe Susie în pat făcând o dragoste nebună. Dimineaţa când s-a sculat, Susie era deja trează şi arăta foarte veselă, dornică de muncă. Catherine căuta semne, riduri pe faţa ei, cearcăne de oboseală, dar nu găsea. Fata era absolut radioasă. Dumnezeule, gândi Catherine, este un Dorian Gray feminin. Va veni o vreme când ea va arăta la fel de plăcut şi eu voi arăta de o sută zece ani.

Câteva zile mai târziu, la micul dejun, Susie i-a spus:

— Hei, am auzit despre o slujbă care te-ar putea interesa. Aseară la petrecere o fată mi-a spus că pleacă la ea acasă în Texas. Dumnezeu ştie de ce, când cineva s-a trezit scăpat de Texas mai vrea să se întoarcă înapoi. Acum câţiva ani am fost la Amarillo…

— Unde lucrează? o întrerupse Catherine.

— Cine?

— Fata, spuse Catherine, nerăbdătoare.

— Oh, lucrează pentru Bill Fraser. El răspunde de relaţiile cu publicul pentru Departamentul de Stat. *„Newsweek”* a scris un articol despre el luna trecută. Cred că e o slujbă călduţă. Eu abia am auzit aseară şi cred că dacă pleci imediat ajungi înaintea altor fete.

— Mulţumesc, spuse Catherine, recunoscătoare. William Fraser sosesc!

Douăzeci de minute mai târziu, Catherine era în drum spre Departamentul de Stat. Portarul îi spuse unde găseşte biroul lui Fraser şi ea urcă în lift. Relaţii cu publicul. Exact ce îşi dorea.

Se opri în faţa uşii, scoase oglinda din poşetă şi se mai aranjă o dată. Era bine. Nu era nici nouă treizeci, cu siguranţă era prima. Deschise uşa şi intră.

Biroul secretarei era plin de fete, unele stăteau în picioare, altele stăteau pe scaune, altele rezemau pereţii şi păreau că vorbesc toate deodată. Secretara agitată încerca în van să facă ordine.

— Domnul Fraser este ocupat, repeta ea continuu. Nu ştiu când vă poate primi.

— Face selecţie sau nu face? întrebă una din fete.

— Da, dar… privi disperată la fetele înghesuite.

Dumnezeule! Este ridicol!

Uşa se deschise şi alte trei tete intrară, împingând-o pe Catherine lângă un perete.

— S-a ocupat postul? întrebă una din ele.

— Poate că i-ar prinde bine un harem, sugeră o altă fată. Atunci am găsi toate de lucru.

Uşa biroului se deschise şi un bărbat îşi făcu apariţia. Era înalt, suplu, un trup care se menţinea atletic în şedinţe de gimnastică de trei ori pe săptămână. Avea părul blond ondulat, argintiu la tâmple, ochi albaştri strălucitori şi bărbie pronunţată.

— Ce naiba se petrece aici, Sally? Avea o voce profundă şi autoritară.

— Fetele acestea au auzit despre postul vacant, domnule Fraser.

— Dumnezeule! Eu nu am auzit decât acum o oră. Îşi roti privirea prin cameră. Parcă au sunat tobele junglei.

Privirea lui se opri asupra Catherinei şi fata se îndreptă de spate întâmpinându-l cu cel mai călduros zâmbet gen „voi fi o secretară grozavă”, dar ochii lui se întoarseră spre secretara de la birou.

— Am nevoie de un număr din *„Life”*, spuse el. Un număr de acum trei sau patru săptămâni. Are pe copertă fotografia lui Stalin.

— Am să-l comand, domnule Fraser.

— Am nevoie de el acum, spuse şi se întoarse spre birou.

— Sun imediat la redacţiile *„Time-Life”* şi o să-i rog să îmi dea o copie.

Fraser se opri în uşă.

— Sally, vorbesc la telefon cu senatorul Borah şi vreau să-i citesc un paragraf din revista aceea. Ai două minute să mi-o găseşti. Intră în birou şi închise uşa.

Fetele din cameră se priviră nedumerite şi ridicară din umeri. Catherine începu să gândească alert. Apoi îşi făcu loc şi ieşi din cameră.

— Bine. Una mai puţin, auzi în urma ei.

Secretara ridică receptorul şi formă informaţiile.

— Vă rog numărul de telefon al redacţiilor *„Time-Life”*. În cameră, se lăsă tăcerea. Mulţumesc. Fata puse receptorul în furcă, apoi îl ridică şi formă un număr. Bună ziua. Suntem biroul domnului William Fraser de la Departamentul de Stat. Domnul Fraser are nevoie de un număr mai vechi al revistei *„Life”*. Imediat. Este acela cu fotografia lui Stalin pe copertăm… Cum, nu aveţi colecţia? Cu cine aş putea vorbi? … Înţeleg. Mulţumesc.

— Ghinion, scumpo, spuse o fată.

Alta adăugă:

— Ce le mai trece prin cap? Dacă vrea să vină în seara asta la mine îi citesc eu ceva frumos. Au râs toate.

Interfonul bâzâi şi ea preluă legătura.

— Cele două minute au trecut, se auzi vocea lui Fraser. Unde este revista?

Secretara inspiră adânc.

— Tocmai am vorbit cu redacţiile, domnule Fraser, şi mi-au spus că este imposibil să obţin…

Uşa se deschise şi Catherine intră în fugă. Avea în mână revista *„Life”* cu fotografia lui Stalin pe copertă, îşi făcu loc spre biroul secretarei şi îi puse revistă în mână. Fata o privi uluită.

— Am… am revista, domnule Fraser. O aduc imediat.

Se ridică şi zâmbindu-i recunoscătoare Catherinei, intră în birou. Celelalte fete îi aruncau priviri ostile.

Cinci minute mai târziu, uşa biroului se deschise şi Fraser apăru în spatele secretarei. Fata arătă cu degetul spre Catherine:

— Ea este.

William Fraser o privi cu interes.

— Intră, te rog.

— Da, domnule.

Catherine îl urmă în birou simţind ochii celorlalte fete înfigându-se în spatele ei ca nişte pumnale. Fraser închise uşa. Avea un birou tipic pentru Washington, dar mobilat cu stil, se simţea gustul personal.

— La loc, domnişoară…

— Alexander. Catherine Alexander.

— Sally mi-a spus că dumneata ai adus revista.

— Da, domnule.

— Presupun că nu ai de obicei în poşetă numere vechi din *Life.*

— Nu, domnule.

— Cum ai găsit-o atât de repede?

— Am fost jos la frizerie. Ştiţi, frizeriile şi cabinetele stomatologice au în sala de aşteptare numere vechi de reviste.

— Înţeleg. Fraser zâmbea şi nu mai părea atât de fioros. Nu cred că mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. La toate eşti aşa de isteaţă?

Catherine se gândi la Ron Peterson.

— Nu, domnule, răspunse ea.

— Vrei să lucrezi ca secretară?

— Nu tocmai. Catherine văzu că o priveşte surprins. Vreau să spun că mi-ar plăcea foarte mult să fiu asistenta dumneavoastră.

— Ei bine, astăzi vei fi secretară. De mâine poţi să fii asistentă mea.

Catherine îl privi plină de speranţe.

— Adică, am ocupat postul?

— Da, la luptă foarte strânsă. Apăsă butonul interfonului şi spuse: Sally, mulţumeşte, te rog, tinerelor. Spune-le că postul s-a ocupat.

— Bine, domnule Fraser.

Bărbatul apăsă din nou pe buton.

— Eşti mulţumită cu treizeci de dolari pe săptămână?

— Ah, da, domnule. Mulţumesc, domnule Fraser.

— Începi mâine dimineaţă, la ora nouă. Acum mergi la Sally şi completează nişte formulare.

*

După ce a plecat din biroul domnului Fraser, Catherine s-a oprit la Biblioteca Congresului. Poliţistul de la intrare a oprit-o.

— Sunt secretara personală a domnului William Fraser, de la Departamentul de Stat. Am nevoie de câteva informaţii.

— Ce fel de informaţii?

— Despre William Fraser.

Poliţistul o privi ciudat.

— Este cea mai curioasă cerere pe care am avut-o vreodată. Te necăjeşte cumva şeful?

— Nu, spuse ea, dezarmant de sinceră. Dar vreau să scriu un articol despre el.

Cinci minute mai târziu, un funcţionar o conducea în bibliotecă. Scoase dosarul lui William Fraser şi Catherine începu să citească.

Peste o oră, Catherine ştia totul despre William Fraser. Avea patruzeci şi cinci de ani, a absolvit la *Princeton* cu *Magna cum Laudae*, a fondat agenţia de publicitate *Fraser Associates*, care a devenit una dintre cele mai mari în domeniu şi apoi, la cererea Preşedintelui, a lucrat timp de un an pentru guvern. A fost căsătorit cu Lydia Campion, femeie bogată cu vederi socialiste. Erau divorţaţi de patru ani. Nu avea copii. Fraser era milionar, avea o casă în Georgetown şi o casă de vară la Bar Harbor, în Mâine. Îi plăceau tenisul, plimbările cu barca şi polo pe apă. Unele articole scriau despre el că este „una dintre cele mai bune partide de căsătorie din America”.

Ajunsă acasă, Catherine i-a povestit lui Susie şi aceasta a insistat că evenimentul merită sărbătorit. Doi cădeţi din Annapolis tocmai veniseră în oraş.

Băiatul care i-a revenit Catherinei era destul de plăcut, dar ea îl compara mereu cu William Fraser, deşi în comparaţie cu acesta, băiatul părea o catastrofă. Catherine se întreba dacă nu cumva se îndrăgostea de şeful ei. Cât timp a stat cu el nu a simţit nici o emoţie de adolescentă, în schimb a simţit altceva, a avut un sentiment de respect. A hotărât că emoţiile de adolescentă existau doar în romanele sexy franţuzeşti.

Cadeţii au dus fetele la un restaurant italian, la periferia Washingtonului.

Au mâncat excelent, apoi au plecat la teatru şi Catherine s-a distrat de minune. La sfârşit, băieţii le-au condus, iar Susie i-a invitat în casă. Fiindu-i somn, Catherine s-a scuzat spunând că este obosită.

Băiatul ei a protestat vehement:

— Uită-te la ei, noi nici măcar nu am început.

Susie şi celălalt băiat erau pe canapea, încleştaţi într-o îmbrăţişare pasionată.

Băiatul a prins-o pe Catherine de mână:

— O să fie război, spuse el cu sinceritate. Înainte ca ea să-şi dea seama, el i-a dus mâna spre picioarele lui. Te lasă pe tine inima să trimiţi la luptă un bărbat în starea asta?

Catherine îşi smulse mâna încercând să nu se enerveze.

— M-am gândit foarte mult la asta şi am hotărât să mă culc cu răniţii care sunt în stare să meargă.

Se întoarse pe călcâie şi intră în camera ei, încuind uşa. Nu a reuşit să doarmă. Stătea cu ochii deschişi şi se gândea la William Fraser, la noul său loc de muncă, la ciudăţeniile bărbaţilor. După o oră, a auzit din nou cum scârţâia sălbatec patul din camera lui Susie. Îi era imposibil să doarmă.

La opt şi jumătate, în dimineaţa următoare, Catherine intra în biroul care era noul său loc de muncă. Uşa nu era încuiată şi în camera secretarei lumina era aprinsă. Din celălalt birou se auzea o voce de bărbat. Intră. William Fraser stătea la birou şi dicta într-un microfon. O privi pe Catherine şi opri aparatul.

— Ai venit devreme.

— Am vrut să mă acomodez înainte de a începe munca.

— Ia loc. În vocea lui simţi o nuanţă care o uimi. Părea supărat. Catherine se aşeză. Domnişoară Alexander, mie nu-mi plac curioşii.

Catherine simţi cum roşeşte.

— Nu… nu înţeleg.

— Washingtonul este un oraş mic. Nici măcar nu este oraş. Este un prăpădit de sat. Nu se petrece nimic de care să nu afli în cinci minute.

— Tot nu…

— Biblioteca m-a sunat la două minute după ce ai ajuns acolo să mă întrebe dacă secretara mea trebuia să scrie ceva despre mine.

Catherine era împietrită, incapabilă să vorbească.

— Ai aflat tot ce doreai?

Fata simţi cum stânjeneala i se transformă în furie.

— Nu spionam nimic, spuse ea. Singurul lucru pe care îl doream erau câteva informaţii despre dumneavoastră, ca să ştiu cu ce fel de om voi lucra. Vocea ei tremura de indignare. Eu cred că un asistent personal trebuie să ştie să se adapteze şefului său şi nu am dorit decât să ştiu cum să mă adaptez.

Fraser o măsură cu ostilitate.

Catherine îl privea cu ură, în pragul lacrimilor.

— Nu vă faceţi probleme, domnule Fraser. Plec imediat.

Se întoarse şi porni spre uşă.

— Stai jos, se auzi vocea lui Fraser, ca o palmă pe obraz. Nu suport primadonele.

Catherine se întoarse, uimită.

— Eu nu sunt o…

— Bine. Îmi pare rău. Acum te rog să iei loc. Te rog!

Bărbatul îşi luă pipa de pe birou şi o aprinse. Catherine stătea umilită şi nu ştia ce să facă.

— Nu ştiu dacă am pornit bine, începu ea. Eu…

Fraser inhală fumul şi stinse chibritul.

— Sigur că ai început bine, Catherine, spuse el calm. Nu poţi pleca acum. Ai uitat ce am păţit ieri cu toate fetele acelea?

Catherine ridică privirea şi văzu un licăr amuzat în ochii lui albaştri. Îi zâmbea. Deşi nu dorea, îi zâmbi şi ea. Se prăbuşi în scaun.

— Mult mai bine. Ţi-a spus vreodată cineva că eşti mult prea sensibilă?

— Cred că da. Îmi pare rău.

— Sau poate că eu sunt prea sensibil spuse el rezemându-se comod de spătarul fotoliului. Este o mare problemă să ţi se spună mereu că eşti „cea mai bună partidă de căsătorie din America”.

Poate că Fraser avea dreptate. Poate că interesul ei nu era atât de impersonal, pe cât credea ea. Poate că în subconştientul ei…

— … să fii mereu vânat de toate femeile nemăritate, continuă Fraser. Nici nu ai crede cât de agresive sunt femeile.

Dar ea nu era? *Încercaţi noua noastră casieră,* îşi aminti Catherine, şi roşi.

— Este suficient să se aducă în prim plan imaginea unui bărbat, oftă Fraser şi el devine cobaiul Institutului Naţional de Cercetare. Povesteşte-mi despre tine. Ai un prieten?

— Nu, spuse ea. Nimeni în mod deosebit, adăugă repede.

El o privi curios.

— Unde locuieşti?

— Împreună cu o prietenă, fostă colegă de liceu şi colegiu.

— *Northwestern*.

Îl privi surprinsă şi abia mai târziu realiză că probabil a citit formularele pe care le completase ea.

— Da, domnule.

— Am să-ţi spun ceva despre mine, ceva ce nu ai găsit în dosarul meu. Când este vorba de muncă, sunt al naibii de afurisit. Vei descoperi că sunt un perfecţionist. Greu de suportat. Crezi că ai să te descurci?

— Voi încerca, spuse Catherine.

— Bine. Sally te va introduce în munca noastră. Cel mai important lucru

pe care nu trebuie să-l uiţi niciodată este că sunt un înrăit băutor de cafea. O beau amară şi fierbinte.

— Am să ţin minte. Se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Şi… Catherine…

— Da, domnule Fraser?

— Când ajungi diseară acasă exersează câteva înjurături în faţa oglinzii. Dacă mai tresări de câte ori spun eu ceva, fac zidul morţii.

Iar o făcea să se simtă ca un copil.

— Bine, domnule Fraser, spuse cu răceală.

Ieşi din birou trântind uşa în urma ei.

Întâlnirea nu a decurs aşa cum şi-a imaginat-o. Nu-l mai plăcea pe William Fraser. Îl socotea încrezut şi arogant. Nu-i de mirare că soţia lui a divorţat. Ei bine, va începe munca, dar va trebui să caute imediat un alt post, pentru că dorea să muncească pentru un om, nu pentru un despot.

După ce Catherine a trântit uşa, Fraser s-a rezemat de fotoliu şi a zâmbit. Toate fetele erau oare atât de cinstite şi atât de dornice de muncă? În mânia ei, cu ochii strălucind şi buzele tremurând, Catherine a părut atât de lipsită de apărare, încât Fraser ar fi dorit să o ia în braţe şi să o protejeze. Trebuia să recunoască. Fata aceasta avea un fel de strălucire demodată, care aproape că nu mai exista la fetele din ziua de azi. Era frumoasă, inteligentă şi avea personalitate. Va deveni cea mai bună asistentă pe care a avut-o el vreodată. În sufletul lui, Fraser avea sentimentul că ea va deveni mai mult decât atât. Cât de mult, încă nu ştia. S-a fript de foarte multe ori, încât sistemul de autoapărare intra în funcţiune de fiecare dată când era atins emoţional de o femeie. Şi aceste momente au fost foarte rare. Pipa s-a stins. A aprins-o din nou şi încă mai zâmbea. Puţin mai târziu, a chemat-o să-i dicteze ceva şi Catherine s-a purtat politicos, dar rece. Aştepta ca Fraser să spună ceva personal, ca să-i poată arăta cât de rece poate fi ea, dar el a fost distant şi a păstrat tonul de muncă. Evident, gândi Catherine, a şi uitat de incidentul de dimineaţă. Cât de insensibili sunt bărbaţii!

În ciuda sentimentelor personale, Catherine descoperi că noua ei muncă este fascinantă. Telefoanele zbârnâiau constant, iar numele persoanelor care sunau o umpleau de emoţie. În prima săptămână, vicepreşedintele Statelor Unite a sunat de două ori, apoi o mulţime de senatori, secretarul de stat şi o actriţă renumită care dorea publicitate pentru ultimul ei film. Săptămâna s-a încheiat glorios cu un telefon primit de la însuşi preşedintele Roosevelt, şi Catherine a fost atât de emoţionată, încât a scăpat receptorul şi a întrerupt legătura.

În afară de telefoane, Fraser avea mereu întâlniri la birou, la club sau la restaurantele renumite, cu asemenea personalităţi. După primele câteva săptămâni, Fraser i-a permis Catherinei să-i fixeze întâlnirile şi să rezerve mesele la restaurant. Începuse să ştie pe cine dorea Fraser să întâlnească şi pe

cine nu. Munca i se părea atât de palpitantă încât după o lună uitase complet că dorea să-şi găsească o nouă slujbă.

Legătura dintre Catherine şi Fraser se menţinea la nivelul politicos şi impersonal, dar acum ea îl cunoştea mai bine şi ştia că această răceală nu era lipsă de prietenie. Era un fel de demnitate, un fel de zid care îl apăra de lume. Catherine avea sentimentul că Fraser era foarte, foarte singur. Meseria îi cerea să fie exuberant, dar ea simţea că avea o natură solitară. Simţea de asemenea că William Fraser era departe de ea. *Aşa cum erau de altfel toţi bărbaţii din America.*

Din când în când, se mai întâlnea cu Susie şi cu prietenii ei, dar de cele mai multe ori prefera să meargă singură la teatru sau la film. I-a văzut pe Gertrude Lawrence şi pe Danny Kaye, în *„Doamna din întuneric”* şi *„Viaţa cu tata”.* L-a cunoscut pe tânărul actor Kirk Douglas, a iubit-o la nebunie pe Gjnger Rogers, pentru că i se părea că seamănă cu ea. Într-o seară, la un spectacol cu *„Hamlet”,* l-a văzut pe Fraser într-o lojă, lângă o fată drăguţă, îmbrăcată într-o rochie foarte costisitoare, pe care Catherine o admirase în revista *„Vogue”*. Nu ştia cine este fata. Fraser îşi fixa singur întâlnirile intime şi ea nu ştia niciodată unde merge şi cu cine. Când privi în jurul său, Fraser o văzu. A doua zi dimineaţa nu a spus nimic, până când nu a terminat de dictat.

— Cum ţi-a plăcut *„Hamlet”*? a întrebat-o.

— Piesa va fi întotdeauna bună, depinde însă foarte mult de spectacol.

— Mie mi-au plăcut actorii, spuse el. Cred că fata care a jucat rolul Ofeliei a fost foarte bună.

Catherine aprobă şi se ridică să plece.

— Nu ţi-a plăcut Ofelia? insistă Fraser.

— Dacă vreţi neapărat să ştiţi părerea mea, spuse Catherine cu grijă, nu cred că ar reuşi să-şi ţină capul deasupra apei. Se întoarse pe călcâie şi plecă.

În seara aceea, când a sosit acasă, Susie o aştepta.

— Te-a căutat cineva.

— Cine?

— Un tip de la FBI. Te cercetează.

Dumnezeule, gândi Catherine. *Au descoperit că sunt virgină şi probabil că au o lege aici, la Washington, care pedepseşte acest lucru.* Cu voce tare spuse:

— De ce să mă cerceteze pe mine FBI-ul?

— Pentru că acum lucrezi în guvern.

— Oh!

— Ce mai face domnul Fraser al tău?

— Domnul Fraser al meu face bine, spuse Catherine.

— Crezi că m-ar plăcea?

Catherine o studie pe bruneta înaltă şi miădioasă.

— La micul dejun.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Catherine a început să le cunoască şi pe secretarele de la celelalte birouri. Mai multe dintre ele aveau aventuri amoroase cu şefii lor, dar nu păreau să se consume dacă bărbaţii erau însuraţi sau nu. Toate o invidiau pe Catherine pentru că lucra pentru William Fraser.

— Cum arată cu adevărat Băiatul de Aur? întrebă una dintre fete, odată. Nu ţi-a făcut avansuri?

— Oh, nu-şi pierde vremea cu asta, spuse Catherine, sincer. Eu vin la birou în fiecare dimineaţă la ora nouă, ne tăvălim pe canapea până la ora unu şi apoi facem pauză de prânz.

— Fii serioasă, spune-mi cum îl găseşti?

— Irezistibil, minţi Catherine.

După ultima ceartă, sentimentele ei faţă de William Fraser s-au îmblânzit considerabil. Nu a minţit-o când i-a spus că este un perfecţionist. O certa de fiecare dată când făcea o greşeală, dar era corect şi înţelegător. L-a văzut abandonându-şi propriile probleme pentru a-i ajuta pe ceilalţi oameni care nu puteau face nimic pentru el. Da, îi plăcea foarte mult William Fraser, dar aceasta era numai problema lui.

Odată, când aveau foarte mult de lucru, Fraser a rugat-o pe Catherine să vină la el acasă să recupereze. Talmadge, şoferul lui Fraser, i-a aşteptat în faţa clădirii. Mai multe secretare care terminaseră lucrul priveau cu subînţeles spre Catherine, pe care Fraser o invită în maşină.

— Am să-ţi ruinez reputaţia, spuse Catherine.

Fraser începu să râdă.

— Îţi dau un sfat. Dacă vrei să ai o aventură amoroasă cu o persoană publică, fă-o în văzul lumii, afară.

— Şi dacă răcesc?

— Vreau să spun, afişează-te cu bărbatul în locuri publice, în restaurante aglomerate, la teatru.

— La piese de Shakespeare? întrebă Catherine, naiv.

Fraser ignoră întrebarea.

— Oamenilor întotdeauna le plac explicaţiile ascunse. În sinea lor, vor spune: „Aha, a scos-o pe… în public. Mă întreb cu cine se întâlneşte în secret?” Oamenii nu cred niciodată ceea ce este evident.

— Interesantă teorie.

— Arthur Conan Doyle a scris o poveste despre cum poţi înşela oamenii fluturându-le sub ochi adevărul. Nu-mi amintesc cum se numeşte.

— A scris-o Edgar Allan Poe şi se numeşte *„Scrisoarea furată”.*

Chiar în momentul în care a scăpat cuvintele, Catherinei i-a părut rău. Bărbaţilor nu le plac fetele isteţe. Dar ce conta acum? Ea nu era fata lui, îi era secretară.

Restul drumului l-au făcut în tăcere.

Casa lui Fraser din Georgetown parcă era decupată dintr-o carte de

poveşti. Era o casă georgiană, cu patru etaje, veche, probabil de două sute de ani. Un valet în haină albă le-a deschis uşa.

— Frank, ţi-o prezint pe domnişoara Alexander.

— Bună, Frank. Am vorbit la telefon, spuse Catherine.

— Da. Îmi pare bine să vă cunosc, domnişoară Alexander.

Catherine privi holul de primire. Avea o scară de lemn care ducea la etajul al doilea. Podeaua era din plăci de marmură, iar din tavan atârnau candelabre ameţitor de frumoase. Fraser o privea.

— Îţi place? o întrebă el.

— Dacă îmi place? Ah, da!

Bărbatul zâmbi şi Catherine se întrebă dacă nu cumva a fost prea entuziastă – cum sunt fetele atrase de bogăţie sau femeile acelea agresive despre care i-a povestit el.

— Este… este plăcut, adăugă ea, timid.

Fraser o privea ironic şi Catherine avea sentimentul îngrozitor că el îi citea gândurile.

— Să intrăm în bibliotecă.

Catherine îl urmă într-o cameră în care de jur-împrejur erau rafturi pline cu cărţi. Era o atmosferă de epocă, graţioasă şi prietenească. Fraser continua să o studieze.

— Ei bine? întrebă el, foarte serios.

Catherine nu se mai lăsă prinsă pe picior greşit:

— Ei bine, spuse ea, este mai mică decât Biblioteca Congresului.

El izbucni în râs.

— Ai dreptate.

Frank intră în cameră aducând o frapieră de argint cu cuburi de gheaţă. O aşează lângă bar.

— La ce oră luaţi cina, domnule Fraser?

— La şapte treizeci.

— Am să-i spun bucătarului, spuse Frank şi ieşi din cameră.

— Bei ceva?

— Nimic, mulţumesc.

Fraser o privi din nou.

— Nu bei, Catherine?

— Nu beau când muncesc, spuse ea. Încurc P-ul şi O-ul.

— Vrei să spui că încurci P-ul şi Q-ul?

— Nu, P şi O. La maşina de scris sunt una lângă alta.

— Nu ştiam.

— Nu dumneavoastră trebuie să ştiţi. Eu trebuie să ştiu, de aceea mă plătiţi regeşte.

— Cât te plătesc? întrebă Fraser.

— Tretzeci de dolari pe săptămână şi cina în cele mai frumoase case din

Washington.

— Eşti sigură că nu te răzgândeşti? Nu vrei să bei nimic?

— Nu, mulţumesc, spuse Catherine.

Fraser îşi turnă un martini, iar Catherine începu să se plimbe prin cameră studiind cărţile de pe rafturi. Toate erau titluri clasice şi-destul de multe erau în italiană şi arabă. Fraser se apropie de ea.

— Vorbiţi italiana şi arabă?

— Da. Am trăit o vreme în Middle East şi am învăţat arabă.

— Şi italiana?

— O vreme am fost prieten cu o actriţă italiană. Catherine roşi.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să fiu indiscretă. Fraser o privi amuzat şi Catherine se simţi ca o şcolăriţă. Nu mai ştia dacă îl ura sau îl iubea pe Wi liam Fraser. Însă era sigură de un lucru. El era cel mai drăguţ bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Cina a fost excelentă. Au fost feluri franţuzeşti cu sosuri delicioase. La desert au mâncat jeleu de cireşe. Nu era de mirare că Fraser mergea la sala de gimnastică de trei ori pe săptămână.

— Cum ţi-a plăcut? o întrebă el.

— Nu seamănă deloc cu mâncarea de la cantină, spuse ea zâmbind.

Fraser izbucni din nou în râs.

— Va trebui să merg şi eu o dată la cantină.

— Eu n-aş merge dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— Este atât de proastă mâncarea?

— Nu despre mâncare este vorba. Despre fete. Toate vă urmăresc.

— De unde ştii tu?

— Tot timpul vorbesc despre dumneavoastră.

— Adică, pun întrebări despre mine?

— Cam aşa ceva.

— Îmi imaginez că rămân cam supărate atunci când tu nu le spui nimic.

Catherine clătină şăgalnic din cap.

— Mare greşeală. Eu inventez tot felul de poveşti despre dumneavoastră.

Fraser se aşează comod în fotoliu.

— Ce fel de poveşti?

— Sunteţi sigur că vreţi să le aflaţi?

— Categoric.

— Păi, le spun că sunteţi un căpcăun şi urlaţi la mine toată ziua.

— Ei, nu chiar toată ziua.

— Le spun că vă daţi în vânt după vânătoare şi purtaţi tot timpul în birou, în timp ce îmi dictaţi, o armă încărcată. Şi le spun că mi-e teamă că într-o zi o să mă omorâţi.

— Asta le menţine curiozitatea trează.

— Se chinuie foarte mult să descopere cum sunteţi cu adevărat.

— Dar tu ştii cum sunt eu cu adevărat?

Vocea lui Fraser suna acum foarte grav. Un moment, Catherine îl privi drept în ochii lui albaştri, apoi întoarse privirea.

— Cred că da, răspunse ea.

— Cine sunt eu?

Catherine simţi cum se încordează. Nu mai glumea şi în tonul vocii simţi ceva ciudat, tulburător. Nu-i răspunse.

Fraser o privi şi zâmbi.

— Cred că persoana mea este un subiect plictisitor de conversaţie. Mai vrei desert?

— Nu, mulţumesc. Am mâncat pentru o săptămână.

— Să trecem la treabă.

*

Au lucrat până la miezul nopţii. Fraser a condus-o pe Catherine la uşă, de unde a preluat-o Talmadge şi a dus-o acasă.

Tot drumul spre casă s-a gândit numai la el. Forţa, umorul şi puterea lui de înţelegere. Cineva a spus odată că un bărbat trebuie să fie foarte puternic pentru a-şi permite să fie şi blând. William Fraser era foarte puternic. Seara aceasta a fost una dintre cele mai frumoase seri din viaţa ei şi Catherine era îngrijorată. Se temea să nu se transforme într-o secretară geloasă care ura fiecare femeie care intra la şeful ei. Ei bine, ea nu va face aşa ceva. Fiecare femeie din Washington alerga după Fraser. Ea nu avea de gând să se alăture acestei mulţimi.

Când Catherine intră în casă, Susie nu dormea, o aştepta. Sări imediat ce o văzu.

— Povesteşte! o impulsionă Susie. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spuse Catherine, calmă. Am luat cina împreună.

Susie o privea uluită.

— Cum adică? Nu ţi-a făcut niciun avans?

— Nu, sigur că nu mi-a făcut avansuri.

Susie oftă.

— Trebuia să-mi dau seama. Probabil că i-a fost frică.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, scumpo, că te porţi ca Fecioara Maria. Probabil că îi este teamă să te atingă măcar cu un deget, să nu te audă strigând „viol” şi să te vadă leşinată.

Catherinei îi ardeau obrajii.

— Pe mine nu mă interesează problema asta, spuse ea cu răceală. Şi nu mă port ca Fecioara Maria.

Mă port că Fecioara Catherine. Draga şi bătrâna Sfânta Catherine. Nu a

făcut decât să-şi mute sfintele oseminte la Washington. În rest, nimic nu s-a schimbat. Funcţiona la aceeaşi biserică.

*

În următoarele şase luni, Fraser a fost plecat în călătorii. A mers la Chicago, San Francisco şi în Europa. Catherine avea destul de mult de lucru şi totuşi, fără Fraser biroul i se părea pustiu.

În această perioadă, biroul a fost invadat de un flux continuu de bărbaţi şi Catherine s-a trezit deodată asediată de invitaţii. Din când în când era tentată să accepte. Dar nu a acceptat nici o invitaţie, în parte pentru că nu a interesat-o niciun bărbat în mod deosebit, în parte, pentru că simţea că Fraser nu ar fi fost de acord ca ea să amestece plăcerea cu munca. Chiar dacă Fraser a înţeles refuzurile ei constante, nu a spus niciodată nimic. A doua zi, după ce a luat cina la el acasă, i-a mărit salariul cu zece dolari pe săptămână.

Catherine simţea schimbarea ritmului de viaţă al oraşului. Oamenii erau mai grăbiţi, mai încordaţi. Ziarele anunţau cu litere de o şchioapă crizele prin care trecea Europa. Căderea Franţei i-a afectat pe americani mai mult decât orice s-a întâmplat în Europa, pentru că ei au simţit invazia Franţei ca pe o violare, o pierdere a libertăţii unei ţări care a fost leagănul libertăţii.

A căzut şi Norvegia, Anglia lupta pe viaţă şi pe moarte, în timp ce între Germania, Italia şi Japonia se semna un pact mutual. Toată lumea simţea că în mod inevitabil America va intra în acest război. Într-o zi, Catherine l-a întrebat pe Fraser despre război.

— Cred că este doar o problemă de timp şi ne vom implica şi noi, îi spuse el gânditor. Dacă Anglia nu-l poate opri pe Hitler, va trebui să o facem noi.

— Dar senatorul Borah spune că…

— Crede că simbolul Americii ar trebui să fie un struţ, o întrerupse Fraser, furios.

— Ce veţi face dacă va fi război?

— Voi fi erou.

Catherine şi-l imagină imediat, frumos, în uniformă de ofiţer, mergând la război – imediat însă respinse ideea. I se părea stupid ca într-o epocă civilizată, oamenii să creadă că pot rezolva diferendele dintre ei omorându-se unul pe altul.

— Nu-ţi face probleme, Catherine, îi întrerupse Fraser şirul gândurilor. O vreme nu se va întâmpla nimic. Iar atunci când se va întâmpla, vom fi pregătiţi.

— Dar Anglia? Dacă Hitler hotărăşte să o invadeze, Anglia va reuşi să-i ţină piept? Hitler are atât de multe tancuri şi avioane, iar englezii nu au nimic.

— Vor avea, spuse Fraser, cu convingere. Foarte curând.

Apoi a schimbat subiectul şi au început să muncească.

O săptămână mai târziu, ziarele anunţau agitate noua idee a lui Roosevelt, conceptul de „împrumut”. Aşadar, Fraser a ştiut şi a încercat să o

liniştească fără a-i da alte informaţii.

Săptămânile zburau. Din când în când, Catherine accepta câte o întâlnire, dar de fiecare dată se trezea comparându-şi însoţitorul cu William Fraser şi se întreba de ce se mai deranjează să accepte întâlniri. Era conştientă că s-a ascuns sub o platoşă emoţională, dar nu ştia cum să scoată capul în lume. Îşi spunea mereu că are o imaginaţie prea bogată, că nu este îndrăgostită de Fraser, dar nu se putea bucura de compania altor bărbaţi pentru că Fraser îi eclipsa pe toţi.

Într-o seară târziu, Catherine lucra, când Fraser a intrat pe neaşteptate în birou. Ea a tresărit violent.

— Ce naiba ţin eu aici? O galeră cu sclavi?

— Am vrut să termin raportul acesta, spuse ea, să-l puteţi lua mâine la San Francisco.

— Puteai să mi-l trimiţi prin poştă, spuse el supărat.

Se aşeză pe un scaun în faţa ei şi începu să o studieze.

— Nu ai altceva mai bun de făcut seară, decât să faci rapoarte plicticoase?

— Din întâmplare, am fost liberă astă-seară.

Fraser se rezemă de spătarul scaunului, îşi încrucişă degetele mâinilor, le puse sub bărbie şi începu să o privească.

— Îţi aminteşti ce ai spus în prima zi când ai intrat în acest birou?

— Am spus o mulţime de prostii.

— Ai spus că nu vrei să fii o simplă secretară, că vrei să fii asistentă mea.

— Atât m-a dus capul atunci, zâmbi ea.

— Dar acum ştii mai multe.

— Nu înţeleg.

— Dar este foarte simplu, Catherine, spuse el cu blândeţe. În ultimele trei luni ai fost cu adevărat asistenta mea. De acum înainte vei fi în mod oficial.

Ea îl privi uluită.

— Sunteţi sigur că…?

— Nu te-am numit asistentă mai devreme pentru că mi-a fost teamă să nu te sperii. Dar acum ştii şi tu că poţi face această muncă.

— Nu ştiu ce să spun, murmură Catherine. Eu… dumneavoastră… să ştiţi că n-o să vă pară rău, domnule Fraser.

— Deja îmi pare rău. Asistentele mele îmi spun Bill.

— Bill.

În noaptea aceea, Catherine stătea în pat, cu ochii pe pereţi, amintindu-şi cum a privit-o el şi cum a simţit ea. A adormit foarte târziu.

Catherine i-a scris tatălui său de mai multe ori, rugându-l să vină la Washington să o vadă. Abia aştepta să-i arate oraşul, să-l prezinte noilor ei prieteni şi lui Bill Fraser. La ultimele două scrisori nu a primit răspuns. Îngrijorată, l-a sunat pe unchiul său din Omaha.

— Cathy! Eu… tocmai doream să te sun.

Catherine tresări.

— Ce face tata?

Urmă o scurtă pauză.

— A avut un atac de cord. Am vrut să te sun mai devreme, dar tatăl tău m-a rugat să aştept până se face bine.

Catherine strânse cu putere receptorul.

— Este mai bine acum?

— Mă tem că nu, Cathy. Este paralizat.

— Vin imediat.

A intrat la Bill Fraser şi i-a povestit totul.

— Îmi pare rău. Cu ce te pot ajuta?

— Nu ştiu. Vreau să plec la el imediat, Bill.

— Sigur.

Fraser ridică receptorul şi sună în mai multe locuri. Şoferul a dus-o pe Catherine acasă, unde ea şi-a luat câteva lucruri şi apoi a dus-o la aeroport, unde Fraser îi rezervase un loc pentru avionul de Omaha.

Unchiul şi mătuşa ei o aşteptau la aeroportul Omaha. Privindu-le cu înfrigurare feţele, Catherine a înţeles că a ajuns prea târziu. A intrat în clădirea unde era depus tatăl său, pierdută şi singură. Murise o parte din sufletul ei pe care nu o va putea recupera niciodată. Trupul tatălui ei era îmbrăcat în cel mai bun costum şi stătea într-un sicriu modest. Timpul şi greutăţile constante ale vieţii i-au micşorat trupul. Unchiul i-a întins Catherinei obiectele personale ale tatălui său, mici comori de o viaţă – cincizeci de dolari, câteva fotografii vechi, câteva note de plată, un ceas de mână, un briceag aproape ruginit şi scrisorile scrise de ea, legate cu grijă cu o panglică, cu marginile roase de cât de des au fuseseră citite. Era o moştenire jalnică şi inima Catherinei se frânse de durere. Visurile lui au fost atât de măreţe, iar reuşitele atât de mici. Îşi aminti cât a fost de energic când era ea mică şi cu câtă emoţie îl întâmpina când venea acasă cu buzunarele pline de bani şi braţele pline de cadouri. Îşi aminti minunatele lui invenţii care nu au funcţionat niciodată. Nu erau prea multe amintiri, dar atât avea de la el. Deodată, Catherine simţi că ar fi vrut să-i spună atât de multe, ar fi vrut să facă pentru el atât de multe lucruri; întotdeauna era prea târziu.

L-au îngropat într-un mic cimitir de lângă biserică. Catherine plănuise să-şi petreacă noaptea cu unchiul şi mătuşa şi să plece cu trenul a doua zi, dar dintr-odată a simţit că nu e în stare să mai stea niciun minut în plus. A sunat la aeroport şi-a rezervat un loc la primul avion de Washington. Bill Fraser o aştepta la aeroport. Părea cel mai natural lucru din lume ca el să fie acolo, să o aştepte, să aibă grijă de ea când avea nevoie de el.

În seara aceea, au mers la ţară, într-un han vechi din Virginia şi el a ascultat liniştit ce îi povestea ea despre tata. În mijlocul unei povestiri nostime, Catherine izbucni în plâns şi, ciudat, nu s-a simţit stânjenită în faţa lui Bill

Fraser.

El i-a sugerat să-şi ia câteva zile libere, dar ea avea nevoie să-şi aibă mintea ocupată, să nu se gândească la moartea tatălui său. Devenise un obicei să ia cina împreună o dată sau de două ori pe săptămână. Se simţea foarte aproape de el.

Totul s-a întâmplat pe neaşteptate. Au muncit la birou până târziu. Catherine verifica nişte hârtii, când l-a simţit pe Bill Fraser în spatele ei. Degetele lui îi atingeau gâtul, o mângâia încet.

— Catherine…

Ea se întoarse şi îl privi, iar în secunda următoare era în braţele lui. Simţea că îl cunoaşte, că l-a sărutat de mii de ori până acum, simţea că acesta este trecutul şi viitorul ei.

Atât de simplu, se gândi Catherine. *Mereu a fost simplu, dar eu nu am ştiut.*

— Ia-ţi haina, dragă, spuse Bill. Mergem acasă.

În maşină, în drum spre Georgetown, au stat lipiţi unul de altul. Fraser o ţinea de umăr, blând şi protector. Nu a cunoscut niciodată o asemenea fericire. Acum era sigură că este îndrăgostită de el şi nu mai avea nici o importanţă dacă şi el o iubeşte. Va fi mulţumită dacă o va plăcea şi atât. Când îşi aminti scena cu Ron Peterson, se cutremură.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Fraser.

Catherine îşi aminti camera de motel, cu oglinda spartă şi murdară. Privi apoi chipul inteligent al bărbatului de lângă ea.

— Nu acum. Înghiţi în sec. Trebuie să-ţi spun ceva. Sunt virgină.

Fraser zâmbi şi clătină din cap uimit.

— Incredibil. Cum naiba am reuşit să mă încurc cu singura virgină din Washington?

— Să ştii că eu am încercat să fac ceva, spuse ea onest, dar nu am reuşit.

— Îmi pare bine că nu ai reuşit.

— Adică, nu te deranjează lucrul acesta?

Fraser zâmbea din nou amuzat.

— Ştii care este problema ta? o întrebă.

— Să aud!

— Te-ai gândit prea mult la asta.

— Nu mai spune!

— Trucul este să ştii să te relaxezi.

Ea dădu din cap cu blândeţe.

— Nu, dragul meu. Trucul este să te îndrăgosteşti.

O jumătate de oră mai târziu, maşina se oprea în faţa casei. Fraser o conduse în birou.

— Vrei să bei ceva?

— Să mergem sus.

El o cuprinse în braţe şi o sărută cu pasiune. La fel de pasionat i-a răspuns şi ea. *Dacă astă-seară nu merge cum trebuie,* gândi Catherine, *mă omor. Pur şi simplu, mă omor.*

— Hai, spuse şi o prinse de mână.

Dormitorul lui Bill Fraser avea amprenta masculinităţii. În capătul îndepărtat al camerei, era căminul şi în faţa lui o masă mică de mic dejun. Lângă un perete se afla un pat dublu, enorm. La stânga era garderoba şi, lângă ea, o baie.

— Eşti sigură că nu vrei să bei nimic? întrebă Fraser din nou.

— Nu simt nevoia.

O cuprinse din nou în braţe şi o sărută. Ea simţi căldura delicioasă care-i invadă trupul.

— Mă întorc imediat, spuse el.

Catherine îl văzu plecând. Era cel mai drăguţ şi cel mai minunat bărbat pe care l-a cunoscut. Rămase pierdută, gândindu-se la el, dar deodată realiză de ce a ieşit el din cameră. O lăsase să se dezbrace singură, să nu se simtă stânjenită. Catherine începu să se dezbrace repede. Un minut mai târziu, se privea în oglindă. Adio, Sfânta Catherine. Intră repede în pat.

Fraser se întoarse în dormitor, îmbrăcat într-un halat de mătase. Veni lângă pat şi o privi intens. Părul ei negru contrasta puternic cu albul cearceafurilor, încadrându-i faţa frumoasă. Era cu atât mai palpitant cu cât ştia că totul s-a petrecut pe neaşteptate.

Îşi dezbrăcă halatul şi se aşeză în pat lângă ea. În acel moment, Catherine îi spuse agitată:

— Nu am prezervativ. Crezi că am să rămân însărcinată?

— Să sperăm.

Îl privi uimită, deschise gura să îl întrebe ce a vrut să spună, dar el o săruta deja mângâindu-i cu blândeţe trupul. Catherine uită de toate. Simţi o durere ascuţită şi neaşteptată, apoi îl auzi întrebând-o:

— Acum?

Nu era sigură ce ar fi trebuit să se întâmple acum, dar răspunse:

— Da, apoi îl auzi strigând:

— Oh, Cathy!

Şi totul s-a terminat.

— Pentru tine a fost frumos?

— Da, a fost minunat.

— Cu timpul, o să fie din ce în ce mai frumos, spuse el.

Catherine era bucuroasă că îi poate aduce această fericire şi se străduia să nu se mai gândească la dezamăgirea pe care a simţit-o. Stătea în braţele lui, legănată de vocea lui mângâietoare. Acest lucru este important, ca doi oameni să se iubească şi să se dăruiască unul altuia. A citit prea multe romane şi a ascultat prea multe cântece de dragoste. A aşteptat prea mult. Sau poate, dacă

acesta era adevărul, trebuia să îl accepte – poate că era frigidă. Citindu-i gândurile, Fraser o strânse lângă el:

— Nu-ţi face probleme dacă eşti dezamăgită, draga mea. Prima dată este întotdeauna dureros.

Văzând că nu-i răspunde, Fraser se sprijini într-un cot şi o privi îngrijorat.

— Cum te simţi?

— Bine, se grăbi ea să răspundă. Eşti cel mai bun iubit pe care l-am avut vreodată.

Îl sărută, absorbindu-i căldura, simţindu-se în siguranţă, până când simţi că îi dispare tensiunea şi se relaxează. Abia acum era mulţumită.

— Vrei un coniac?

— Nu, mulţumesc.

— Eu am să beau unul. Un bărbat nu are în fiecare noapte şansa de a face dragoste cu o virgină.

— Te-a deranjat asta?

El o privi ciudat, încercă să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Nu, spuse, dar în vocea lui era o nuanţă pe care Catherine nu a înţeles-o.

— Am fost...? înghiţi în sec şi continuă: adică, vreau să spun, m-am comportat bine?

— Ai fost minunată.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Ştii de ce aproape că nu doream să mă culc cu tine? îl întrebă ea.

— De ce?

— Mi-a fost teamă că n-ai să vrei să mă mai vezi.

Fraser izbucni în râs.

— Poveşti de neveste aşezate spuse de mame îngrijorate, care vor să-şi păstreze fiicele. Sexul nu-i îndepărtează pe oameni, Catherine. Îi apropie.

Şi era adevărat. Niciodată nu s-a simţit mai aproape de cineva. Poate că în exterior arăta la fel, dar Catherine ştia că s-a schimbat.

Tânăra care a intrat mai devreme în casa aceasta a dispărut şi în locul ei era o femeie. Femeia lui William Fraser. Căutările ei s-au încheiat. Până şi FBI-ul trebuia să fie mulţumit.

NOELLE

Paris: 1941

6

Pentru unii, Parisul anului 1941 era un Corn al Abundenţei; pentru alţii, era infern. „Gestapo” devenise cel mai înspăimântător cuvânt, iar poveştile despre activităţile lui macabre au devenit principalul subiect de discuţie. Reprimarea evreilor francezi a început aproape ca o glumă cu spargerea câtorva vitrine de magazin. Mai târziu însă, a fost organizată de eficientul Gestapo, într-un adevărat sistem de confiscare, segregare şi exterminare.

Pe 29 mai, s-a emis o nouă ordonanţă: „... o stea, cu şase colţuri de dimensiunea palmei de la mână, cu contur negru. Trebuie făcută din material galben pe care se va scrie cu litere negre EVREU. Trebuie purtată la loc vizibil, în partea stângă, pe piept, cusută bine, de la vârsta de şase ani”

Nu toţi francezii erau dispuşi să se lase călcaţi în picioare de cizmă germană. Un marchiz din Rezistenţa Franceză a luptat inteligent şi cu îndârjire, iar când a fost prins, a avut parte de o moarte ingenioasă.

O tânără contesă a cărei familie avea un castel lângă Chartres a fost obligată să găzduiască aici cartierul general al Comandamentului German, timp de şase luni. În această perioadă, în castelul ei s-au ascuns cinci membri din familia marchizului.

Cele două grupuri nu s-au întâlnit niciodată, dar după trei luni părul contesei albise complet.

Germanii trăiau din plin statutul de cuceritor, dar pentru francezul obişnuit erau lipsuri de tot felul. De frig şi de mizerie nu duceau lipsă francezii. Gazul de bucătărie era raţionalizat şi nu aveau niciun dram de căldură.

Parizienii au supravieţuit iernilor geroase cumpărând rumeguş. În jumătate de apartament înmagazinau rumeguşul, iar pe cealaltă jumătate o încălzeau cu sobe speciale pentru rumeguş.

Totul lipsea, de la ţigări la cafea şi articole din piele. Francezii glumeau – nu conta ce mâncai, toate aveau acelaşi gust. Franţuzoaicele – cunoscute în mod tradiţional drept cele mai elegante femei din lume – erau acum îmbrăcate cu haine încropite din blană de oaie şi pantofi cu talpă de lemn. Când ieşeau pe străzile Parisului, tropoteau precum caii.

Chiar şi botezurile au fost afectate de criză, pentru că nicăieri nu se găseau migdale, tradiţionale pentru ceremonia de botez. Magazinele de dulciuri făceau liste pentru doritorii de migdale. Pe străzi erau câteva taxiuri, dar cel mai popular mijloc de transport erau cupeurile de două locuri trase de bicicletă.

Teatrul, ca întotdeauna în momentele de criză, înflorea. Oamenii îşi găseau evadarea din realitatea zdrobitoare de fiecare zi în sălile de cinema şi de teatru.

Noelle Page a devenit peste noapte o mare stea. Geloşii din lumea teatrului spuneau că se afirmase numai datorită talentului lui Armand Gautier. Era adevărat că Gautier a lansat-o în carieră, dar în lumea teatrului circula o axiomă – nimeni nu putea face un star decât publicul, acel arbitru mercurial şi nestatornic, acesta modela destinul unui actor, iar pe Noelle publicul o adora.

Cât despre Armand Gautier, el regreta amarnic rolul pe care l-a jucat în propulsarea Noellei. Acum ea nu mai avea nevoie de el; o mai lega de el un simplu capriciu şi trăia în permanenţă cu teama zilei când ea îl va părăsi. Gautier a muncit în teatru toată viaţa lui, dar niciodată nu a întâlnit un om ca Noelle. Era ca un burete nesăţios, învăţase tot ce a trebuit şi cerea mereu mai mult. A fost fantastică metamorfozarea ei, de la expresivitatea exterioară până la capacitatea de a da strălucire interioară personajelor. Gautier a ştiut de la bun început că Noelle va fi un star – nu s-a îndoit niciodată – dar a rămas uluit când şi-a dat seama că ţelul ei nu era să devină star. Adevărul era că pe Noelle nu o interesa actul teatral.

La început, lui Gautier nu i-a venit să creadă. Statutul de star era tot ce-şi dorea mai mult o actriţă, era vârful piramidei. Dar pe Noelle nu o interesa, iar Gautier nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce îşi dorea ea. Era un mister, o enigmă şi, cu cât îi răscolea Gautier adâncimile, cu atât mai greu devenea de descifrat. Gautier era mândru de faptul că îi înţelegea pe oameni, în mod deosebit pe femei şi faptul că nu ştia absolut nimic despre femeia cu care trăia şi pe care o iubea, îl înnebunea. I-a cerut Noellei să se căsătorească cu el. Ea i-a răspuns simplu:

— Da, Armand, iar în secunda următoare el a înţeles că acest lucru nu însemna mai mult decât logodna ei cu Philippe Sorel şi Dumnezeu mai ştie cu câţi alţi bărbaţi. A înţeles că această căsătorie nu va avea niciodată loc. Când Noelle va fi pregătită, îl va părăsi.

Gautier era convins că toţi bărbaţii care o întâlneau încercau să o convingă să se culce cu ei. De asemenea, ştia de la prietenii lui invidioşi că niciunul nu reuşise până acum.

— Norocosule, i-a spus unul din prieteni. Probabil că te simţi ca un taur. Eu i-am oferit un yacht, un castel cu servitori în Antile şi a râs de mine.

Un alt prieten, bancher, i-a spus:

— În sfârşit, am descoperit un lucru pe care nu-l poţi cumpăra cu bani.

— Noelle?

— Da. I-am spus să spună o sumă. A rămas impasibilă. Ce-i dai tu, dragul meu?

Şi Armand Gautier ar fi dorit să ştie răspunsul la întrebare.

*

Gautier îşi aminti momentul când a găsit prima piesă pentru ea. Nu a citit mai mult de zece pagini şi şi-a dat seama că era exact rolul potrivit pentru ea. Era un tur de forţă, o dramă despre o femeie al cărui soţ plecase în război. Într-o zi, la ea acasă a venit un soldat care i-a spus că a fost prieten cu soţul ei pe frontul rusesc. Femeia s-a îndrăgostit de soldat neştiind că era un ucigaş psihopat şi că viaţa ei este în pericol. Rolul era excepţional şi Gautier a acceptat să regizeze piesa, cu condiţia ca Noelle să joace rolul principal. Toţi au fost refractari la ideea că li se cerea să aducă o necunoscută, dar au acceptat o audiţie. Gautier s-a grăbit spre casă să-i dea Noellei vestea cea mare. Ea a venit la el pentru că dorea să devină stea, iar acum el îi putea îndeplini dorinţa. Îşi spunea că lucrul acesta îi va apropia, că ea îl va iubi cu adevărat, se vor căsători şi ea va fi a lui pentru totdeauna.

Dar când Gautier i-a dat vestea, Noelle l-a privit impasibilă şi a spus:

— Este minunat, Armand, mulţumesc.

Exact acelaşi ton, de parcă îi mulţumea că i-a aprins o ţigară.

A privit-o îndelung, realizând că într-un fel ciudat Noelle era bolnavă. Murise în ea o anumită emoţie sau poate că nu a avut-o niciodată. Ştia acest lucru dar nu-i venea să creadă, pentru că ceea ce vedea lângă el era o fată frumoasă şi afectuoasă care îi îndeplinea toate capriciile şi nu-i cerea nimic în schimb. Pentru că o iubea, Gautier a alungat aceste dubii şi au început să lucreze la piesă.

La audiţie, Noelle a fost strălucită şi a primit rolul fără drept de apel. Când piesa a avut premieră, după două luni, Noelle a devenit peste noapte cea mai mare actriţă din Franţa. Criticii erau pregătiţi să o atace pentru că ştiau că Gautier şi-a adus amanta, lipsită de experienţă, în rolul principal şi era prea delicioasă situaţia pentru ca ei să nu profite de ea. Dar ea i-a cucerit pe toţi. Toţi căutau superlative descriindu-i jocul şi frumuseţea. Piesa a fost un succes.

În fiecare seară după spectacol, cabina Noellei se umplea de vizitatori. Îi primea pe toţi: cizmari, soldaţi, milionari, vânzătoare, şi îi trata pe toţi cu

aceeaşi politeţe şi răbdare. Gautier o privea uluit. Parcă ar fi o prinţesă care îşi primeşte supuşii, gândea el.

Timp de un an, Noelle a primit de la Marsilia trei scrisori. Le-a rupt nedeschise şi în cele din urmă scrisorile au încetat să sosească.

În primăvară, Noelle a primit un rol într-un film al cărui director era Armand Gautier. Şi filmul a fost un succes. Gautier se minuna cu câtă răbdare dădea Noelle interviuri şi accepta să fie fotografiată. Cei mai mulţi dintre actori urau acest lucru şi o făceau doar pentru a fi cunoscuţi. Noelle era indiferentă acestor motivaţii. Schimba mereu subiectul când Gautier o întreba de ce nu doreşte să să odihnească în sudul Franţei, când la Paris era frig, de ce acceptă să pozeze pentru reviste. Oricum, Gautier ar fi rămas împietrit dacă ar fi cunoscut adevăratul motiv. Motivaţia Noellei era foarte simplă.

Ea făcea totul pentru Larry Douglas.

Când poză pentru fotografi, îşi imagina cum fostul ei amant cumpără revistă şi îi vede poza pe copertă. Când juca o scenă într-un film, şi-l imagina pe Larry Douglas într-un fotoliu, privind-o cu pasiune. Dorea ca toată munca ei să-i amintească de el, să fie un mesaj din trecut, să fie un semnal care să-l aducă înapoi la ea; numai atât îşi dorea Noelle, ca el să se întoarcă la ea, pentru ca ea să îl distrugă.

Datorită lui Christian Barbet, Noelle avea un dosar voluminos despre Larry Douglas. Micuţul detectiv se mutase din biroul ponosit într-un apartament mare şi luxos din strada Richer, lângă Folies-Bergeres. Prima dată când Noelle l-a vizitat în noul său birou, l-a privit surprinsă.

— L-am închiriat ieftin. Au fost birouri ocupate de evrei.

— Ai spus că ai noutăţi pentru mine, spuse Noelle, tăindu-i scurt entuziasmul.

Plăcerea se evaporă de pe chipul lui Barbet.

— Ah, da.

Într-adevăr avea noutăţi. Era foarte greu să obţii informaţii din Anglia, chiar sub nasul nemţilor, dar Barbet avea metodele lui. Mituise marinari de pe vapoare neutre care să-i aducă scrisorile de la o agenţie din Londra, dar aceasta era numai una din sursele lui. A apelat şi la patriotismul mişcării de rezistenţă, la umanismul Crucii Roşii Internaţionale, la negustorii de pe piaţa neagră. Tuturor le spunea de fiecare dată altă poveste, iar informaţiile veneau continuu.

Acum luă raportul de ia birou.

— Prietenul dumneavoastră a fost doborât deasupra Canalului Mânecii, spuse fără altă introducere.

Din colţul ochilor o privea pe Noelle aşteptând să o vadă doborâtă de durere şi să se bucure de durerea ei. Dar expresia de pe chipul Noellei nu s-a schimbat, îl privi doar şi spuse sigură de ea:

— A fost salvat.

Barbet o privi uluit şi înghiţi în sec.

— Da, a fost salvat de o barcă a Marinei Britanice, dar în sinea lui se întrebă de unde naiba ştia femeia.

Totul îl uluia la femeia aceasta. În calitate de clientă, nu o putea suporta şi ar fi vrut să renunţe la ea, dar ştia că ar face o prostie.

Odată a încercat să îi facă avansuri, lăsând-o să se înţeleagă că serviciile lui ar costa mai puţin, dar Noelle l-a respins atât de brutal încât el s-a simţit că o insectă şi pentru asta nu o va ierta niciodată. În sinea lui şi-a promis că o va face să plătească pentru acest refuz.

Acum, Noelle era în biroul lui şi îl privea dezgustată. Barbet trecu în revistă raportul dorind să scape cât mai repede de ea.

— Escadronul lui a fost mutat la Kirton, în Lincolnshire. Pilotează tot Hurricanes şi…

Dar Noelle era interesată de altceva.

— Logodna lui cu fiica amiralului s-a rupt, nu-i aşa? Barbet o privi surprins şi bolborosi:

— Da. Fata a aflat de celelalte aventuri.

Parcă ar fi citit deja raportul. Noelle nu-l citise, dar nu avea nici o importanţă. Firul de ură care o lega pe Noelle de Larry Douglas era atât de puternic încât aproape nimic nu i se putea întâmpla lui fără ca ea să nu simtă. Noelle luă raportul şi plecă. Ajunsă acasă, îl citi cu atenţie, apoi îl aşeză în dosarul cu celelalte.

Într-o vineri seara, după spectacol, Noelle se afla în cabina ei, demachindu-se, când auzi o bătaie în uşă şi Marius, portarul bătrân şi infirm, intră în cameră.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Page, un domn m-a rugat să vă aduc asta.

Noelle privi prin oglindă şi văzu că bătrânul are în mână o vază costisitoare şi un buchet enorm de trandafiri roşii.

— Aşează-le acolo, Marius.

Era noiembrie târziu şi nimeni la Paris nu a mai văzut trandafiri de trei luni de zile. Erau peste patruzeci, aveau încă rouă pe petale. Curioasă, Noelle se apropie şi luă biletul din flori: *„Pentru minunata Fraulein Page. Doriţi să luaţi cina cu mine?*
General Hans Scheider”.

Şi florile şi vaza erau extrem de scumpe. Generalul şi-a dat multă silinţă să le găsească.

— Doreşte un răspuns, spuse bătrânul.

— Spune-i că eu nu mănânc niciodată seara, iar acestea ia-le şi du-le soţiei tale.

Bărbatul o privi uluit.

— Dar generalul…

— Asta este tot, Marius.

Marius dădu din cap, luă vază şi ieşi. Noelle ştia că va povesti tuturor cum a sfidat ea un general german. A mai făcut-o şi altădată şi francezii o priveau ca pe o eroină. Era ridicol. Adevărul era că Noelle nu avea nimic împotriva nemţilor, pur şi simplu îi trata cu indiferenţă. Ei nu aveau loc în planurile ei, îi tolera şi aştepta ziua când se vor întoarce la ei acasă. Ştia că dacă se va încurca cu vreun neamţ, va avea de suferit. Poate că nu acum, dar nu prezentul o interesa pe Noelle; ci viitorul. Era convinsă că Al Treilea Reich nu va conduce niciodată lumea. Orice student cunoscător de istorie ştia că toţi cuceritorii deveneau până la urmă marii învinşi. Între timp, ea nu va face nimic care să îi întoarcă împotriva ei pe concetăţenii săi francezi. Nu o afecta deloc ocupaţia germană şi, când venea vorba de asta, evita orice discuţie.

— Nu te interesează că nemţii au ocupat Franţa? o întreba Armand Gautier, fascinat de atitudinea ei.

— Ce importanţă ar avea dacă m-ar interesa?

— Dar nu aceasta este problema. Dacă toţi ne-am purta ca tine am fi un popor de damnaţi.

— Oricum, suntem damnaţi, nu?

— Nu şi dacă vom crede în voinţă. Tu crezi că viaţa noastră este programată de la naştere?

— Într-o oarecare măsură. Atunci ne primim corpul, casa noastră de o viaţă, dar acest lucru nu înseamnă că nu ne putem schimba. Putem deveni orice dorim să fim.

— Exact ceea ce gândesc şi eu. De aceea trebuie să luptăm împotriva nemţilor.

— Pentru că Dumnezeu este de partea noastră?

— Da, răspunse el.

— Dacă există Dumnezeu, spuse Noelle, şi El i-a creat, atunci El trebuie să fie şi de partea lor.

În octombrie, când au aniversat primul succes al lui Noelle, teatrul a dat o petrecere în cinstea ei, la *Tour d'Argent*. Un amestec de oameni: actori, bancheri, oameni de afaceri influenţi, erau prezenţi. Cei mai mulţi dintre ei erau francezi, dar erau şi germani, unii chiar în uniforme şi, fără excepţie, toţi erau însoţiţi de fete franceze. Ba nu, era totuşi o excepţie, un ofiţer german cam de patruzeci de ani, cu o faţă inteligentă, ochii profunzi albaştri şi trupul atletic. Avea o cicatrice de la tâmplă până la bărbie. Noelle ştia că el a privit-o toată seara, deşi nu s-a apropiat de ea.

— Cine este bărbatul acela? întrebă ea pe cineva din apropiere. Omul o privi surprins.

— Ciudat să mă întrebi aşa ceva. Eu credeam că este prietenul tău. Este generalul Hans Scheider. Face parte din Comandament.

Noelle îşi aminti trandafirii şi biletul.

— De ce crezi că este prietenul meu?

— Am presupus în mod normal… vreau să spun, ştii doar că fiecare piesă şi fiecare film produs în Franţa trebuie să fie acceptat de germani. Când cenzorii au încercat să oprească noul tău film, generalul în persoană a dat aprobarea.

În acel moment, Armand Gautier a adus pe cineva să-l prezinte Noellei şi conversaţia s-a întrerupt.

Noelle nu i-a mai acordat nici o atenţie generalului Scheider.

În seara următoare, când a venit în cabină a găsit un alt buchet de trandafiri, într-o vază mai mică, cu un bilet: „Poate că ar fi trebuit de la început să facem un pas mai mic. Te pot vedea? Hans Scheider”.

Noelle rupse biletul şi aruncă florile la coş.

*

După noaptea aceea, Noelle deveni conştientă de faptul că la fiecare petrecere la care mergea cu Armand Gautier, generalul Scheider era prezent, întotdeauna stătea în umbră şi o privea. Se întâmpla prea des pentru a fi o coincidenţă. Noelle ştia că îi era foarte greu generalului să afle unde merge ea şi să obţină invitaţii în aceleaşi locuri.

Se întreba de ce era atât de interesat, dar nu o deranja cu adevărat. Din când în când, Noelle se distra acceptând o invitaţie şi refuzând să participe la petrecere, iar a doua zi întreba gazda dacă a venit şi generalul Scheider. Răspunsul era de fiecare dată „Da”.

În ciuda pedepselor îngrozitoare pe care le dădeau germanii trădătorilor, sabotajul înflorea la Paris. După grupul marchizului, au fost zeci de alte grupuri mai mici, francezi iubitori de libertate care şi-au riscat vieţile luptând cu duşmanii. Omorau soldaţi germani, aruncau în aer camioanele cu provizii, minau podurile şi trenurile. Activităţile lor erau urmărite zilnic, denunţate ca infamii, dar pentru francezi ele erau fapte de eroism. În toate ziarele se strecura din ce în ce mai des numele unui bărbat – era poreclit *Le Cafard*, gândacul, pentru că reuşea să pătrundă peste tot, se strecura şi Gestapoul nu reuşea să-l prindă. Nimeni nu ştia cine este. Unii credeau că este englez; o altă teorie susţinea că este agent al generalului De Gaulle, conducător al Forţelor de Eliberare; iar alţii spuneau că este un german nemulţumit. Oricine ar fi fost acesta, tot Parisul era împânzit de desene cu gândaci care apăreau peste noapte pe clădirile sau chiar în interiorul cartierului general al armatei germane. Gestapoul îşi concentra toate forţele să îl prindă. Un singur lucru era însă sigur. *Le Cafard* devenise erou popular.

*

Într-o după-amiază ploioasă de decembrie, Noelle participa la vernisajul unei expoziţii de artă a unui tânăr artist pe care îl cunoşteau ea şi Armand. Era

în strada Faubourg – St. Honore. Sala era foarte aglomerată. Participau multe personalităţi şi fotografii forfoteau. În timp ce Noelle se deplasa de la un tablou la altul, simţi o mână pe braţul ei. Se întoarse şi o văzu pe Madame Rose. Abia după câteva secunde o recunoscu. Faţa urâtă nu se schimbase, totuşi părea cu douăzeci de ani mai bătrână, parcă trecuse printr-o alchimie a timpului. Era îmbrăcată cu o haină neagră şi undeva, în profunzimea minţii sale, Noelle se gândi că nu are steaua galbenă pe care să scrie EVREU.

Noelle începu să vorbească, dar bătrâna o opri strângând-o tare de braţ.

— Poţi veni să ne întâlnim? şopti abia auzit. La *Les Deux Magots*.

Înainte ca Noelle să poată răspunde, Madame Rose dispăru în mulţime şi ea se trezi înconjurată de fotografi. Poza şi le zâmbea, dar în mintea ei îşi aminti de Madame Rose şi nepotul ei Israel Katz. Ei au fost buni cu ea. Israel i-a salvat de două ori viaţa. Se întreba ce dorea Madame Rose. Bani, probabil.

Douăzeci de minute mai târziu, Noelle se strecura în stradă şi lua un taxi. A plouat toată ziua cu intermitenţă. Şi acum ploua. Taxiul se opri în faţa cafenelei *Les Deux Magots* şi Noelle ieşi în frigul muşcător. Un bărbat, înfăşurat într-o haină de ploaie şi o pălărie cu boruri largi, apăru lângă ea ca din pământ. I-a trebuit un moment înainte să-l recunoască. Ca şi mătuşa lui, părea mai bătrân, iar schimbările erau mult mai profunde. Avea un fel de autoritate, de forţă pe care nu o avusese înainte. Era mai slab şi ochii îi erau încercănaţi de parcă nu dormise zile la rând. Noelle observă că nici el nu are steaua galbenă.

— Să mergem din ploaia asta, spuse Israel Katz.

O luă pe Noelle de mână şi o trase în cafenea. Erau cam zece consumatori, toţi francezi. Se aşezară la o masă dintr-un colţ întunecat.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc.

Israel îşi scoase pălăria udă şi Noelle îi studie faţa. Şi-a dat seama imediat că nu pentru bani a chemat-o. O privea.

— Tot frumoasă eşti, Noelle, îi spuse liniştit. Ţi-am văzut toate filmele şi toate piesele. Eşti o mare actriţă.

— De ce nu ai venit niciodată la mine?

Israel ezită, apoi zâmbi timid.

— Nu am vrut să te stânjenesc.

Noelle îl privi fix şi abia mai târziu a înţeles ce a vrut el să spună. Pentru ea, *„evreu”* era doar un cuvânt care apărea din când în când în ziare; dar cum trebuie să fi fost viaţa de evreu într-o ţară unde doreau să te extermineze, mai ales când erai născut în acea ţară?

— Îmi aleg singură prietenii, spuse Noelle. Nimeni nu îmi spune cu cine să mă întâlnesc.

Israel îi zâmbi obosit.

— Nu-ţi risipi curajul. Foloseşte-l acolo unde este nevoie de el.

— Povesteşte-mi despre tine, îl rugă ea.

— Am avut o viaţă lipsită de strălucire. Am devenit chirurg. Am studiat cu doctorul Angibouste. Ai auzit de el?

— Nu.

— Este un mare chirurg. Am fost protejatul lui. Apoi au venit germanii şi mi-au ridicat dreptul de a practica medicina. Îşi privi mâinile frumos modelate, de parcă erau ale altcuiva. Acum sunt dulgher.

Noelle îl privi îndelung.

— Atât?

Israel o studie surprins.

— Desigur. De ce?

Noelle alungă gândul care o sâcâia.

— Nimic. De ce ai vrut să mă vezi?

El se apropie şi îi spuse în şoaptă:

— Am nevoie de ajutor. Un prieten…

În acel moment uşa se deschise şi patru soldaţi germani în uniforme verzi-cenuşii intrară în bistro însoţiţi de un caporal. Caporalul strigă cu voce tare: „Achtung! Dorim să vă vedem actele de identitate”.

Israel Katz încremeni. Noelle îi văzu mâna strecurându-se în buzunarul hainei. Ochii săi aruncară o privire rapidă spre holul care ducea la ieşirea din spate, dar un soldat se îndrepta deja spre ea. Israel şopti agitat:

— Pleacă de lângă mine. Îndreaptă-te spre ieşire. Acum!

— De ce? întrebă Noelle.

Germanii examinau actele de identitate ale clienţilor de la masa de lângă uşă.

— Nu mai pune întrebări, îi ordonă el. Pleacă!

Noelle ezită un moment, apoi se ridică în picioare şi porni spre uşă. Soldaţii se apropiau de a doua masă. Israel împinse scaunul pentru a-şi face loc. Mişcarea bruscă a atras atenţia celor doi soldaţi. S-au întreptat imediat spre el.

— Actul de identitate.

Nici ea nu ştia de ce, dar Noelle era convinsă că pe Israel îl căutau soldaţii, că el va încerca să scape, iar ei îl vor omorî. Nu avea nici o şansă. Se întoarse din drum şi îi vorbi:

— Francois, întârziem la teatru. Plăteşte şi să mergem.

Soldaţii o priviră surprinşi. Noelle se apropia de masă. Caporalul Schulz se apropie de ea. Era un băiat de vreo douăzeci de ani, blond, rumen în obraz.

— Sunteţi împreună cu omul acesta, Fraulein?

— Sigur că da. Nu aveţi altceva mai bun de făcut decât să hăituiţi cetăţenii cinstiţi? întrebă Noelle, furioasă.

— Îmi pare rău, Fraulein, dar…

— Nu sunt nici o Fraulein! se răsti Noelle. Eu sunt Noelle Page. Joc la *Varietes Theatres* şi bărbatul acesta joacă în aceeaşi piesă cu mine. Astă-seară

când voi lua cina cu dragul meu prieten, generalul Hans Scheider, îl voi informa despre comportarea voastră şi va fi furios.

Noelle văzu că, în sfârşit, caporalul o recunoaşte, dar nu îşi dădu seama dacă din pricina numelui ei sau a numelui generalului.

— Îmi pare rău, Fraulein, se bâlbâi tânărul. Sigur că v-am recunoscut. Se întoarse spre Israel Katz, care stătea cu mâna în buzunar. Pe acest domn nu îl recunosc.

— L-ai recunoaşte dacă voi, barbarii, aţi merge şi la teatru, spuse Noelle cu dispreţ. Suntem arestaţi sau putem pleca?

Tânărul caporal ştia că toţi ochii îl priveau. Trebuia să ia o hotărâre de moment.

— Sigur că da. Fraulein şi prietenul său nu sunt arestaţi. Îmi cer scuze dacă v-am supărat, eu…

Israel Katz îl privi pe soldat şi spuse cu răceală:

— Plouă, caporal. Poate că unul din soldaţi ne cheamă un taxi.

— Sigur că da. Imediat.

Israel urcă în taxi împreună cu Noelle, în timp ce soldatul german îi privea în ploaie. Când taxiul s-a oprit la semafor, după trei blocuri, Israel a deschis uşa, a strâns-o pe Noelle de mână şi fără un cuvânt a dispărut în noapte.

La ora şapte seara, când Noelle a intrat în cabină, o aşteptau doi bărbaţi. Unul dintre ei era tânărul caporal de la bistro. Celălalt era îmbrăcat în haine civile. Era un albinos chel, cu ochii roz, dădea impresia că este un foetus nedezvoltat. Avea cam treizeci de ani, vocea stridentă, aproape feminină, care îţi trimitea fără urmă de îndoială ace de gheaţă pe şira spinării.

— Domnişoara Noelle Page?

— Da.

— Sunt colonelul Kurt Mueller, de la Gestapo. Cred că l-ai întâlnit deja pe caporalul Schultz.

Noelle se întoarse indiferentă spre caporal.

— Nu, nu cred că l-am întâlnit.

— Astăzi după-amiază, la Cafeehause, spuse caporalul.

Noelle se întoarse spre Mueller.

— Eu întâlnesc foarte mulţi oameni.

— Trebuie să fie dificil să-i ţii minte pe toţi, mai ales când ai atât de mulţi prieteni francezi, Fraulein.

— Exact.

— De exemplu, prietenul acela cu care erai astăzi după-amiază. Se opri şi o privi cercetător. I-ai spus caporalului Schultz că jucaţi împreună în spectacol.

Noelle îl privi surprinsă pe omul de la Gestapo.

— Caporalul a înţeles greşit.

— Nein, Fraulein, spuse caporalul, indignat. Aţi spus…

Colonelul îi întoarse o privire îngheţată şi băiatul, se opri în mijlocul propoziţiei.

— Poate că aşa este, spuse Kurt Mueller, conciliant. Se poate întâmpla atunci când vorbeşti o limbă străină.

— Este adevărat, acceptă Noelle.

Din colţul ochilor văzu cum caporalul roşeşte de furie, dar nu îndrăzneşte să mai vorbească.

— Îmi pare rău că v-am deranjat pentru un fleac.

Noelle simţi cum se relaxează şi abia atunci îşi dădu seama cât a fost de încordată.

— Nu e nici o problemă, spuse ea. Poate că vă pot oferi bilete la spectacol.

— Eu am văzut piesa, spuse omul Gestapoului, iar caporalul Schultz a cumpărat deja bilet. Oricum, mulţumim. Porni spre uşă, dar se opri. Când i-aţi spus caporalului Schultz că este barbar, s-a hotărât să cumpere un bilet la spectacolul de astă-seară. A privit toate fotografiile actorilor din hol, dar nu l-a găsit pe prietenul, de la cafenea. De aceea m-a anunţat pe mine.

Inima Noellei începu să bată cu putere.

— Apropos, domnişoară, dacă nu este actor, cine este el?

— Un… un prieten.

— Numele? Vocea albineţului era moale, dar avea inflexiuni periculoase.

— Ce contează asta?

— Prietenul dumitale seamănă cu descrierea unui criminal pe care îl căutăm noi. Ni s-a semnalat prezenţa lui astăzi, după-amiază, în piaţa St. Germain des Pres.

Noelle-îl privea şi gândea febril.

— Cum se numeşte prietenul dumitale? insistă colonelul Mueller.

— Nu… nu ştiu.

— Atunci, era un străin?

— Da.

Bărbatul o privi fix şi ea simţi sfredelul ochilor roz.

— Dar ai stat cu el la masă. Ai oprit soldaţii să nu-i controleze actele. De ce?

— Mi-a fost milă de el, spuse Noelle. A venit la mine…

— Unde?

Noelle gândea cu rapiditate. Poate că i-a văzut cineva intrând împreună în bistro.

— În faţa cafenelei. Mi-a spus că este căutat de soldaţi pentru că a furat zarzavaturi pentru soţia şi copiii lui. Mi s-a părut o crimă minoră şi… îl privi pe Mueller rugător… l-am ajutat.

Mueller o studie câteva momente, apoi dădu din cap, admirativ.

— Acum înţeleg de ce sunteţi o actriţă atât de renumită. Zâmbetul

albineţului dispăru şi când vorbi din nou vocea lui era mai moale şi mai ameninţătoare.

— Să îţi dau un sfat, domnişoară Page. Noi dorim să fim prieteni cu francezii. Vrem ca voi să fiţi prietenii şi aliaţii noştri. Dar acei care îi ajută pe duşmanii noştri, devin duşmanii noştri. Îl vom prinde pe prietenul dumitale, domnişoară, iar când îl vom prinde îl vom interoga şi, îţi promit eu, va vorbi.

— Nu am motive să-mi fie teamă, spuse Noelle.

— Greşeşti. Abia îl mai putea auzi. De mine trebuie să-ţi fie teamă.

Colonelul făcu un semn caporalului şi porniră spre uşă. Dar se întoarse încă o dată:

— Dacă ai veşti de la prietenul tău, îmi raportezi personal, imediat. Dacă nu o vei face…

Îi zâmbi şi ieşi pe uşă.

Noelle se prăbuşi într-un scaun, epuizată. Ştia că nu a fost convingătoare, dar au luat-o prin surprindere. Îi trecură prin minte câteva poveşti despre Gestapo şi o trecură fiorii. Dacă îl prindeau pe Israel Katz şi el vorbea? Le-ar putea spune că au fost prieteni şi că Noelle a minţit spunând că nu îl cunoaşte. Dar nu era acesta un lucru foarte important. Numai dacă… numele care îi trecuse prin minte în restaurant începu din nou să o obsedeze. *Le Cafard*.

*

După o jumătate de oră, când ieşi pe scenă, Noelle reuşi să-şi alunge toate gândurile şi se concentră asupra personajului. A avut un public cunoscător care a chemat-o de multe ori la rampă, ovaţionând-o. Îndreptându-se spre cabină, mai auzea ovaţiile. Aşezat pe un scaun în cabina sa, o aştepta generalul Hans Scheider. Când Noelle intră, el se ridică în picioare şi îi spuse politicos:

— Am fost informat că avem întâlnire în seara aceasta, pentru cină.

Au mâncat pe malul Senei, la restaurantul Le *Fruit Perdu*, la douăzeci de mile în afara Parisului. Ploaia se oprise şi noaptea era rece, dar plăcută. Generalul nu a făcut nicio referire la incidentul de peste zi, până când nu au terminat de mâncat. Noelle a fost tentată să nu iasă cu el, dar de data aceasta a hotărât că era necesar; trebuia să ştie cât ştiau germanii şi ce necazuri îi puteau face.

— Astăzi după-amiază, am primit un telefon de la Cartierul General al Gestapoului, începu generalul. M-au informat că ai spus faţă de caporalul Schultz că astă-seară vei lua masa împreună cu mine. Noelle îl privi, dar nu spuse nimic. El continuă: am hotărât că ar fi foarte neplăcut pentru dumneata dacă te-aş refuza şi extrem de plăcut pentru mine dacă aş accepta. Şi iată-ne, îi zâmbi el.

— Este ridicol, protestă Noelle. Am ajutat un amărât care a furat nişte zar…

— Nu! Vocea generalului era foarte dură. Nu face greşeala de a crede că toţi germanii sunt proşti. Dar mai ales nu subestima Gestapoul.

— Nu au nici o legătură cu mine, domnule general.

El contura cu degetul gura paharului.

— Colonelul Mueller te suspectează că ai ajutat un om pe care îl caută de multă vreme. Dacă este adevărat, ai intrat într-o încurcătură groaznică. Colonelul Mueller nu iartă şi nu uită. Pe de altă parte, continuă el cu grijă, dacă nu îl mai vezi pe prietenul tău, se va uita totul. Vrei un coniac?

— Te rog.

Generalul comandă două pahare cu Napoleon.

— De câtă vreme trăieşti cu Armand Gautier?

— Sunt convinsă că ştii răspunsul, spuse Noelle.

Generalul Scheider zâmbi.

— Da, îl ştiu. De fapt am vrut să te întreb de ce ai refuzat să iei masa cu mine. Din cauza lui Gautier?

— Nu.

— Înţeleg, spuse el ţeapăn. Nota din vocea lui o surprinse.

— Parisul este plin de femei, spuse Noelle. Sunt sigură că ai avut de unde alege.

— Nu mă cunoşti, spuse generalul calm, dacă m-ai cunoaşte nu ai spune aşa ceva. Părea aproape stânjenit. La Berlin am soţie şi copil. Îi iubesc foarte mult, dar nu i-am văzut de mai mult de un an şi nu ştiu dacă îi voi mai vedea.

— Cine v-a obligat să veniţi la Paris? îl întrebă Noelle, îndârjită.

— Nu aveam intenţia să-ţi cer compasiune. Doream doar să mă explic. Nu sunt un bărbat promiscuu. De când te-am văzut prima dată pe scenă, s-a întâmplat ceva cu mine. Am dorit foarte mult să te cunosc. Aş fi vrut să fim buni prieteni.

Era un fel de demnitate în vorbele lui.

— Nu-ţi pot promite nimic, spuse Noelle.

— Înţeleg.

Dar nu înţelegea. Pentru că Noelle nu avea de gând să îl mai întâlnească. Plin de tact, generalul Scheider schimbă subiectul. Au vorbit despre teatru şi Noelle a descoperit cu uimire că el avea cunoştinţe foarte vaste. Avea o minte eclectică şi o inteligenţă profundă. Trecea de la un subiect la altul, se oprea pe subiectele de interes comun. Dădea un spectacol cu multă măiestrie şi Noelle era amuzată. Şi-a dat toată silinţa să afle totul despre ea. Pe fiecare centimetru arăta ca un general german, în uniforma verde-cenuşiu, puternic şi autoritar, dar când vorbea era blând, cu totul alt om, un intelectual căruia nu-i stătea bine ca soldat. Şi totuşi, obrazul îi era străbătut de o cicatrice.

— De unde ai cicatricea? îl întrebă.

Generalul îşi trecu degetele peste tăietura adâncă.

— Cu mulţi ani în urmă, am avut un duel. În Germania noi numim asta

wildfleisch – ceea ce înseamnă „mândria pielii”.

Apoi au discutat despre filosofia nazistă.

— Nu suntem nişte monştri, spuse cu convingere generalul Scheider. Şi nu avem nici cea mai mică intenţie de a conduce lumea. Dar nici nu vrem să stăm impasibili şi să fim continuu pedepsiţi pentru un război pe care l-am pierdut de mai bine de douăzeci de ani. Tratatul de la Versailles a fost un zid pe care, în sfârşit, poporul german l-a demolat.

Apoi au vorbit despre ocuparea Parisului.

— Nu a fost greşeala militarilor francezi că noi am reuşit atât de uşor să intrăm în Paris, continuă generalul Scheider. O mare parte din această responsabilitate îi aparţine lui Napoleon al III-lea.

— Glumeşti!

— Sunt extrem de serios, o asigură el. În timpul domniei lui Napoleon, gloatele de revoltaţi foloseau străzile întortocheate ale Parisului pentru a construi baricade şi ambuscade împotriva soldaţilor. Pentru a-i opri, Napoleon l-a contactat pe baronul Eugen Georges Haussmann şi l-a rugat să reconstruiască străzile oraşului, să construiască bulevarde spaţioase, aerisite şi mai ales drepte. Generalul zâmbi. Bulevardele pe care au intrat triumfătoare trupele noastre. Mi-e teamă că istoria nu va fi deloc blândă cu Haussmann.

După cină, în drum spre Paris, generalul a întrebat-o:

— Îl iubeşti pe Armand Gautier?

Tonul era neutru, dar Noelle avea sentimentul că răspunsul ei era important pentru el.

— Nu, răspunse încet.

Bărbatul păru satisfăcut.

— Am fost convins de asta. Cred că te-aş putea face foarte fericită.

— La fel de fericită ca şi pe soţia ta?

Generalul Scheider încremeni un moment, lovit parcă de o greutate, apoi se întoarse spre Noelle:

— Pot fi un prieten devotat, spuse calm. Să sperăm că dumneata şi cu mine nu vom fi niciodată duşmani.

Când Noelle a ajuns acasă, era deja trei dimineaţa, iar Armand Gautier o aştepta, într-o îngrozitoare stare de agitaţie.

— Unde naiba ai fost? o întrebă, imediat ce o văzu intrând pe uşă.

— Am avut o întâlnire.

Ochii Noellei priviră în cameră, peste umărul lui. Parcă a fost devastată de un ciclon. Sertarele erau deschise şi conţinutul era împrăştiat prin cameră. Dulapurile erau devastate, o lampă era răsturnată, iar masă avea un picior rupt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Noelle.

— A venit Gestapoul! Pentru Dumnezeu, Noelle, ce pui la cale?

— Nimic.

— Atunci, de ce au făcut dezastrul acesta?

Noelle începu să se plimbe prin cameră, îndreptând piese de mobilier, gândind concentrat. Gautier o prinse de umeri şi o întoarse spre el.

— Vreau să ştiu ce se petrece!

Noelle inspiră adânc.

— Bine.

Îi povesti despre întâlnirea cu Israel Katz, dar nu-i dădu numele, şi despre conversaţia de mai târziu cu colonelul Mueller.

— Nu am dovezi că prietenul meu este *Le Cafard,* dar este foarte posibil.

Gautier se prăbuşi uluit într-un fotoliu.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu mă interesează cine este acest om, dar vreau să întrerupi imediat orice legătură cu el. Ne poate distruge pe amândoi. Îi urăsc pe nemţi la fel de mult ca şi tine… se opri. Nu era sigur dacă Noelle îi ura pe nemţi… Cherie, atâta vreme cât nemţii fac regulile jocului, noi trebuie să ne supunem. Niciunul dintre noi nu-şi poate permite să fie suspectat de Gestapo. Acest evreu – cum ai spus că se numeşte?

— Nu am spus.

El o studie un moment.

— A fost amantul tău?

— Nu, Armand.

— Este o persoană importantă pentru tine?

— Nu.

— Ei bine – Gautier era uşurat – nu cred că trebuie să ne facem probleme. Nu te pot acuza doar pentru că te-ai întâlnit accidental cu el. Dacă nu-l mai vezi niciodată, vor uita şi ei întreaga poveste.

— Bineînţeles că vor uita.

În seara următoare, în drum spre teatru, Noelle era urmărită de doi agenţi ai Gestapoului.

Din acea zi, Noelle a fost urmărită pretutindeni. La început a avut un sentiment stânjenitor că cineva o priveşte fix. Se întorcea şi vedea în mulţime un tânăr teuton, îmbrăcat în haine civile, care părea să nu-i acorde prea mare atenţie. Mai târziu, Noelle avea din nou acelaşi sentiment, se întorcea din nou şi de data aceasta vedea un alt tânăr, tot cu trăsături de teuton, întotdeauna era un alt bărbat – aveau parcă o uniformă a lor, foarte distinctă, aveau o atitudine de superioritate, iar dispreţul şi cruzimea emanau în mod evident din ei, nu te puteai înşela.

Noelle nu i-a spus nimic lui Gautier, nu avea niciun rost să-l sperie mai mult decât era deja. Incidentul cu Gestapoul din apartament l-a făcut atât de nervos, încât nu putea vorbi despre nimic altceva decât despre ce le puteau face lor nemţii, iar Noelle simţea că el are dreptate. Nu trebuia decât să iei un ziar şi vedeai că naziştii nu aveau pic de milă. A primit câteva mesaje telefonice de la generalul Scheider, dar le-a ignorat. Dacă nu-şi dorea ca

germanii să-i fie duşmani, nici nu-şi dorea să-i aibă de prieteni. Hotărî că trebuie să facă precum Elveţia: să rămână neutră.

La două săptămâni după ce Noelle s-a întâlnit cu Israel Katz, ziarele au scris pe prima pagină cum Gestapoul a prins un grup de sabotori conduşi de *Le Cafard*. Noelle a citit cu foarte multă atenţie, dar articolele nu spuneau nimic dacă *Le Cafard* a fost prins. Îşi aminti chipul lui Israel Katz când germanii s-au apropiat de el şi îşi dădu seama că nu îl vor prinde niciodată viu. Sigur, îşi spuse Noelle, ar putea fi imaginaţia mea. Poate că el este dulgherul modest de care mi-a povestit. Dar dacă era atât de lipsit de apărare şi nevinovat, de ce era Gestapoul atât de interesat de persoana lui? Oare el era *Le Cafard?* A fost prins sau a scăpat? Noelle se apropie de fereastra apartamentului care dădea spre Avenue Martigny. Două siluete îmbrăcate în haine de ploaie negre stăteau nemişcate lângă un stâlp şi aşteptau. Ce aşteptau? În sufletul Noellei se strecură o undă de teamă, care până la urmă se transformă în mânie. Îşi aminti cuvintele colonelului Mueller: de mine trebuie să-ţi fie teamă. Era o provocare. Şi totuşi, Noelle simţea că va primi veşti de la Israel Katz.

*

Mesajul veni a doua zi dimineaţă de la – dintre toţi oamenii – portar. Era un bărbat mărunt de vreo şaptezeci de ani, cu ochii încercănaţi, faţa pergamentoasă şi fără dinţi; foarte greu înţelegeai ce-ţi spunea. Când Noelle chemă liftul, portarul o aştepta înăuntru. Au pornit în jos împreună şi aproape de parter el i-a murmurat:

— Tortul pe care l-aţi comandat este gata la brutăria din strada Passy.

Noelle îl privi fix, având impresia că nu a auzit bine.

— Nu am comandat niciun tort.

— Strada Passy, repetă el încăpăţânat.

Şi deodată Noelle a înţeles. Chiar şi aşa, nu ar fi făcut nimic dacă nu îi vedea din nou pe cei doi agenţi ai Gestapoului aşteptând-o în stradă. Să fii urmărit ca un criminal! Cei doi bărbaţi vorbeau. Nu o văzuseră încă. Furioasă, Noelle se întoarse spre portar:

— Unde este intrarea de serviciu?

— Pe aici, domnişoară.

Noelle îl urmă pe un coridor întunecos, coborâră o scară şi ieşiră pe o alee. Trei minute mai târziu, era într-un taxi, hotărâtă să îl întâlnească pe Israel Katz.

Brutăria era ca orice magazin modest, într-un cartier modest. Pe sticla geamului scria *Boulangerie*, iar literele erau aproape şterse. Noelle deschise uşa şi păşi înăuntru. A fost întâmpinată de o femeie măruntă care avea în faţă un şorţ alb impecabil.

— Poftiţi, domnişoară.

Noelle ezită. Încă mai avea timp să plece, să se întoarcă din drum şi să

nu se lase amestecată într-o aventură periculoasă care nu era treaba ei. Femeia aştepta.

— Aveţi… aveţi un tort pentru mine, spuse Noelle, simţind naivitatea jocului prin care seriozitatea situaţiei era diminuată.

Femeia aprobă din cap.

— Este gata, domnişoară Page.

Puse semnul ÎNCHIS pe uşă, încuie şi spuse:

— Pe aici, vă rog.

El stătea pe un pat de lemn, într-o cămăruţă ascunsă, faţa îi era o mască de durere, scăldată în transpiraţie. Avea în jurul lui un cearceaf îmbibat de sânge.

— Israel.

Se întoarse spre uşă şi cearceaful căzu, dezvelind piciorul sfârtecat în dreptul genunchiului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Noelle.

Încercă să îi zâmbească, dar nu reuşi. Vocea îi era răguşită, marcată de durere.

— L-au încolţit pe *Le Cafard*, dar nu ne pot omorî atât de uşor.

Aşadar, a avut dreptate.

— Am citit, spuse Noelle. Ai să te faci bine?

Israel inspiră profund şi dădu din cap. Cuvintele ieşeau şoptit.

— Gestapoul întoarce Parisul pe dos în căutarea mea. Singura mea şansă este să pot pleca din oraş… dacă aş putea ajunge la Le Havre, am prieteni care m-ar putea scoate din ţară cu un vapor.

— N-ai un prieten care să te scoată din Paris? întrebă Noelle. Te-ai putea ascunde într-un camion…

Israel dădu din cap.

— Drumurile sunt blocate. Nici un şoarece nu poate ieşi din Paris.

Nici măcar un *Cafard*, gândi Noelle.

— Poţi merge cu piciorul acela rănit? întrebă Noelle, pentru a câştiga timp, încercând în acelaşi timp să ia o hotărâre.

El strânse buzele într-un rictus de zâmbet.

— N-am să merg cu piciorul acesta după mine, îi spuse.

Noelle îl privi neînţelegând ce a vrut să spună şi în momentul următor uşa se deschise, iar în cameră intră un bărbat impunător. Se apropie de pat şi trase cearceaful. Noelle se făcu albă ca varul. Se gândi la generalul Scheider şi la albinosul fără păr al Gestapoului. Ce i-ar face dacă ar prinde-o?

— Te voi ajuta eu, spuse Noelle.

CATHERINE

Washington – Hollywood: 1941

7

Catherine Alexander simţea că viaţa ei a intrat într-o nouă fază a existenţei, că a trecut într-o nouă fază emoţională şi era aproape de împlinirea totală. Când Bill Fraser era în oraş, luau masa împreună în fiecare seară, mergeau la concerte, la teatru sau la operă. El i-a găsit un apartament încântător lângă Arlington. A vrut să plătească el chiria dar Catherine a insistat să o plătească ea. I-a cumpărat haine şi bijuterii. La început ea a refuzat, stânjenită de profundele ei concepţii protestante, dar aceste mici daruri îl încântau atât de mult pe Fraser, încât în cele din urmă Catherine a trebuit să le accepte.

Fie că îţi place sau nu, gândi ea, acum eşti amantă. Pentru ea acest cuvânt a fost întotdeauna un cuvânt greu, încărcat de conotaţii. Îi sugera femeile uşoare, ascunse în apartamente rău famate, trăind o viaţă de frustrări. Iată că acum i se întâmpla ei şi Catherine se gândea că nu era aşa cum a crezut ea. Pentru ea însemna doar că se culcă cu bărbatul pe care îl iubeşte. Nu se simţea murdară, nici sordidă, i se părea perfect natural. Interesant, se gândi ea. Lucrurile care se întâmplă altora ţi se par oribile, iar când ţi se întâmplă ţie, ţi se par corecte. Când citeşti experienţele sexuale ale altor persoane, parcă citeşti o *Confesiune*, dar când ţi se întâmplă ţie, parcă scrii *Jurnalul Îndrăgostitei*.

Fraser era un bărbat atent şi înţelegător, parcă au trăit o viaţă împreună. Catherine îi ghicea toate reacţiile. Contrar celor spuse de Fraser, relaţiile dintre ei nu au devenit mai plăcute, dar Catherine îşi spunea că sexul este numai o latură a legăturii lor. Nu mai era o copilă, era o femeie matură. Ia puţin şi dă puţin, gândi ea melancolic.

Agenţia Publicitară a lui Fraser era condusă în absenţa lui de Wallace Turner, un director executiv. William Fraser încerca să se implice foarte puţin pentru a se putea dedica sarcinii primite la Washington, dar când se ivea o problemă majoră şi avea nevoie de sfaturi, Fraser îşi făcuse obiceiul să se consulte cu Catherine. Catherine avea întotdeauna idei eficiente şi ingenioase.

— Dacă nu aş fi atât de egoist, Catherine, îi spuse Fraser într-o seară, te-aş însărcina să conduci Agenţia Publicitară. Dar mi-ar fi atât de dor de tine. De aceea te vreau aici lângă mine.

— Şi eu vreau să fiu aici, Bill. Sunt mulţumită cum stau lucrurile acum.

Şi era adevărat. Se gândise adesea că într-o asemenea situaţie ar trebui să doreşti cu disperare să te căsătoreşti şi totuşi pentru ea nu era nici o grabă. În multe privinţe ei erau ca şi căsătoriţi.

Într-o după-amiază, Catherine avea mai mult de lucru. Fraser a intrat la ea în birou.

— Ce-ai zice de o plimbare la ţară, diseară? o întrebă el.

— Minunat. Unde mergem?

— În Virginia. Luăm masa împreună cu părinţii mei.

Catherine îl privi surprinsă.

— Ei ştiu ceva despre noi?

— Nu chiar totul, zâmbi el. Ştiu doar că am o tânără asistentă fantastică, pe care am invitat-o la cină.

Chiar dacă s-a simţit dezamăgită, Catherine nu a arătat-o.

— Foarte bine. Mă opresc la mine să mă schimb.

— Vin să te iau la şapte.

— S-a făcut.

*

Casa familiei Fraser, ridicată între dealurile domoale ale Virginiei, era o fermă colonială construită pe şaizeci de acri, înconjurată de păşuni. Data din anul 1700.

— Niciodată nu am văzut aşa ceva, se minună Catherine.

— Este una dintre cele mai bune ferme pentru animale de rasă din America, îi spuse Fraser.

Maşina trecu pe lângă padocurile bine îngrijite ale cailor şi pe lângă casa administratorului.

— Parcă mă aflu în altă lume, exclamă Catherine. „Te invidiez că ai crescut aici.

— Crezi că ţi-ar plăcea să trăieşti la o fermă?

— Dar aceasta nu prea seamănă cu o fermă. Este un mic regat.

Au ajuns în faţa casei. Fraser se întoarse spre ea.

— Mama şi tata sunt puţin formali, o preveni el, dar nu trebuie să-ţi faci probleme. Fii naturală. Ai emoţii?

— Nu, spuse Catherine. Am intrat în panică.

Imediat ce a rostit cuvintele, spre uimirea ei, şi-a dat seama că a minţit. Conform tradiţiei, o fată care îi întâlnea pe părinţii bărbatului pe care îl iubea trebuia să fie pietrificată de frică. Dar ea nu simţea nimic altceva decât curiozitate. Dar acum nu avea timp să se gândească la asta. Tocmai ieşeau din maşină când un valet în livrea elegantă le-a deschis uşa şi i-a întâmpinat cu un zâmbet.

Colonelul Fraser şi doamna erau parcă decupaţi din paginile unei cărţi de poveşti antebelice. Primul lucru care a izbit-o pe Catherine a fost fragilitatea acestor bătrâni. Colonelul Fraser era copia carbonizată a unui bărbat altădată frumos şi energic. Îi amintea Catherinei de cineva. Înţelese uluită de cine: era versiunea îmbătrânită a fiului său. Colonelul era mărunt, avea părul alb şi rar, mergea cu dificultate. Avea ochii albastru deschis, iar mâinile, altădată puternice, erau acum umflate de artrită. Soţia sa avea o ţinută aristocratică, încă mai purta semnele unei mari frumuseţi. Faţă de Catherine era caldă şi se purta graţios.

În ciuda a ceea ce îi spusese Fraser, Catherine a avut tot timpul sentimentul că se afla acolo pentru ca ei să o cerceteze. Toată seara, Colonelul şi soţia sa i-au pus tot felul de întrebări. Au fost discreţi dar au epuizat toate domeniile. Catherine le-a povestit despre părinţii ei, despre copilărie şi când a vorbit despre mutările de la o şcoală la alta, a făcut-o ca şi cum îşi amintea cele mai nostime aventuri. În timp ce ea vorbea, Bill Fraser radia de mândrie. Cina a fost superbă. Au mâncat la lumina sfeşnicelor, într-o sufragerie imensă, de modă veche, serviţi de servitori îmbrăcaţi în livrea. Argint vechi, bani vechi şi vin vechi. Îl privi pe Bill şi simţi căldura recunoştinţei. Avea sentimentul că viaţa aceasta i-ar putea aparţine, dacă ar dori-o. Şi totuşi lipsea ceva, lipsea emoţia. *Poate că aştept eu prea multe. Probabil că m-am lăsat cucerită de Gary Cooper, Humphrey Bogart şi Spencer Tracy! Dragostea nu înseamnă să găseşti cavalerul în armură strălucitoare. Iată, ea înseamnă un gentleman fermier îmbrăcat în costum de tweed. La naiba cu toate filmele şi cărţile!* Privindu-l pe Colonel, îl vedea pe Fraser peste douăzeci de ani. A fost foarte liniştită toată seara.

În drum spre casă, Fraser a întrebat-o:

— Te-ai simţit bine?

— Foarte bine. Îmi plac părinţii tăi.

— Şi ei te-au plăcut.

— Mă bucur.

Şi se bucură. Doar că în profunzimea minţii o necăjea gândul acela că ar fi trebuit să fie mai emoţionată.

În seara următoare, Catherine şi Fraser au luat masa la *Jockey Club*. Fraser i-a spus că trebuie să plece la Londra pentru o săptămână.

— Cât sunt eu plecat, am ceva interesant pentru tine. S-a cerut biroului

nostru să supervizeze un film despre *Forţele Armate Aeriene*. Filmul se toarnă în studiourile *MGM* de la *Hollywood*. Aş vrea să te ocupi tu de acest lucru, cât sunt eu plecat.

Catherine îl privea uluită.

— Eu? Eu nici nu ştiu să încarc un pistol Browning. Ce să caut eu la un film despre antrenamente militare? Ce ştiu eu?

— La fel de multe ca şi noi toţi, zâmbi Fraser. Este o noutate, dar nu trebuie să îţi faci probleme. Filmul are producător şi regizor şi tot ce îi trebuie. Armata doreşte să folosească actori.

— De ce?

— Cred că ei simt că soldaţii nu vor fi destul de convingători în rolurile de soldaţi.

— Îngustă minte are armata.

— Astăzi după-amiază am vorbit foarte mult cu generalul Mathews. Cred că a folosit cuvântul „strălucitor” de o sută de ori. Asta vor. Au în plan o acţiune de recrutare generală şi doresc să atingă coarda sensibilă a tinerilor bărbaţi americani. Este doar începutul.

— Ce trebuie să fac eu? întrebă Catherine.

— Să supraveghezi ca totul să meargă perfect. Tu vei da acordul final. Am rezervat un loc pentru avionul de Los Angeles, mâine la ora nouă dimineaţa.

— Bine.

— O să-ţi fie dor de mine?

— Ştii doar, spuse ea.

— Am să-ţi aduc un cadou.

— Nu vreau cadouri. Vreau să te întorci sănătos. Ezită câteva secunde. Situaţia se înrăutăţeşte, nu-i aşa, Bill?

— Da. Cred că foarte curând vom intra în război.

— Este oribil.

— Va fi chiar şi mai oribil dacă nu intrăm în război, spuse el blând. Anglia a scăpat de Dunkirk printr-o minune. Dacă Hitler hotărăşte să traverseze Canalul Mânecii, nu cred că englezii îl pot opri.

Au terminat cafeaua în tăcere şi au plătit nota.

— Vrei să vii la mine în noaptea asta? întrebă Fraser.

— Nu în noaptea asta, spuse Catherine. Amândoi trebuie să ne trezim devreme dimineaţă.

— Bine.

A lăsat-o acasă şi, în timp ce se pregătea de culcare, Catherine se întreba de ce a refuzat să meargă la Bill.

Nu a găsit răspunsul.

Catherine a crescut la Hollywood chiar dacă nu a fost niciodată acolo. A petrecut sute de ore în sălile de cinema pierdută în magia contrafăcută a filmului şi va fi întotdeauna recunoscătoare pentru acele ore fericite.

Avionul a aterizat la aeroportul Burbank. Era extrem de emoţionată. O aştepta o maşină care a condus-o la hotel. Zburând pe bulevardele însorite, primul lucru pe care l-a remarcat Catherine au fost palmierii. Citise foarte mult despre palmieri, văzuse filme, dar realitatea era copleşitoare. Peste tot erau palmieri. Se ridicau îndrăzneţi spre cer. Au trecut pe lângă o clădire uriaşă care semăna cu o fabrică. Pe o pancartă imensă, Catherine a citit: *„Warner Bros. Îmbinăm filmele bune cu spiritul civic.”*

Au trecut apoi pe lângă Hollywood Bowl, apoi pe Highland Avenue şi Hollywood Boulevard. Au trecut pe lângă *Teatrul Egiptean* şi *Grauman Chinese*. Inima Catherinei tresărea de fiecare dată. Simţea că întâlneşte prieteni vechi. Şoferul a virat pe Sunset Boulevard şi s-a îndreptat spre hotelul *Beverly Hills.*

— O să vă placă hotelul, domnişoară. Este unul dintre cele mai bune din lume.

Cu siguranţă era cel mai frumos pe care îl văzuse Catherine vreodată. Era construit la nord de Sunset, în formă de semicerc, umbrit de palmieri şi înconjurat de un parc imens. O alee elegantă şerpuia spre intrarea principală, vopsită în roz. Un tânăr asistent al directorului hotelului a condus-o pe Catherine în camera ei. Era de fapt un bungalou elegant în spatele clădirii principale. Pe masă o aştepta un buchet de flori cu complimente din partea directorului şi un alt buchet mai mare cu o carte de vizită: *„Aş vrea să fiu acolo sau tu să fii aici. Cu dragoste, Bill.”* Asistentul i-a predat trei mesaje telefonice. Erau toate de la Allan Benjamin care era producătorul filmului, după cum i se spusese. În timp ce Catherine citea mesajul lui Bill, telefonul sună. Fugi şi ridică receptorul.

— Bill? dar nu era decât Allan Benjamin.

— Bine aţi venit în California, domnişoară Alexander, se auzi în receptor o voce stridentă. Sunt caporalul Allan Benjamin, producătorul acestei conopide.

Caporal. Şi ea care credea că vor însărcina un căpitan sau un colonel.

— Începem filmările mâine. Vi s-a spus că folosim actori în loc de soldaţi?

— Am auzit, răspunse Catherine.

— Începem mâine la ora nouă dimineaţa. Dacă aţi putea ajunge aici la opt, aş dori să treceţi puţin în revistă actorii. Dumneavoastră ştiţi ce doreşte *Corpul Aerian al Armatei*.

— Da, spuse Catherine cu răceală.

Nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce dorea *Corpul Aerian al Armatei*, dar îşi imagina că puteai să te bazezi pe bunul simţ pentru a alege actori către semănau a piloţi.

— Am să trimit maşina să vă aştepte la şapte treizeci, continuă vocea. La Metro ajungeţi într-o jumătate de oră. Este în Culver City. Ne întâlnim la scena 13.

Era aproape patru dimineaţa când Catherine a reuşit să adoarmă şi a simţit că în momentul în care a închis ochii telefonul a sunat şi centralista i-a

spus că o aşteaptă o maşină.

Treizeci de minute mai târziu, Catherine era în drum spre *Metro Goldwyn Mayer*.

Era cel mai mare studio de filme din lume. Avea o clădire principală în care se găseau cele treizeci şi două de scene-decor. În clădirea administrativă lucra Louis B. Mayer, douăzeci şi cinci de directori executivi şi unii dintre cei mai renumiţi directori de film, producători şi scriitori de scenarii din lumea filmului. În vecinătate se afla un spaţiu imens, unde schimbau decorul în funcţie de filmele pe care le turnau. În trei minute, treceai Alpii elveţieni, traversai un oraş western, intrai într-un bloc din Manhattan şi ajungeai la o plajă din Hawai. A treia parte care constituia această imensă uzină de filme se afla pe Bulevardul Washington şi găzduia apartamente de milioane de dolari, folosite tot pentru filmări.

Toate aceste lucruri îi erau explicate Catherinei de ghida sa, o tânără care primise sarcina să o conducă la scena 13.

— Este un adevărat oraş, spuse fata cu mândrie. Noi ne producem singuri electricitatea, gătim mâncare pentru şase mii de oameni pe zi şi ne lucrăm singuri decorurile. Suntem compleţi. Nu avem nevoie de nimeni.

— Decât de public.

Au trecut pe lângă un castel, o faţadă sprijinită din spate de mulţi stâlpi. Dincolo de el era sala unui teatru. Catherine începu să râdă cu hohote.

— S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

— Nu, spuse Catherine. Totul este minunat.

Zeci de figuranţi mergeau pe străzile oraşului improvizat, cowboys şi indieni discutând prieteneşte. De după un colţ de stradă apăru pe neaşteptate un bărbat şi Catherine făcu un pas înapoi – era un cavaler în armură. În spatele lui era un grup de fete îmbrăcate în costum de baie. Catherine simţi că se va distra de minune în scurta ei călătorie de afaceri. Îşi dorea ca tatăl său să fi putut vedea toate aceste lucruri. Ar fi fost atât de bucuros!

— Am ajuns. O pancartă imensă anunţa *„SCENA 13”*

— Vă las aici. O să vă descurcaţi?

— Sigur că da. Mulţumesc.

Ghida salută şi plecă. Catherine se întoarse şi citi „Nu intraţi când este aprins becul roşu”. Becul roşu nu era aprins şi Catherine deschise uşa – adică încercă să o deschidă. Uşa era neaşteptat de grea şi trase de ea cu toată puterea.

După primul pas, Catherine se trezi în faţa unei alte uşi, la fel de masivă ca şi prima. Parcă ai fi intrat într-o cameră de presurizare.

În interiorul cavernos, zeci de oameni alergau de colo-colo, preocupaţi parcă de activităţi misterioase. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele *Trupelor Aeriene* erau adunaţi într-un grup masiv şi Catherine presupuse că aceştia erau actorii care vor juca în film. Într-un colţ îndepărtat era un birou

militar decorat complet, inclusiv cu o hartă militară. Tehnicienii luminau decorul.

— Scuzaţi-mă, îi spuse Catherine unui bărbat grăbit. Unde îl găsesc pe domnul Allan Benjamin?

— Caporalul cel pitic? Acolo, spuse arătând spre un colţ.

Catherine se întoarse şi văzu un bărbat mărunţel şi fragil îmbrăcat cu o uniformă care îi era prea mare. Strigă la un alt bărbat care avea epoleţi cu stele de general.

— Nu dau doi bani pe ce a spus directorul pentru distribuţie, urla el. Sunt sufocat de generali. Nu mai am nevoie de alţii. Ridică mâinile disperat. Vor cu toţii să fie şefi, nimeni nu vrea să fie indian.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Catherine. Sunt Catherine Alexander.

— Slavă cerului! exclamă omuleţul. Se întoarse spre ceilalţi spunând cu amărăciune: glumele s-au terminat, deştepţilor. A venit Washington-ul.

Catherine clipi din ochi. Înainte de a spune ceva, caporalul continuă:

— Nu ştiu ce caut eu aici. Aveam o slujbă bună de trei mii cinci sute de dolari pe an la Dearborn, vindeam mobilă. M-au înrolat şi m-au trimis să fac filme. Ce ştiu eu despre producţia de filme? Este cea mai afurisită încurcătură pe care am trăit-o vreodată, îşi duse mâna la stomac. Am căpătat şi ulcer, gemu el, şi nici măcar nu am de-a face cu industria cinematografică. Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Se întoarse şi porni grăbit spre ieşire, lăsând-o pe Catherine fără replică. Se uită neajutorată în jurul ei. Toţi o priveau şi aşteptau de la ea să facă ceva.

Un bărbat suplu, cu părul alb, îmbrăcat în pulover, se apropie de ea cu un zâmbet amuzat pe faţă.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă calm.

Am nevoie de un miracol, spuse Catherine onest. Răspund de toate aceste lucruri, dar nu ştiu ce trebuie să fac:

— Bun venit la Hollywood, zâmbi bărbatul. Eu sunt Tom O’Brien, directorul artistic.

Catherine îl privi curioasă.

— Prietenul tău caporalul trebuia să facă toate aceste lucruri, dar am sentimentul că nu se va mai întoarce.

Catherinei îi plăcu siguranţa calmă a bărbatului.

— De câtă vreme lucraţi la *Metro Goldwyn Mayer?* îl întrebă ea.

— De douăzeci şi cinci de ani.

— Credeţi că puteţi face acest film?

Văzu cum îi tresare colţul buzelor, dar bărbatul vorbi serios:

— Pot să încerc. Am făcut şase filme cu Willie Wyler. Nu este atât de greu pe cât ai impresia. Este nevoie de puţină organizare. Scenariul este scris şi decorul este pregătit.

— Oricum e un început, spuse Catherine.

Privi la bărbaţii îmbrăcaţi în uniformă. Cele mai multe uniforme nu le veneau bine şi bărbaţii păreau stânjeniţi.

— Parcă sunt reclame comerciale pentru marină, comentă Catherine.

O’Brien râse apreciativ.

— De unde sunt uniformele astea?

— De la *Western Costume*. Departamentul nostru nu mai are. Filmăm acum trei filme de război.

Catherine îi studie cu ochi critic.

— Sunt doar câţiva care arată groaznic, hotărî ea. Să-i trimitem înapoi, poate găsesc ceva mai bun.

— De acord.

Împreună cu O’Brien, Catherine se apropie de grupul de figuranţi. Strigătele celorlalţi erau asurzitoare.

— Mai încet, băieţi, strigă O’Brien. V-o prezint pe domnişoara Alexander. Răspunde de acest film.

Au urmat fluierături admirative.

— Mulţumesc, zâmbi Catherine. Cei mai mulţi dintre voi arătaţi bine, dar pe câţiva va trebui să-i trimitem înapoi după alte uniforme. Vă rog să vă aliniaţi, să vă vedem.

— Eu aş vrea să te văd pe tine. Ce faci diseară? strigă un bărbat.

— Iau masa împreună cu soţul, spuse Catherine, după ce termină meciul.

O’Brien aranjă oamenii în linie dreaptă. Catherine auzi în spatele ei râsete şi se întoarse supărată. Un figurant stătea rezemat de o piesă din decor şi vorbea cu trei fete care îi sorbeau cuvintele şi râdeau isteric. Catherine îi privi câteva secunde, apoi se îndreptă spre figurant.

— Vă rog să mă scuzaţi, vă deranjează dacă vă rog să veniţi lângă ceilalţi?

Bărbatul se întoarse foarte încet.

— Vorbiţi cumva cu mine? întrebă leneş.

— Da, spuse Catherine. Am vrea să începem munca.

Bărbatul şopti ceva care smulse chicote de râs de la cele trei fete, apoi plecă după Catherine. Era înalt, suplu, foarte frumos, avea părul negru cu reflexe albastre şi ochii de culoarea mării în furtună. Avea o voce profundă, plină de ironie insolentă.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? o întrebă pe Catherine.

— Vreţi să munciţi sau nu? întrebă Catherine furioasă.

— Vreau, vreau, se grăbi să spună el.

Catherine citise odată un articol despre figuranţi.

Erau oameni ciudaţi, duceau vieţi anonime, stăteau mereu în spatele scenei care era dominată de marii actori. Erau oameni fără chip, fără voci, total lipsiţi de ambiţia de a căuta ceva mai bun. Bărbatul acesta din faţa ei era personificarea perfectă a acestei definiţii. Pentru că era revoltător de frumos,

probabil că cineva i-a spus să plece la Hollywood să se facă actor. Când a aflat că pe lângă frumuseţe mai ai nevoie şi de talent, s-a hotărât să rămână figurant. Era mult mai uşor.

— Vrem să schimbăm câteva uniforme, spuse Catherine cu răbdare.

— Are ceva uniforma mea? întrebă el insolent.

Catherine îi examină cu atenţie uniformă. Trebuia să admită că i se potrivea perfect, scoţându-i în evidenţă umerii laţi şi talia îngustă. Pe umeri avea epoleţi cu însemne de căpitan. Pe piept avea o mulţime de panglici colorate.

— Sunt destul de impresionante, şefa? o întrebă el.

— Ţi-a spus cineva că vei avea rol de căpitan?

El o privi serios.

— A fost ideea mea. Nu crezi că aş fi un căpitan bun?

Catherine clătină din cap.

— Nu, nu cred.

El îşi muşcă buzele gânditor.

— Locotenent Rangul Unu?

— Nu.

— Ce ai zice de Locotenent Rangul Doi?

— Nu cred că ai stofă de ofiţer.

Ochii lui o priveau ciudat.

— Oh! mai este şi altceva?

— Da. Medaliile. Trebuie să fi fost al naibii de curajos.

— M-am gândit să dau puţină culoare filmului, râse omul.

— Ai uitat un singur lucru, spuse Catherine cu duritate. Noi nu suntem încă în război. Probabil că ţi-ai cucerit medaliile la carnaval.

— Ai dreptate, recunoscu el stânjenit. Nu m-am gândit la asta. Am să mai scot câteva.

— Scoate-le pe toate, îi ordonă Catherine.

Bărbatul o privi cu acelaşi zâmbet insolent.

— Bine, şefa.

Aproape că îi strigă, „Nu-mi mai spune şefa”, dar imediat gândi *să-l ia naiba*, se întoarse şi începu să-i vorbească lui O’Brien.

Catherine trimise înapoi la garderobă opt bărbaţi să îşi schimbe uniformele şi îşi petrecu restul timpului discutând cu O’Brien. Caporalul cel pitic s-a întors pentru scurt timp, apoi a dispărut. Era la fel de bine. Nu făcea decât să se plângă şi să enerveze pe toată lumea. O’Brien a terminat de turnat prima scenă înainte de prânz şi Catherine a avut impresia că scenă a ieşit bine. Un singur incident i-a stricat dimineaţa. I-a dat enervantului figurant să citească câteva replici, pentru a-l umili. A vrut să se răzbune pe impertinenţa lui. Omul a citit replicile perfect şi a jucat scena cu aplomb. Când a terminat, s-a întors spre ea.

— A fost bine, şefa?

Când au luat pauza de prânz, Catherine a plecat să mănânce la cantina studioului şi s-a aşezat la o măsuţă dintr-un colţ retras. La o masă mare de lângă ea, era un grup de soldaţi. Stătea cu faţa spre uşă. L-a văzut intrând pe impertinentul figurant înconjurat de cele trei fete care se înghesuiau să-şi facă loc lângă el. Simţi cum i se ridică sângele în obraji. Hotărî că este o reacţie chimică. Erau oameni pe care nu-i puteai suferi la prima vedere. Arganţa aceasta a bărbatului o înfuriase de la bun început. Era un gigolo perfect.

Le aşeză pe cele trei fete la masă, privi spre Catherine, apoi se aplecă şi le spuse ceva fetelor. Toate au privit în direcţia ei şi au izbucnit în hohote de râs. Lua-l-ar naiba! Îl văzu îndreptându-se spre ea. O privea zâmbitor.

— Pot să mă aşez un minut? o întrebă.

— Eu… dar el era deja pe scaun şi o studia amuzat.

— Ce doreşti? îl întrebă Catherine ţeapăn.

Zâmbetul i se lărgi pe toată faţa.

— Chiar vrei să ştii?

Ea îl privi furioasă.

— Ascultă…

— Vreau să te rog, o întrerupse el grăbit, să-mi spui ceva. Cum m-am descurcat azi-dimineaţă? se aplecă peste masă. Am fost convingător?

— Poate că pentru ele eşti convingător, spuse Catherine arătând spre fete, dar dacă mă întrebi pe mine, eu am să-ţi spun că eşti un prefăcut.

— Am făcut ceva ce te-a deranjat?

— Tot ce faci dumneata mă deranjează. Pur şi simplu nu îmi place genul tău.

— Care este genul meu?

— Eşti un prefăcut. Îţi place să porţi uniforma aceasta în faţa fetelor, dar te-ai gândit vreodată să te înrolezi?

El o privi uluit.

— Cum, şi să mă împuşte? Chestia asta este pentru naivi. Se aplecă din nou peste masă şi îi zâmbi. Mă distrez mult mai bine aşa.

Buzele Catherinei tremurau de furie.

— Te resping la vizită medicală?

— Presupun că din punct de vedere tehnic sunt un bărbat sănătos, dar am un prieten la Washington… continuă şoptit… şi nu cred că armata va pune vreodată mâna pe mine.

— Cred că eşti demn de tot dispreţul, explodă Catherine.

— De ce?

— Dacă nu ştii de ce, eu nu pot să-ţi explic.

— De ce nu încerci? Uite, diseară la cină. La tine acasă. Ştii să găteşti?

Catherine se ridică în picioare roşie de farie.

— Nu te mai deranja să vii la filmări. Voi vorbi cu domnul O’Brien să-ţi

trimită banii pentru azi dimineaţă.

Se întoarse să plece, dar îşi aminti ceva şi îl întrebă:

— Cum te numeşti?

— Douglas, spuse bărbatul. Larry Douglas.

Seara, Fraser a sunat-o de la Londra să o întrebe cum merge treaba. I-a povestit totul, cu excepţia incidentului avut cu Larry Douglas. Când Fraser se va întoarce la Washington o să-i povestească şi se vor distra amândoi.

În dimineaţa următoare, pe când se îmbrăca să plece la studio, a bătut cineva la uşă. A deschis. În faţa uşii era un comisionar ascuns după un buchet enorm de trandafiri.

— Catherine Alexander?

— Da.

— Semnaţi aici, vă rog.

Semnă formularul pe care i l-a întins.

— Sunt minunaţi, spuse Catherine luând trandafirii.

— Costă cincisprezece dolari.

— Poftim?

— Cincisprezece dolari.

— Nu în…

Luă cartea de vizită dintre flori şi citi*: „Aş fi plătit eu, dar sunt şomer. Cu dragoste, Larry.”*

Privea uluită cartea de vizită.

— Le vreţi sau nu le mai vreţi? întrebă comisionarul.

— Nu, se răsti ea, şi îi aruncă florile în braţe.

Băiatul o privi uimit.

— Domnul a spus că o să râdeţi. Că este o glumă între dumneavoastră.

— Uite că nu râd, spuse Catherine şi trânti uşa furioasă.

Toată ziua acest incident nu i-a dat pace. A întâlnit bărbaţi egoişti, dar niciunul atât de arogant ca acest domn Larry Douglas. Era sigură că el avea succes la blonde fără minte şi brunete corpolente, care abia aşteptau să ajungă în patul lui. Dar să o pună şi pe ea în această categorie i se părea umilitor. Numai gândul la acest impertinent îi încreţea pielea pe ea. Hotărî să îl uite definitiv.

La ora şapte seara, Catherine se pregătea să plece. Un asistent venea spre ea cu un plic în mână.

— Dumneavoastră aţi dispus aceste lucruri, domnişoară Alexander?

Era o notă de la direcţia distribuţie şi spunea:

O uniformă (de căpitan)

Şase panglici (asortate)

Şase medalii (asortate)

Numele actorului: Lawrence Douglas

Supervizare: Catherine Alexander… *MGM.*

Catherine privi roşie de furie.

— Nu!

— Ce să le spun?

— Spune-le că voi plăti eu medaliile dacă se vor acorda post-mortem.

Au terminat filmul trei zile mai târziu. Catherine a văzut pelicula şi a aprobat-o. Nu va primi premii, dar era un film simplu şi eficient. Tom O'Brien făcuse o treabă bună.

Sâmbătă dimineaţa a plecat spre Washington. Niciodată nu a fost mai bucuroasă să plece dintr-un oraş. Luni dimineaţa era la birou încercând să recupereze tot ce se adunase în lipsa ei. Înainte de prânz, secretara ei, Annie, a sunat-o la interfon.

— Un anumit domn Larry Douglas sună de la Hollywood. Luaţi legătura?

— Nu, se răsti Catherine. Spune-i că… nu… am să-i spun singură. Inspiră adânc şi apăsă butonul interfonului. Domnul Douglas?

— Bună dimineaţa. Te-am descoperit foarte greu. Nu-ţi plac trandafirii?

— Domnule Douglas… începu Catherine tremurând de furie. Domnule Douglas, îmi plac trandafirii. Dumneata nu-mi placi. Nimic nu-mi place la dumneata. Am fost limpede?

— Dar nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu mai mult decât aş vrea să ştiu. Cred că eşti un laş demn de dispreţ şi te rog să nu mă mai suni niciodată.

Tremurând, trânti receptorul în furcă şi ochii i se umplură de lacrimi furioase. Cum îndrăznea! O să fie atât de bucuroasă când va veni Bill!

Trei zile mai târziu, Catherine a primit o fotografie a lui Lawrence Douglas. Pe spatele ei scria*: „Şefei, cu dragoste de la Larry".*

Annie o privea uimită.

— Dumnezeule! Este real omul acesta?

— Este un prefăcut, se răsti Catherine. Singurul lucru real de aici este hârtia fotografică. Cu sălbăticie rupse fotografia în mii de bucăţi.

Annie o privea dezamăgită.

— Ce pierdere! Niciodată nu am văzut un astfel de bărbat în carne şi oase.

— La Hollywood, spuse Catherine, clădirile au numai faţadă. Aşa este şi fotografia pe care tocmai ai văzut-o.

Timp de două săptămâni, Larry Douglas a sunat de cel puţin douăzeci de ori. Catherine i-a dat instrucţiuni lui Annie să îi spună să nu mai sune şi i-a cerut să nu-i mai povestească despre telefoane. Într-o dimineaţă, în timp ce îi dicta ceva lui Annie, fata o privi parcă cerându-şi scuze.

— Ştiu că mi-ai spus să nu te mai deranjez cu telefoanele domnului Douglas, dar a sunat din nou şi părea atât de disperat şi atât de… pierdut.

— Este un suflet pierdut, spuse Catherine cu răceală, iar dacă tu eşti destul de isteaţă, încearcă să nu dai de el.

— Pare încântător la telefon.

— Ştiu, este numai miere.

— M-a întrebat o mulţime de lucruri despre tine. Văzând primirea Catherinei se grăbi să adauge: Sigur că nu i-am spus nimic.

— Foarte frumos din partea ta, Annie. Catherine începu din nou să dicteze, dar nu se putea concentra. Lumea era plină de oameni ca Larry Douglas, motiv în plus să-l aprecieze pe William Fraser.

Bill Fraser s-a întors duminica următoare şi Catherine l-a aşteptat la aeroport. S-a luminat când a văzut-o.

— Cathy! Ce surpriză! Nu mă aşteptam.

— Nu am mai avut răbdare, îi zâmbi ea şi îl îmbrăţişă cu căldură.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Mai mult decât crezi.

— Cum a mers la Hollywood? Bine? Catherine ezită.

— Bine. Sunt mulţumiţi de film.

— Am auzit şi eu.

— Bill, data viitoare când pleci ia-mă şi pe mine. El o privi plăcut surprins şi emoţionat.

— S-a făcut. Şi mie mi-a fost dor de tine. Numai la tine m-am gândit.

— Da?

— Mă iubeşti?

— Foarte mult, domnule Fraser.

— Şi eu te iubesc. Ce ar fi să sărbătorim diseară?

— Minunat.

— O să mâncăm la *Jefferson Club.*

L-a dus pe Fraser cu maşina acasă.

— Am de dat câteva mii de telefoane, îi spuse el. Vrei să ne întâlnim la club? La ora opt?

— Perfect.

Catherine s-a întors acasă, a spălat şi a călcat câte ceva. De fiecare dată când trecea pe lângă telefon parcă se aştepta să îl audă sunând, dar de fiecare dată telefonul se încăpăţâna să tacă. Şi-l imagină pe Larry Douglas trăgând-o de limbă pe Annie şi se trezi strângând din dinţi. Poate că ar trebui să-i spună lui Fraser despre el şi să îl roage să o ajute să-l dea afară. Nu. Probabil că până la urmă tot îl vor da afară.

Îşi spălă părul, făcu o baie şi tocmai se ştergea când auzi telefonul. Se grăbi să ridice receptorul.

— Da? spuse cu răceală.

Era Fraser.

— Bună, s-a întâmplat ceva?

— Nu, Bill, sigur că nu. Eram în baie.

— Îmi pare rău. Vocea lui suna amuzant. Adică îmi pare rău că nu sunt şi

eu cu tine.

— Şi mie.

— Am sunat să îţi spun că mi-e dor de tine. Nu întârzia.

— Nu voi întârzia, zâmbi Catherine.

Închise telefonul, gândindu-se la Bill. Pentru prima dată avea sentimentul că el vrea să o ceară în căsătorie. Îi va cere să devină doamna William Fraser. Rosti numele cu voce tare. „Doamna William Fraser”. *Suna demn. Dumnezeule. Am devenit o blazată. Acum şase luni aş fi tremurat de emoţie, iar acum nu pot să spun decât că sună demn.* Chiar atât de mult s-a schimbat? Nu era un gând comod. Privi ceasul şi începu să se îmbrace în grabă.

*

Jefferson Club era pe strada „F”, într-o clădire veche, înconjurată de un gard de metal. Era unul dintre cele mai selecte cluburi din oraş. Cel mai uşor mod de a deveni membru era să ai un tată care a fost membru al clubului. Dacă nu îl aveai, îţi trebuia recomandare de la trei membri. Propunerile se făceau o dată pe an şi o singură bilă neagră era suficientă pentru a fi exclus pentru tot restul vieţii. Regula de căpătâi era că nici un candidat să nu fie propus de două ori.

Tatăl lui William Fraser fusese membru fondator al clubului, iar Fraser şi Catherine luau masa aici cel puţin o dată pe săptămână. Bucătarul şef era francez, cu şcoala la Rothschild şi de douăzeci de ani mâncarea era excelentă, iar vinurile de cea mai bună calitate. Clubul era decorat de cel mai renumit decorator din lume, atenţie deosebită acordându-se iluminatului. Femeile erau întotdeauna scăldate în lumina candelabrelor, care le sublinia frumuseţea. În fiecare seară veneau la masă membrii Cabinetului, ai Curţii Supreme, senatori şi industriaşi puternici.

Fraser o aştepta pe Catherine în hol.

— Am întârziat? întrebă ea.

— Nu ar avea nici o importanţă, spuse Fraser privind-o admirativ. Ştii că eşti fantastic de frumoasă?

— Sigur, răspunse ea. Toată lumea ştie că eu sunt fantastică, frumoasa Catherine Alexander.

— Nu glumesc, Cathy.

Fraser vorbea serios şi ea se simţi stânjenită.

— Mulţumesc, Bill, spuse cu stângăcie. Şi nu te mai uita aşa la mine.

— Nu mă pot abţine.

Louis, Maître d’hotel i-a condus într-un separeu.

— Poftiţi, domnişoară Alexander. Domnule Fraser, distracţie plăcută!

Catherinei îi plăcea faptul că este cunoscută de Louis, Maître d’hotel al *Clubului Jefferson*. Ştia că este o copilărie, o naivitate, dar îi dădea sentimentul că este cineva. Se aşeză relaxată şi privi în jurul său.

— Bei ceva? întrebă Fraser.

— Nu, mulţumesc.

— Trebuie să te învăţ şi lucruri urâte, spuse el râzând.

— M-ai învăţat deja, murmură Catherine.

Fraser începu să râdă şi comandă un scotch cu sifon. Catherine îl privea gândindu-se ce bărbat blând este. Era sigură că îl poate face foarte fericit. Şi ea va fi fericită căsătorindu-se cu el. *Foarte fericită*, sublinie în sinea sa. Întrebaţi pe oricine. Întrebaţi la revista *Time*. Deodată se supără pe felul, în care îi alerga mintea. Ce naiba se întâmpla cu ea?

— Bill, începu ea, dar îngheţă.

Larry Douglas se îndrepta spre ei cu un zâmbet prietenos pe faţă. Era îmbrăcat cu uniforma militară a Forţelor Aeriene, de la garderoba studioului de film. Nu-i venea să creadă şi totuşi el se îndrepta spre masa lor, zâmbindu-le fericit.

— Bună seara, spuse.

Dar nu-i vorbea Catherinei. Vorbea cu Bill care, Dumnezeule, se ridică în picioare şi îi strânse mâna.

— Ce bine îmi pare că te văd, Larry.

— Şi mie îmi pare bine, Bill.

Catherine îi privea uluită pe amândoi, cu mintea paralizată.

— Cathy, începu Fraser, ţi-l prezint pe căpitanul Lawrence Douglas.

— Larry, dânsa este domnişoara Alexander Catherine.

Larry Douglas o privea cu ochi ironici.

— Nu vă pot spune cât de plăcut este să vă cunosc, domnişoară Alexander, spuse el solemn.

Catherine deschise gura să vorbească, dar brusc îşi dădu seama că nu are ce să spună. Fraser o privea aşteptând ca ea să spună ceva. Iar ea nu reuşi decât să dea din cap.

— Nu vii la masa noastră, Larry? întrebă Fraser.

Larry o privi pe Catherine şi spuse cu modestie:

— Dacă nu vă deranjez…

— Sigur că nu ne deranjezi. Ia loc.

Larry se aşează lângă Catherine.

— Ce bei? întrebă Fraser.

— Scotch şi sifon, spuse Larry.

— Şi eu beau, interveni Catherine. Unul dublu.

Fraser o privi surprins.

— Nu pot crede aşa ceva.

— Ai spus că vrei să mă înveţi câteva lucruri urâte. Cred că este bine să încep imediat.

După ce Fraser comandă băuturile, se întoarse spre Larry.

— Am auzit faptele tale de eroism de la generalul Terry – în aer şi pe

uscat.

Catherine nu-şi lua ochii de la Larry, iar mintea îi alerga ameţită. Încerca disperată să se adapteze situaţiei.

— Medaliile acestea… reuşi ea să spună.

El o privi inocent.

— Da?

Catherine înghiţi în sec.

— Ăăăă… de unde le-ai primit?

— Le-am câştigat la un carnaval, spuse el solemn.

— Şi ce carnaval, râse Fraser. Larry este pilot în *Trupele Aeriene*: A condus *Escadronul American* în Anglia. Şefii lui l-au convins să preia o bază de antrenament la Washington şi să pregătească de luptă câţiva băieţi.

Uluită, Catherine se întoarse spre Larry. El îi zâmbea binevoitor şi ochii îi jucau amuzaţi. Parcă erau la un film, îşi spuse Catherine amintindu-şi prima lor întâlnire. I-a ordonat atunci să-şi scoată însemnele de căpitan şi medaliile şi el a făcut-o cu veselie. S-a comportat îngrozitor. I-a spus că este laş! Ar fi dorit să se ascundă sub masă.

— Aş fi vrut să ştiu că vii în oraş, spunea Fraser. Îţi organizam o petrecere să te sărbătorim.

— Îmi place mai mult aşa, spuse Larry.

O privi din nou pe Catherine, dar ea îi evită, privirea.

— De fapt, continuă Larry inocent, te-am căutat eu la Hollywood, Bill. Am auzit că faci un film pentru armată. Se opri. Îşi aprinse o ţigară şi stinse încet chibritul. Am fost şi la studio, dar nu te-am găsit.

— Eu a trebuit să plec la Londra, spuse Fraser. La Hollywood a fost Catherine. Mă surprinde că nu v-aţi întâlnit.

Catherine ridică privirea şi îl văzu pe Larry în culmea amuzamentului. Acum trebuia să spună ce s-a întâmplat. O să-i povestească lui Fraser şi vor râde cu toţii ca de o glumă bună. Dar cuvintele nu se articulau. Larry i-a lăsat un moment de gândire, apoi a spus:

— Era foarte multă lume acolo. Cred că. Am trecut unul pe lângă celălalt.

O ajuta şi ea nu-l putea suferi pentru această conspiraţie împotriva lui Fraser.

Când au sosit băuturile, Catherine a băut pe nerăsuflate şi a mai cerut un pahar. Era cea mai îngrozitoare seară din viaţa ei. Abia aştepta să se termine şi să scape de Larry Douglas.

Fraser l-a întrebat despre experienţa de pe front şi Larry a povestit totul cu mult haz. Evident, nu lua nimic în serios. Cu toate acestea Catherine trebui să recunoască faptul că el s-a înrolat voluntar şi a devenit erou în lupta cu Luftwaffe. În mod iraţional îl ura şi mai mult pentru că era erou. Nici ea nu mai înţelegea nimic. Ce importanţă avea dacă era erou sau era un uşuratic? Răspunsul i-a venit imediat. Atâta timp cât el ar fi fost un uşuratic, ea l-ar fi

putut domina. Prin aburii de licoare, încerca să-i audă pe cei doi bărbaţi. Larry vorbea cu un entuziasm nereţinut, o vitalitate atât de palpabilă, încât îi venea să întindă mâna să o atingă. Părea cel mai viu om pe care l-a văzut vreodată. Catherine avea sentimentul că el se oferea în întregime vieţii, se oferea din toată inima şi îşi bătea joc de cei cărora le era teamă să se ofere. Le era teamă, punct. Ca şi ei, punct.

Abia dacă s-a atins de mâncare, nici nu ştia ce a comandat. A întâlnit privirea lui Larry şi a avut sentimentul că sunt deja amanţi, parcă se cunoşteau de când lumea. Ştia că era o nebunie. Era ca un ciclon. Orice femeie care intra în raza lui era prinsă irevocabil şi se pierdea.

Larry îi zâmbea.

— Mă tem că am exclus-o din conversaţie pe domnişoara Alexander, spuse el politicos. Sunt convins că ea este mai interesantă decât noi amândoi la un loc.

— Greşeşti, spuse Catherine cu vocea îngroşată. Eu am o viaţă monotonă. Lucrez împreună cu Bill. În momentul în care şi-a dat seama ce înţeles capătă cuvintele ei, s-a înroşit. Nu, nu asta am vrut să spun. Am vrut...

— Ştiu ce ai vrut să spui, o întrerupse Larry, apoi se adresă lui Fraser: unde ai găsit-o?

— Am avut noroc, spuse Fraser încântat. Sunt foarte norocos. Tot nu te-ai căsătorit?

Larry ridică din umeri.

— Cine m-ar lua?

Ticălosule, se gândi Catherine. Privi în jurul ei. Jumătate din femeile din restaurant îl priveau pe Larry. Era ca un magnet sexual.

— Cum sunt englezoaicele? îl întrebă Catherine.

— Bune, răspunse el simplu. Bine, dar eu nu am avut prea mult timp pentru astfel de lucruri, am zburat mai tot timpul.

Pe naiba, se gândi Catherine. *Pariez că nu a rămas o virgină pe o rază de o sută de mile în jurul tău.* Cu voce tare spuse:

— Îmi este milă pentru bietele fete. Uite ce au pierdut.

Tonul era muşcător. Fraser o privea uluit de lipsa ei de politeţe.

— Cathy! exclamă el.

— Să mai bem ceva, îl întrerupse Larry.

— Catherine a băut destul, constată Fraser.

— Nu-i adevărat, se impacientă ea, dar spre groaza ei observă cum rotunjeşte consoanele. Cred că vreau să merg acasă.

— Bine, spuse Fraser, apoi se întoarse spre Larry: De obicei Catherine nu bea.

— Presupun că este emoţionată că te-ai întors, spuse Larry.

Catherine ar fi vrut să ia paharul cu apă şi să i-l toarne în cap. Când era un neisprăvit îl ură mai puţin.

A doua zi dimineaţa, Catherine se trezi cu o înfiorătoare durere de cap. Era convinsă că va intra în istoria medicinii. Simţea că are cel puţin trei capete şi în fiecare tobele băteau în alt ritm. Stătea cu capul nemişcat, dar era o agonie. Când a încercat să se mişte, a fost şi mai rău. Luptând cu greaţa, îi reveniră amintirile nopţii precedente şi durerea din tâmple crescu. Fără nici un motiv îl blama pe Larry Douglas pentru durerea ei de cap; dacă nu ar fi venit el, ea nu ar fi băut nimic. Cu multă durere şi greutate, Catherine întoarse capul spre ceasul de pe noptieră. A dormit prea mult. Cumpăni ce să facă, să mai rămână în pat sau să cheme o brigadă de voluntari. Se târî din pat şi ajunse cu greu la baie. Dădu drumul la apă rece şi lăsă jetul de gheaţă să-i biciuie trupul. Când ieşi de sub duş se simţea mai bine. *Nu bine*, se gândi ea, *doar puţin mai bine.*

După patruzeci şi cinci de minute era la birou. Secretară, Annie, intră în birou agitată:

— Ghici ce?

— Nu în dimineaţa aceasta, şopti Catherine. Te rog să fii fată bună şi să nu ţipi.

— Priveşte! Annie îi aruncă sub nas un ziar. El este.

Pe prima pagină era fotografia lui Larry Douglas, îmbrăcat în uniformă şi zâmbind insolent. Titlul era cu litere de-o şchioapă: *„Eroul american din trupele aeriene s-a întors la Washington pentru a instrui o unitate de luptă.”* Urma o poveste pe două coloane.

— Nu-i aşa că-i grozav? întrebă Annie.

— Îngrozitor, spuse Catherine şi aruncă ziarul în coşul de hârtii. Putem să ne apucăm de treabă?

Annie o privi surprinsă.

— Îmi pare rău. Eu... eu am crezut că sunteţi prieteni şi îţi va face plăcere.

— Nu suntem prieteni, o corectă Catherine. Mai mult duşmani. Văzu privirea lui Annie şi continuă: nu am putea uita de domnul Douglas?

— Bineînţeles, spuse Annie şi mai uimită. Eu i-am spus că îţi va face plăcere.

Catherine o privi împietrită.

— Când?

— Când a sunat azi dimineaţă. A sunat de trei ori.

Catherine făcu eforturi disperate să-şi păstreze calmul din voce.

— De ce nu mi-ai spus?

— Mi-ai cerut să nu-ţi spun când sună. O privea pe Catherine extrem de încurcată.

— A lăsat un număr de telefon?

— Nu.

— Bine. Îşi aminti chipul lui expresiv şi ochii ironici. Bine, repetă cu mai

multă fermitate.

Termină de dictat nişte scrisori şi, după ce plecă Annie, luă ziarul din coşul de hârtii. Citi cuvânt cu cuvânt povestea despre Larry Douglas. Era declarat as al aerului, doborâse opt avioane germane. A fost doborât de două ori deasupra Canalului Mânecii. O sună pe Annie.

— Dacă mai sună domnul Douglas, fă-mi legătura.

Nu a fost decât o pauză de o fracţiune de secundă, după care Annie a spus:

— Da, domnişoară Alexander.

La urma urmei nu avea niciun rost să fie nepoliticoasă cu omul. Se va scuza pentru purtarea de la studio şi îl va ruga să nu o mai sune. Ea se va căsători cu William Fraser.

Toată după-amiaza a aşteptat telefonul lui. Era şase seara şi el nu sunase. De ce să sune? Este pe undeva, face dragoste cu o fată. Ai noroc. Dacă te culci cu el te simţi ca la măcelar. Primeşti un număr şi îţi aştepţi rândul.

Când ieşi din birou, îi spuse lui Annie:

— Dacă sună mâine domnul Douglas, spune-i că nu sunt.

Annie nici măcar nu a clipit.

— Da, domnişoară Alexander. Noapte bună.

— Noapte bună.

Pierdută în gânduri, Catherine se îndreptă spre lift. Era convinsă că Bill Fraser vrea să se căsătorească cu ea. Cel mai bun lucru acum ar fi să îl convingă să o facă imediat. Da, îi va spune astă seară. Vor pleca în voiajul de nuntă. Până se vor întoarce, Larry Douglas nu va mai fi în oraş. Oricum ceva trebuia să se întâmple.

Liftul se opri la parter şi când uşa se deschise, Catherine dădu cu ochii de Larry Douglas care stătea rezemat de un perete. Nu mai avea medalii şi panglici, dar pe epoleţi avea gradul de Locotenent Rangul Doi. Îi zâmbi şi se apropie de ea.

— Arăt mai bine aşa? o întrebă el vesel.

Catherine îl privea imobilă, simţind cum îi bate inima.

— Nu… nu este împotriva regulamentului să porţi alte grade?

— Nu ştiu. Eu credeam că tu răspunzi de toate aceste lucruri.

O privea din nou amuzat.

— Nu îmi face asta. Te rog, lasă-mă în pace. Locul meu este lângă Bill.

— Unde este inelul de logodnă?

Catherine trecu pe lângă el şi ieşi în stradă. Dar el o ajunse din urmă şi o prinse de mână. O străbătu un fior din cap până în picioare. Un curent electric transmis de la el spre ea.

— Cathy…

— Pentru Dumnezeu, spuse ea disperată. Ce vrei de la mine?

— Totul. Te vreau pe tine.

— Ei bine, nu mă poţi avea. Torturează pe altcineva.

Se întoarse să plece, dar el o reţinu.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu, şi ochii Catherinei se umplură de lacrimi. Nu ştiu ce vreau să spun. Mă doare capul îngrozitor.

El îi zâmbi înţelegător.

— Am un leac extraordinar pentru dureri de cap.

O luă de mână şi o îndreptă spre garajul clădirii.

— Unde mergem? întrebă ea speriată.

— Să-mi iau maşina.

Catherine îi cercetă chipul dorind să descopere un semn de triumf, dar nu văzu decât un om puternic, incredibil de frumos, cu o privire caldă şi plină de compasiune.

Portarul garajului a adus maşina, o maşină sport decapotabilă, cu capota lăsată. Larry o ajută să urce, apoi se aşeză la volan. Catherine privea în gol, disperată, ştiind că îşi distruge viaţa dar era incapabilă să se oprească. Parcă toate aceste lucruri se petreceau altcuiva, nu ei. Ar fi vrut să o convingă pe fetiţa naivă din maşină să fugă şi să nu privească înapoi.

— La tine sau la mine? întrebă Larry blând.

— Nu contează, spuse ea neajutorată.

— Bine, atunci mergem la mine.

Aşadar, nu era chiar insensibil. Sau poate că îi era frică să concureze cu umbra lui William Fraser.

Îl privi înscriindu-se în traficul aglomerat. Nu, nu îi era frică de nimic. Acesta era şi farmecul pe care îl exercita în jur.

Catherine încerca disperată să îşi spună că este liberă să refuze, să plece. Cum putea să îl iubească pe William Fraser şi să aibă în acelaşi timp asemenea sentimente faţă de Larry?

— Dacă te ajută la ceva, spuse Larry liniştit, să ştii că sunt la fel de emoţionat că şi tine.

— Mulţumesc.

Bineînţeles că o minţea. Probabil că aşa le spunea tuturor victimelor pe care le seducea. Dar ceea ce o supăra cel mai mult era faptul că îl trăda pe Bill Fraser. Era un om prea bun şi acest lucru îi va produce foarte multă suferinţă. Catherine ştia. Ştia că face un lucru lipsit de raţiune, dar nu mai avea voinţă.

Au ajuns într-un cartier plăcut, cu multă verdeaţă şi Larry a parcat maşina în faţa unui bloc.

— Am ajuns acasă, îi spuse foarte liniştit.

Catherine ştia că este ultima şansă de a spune nu.

Privi în tăcere cum Larry coboară şi îi deschide portiera, ieşi din maşină şi se îndreptă spre uşa clădirii.

Apartamentul lui Larry avea o puternică amprentă de masculinitate.

După ce au intrat, Larry a ajutat-o să-şi dea haina jos şi Catherine a început să tremure.

— Îţi este frig? a întrebat-o.

— Nu.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

A prins-o în braţe cu multă blândeţe şi a sărutat-o. Catherine simţea că în sufletul ei se aprinde un foc. Fără niciun cuvânt, Larry a condus-o în dormitor. Amândoi au început să se dezbrace în tăcere.

— Larry… dar buzele lui au oprit-o şi mâinile lui au început să-i exploreze trupul, cu blândeţe.

Catherine a uitat totul, nu mai ştia decât de fericirea infinită pe care o simţea acum. Îl simţea fierbinte, pulsând de viaţă, blând şi iubitor. Era o bucurie la care nici nu visase. Totul se învârtea în jurul ei, se învârtea lumea, apoi universul, până când a fost explozia şi delirul extatic, începutul şi sfârşitul. Simţea că îşi doreşte să nu se oprească niciodată. Nimic din ce citise şi ce auzise nu a pregătit-o pentru un asemenea tumult de senzaţii. Era incredibil câtă fericire îţi poate aduce trupul unei alte persoane. Era liniştită şi calmă. Era femeie. Chiar dacă nu îl va mai vedea niciodată, îi va fi recunoscătoare tot restul vieţii.

— Cathy?

Se întoarse încet spre el şi îl privi leneş.

— Da? Chiar şi vocea ei era mai profundă, mai matură.

— Ştii, unghiile…

Îşi dădu seama că îl zgâria pe spate.

— Oh, îmi pare rău! exclamă.

— Nu mai contează. Eşti fericită?

— Fericită? Buzele îi tremurau şi spre groaza ei începu să plângă. Hohotea încet. El o luă în braţe şi începu să o mângâie, împrăştiind ca prin minune durerea.

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce plâng.

— Dezamăgită?

Catherine îl privi gata să protesteze, dar îi văzu licărul amuzat din privire şi înţelese că o tachina. El o luă din nou în braţe şi din nou au făcut dragoste. Era incredibil. Multă vreme după aceea au început să vorbească. Catherine nu-i auzea decât timbrul vocii, nu o interesa ce povesteşte. Ştia că nu va mai exista niciodată un alt bărbat în viaţa ei. Dar mai ştia că acest bărbat nu va aparţine niciodată unei singure femei. Probabil că ea nu îl va mai vedea niciodată, pentru că nu era decât o altă cucerire. Realiză că nu îl mai aude. O privea intens.

— Nu ai auzit nimic din ce ţi-am spus.

— Îmi pare rău. Visam cu ochii deschişi.

— Ar trebui să mă înfurii, îi reproşă el. Te interesează doar trupul meu?

Începu să îl mângâie.

— Nu sunt expertă, dar cred că m-am descurcat. M-am descurcat?

Ar fi vrut să îl întrebe dacă şi el a simţit ce a simţit ea, dar îi era teamă.

— Eşti frumoasă, Cathy.

Se înfioră auzindu-l, dar în acelaşi timp respinse vorbele. Tot ce-i spunea el a repetat de mii de ori altor femei. Se întreba acum cum îşi vor lua rămas bun. *Aştept să mă suni?* Sau: *Te mai sun eu?* Poate că nici nu mai dorea să o vadă. Poate că va mai accepta una sau două întâlniri şi apoi va dispare. Ei bine, numai ea era vinovată. A ştiut foarte bine cu ce se complică. *Am acceptat totul cu ochii mari deschişi. Indiferent ce se va întâmpla, nu el este vinovat.*

— Ştii că eşti o fată deosebită, Cathy?

Ştii că eşti o fată deosebită-Alice, Susan, Margaret, Peggy, Lana?

— Am simţit-o din primul moment. Niciodată nu am avut astfel de sentimente.

Janet, Evelyn, Ruth, Georgia şi plus infinit. Îşi îngropă capul în umărul lui, incapabilă să vorbească şi îl strânse într-o îmbrăţişare tăcută de rămas bun.

— Mi-e foame, spuse Larry. Ştii ce simt eu?

Catherine zâmbi.

— Ştiu.

— Să-ţi spun ceva. Cred că eşti o maniacă sexuală.

— Mulţumesc.

A luat-o de mână şi a condus-o în baie sub duş. A dat drumul la apă. A luat săpunul şi a început să-i săpunească trupul, gâtul, braţele, cercuri concentrice pe sâni, stomacul şi coapsele. Catherine simţea din nou fiorul flăcărilor care se aprindeau în ea. Luă săpunul din mâna lui şi începu şi ea să îl săpunească. Au făcut din nou dragoste şi din nou Catherine a fost transportată la mii de mile în univers, înecată în torentul care îi cuprindea corpul, plină de o bucurie de nesuportat.

După aceea s-au îmbrăcat, s-au urcat în maşină şi au plecat spre Maryland, au găsit un restaurant, au mâncat stridii şi au băut şampanie.

La ora cinci dimineaţa, Catherine a sunat la William Fraser acasă, ascultând încordată. Într-un târziu a auzit vocea somnoroasă a lui Fraser:

— Alo…

— Bună, Bill. Sunt Catherine.

— Catherine! Te-am sunat toată seara. Unde eşti? Nu ai păţit nimic?

— Sunt bine. Sunt în Maryland cu Larry Douglas. Tocmai ne-am căsătorit.

NOELLE

Paris: 1941

8

Christian Barbet era un om nefericit. Micul detectiv chel stătea gânditor la birou, cu o ţigară atârnată între dinţii stricaţi şi galbeni, contemplând mohorât dosarul din faţa sa. Informaţia pe care o avea îl va costa un client. Îi ceruse Noellei. Page comisioane strigătoare la cer pentru serviciile lui, dar acum era trist nu numai pentru că va pierde o sumă enormă de bani; va pierde şi o clientă. O ura pe Noelle Page, dar cu toate acestea o considera cea mai misterioasă femeie pe care a întâlnit-o vreodată. Barbet îşi imaginase aventuri lascive cu Noelle, care întotdeauna sfârşea prin a i se supune total. Şi iată că sarcina lui se încheia aici, nu o va mai vedea niciodată. O lăsase să aştepte în anticameră, iar el încerca să descopere o soluţie salvatoare care să-i aducă prelungirea cazului.

Fără multă tragere de inimă, ajunse la concluzia că era imposibil. Oftă, stinse ţigara, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Noelle era aşezată pe canapeaua din imitaţie de piele, iar Barbet rămase cu privirea aţintită asupra ei. Nu era cinstit că o femeie să fie atât de frumoasă.

— Bună ziua domnişoară, intraţi.

Noelle intră în birou cu mişcări graţioase. Pentru Barbet a fost profitabil acest client cu numele Noelle Page. În diverse ocazii s-a folosit de numele ei. I-a adus mulţi clienţi, iar Christian Barbet nu era omul care să se încurce cu probleme de etică.

— Vă rog să luaţi loc, spuse arătând un scaun. Vă servesc cu ceva?

În fanteziile lui reuşea să o îmbete pe Noelle şi apoi să o seducă.

— Nu, răspunse ea. Nu pentru asta am venit.

Afurisita. Putea să ciocnească măcar un pahar de rămas bun.

— Da. De fapt, de data aceasta, am mai multe noutăţi.

Se aşeză la birou şi privi lung dosarul, pe care de altfel îl ştia pe de rost.

— Mai întâi, începu cu un ton neutru, prietenul dumneavoastră a fost avansat la gradul de căpitan şi transferat la *Escadronul 130*. Acolo a fost numit comandant. A zburat... Barbet vorbea rar, în mod conştient, ştiind că pe ea nu o interesează amănuntele tehnice – a pilotat Hurricanes şi Spitfire. Apoi a pilotat...

— Lasă asta, îl întrerupse Noelle nerăbdătoare. Unde este acum?

De când aştepta Barbet această întrebare!

— În Statele Unite. Văzu reacţia ei înainte ca ea să se poată controla şi simţi o plăcere sălbatică. La Washington D.C.

— Este în permisie?

— Nu. A fost eliberat din *Trupele Aeriene Britanice.* Acum este căpitan al *Corpului Aviatic al Statelor Unite*.

Simţi că Noelle digeră informaţia, dar expresia de pe chipul ei nu-i trăda sentimentele. Barbet nu terminase încă. O mai aşteptau şi alte lovituri. Luă între degetele îngălbenite un colaj de ziar şi i-l întinse.

— Cred că acesta vă va interesa.

O văzu încordându-se, bănuind parcă ce avea să constate. Era o tăietură din „Daily News". Titlul articolului era *„Eroul de război se însoară",* iar dedesubt o fotografie a lui Larry Douglas şi a soţiei sale. Noelle o privi îndelung, apoi întinse mâna după raport. Christian Barbet ridică din umeri, aşeză toate hârtiile în mapă şi i-o întinse. Deschise gura să îşi ia rămas bun de la Noelle Page, când o auzi spunând:

— Dacă nu ai corespondent la Washington, numeşte unul repede. Aştept rapoarte săptămânale.

Se întoarse şi ieşi din cameră lăsându-l pe Christian Barbet într-o stare de confuzie totală.

Ajunsă acasă, Noelle intră în dormitor, închise uşa şi scoase colajele de ziar din mapă. Le aşeză pe pat şi începu să le studieze. Fotografiile îl arătau pe Larry exact aşa cum şi-l amintea ea. Imaginea pe care o păstra în memorie era chiar mai clară decât imaginea din ziar, pentru că în mintea ei Larry era mai viu decât în realitate.

Nu trecea o zi în care Noelle să nu se gândească la trecut. Amândoi jucau într-o piesă de teatru începută cu mulţi ani în urmă, iar scenele erau proaspete în memorie.

Noelle îşi concentră atenţia asupra soţiei lui Larry. Văzu o femeie drăguţă, o tânără cu privirea inteligentă. Chipul unui duşman. Chipul pe care va trebui să îl distrugă aşa cum îl va distruge şi pe Larry.

Toată după-amiaza a stat încuiată şi a privit fotografiile.

După multe ore când Armand Gautier a bătut din nou la uşă, Noelle i-a spus să plece. El a aşteptat neliniştit în salon, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Dar când Noelle ieşi într-un târziu din dormitor, era neobişnuit de veselă, de parcă tocmai primise o veste extraordinară. Nu i-a dat nici o explicaţie lui Gautier, iar el o cunoştea foarte bine şi nu a întrebat-o nimic.

După spectacol, în noaptea aceea a făcut dragoste cu el cu o pasiune sălbatică, care i-a amintit de primele lor zile de dragoste. Mai târziu Gautier stătea în pat cu ochii deschişi încercând să o înţeleagă pe fata aceasta frumoasă de lângă el. Nu reuşea.

În noaptea aceea, Noelle Page l-a visat pe Colonelul Mueller. Albinosul ofiţer al Gestapoului o tortura cu un fier înroşit, care îi lăsa în urma lui pe trup zvastica din care ieşea fum. Îi punea întrebări, dar atât de încet încât Noelle nu îl auzea şi după fiecare întrebare implânta în ea fierul fierbinte. Deodată, la o masă l-a văzut pe Larry urlând de durere. Noelle s-a trezit într-o transpiraţie rece cu inima bătând de spaimă. A aprins veioza şi cu degete tremurânde şi-a aprins o ţigară încercând să se calmeze. S-a gândit la Israel Katz. I-au amputat piciorul cu un topor şi, deşi nu îl mai văzuse din după amiaza aceea, a primit veşti de la el prin portar – trăia, dar era foarte slăbit. Era din ce în ce mai greu să fie ascuns, şi era prea slăbit să poată face ceva. Gestapoul îl căuta cu înfrigurare. Trebuiau să îl scoată imediat din Paris. Noelle nu făcuse nimic pentru ca Gestapoul să o aresteze; şi totuşi. Oare visul acesta nu era o premoniţie, nu o avertiza că nu trebuie să îl ajute pe Israel Katz? Îşi amintea trecutul. El a ajutat-o când a avortat copilul. El a ajutat-o să îl ucidă pe copilul lui Larry. I-a dat bani şi i-a găsit o slujbă. Zeci de bărbaţi au făcut pentru ea lucruri mult mai importante şi totuşi Noelle nu se simţea datoare faţă de ei. Toţi aceşti bărbaţi, inclusiv tatăl ei, au dorit ceva de la ea şi ea a plătit pentru tot ce a primit. Israel Katz nu i-a cerut niciodată nimic. Trebuia să îl ajute.

Noelle nu subestima gravitatea situaţiei. Colonelul Mueller era suspicios. Îşi aminti visul şi se cutremură. Trebuia să aibă grijă ca Mueller să nu obţină nici o probă împotriva ei. Israel Katz trebuia scos din Paris, dar cum? Noelle era sigură că toate drumurile erau blocate. Probabil că supravegheau foarte atent şi vapoarele. Poate că naziştii erau nişte porci, dar erau eficienţi. Era o provocare, aproape mortală, dar Noelle era hotărâtă să încerce. Principala problemă era că nu avea cui să-i ceară ajutor. Naziştii l-au redus pe Armand Gautier la o piftie care tremura de frică. Nu, trebuia să o facă singură. Se gândi la colonelul Mueller şi la generalul Scheider şi se întrebă dacă se vor încleşta vreodată şi care dintre ei va ieşi victorios.

În seara următoare, Noelle şi Armand Gautier au fost invitaţi la o petrecere selectă. Gazda era Leslie Rocas, bogat patron al artelor. Oaspeţii erau personalităţi – bancheri, artişti, conducători politici. Între ei erau femei frumoase, aduse, simţea Noelle, doar pentru germanii care fuseseră invitaţi. Gautier a observat aerul preocupat de pe faţa Noellei, dar când a întrebat-o ea i-a răspuns că totul este foarte bine.

Cu cincisprezece minute înainte de a începe supeul, un nou oaspete şi-a făcut apariţia şi în momentul în care l-a văzut, Noelle a fost convinsă că problema ei se va rezolva. S-a apropiat de gazdă şi i-a spus:

— Dragul meu, fii un înger şi prezintă-mă lui Albert Heller.

*

Albert Heller era cel mai important dramaturg francez. Un bărbat voinic, de şaizeci de ani, cu un incredibil păr alb şi foarte lat în umeri. Era neobişnuit

de înalt pentru un francez, dar oricum s-ar fi remarcat în orice mulţime din pricina chipului extrem de urât şi a ochilor pătrunzători care nu pierdeau niciun amănunt. Heller avea o imaginaţie debordantă şi scrisese enorm de multe piese de succes. Dorise ca Noelle să joace în ultima lui piesă şi îi trimisese o copie a manuscrisului. Acum Noelle se afla la masă lângă el.

— Tocmai am terminat de citit noua ta piesă, Albert. Îmi place la nebunie.

Bărbatul se lumină la faţă.

— Primeşti rolul?

— Aş vrea, dragul meu, dar Armand a semnat un alt angajament.

Bărbatul se încruntă şi oftă resemnat.

— *Merde!* Ei bine, mai avem timp să lucrăm împreună.

— Mi-ar face foarte mare plăcere, spuse Noelle. Îmi place foarte mult cum scrii. Mă fascinează felul în care scriitorii creează intriga pieselor. Nu ştiu cum de reuşiţi.

— Aşa cum reuşeşti tu să joci un rol. Din asta ne câştigăm existenţa.

— Nu este chiar aşa. Felul în care vă folosiţi imaginaţia, pentru mine este un adevărat miracol. Ştiu asta, pentru că şi eu am încercat să scriu.

— Zău? întrebă el politicos.

— Da, dar acum sunt încurcată.

Noelle inspiră adânc şi îi privi atent pe oaspeţii din jurul mesei. Toţi discutau aprins. Se aplecă spre Albert Heller şi-i spuse în şoaptă:

— Am o scenă – eroina încearcă să-şi scoată din Paris iubitul. Naziştii îl caută.

— Ah! Bărbatul cel masiv începu să se joace cu furculiţa în salată. Este uşor. Îmbracă-l în uniformă germană şi scoate-l chiar pe sub nasul lor.

Noelle oftă.

— Situaţia este mai complicată. Este rănit. Nu poate merge. A pierdut un picior.

Furculiţa rămase în aer.

— Cu vaporul pe Sena?

— Sunt supravegheate.

— Şi presupun că toate maşinile care ies din Paris sunt controlate?

— Da.

— Atunci, fă-i pe nemţi să-ţi rezolve problema.

— Cum?

— Eroina ta, spuse bărbatul fără să o privească, este frumoasă?

— Da.

— Să presupunem, continuă el, că eroina se împrieteneşte cu un ofiţer german. De rang înalt. Aşa ceva este posibil?

Noelle îl privi pătrunzător, dar bărbatul îi evită privirea.

— Da.

— Foarte bine. Atunci, să fixeze o întâlnire cu ofiţerul. Să petreacă

weekendul undeva în afara Parisului. Prietenii ar putea să îl ascundă pe erou în portbagajul maşinii. Ofiţerul german trebuie să fie un om foarte important, aşa încât maşina lui să nu fie controlată.

— Şi dacă portbagajul este închis, băiatul nu se sufocă? întrebă Noelle.

Albert Heller luă o gură de vin, pierdut în gânduri. În cele din urmă spuse:

— Nu este absolut necesar.

Începu să vorbească în şoaptă la urechea Noellei. După cinci minute spuse:

— Noroc, şi se opri.

Nici un moment nu a privit-o.

*

A doua zi dimineaţă, Noelle l-a sunat pe generalul Scheider. A răspuns operatorul şi după câteva momente Noelle a primit legătura la secretarul generalului.

— Cine îl caută, vă rog?

— Noelle Page, spuse ea pentru a treia oară.

— Îmi pare rău, dar generalul este în conferinţă şi nu poate fi deranjat.

Noelle ezită.

— Aş putea să-l sun mai târziu?

— Va fi în conferinţă toată ziua. Vă sugerez să îi scrieţi o scrisoare în care să spuneţi ce doriţi.

Noelle se amuză ironic la acest gând.

— Te rog să îi spui doar că l-am căutat.

O oră mai târziu sună telefonul. Era generalul Hans Scheider.

— Te rog să mă ierţi, spuse el. Idiotul acesta nu mi-a dat mesajul decât acum. Aş fi lăsat vorbă să-mi dea legătura, dar nici nu mi-am imaginat că mă vei suna.

— Eu trebuie să îmi cer scuze, spuse Noelle. Ştiu cât eşti de ocupat.

— Te rog, ce pot face pentru tine?

Noelle ezită, alegând cu grijă cuvintele.

— Îţi mai aminteşti ce mi-ai spus când am luat masa împreună?

După o scurtă pauză auzi:

— Da.

— M-am gândit foarte mult la asta, Hans. Aş dori să ne întâlnim.

— Luăm masa împreună diseară? în vocea lui se simţi deodată o dorinţă de nestăpânit.

— Nu la Paris, răspunse Noelle. Aş vrea să fim împreună, dar undeva departe de Paris.

— Unde? întrebă generalul.

— Aş vrea să alegem un loc deosebit, anonim. Ai auzit de Etratat?

— Nu.

— Este un sat încântător, la o sută cincizeci de kilometri de Paris, lângă Le Havre. Este acolo un han discret şi liniştit.

— Este minunat, Noelle. Dar, ştii, îmi este destul de greu să plec acum, spuse scuzându-se. Sunt în mijlocul unei…

— Înţeleg, îl întrerupse Noelle cu răceală, poate altă dată.

— Aşteaptă! urmă o pauză îndelungată. Tu când poţi să pleci?

— Sâmbătă noaptea după spectacol.

— Voi face toate pregătirile necesare, se grăbi el să spună. Putem zbura până la…

— De ce să nu mergem cu maşina? îl întrerupse Noelle. Este mult mai plăcut.

— Cum vrei, draga mea. Te iau de la teatru.

Noelle se gândea cu repeziciune.

— Trebuie să vin acasă să mă schimb. Mai bine vii acasă, la mine.

— Cum vrei, *liebchen*. Ne vedem sâmbătă noaptea.

Cincisprezece minute mai târziu, Noelle vorbea cu portarul. Bătrânul o asculta, protestând vehement.

— Nu, nu, nu! îi voi spune prietenului nostru, domnişoară, dar sunt convins că nu o va face. Este o nebunie! Ar fi ca şi când i-ai cere să se angajeze la Cartierul General al Gestapoului.

— Nu putem da greş, încercă Noelle să îl convingă. Planul a fost pus la cale de cea mai strălucită minte din Franţa.

În după-amiaza aceleiaşi zile, când Noelle ieşi din casă, văzu un bărbat rezemat de zid prefăcându-se preocupat de un articol din ziar. Imediat ce Noelle a ieşit în aerul tăios de iarnă, bărbatul s-a îndreptat şi a pornit în urmărirea ei, la o distanţă discretă. Noelle a cutreierat fără un scop anume, s-a oprit în faţa fiecărei vitrine.

La cinci minute după ce Noelle a plecat, portarul a ieşit în stradă, a privit atent în jurul său, apoi a chemat un taxi şi s-a îndreptat spre un magazin din Montmartre.

Două ore mai târziu, portarul îi spunea Noellei:

— Va fi adus sâmbătă noaptea.

Sâmbătă seara, după spectacol, Noelle l-a găsit în faţa cabinei pe colonelul Kurt Mueller. A trecut-o un fior de teamă. Planul de fugă era discutat în cele mai mici amănunte şi fiecare fracţiune de secundă era foarte importantă. Orice întârziere putea fi fatală.

— Te-am admirat din sală Fraulein Page, o întâmpină colonelul Mueller. În fiecare seară joci din ce în ce mai bine.

Vocea ascuţită şi înfricoşătoare a albineţului îi aduse în memorie visul acela cumplit.

— Mulţumesc, domnule colonel. Acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă schimb.

Noelle porni spre cabină, dar omul o urmă îndeaproape.

— Voi veni cu dumneavoastră.

Noelle intră în cabină urmată la un pas de colonelul Mueller. Albineţul se aşeză comod în fotoliu. Noelle ezită, apoi începu să se dezbrace sub ochii lui indiferenţi. Ştia că este homosexual şi că valoroasa ei armă nu are nici o putere asupra lui.

— Mi-a şoptit o rândunică… începu colonelul Mueller… că el va încerca să fugă în noaptea aceasta.

Inima Noellei se opri, dar pe faţă nu i se citi nimic, începu să se demacheze luptând cu timpul.

— Cine va încerca să fugă în noaptea aceasta?

— Prietenul dumitale, Israel Katz.

Noelle se întoarse, realizând că îşi dăduse jos sutienul.

— Nu cunosc niciun… prinse lucirea triumfătoare din privirea lui şi sesiză la momentul potrivit capcana… staţi puţin. Vorbiţi despre tânărul intern?

— Aşadar, îţi aminteşti de el!

— Foarte Vag. Cu ani în urmă m-a tratat de pneumonie.

— Şi de un avort, continuă colonelul Mueller cu vocea moale, dar stridentă.

O trecu un fior pe şira spinării. Gestapoul nu ar fi cercetat toate aceste lucruri dacă nu ar fi fost convinşi că ea este implicată. A făcut o prostie că s-a amestecat; dar chiar gândindu-se la aceasta, Noelle ştia că era prea târziu să dea înapoi. Rotiţele erau deja puse în mişcare şi după câteva ore Israel Katz va fi ori liber… ori mort. Iar ea?

Colonelul Mueller vorbea:

— Ai spus că ultima dată când l-ai văzut pe Katz a fost acum câteva săptămâni, la cafenea.

Noelle clătină din cap.

— Nu am spus aşa ceva, domnule colonel.

Colonelul Mueller o strivea cu privirea. Apoi ochii lui insolenţi s-au aplecat spre sânii dezgoliţi. După câteva secunde a privit-o din nou şi a oftat.

— Iubesc frumosul, spuse el la fel de încet. Ar fi o ruşine să se distrugă o asemenea frumuseţe. Şi pentru ce? Pentru un bărbat care nu reprezintă nimic. Cum plănuieşte prietenul dumitale să scape Fraulein?

Era în vocea lui o nuanţă care îi transmitea fiori pe şira spinării. Noelle deveni deodată Annette, personajul inocent şi neajutorat din piesă.

— Într-adevăr nu am nici cea mai mică idee. Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule colonel. Aş vrea să vă ajut, dar nu ştiu cum.

Colonelul Mueller o studie îndelung, apoi se ridică ţeapăn şi spuse:

— Te voi învăţa eu cum să mă ajuţi, Fraulein, promise el încet şi apăsat, şi te asigur că îmi va face deosebită plăcere.

Când ajunse la uşă, albinosul se întoarse pentru o ultimă lovitură.

— Apropos, l-am sfătuit pe generalul Scheider să nu plece cu dumneata în weekend.

Noelle simţi că inima îi sparge pieptul. Era prea târziu să îl anunţe pe Israel Katz.

— Coloneii se amestecă de obicei în viaţa intimă a generalilor?

— În cazul acesta, nu, spuse colonelul Mueller cu regret. Generalul Scheider intenţionează să se ţină de cuvânt.

Se întoarse şi ieşi ţeapăn pe uşă.

Noelle privi în urma lui, într-un tumult de emoţii. Privi apoi spre ceasul de pe măsuţa de toaletă şi începu să se îmbrace repede.

La unsprezece patruzeci şi cinci, telefonul a sunat şi portarul a anunţat-o pe Noelle că generalul Scheider urca spre apartamentul ei. Vocea bătrânului tremura.

— Şoferul a rămas în maşină? întrebă Noelle.

— Nu domnişoară, spuse bătrânul speriat. Urcă împreună cu generalul.

— Mulţumesc.

Noelle lăsă receptorul în furcă şi intră grăbită în dormitor să verifice bagajele. Orice greşeală putea fi fatală. Auzi soneria de la uşă şi se grăbi să o deschidă.

Generalul Scheider era însoţit de tânărul căpitan, şoferul său. Nu era îmbrăcat în uniformă şi avea o ţinută foarte distinsă în costumul care îi punea în valoare ochii albaştri.

— Bună seara, salută el formal, apoi îi făcu semn şoferului.

— Bagajele sunt în dormitor, spuse Noelle arătând uşa respectivă.

— Mulţumesc Fraulein.

Căpitanul intră în dormitor, iar generalul se apropie de ea şi îi luă mâinile în ale lui.

— Ştii la ce m-am gândit toată seara? o întrebă el. M-am gândit că nu vei fi aici, că te vei răzgândi. Mi-a fost teamă de fiecare dată când a sunat telefonul.

— Eu îmi respect promisiunile, spuse Noelle.

În acel moment, căpitanul ieşi din dormitor cu cele două bagaje.

— Mai aveţi şi altceva? o întrebă el.

— Nu, numai atât.

Căpitanul ieşi.

— Gata? Plecăm? o întrebă generalul Scheider.

— Mai întâi să bem ceva, spuse Noelle repede.

Se îndreptă spre bar, unde într-o frapieră era pregătită o sticlă de şampanie.

— Lasă-mă pe mine, spuse generalul şi scoase sticla din frapieră.

— Pentru ce bem? o întrebă.

— Pentru Etratat.

Bărbatul o studie câteva clipe, apoi spuse:

— Pentru Etratat.

Au ciocnit. Noelle aşează paharul pe masă şi aruncă o privire spre ceas. Generalul Scheider îi vorbea, dar ea nu îl auzea decât pe jumătate. Încerca să-şi imagineze ce se petrece în stradă. Trebuia să fie foarte atentă. Dacă vor coborî prea repede sau prea încet, îi putea fi fatal.

— La ce te gândeşti? o întrebă generalul.

Noelle se întoarse repede.

— La nimic.

— Dar nu mă asculţi!

— Îmi pare rău. Cred că mă gândeam la noi doi.

— Mă uimeşti. Eşti o enigmă.

— Toate femeile sunt o enigmă.

— Nu ca tine. Niciodată nu aş fi crezut că poţi fi o femeie capricioasă şi totuşi – făcu un gest cu mânala început nu ai vrut să mă vezi şi iată acum, deodată, ne vom petrece weekendul la ţară.

— Regreţi Hans?

— Sigur că nu regret. Dar nu pot să nu mă întreb – de ce la ţară?

— Ţi-am explicat.

— Ah, da. Este romantic. O altă enigmă. Am fost convins că eşti o realistă, nu o romantică.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Gândesc doar cu voce tare. Îmi place să rezolv enigme, Noelle. În timp, te voi descifra şi pe tine.

Noelle ridică din umeri.

— Odată ce ai soluţia, problema este rezolvată şi nu mai devine interesantă.

— Vom vedea. Generalul aşează paharul pe masă. Mergem?

Noelle luă amândouă paharele.

— Imediat, să duc paharele în bucătărie.

Generalul o privi. Noelle era una dintre cele mai frumoase şi mai atrăgătoare femei din câte întâlnise în viaţa lui. Va fi a lui. Asta nu însemna totuşi că el era prost sau orb. Dorea ceva de la el şi intenţiona să descopere ce dorea. Colonelul Mueller l-a avertizat că, după toate probabilităţile, ea ajuta un duşman periculos al Reich-ului, iar colonelul Mueller făcea foarte puţine greşeli. Dacă raţionamentul lui era corect, probabil că Noelle Page conta pe generalul Scheider şi pe protecţia lui. Dacă aşa stăteau lucrurile, înseamnă că ea nu ştia nimic despre inteligenţa militarului german, cu atât mai puţin nu ştia nimic despre el. O va da pe mâna Gestapoului fără nici o remuşcare, dar mai întâi va obţine ceea ce îşi dorea. Aştepta cu nerăbdare zilele de weekend.

Noelle ieşi din bucătărie. Avea o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Câte bagaje a luat şoferul? îl întrebă ea.

— Două. O geantă cu haine Şi caseta de machiaj.

Noelle se încruntă.

— Doamne, îmi pare rău, Hâns. A uitat valiza. Te superi?

El o studia. Noelle ridică receptorul şi vorbi calm.

— Vrei te rog să-i spui şoferului să urce din nou? Mai am o valiză. Puse receptorul în furcă. Ştiu că nu vom sta decât foarte puţin, zâmbi ea, dar vreau să-ţi fiu pe plac.

— Dacă vrei să-mi fii pe plac, nu-ţi trebuie atâtea haine. Generalul privi fotografia lui Armand Gautier de pe pian. Ştie Herr Gautier că pleci cu mine? o întrebă.

— Da, minţi Noelle.

Armand era la Nice; avea o întâlnire cu un producător de filme şi ea considerase că nu este necesar să îl alarmeze. Se auzi soneria de la uşă. Noelle deschise şi căpitanul intră.

— Mai este o valiză?

— Da, se scuză Noelle. Este în dormitor.

Căpitanul dădu din cap şi porni spre locul indicat.

— Când trebuie să te întorci la Paris? o întrebă generalul.

— Mi-ar plăcea să-ţi spun că pot lipsi oricât. Dar trebuie să ne întoarcem luni după-amiază. Avem numai două zile.

Căpitanul ieşi din dormitor.

— Scuzaţi-mă, Fraulein, cum arată valiza?

— Este mare, din piele bleumarin, spuse Noelle, apoi se întoarse spre general. Am împachetat în ea o rochie nouă, pe care nu am îmbrăcat-o niciodată. Am cumpărat-o pentru tine.

Simţea că se pierde şi încerca disperată să-şi ascundă nervozitatea. Căpitanul intră din nou în dormitor. Ieşi după alte câteva minute.

— Îmi pare rău, nu o găsesc.

— Ţi-o arăt eu.

Noelle intră în dormitor şi începu să caute.

— Camerista asta idioată a ascuns-o pe undeva.

Au început toţi trei să caute valiza. Până la urmă a găsit-o generalul.

— Pare să fie goală.

Noelle o deschise repede. Nu era nimic înăuntru.

— Oh, proasta! Probabil că mi-a înghesuit rochia în cealaltă valiză. Sper că nu a stricat-o. Oftă exasperată. Şi în Germania aveţi probleme cu cameristele?

— Cred că peste tot este la fel, spuse generalul privind-o foarte atent.

Se purta ciudat, vorbea prea mult. Noelle i-a văzut privirea.

— Mă faci să mă simt ca o şcolăriţă. Nu mai ştiu de când nu am fost atât de agitată.

Generalul Scheider gândi. Asta era! Sau juca un joc ciudat? Dacă se juca,

el va fi primul care va descoperi. Îşi privi ceasul.

— Dacă nu plecăm imediat, vom ajunge foarte târziu.

— Eu sunt gata, spuse Noelle.

Se ruga lui Dumnezeu ca şi cei de jos să fie gata.

Când au ajuns în hol, portarul era alb ca varul. Noelle se întreba dacă nu cumva s-a întâmplat ceva. Îl privi aşteptând un semn, dar înainte ca bătrânul să o poată face, generalul o prinse de mână şi o conduse spre uşă.

Maşina generalului Scheider era parcată chiar în faţa intrării. Portbagajul era închis. Străzile erau pustii. Şoferul sări imediat şi deschise portiera. Noelle se întoarse pentru o ultimă privire spre portar, dar Generalul se aşează exact în faţa ei. A făcut-o deliberat? Privi din nou spre portbagaj. Nu avea niciun indiciu. Vor trece ore până să ştie dacă planul ei a reuşit. Emoţia era de nesuportat.

— Nu te simţi bine?

Generalul Scheider o privea ciudat. Noelle simţi că ceva nu a mers bine. Trebuia să găsească o scuză să se întoarcă în hol, la portar. Doar câteva secunde. Forţă un zâmbet.

— Tocmai mi-am amintit. Mă va suna un prieten şi trebuie să las un mesaj…

Dar generalul o prinse de mână şi o obligă să se urce în maşină.

— Prea târziu, zâmbi bărbatul. Din acest moment nu trebuie să te gândeşti decât la mine.

După câteva secunde erau în drum spre Etratat.

*

La cinci minute după ce maşina generalului Scheider a plecat, în faţa clădirii a oprit un Mercedes negru din care au ieşit în grabă colonelul Mueller şi doi agenţi ai Gestapoului. Colonelul privi îngrijorat.

— Au plecat, spuse el.

Cei doi agenţi au intrat în hol şi au sunat la camera portarului. Bătrânul le-a deschis cu o expresie de spaimă pe faţă.

— Ce…?

Colonelul l-a împins înăuntru şi a închis uşa.

— Fraulein Page! se răsti el. Unde este?

Bătrânul îl privi cu teamă.

— A… a plecat, răspunse el tremurând.

— Ştiu asta, bătrân nebun şi prost! Te-am întrebat unde a plecat!

Portarul dădu din cap neajutorat.

— Nu am idee, domnule. Ştiu doar că a plecat împreună cu un ofiţer.

— Nu ţi-a spus unde poate fi găsită?

— N… nu, domnule. Domnişoara Page nu-mi face confidenţe.

Colonelul Mueller îl fulgeră pe bătrân cu o privire, apoi se întoarse pe călcâie.

— Nu au ajuns prea departe. Ia legătura cu barajele de stradă. Spune-le că, dacă va sosi maşina generalului Scheider, eu am dat ordin să fie reţinută şi să fiu anunţat imediat!

Ora era târzie şi străzile pustii. Maşina generalului Scheider era pe West Road, drumul care ducea în afara Parisului. Au trecut pe lângă Versailles, Mantes Vernon şi Gaillon, iar după douăzeci şi cinci de minute ajungeau la intersecţia de drumuri dintre Vichy, Le Havre şi Cote d'Azur.

Noellei i se părea că s-a petrecut un miracol. Ieşeau din Paris fără a fi opriţi. Trebuia să fi ştiut că chiar şi germanii, cu toată eficienţa lor, nu erau în stare să controleze şi să blocheze fiecare stradă care ducea în afara oraşului. Exact în momentul în care se gândea la acest lucru, în faţa lor, în întuneric, văzu o lumină roşie, apoi o barieră. Pe marginea drumului erau câteva zeci de soldaţi germani şi două maşini ale poliţiei franceze. Un locotenent s-a aşezat în faţa maşinii, până când aceasta s-a oprit, apoi s-a îndreptat spre şofer.

— Coboară şi arată actele de identitate! Generalul Scheider deschise geamul şi strigă sacadat:

— Sunt Generalul Scheider. Ce naiba se petrece aici?

Locotenentul luă poziţia de drepţi.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule general. Nu am ştiut că este maşina dumneavoastră.

Ochii generalului arătară spre barieră.

— Ce înseamnă asta?

— Avem ordin să controlăm fiecare vehicul pare părăseşte Parisul, herr general. Toate drumurile sunt blocate.

Generalul se întoarse spre Noelle.

— Afurisitul de Gestapo. Îmi pare rău, *liebchen*. Noelle se făcu albă ca varul. Era recunoscătoare întunericului. Vorbi calm şi degajat.

— Cred că nu este important.

Se gândi la omul din portbagaj. Dacă planul ei a mers, Israel Katz se afla acum în maşină şi va fi prins. Şi ea va fi prinsă.

Locotenentul se adresă şoferului:

— Deschide portbagajul!

— Dar sunt numai valize, protestă căpitanul. Eu le-am aşezat.

— Îmi pare rău, căpitane. Am ordine foarte clare. Fiecare vehicul care părăseşte Parisul trebuie controlat. Deschide-l.

Mormăind câteva înjurături, şoferul deschise portiera şi ieşi din maşină. Noelle gândea febril. Trebuia să îl oprească, fără să le producă suspiciune. Timpul alerga. Noelle îl privi pe furiş pe generalul Scheider. Generalul îngustase privirea şi avea buzele deformate de furie. Noelle îi spuse cu inocenţă:

— Şi noi trebuie să ieşim, Hans? Şi pe noi ne vor controla? Îl simţi încordându-se de furie.

— Aşteaptă! Vocea generalului plesni ca o lovitură de bici. Urcă în

maşină, îi comandă el şoferului. Se întoarse apoi spre locotenent: transmite celor ce ţi-au dat ordine că acestea nu sunt valabile generalilor Armatei Germane. Eu nu primesc ordine de la locotenenţi. Eliberează drumul.

Nefericitul locotenent privi chipul furios al generalului, luă poziţia de drepţi şi spuse:

— Da, domnule general Scheider.

Făcu un semn spre camionul care bloca drumul.

— Porneşte, comandă generalul.

Maşina se pierdu în noapte.

Încet, încet Noelle se relaxă, simţind cum tensiunea a golit-o de putere. Criza trecuse. Ar fi vrut să ştie dacă Israel Katz era în portbagaj, să ştie dacă mai trăieşte.

Generalul Scheider o privea şi ea simţea foarte bine furia care clocotea în el.

— Îmi cer scuze, spuse el obosit. Este un război ciudat. Uneori este nevoie să aminteşti Gestapoului că războiul este dus de soldaţi.

Noelle zâmbi şi îşi trecu mâna pe sub braţul lui.

— Iar soldaţii sunt conduşi de generali.

— Exact, armatele sunt conduse de Generali. Va trebui să-i dau o lecţie colonelului Mueller.

*

La zece minute după ce maşina generalului Scheider a trecut de barieră, locotenentul a primit un telefon cu instrucţiuni de la Cartierul General al Gestapoului, care le cerea cu insistenţă să blocheze maşina generalului.

A trecut de barieră, raportă locotenentul cu teamă în suflet. După o secundă vorbea cu colonelul Mueller.

— De cât timp?

— De zece minute.

— Aţi controlat maşina?

Locotenentul transpiră abundent.

— Nu, domnule. Domnul general nu ne-a permis…

— Scheiss! În ce direcţie a plecat?

Locotenentul înghiţi în sec. Când vorbi din nou, era un bărbat neajutorat care ştia că viitorul lui s-a încheiat aici.

— Nu sunt sigur. Aici este o intersecţie mare. Ar fi putut pleca spre Rouen sau spre Le Havre.

— Mâine dimineaţă la ora nouă te prezinţi la Cartierul General al Gestapoului. La mine personal.

— Da, domnule.

Furios la culme, colonelul Mueller trânti telefonul. Se întoarse spre cei doi bărbaţi de lângă el:

— Le Havre. Aduceţi maşina. Plecăm la vânătoare de gândaci!

*

Drumul spre Le Havre şerpuieşte paralel cu Sena, prin frumoasa vale a Senei, cu ferme bogate şi fertile. Era o noapte senină cu cerul plin de stele, iar luminile de la ferme păreau oaze de lumină în întunericul nopţii.

Noelle şi generalul Scheider vorbeau relaxaţi. El i-a povestit despre soţia şi copiii lui, despre cât de grea era viaţa unui ofiţer de armată. Noelle asculta cu simpatie. I-a povestit şi ea cât de grea era viaţa mondenă pentru o actriţă. Amândoi erau conştienţi că dialogul lor se desfăşura ca un joc, amândoi încercau să menţină conversaţia la un nivel superficial, nici unul nu dorea să-şi dezvăluie profunzimile. Nici un moment Noelle nu a subestimat inteligenţa bărbatului de lângă ea, pentru că înţelegea exact cât de periculoasă era aventura în care pornise. Ştia că generalul Scheider este prea inteligent să se lase amăgit că ea îl găsea dintr-odată irezistibil şi probabil că o suspecta. Noelle conta pe faptul că îl va putea mânui în jocul acesta. Generalul a vorbit puţin despre război, i-a spus însă un lucru pe care ea şi l-a amintit multă vreme după aceea.

— Englezii sunt o naţie ciudată. Pe timp de pace este imposibil să îi domini, dar în momente de criză sunt magnifici. Un marinar britanic este cu adevărat fericit numai atunci când vaporul său se scufundă.

Au ajuns la Le Havre în zorii zilei.

— Ne putem opri să mâncăm ceva? întrebă Noelle. Îmi este foame.

— Desigur. Adresându-se şoferului, generalul ridică vocea: caută un restaurant.

— Sunt sigură că este un restaurant lângă chei.

Căpitanul, ascultător, viră maşina spre port. O opri pe malul apei, unde erau ancorate mai multe vapoare. Nu departe era un bistro.

Căpitanul deschise portiera şi Noelle coborî urmată de general.

— Probabil că este deschis toată noaptea, pentru marinari, spuse Noelle.

Auzi un motor de maşină şi se întoarse. O macara se afla acum lângă maşina generalului. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în salopetă, cu şepcile trase pe ochi, coborâră din maşină. Unul o privi direct pe Noelle, apoi îşi făcu de lucru la macara. Noelle simţi că i se contractează stomacul. Îl luă de braţ pe generalul Scheider şi porniră împreună spre restaurant. Privind peste umăr, spre şofer, Noelle întrebă:

— Nu bea şi el o cafea?

— Nu, el rămâne la maşină, spuse generalul.

Şoferul nu trebuia să rămână la maşină, pentru că se ruina tot planul. Şi totuşi Noelle nu îndrăznea să insiste.

Şi continuau să meargă spre restaurant, păşind peste cabluri şi pontoane. Deodată, Noelle căzu scoţând un strigăt de durere. Generalul se întoarse să o

prindă, dar ea căzu peste un cablu.

— Ce s-a întâmplat?

Şoferul, văzând ce s-a întâmplat, ieşi repede din maşină şi se grăbi spre ei.

— Îmi pare rău, spuse Noelle. Mi-am luxat glezna. Poate că mi-am rupt-o.

Generalul Scheider palpă expert glezna.

— Nu este umflată. Este doar o luxaţie. Te poţi sprijini în picior?

— Nu… nu ştiu, spuse Noelle.

Venind şi şoferul, cei doi bărbaţi o ridicară în picioare. Noelle făcu un pas dar piciorul cedă şi ea căzu din nou.

— Îmi pare rău, gemu ea. Dacă aş putea să stau pe un scaun.

— Ajută-mă să o duc înăuntru, spuse generalul.

Susţinută de cei doi bărbaţi, Noelle intră în restaurant. Riscă o privire rapidă peste umăr, spre maşină. Cei doi muncitori erau deja la portbagaj.

— Nu ar fi mai bine să plecăm la Etratat? o întrebă generalul.

— Nu, crede-mă, îmi revin imediat.

Patronul îi conduse spre o masă într-un colţ discret şi cei doi bărbaţi o aşezară pe Noelle pe un scaun.

— Te doare? o întrebă generalul.

— Puţin, răspunse ea. Îi luă mâinile în mâinile ei. Nu-ţi face probleme. Nu vom lăsa acest mic incident să ne strice weekendul, Hans.

Noelle şi generalul Hans Scheider abia se aşezară, neştiind că maşina colonelului Mueller intra cu viteză în oraşul Le Havre. Căpitanul poliţiei locale a fost trezit din somn şi acum îi aştepta pe cei de la Gestapo în faţa secţiei de poliţie.

— Un jandarm a localizat maşina generalului, raportă el lui Mueller. Este parcată în port.

O expresie de satisfacţie străluci pe faţa colonelului Mueller.

— Du-mă acolo, ordonă el.

În cinci minute maşina Gestapoului cu cei doi agenţi, colonelul Mueller şi căpitanul de poliţie, se opreau lângă maşina generalului Scheider. Bărbaţii au înconjurat-o. În acel moment generalul Scheider, Noelle şi şoferul se ridicau să plece. Şoferul a fost primul care a văzut bărbaţii ce înconjurau maşina. A pornit în grabă spre ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Noelle, deşi l-a recunoscut imediat pe colonelul Mueller şi a trecut-o un fior pe şira spinării.

— Nu ştiu, răspunse generalul şi porni cu paşi mari spre maşină. Noelle venea şchiopătând în urma lui.

— Ce faceţi aici? îl întrebă generalul Scheider pe colonelul Mueller când ajunse lângă maşină.

— Îmi pare rău că vă stric vacanţa, spuse colonelul Mueller tăios. Aş dori să văd portbagajul maşinii, domnule general.

— Sunt numai valize înăuntru.

A ajuns şi Noelle lângă ei. A observat că maşina cu macara dispăruse. Generalul şi oamenii Gestapoului încrucişau săbii din priviri.

— Trebuie să insist domnule General. Am motive întemeiate să cred că un duşman periculos al Celui De Al Treilea Reich se ascunde în această maşină cu complicitatea prietenei dumneavoastră.

Generalul Scheider îl privi lung, apoi se întoarse şi o studie pe Noelle.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte, spuse ea categoric.

Ochii generalului coborâră spre glezna luxată, luă o hotărâre şi se întoarse spre şofer:

— Deschide.

— Da, domnule general.

Toţi ochii erau aţintiţi spre portbagaj. Noelle simţea că leşină. Capota se ridică încet.

Portbagajul era gol.

— Cineva ne-a furat bagajele! exclamă şoferul.

Faţa colonelului Mueller era desfigurată de furie.

— A scăpat!

— Cine a scăpat? întrebă Generalul.

— *Le cafard*, urlă colonelul Mueller. Un evreu, se numeşte Israel Katz. A ieşit din Paris cu această maşină.

— Este imposibil, spuse generalul Scheider cu voce de oţel. Portbagajul a fost închis. Maşina este etanşă. S-ar fi sufocat.

Colonelul Mueller studie gânditor portbagajul, apoi se întoarse spre unul din însoţitori:

— Intră în portbagaj.

— Da, domnule colonel.

Ascultător omul urcă şi se aşează ghemuit. Mueller trânti capacul şi privi la ceas. În următoarele patru minute i-a privit tăcut pe cei din jur, pierdut în gânduri. Într-un târziu, timp care Noellei i se păruse o eternitate, Mueller deschise capota. Omul dinăuntru era inconştient. Generalul Scheider îl privea dispreţuitor pe colonelul Mueller.

— Dacă s-ar fi ascuns cineva în acest portbagaj, i-aţi fi găsit cadavrul. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Ofiţerul Gestapoului clătină din cap respirând precipitat din pricina furiei. Generalul Scheider se adresă şoferului:

— Să mergem, apoi o ajută pe Noelle să urce în maşină.

Lăsau în urma lor un grup de oameni dezamăgiţi.

Colonelul Kurt Mueller a ordonat să fie răscolit tot portul. Abia foarte târziu, după-amiază, într-un colţ îndepărtat al docurilor s-a descoperit o butelie goală de oxigen. În timpul nopţii, un vapor comercial părăsea portul Le Havre cu destinaţia Capetown, iar atunci, după-amiaza, vaporul era probabil departe.

Valizele pierdute au fost găsite după câteva zile la Gara din Paris.

Noelle şi generalul Scheider au petrecut weekendul la Etratat, s-au întors la Paris luni după-amiaza, iar în seara aceea Noelle a jucat rolul vieţii ei.

CATHERINE

Washington: 1941-1944
9

În dimineaţa în care s-a căsătorit cu Larry, Catherine şi-a dat demisia din funcţia de asistentă a lui William Fraser. Bill era agitat şi obosit şi, deodată, părea mai bătrân. Când l-a văzut, Catherine, a simţit un val de compasiune, dar numai atât. Era lângă un bărbat înalt, frumos, pentru care simţea multă dragoste, dar încă nu realiza că s-a căsătorit cu el. Fraser i-a zâmbit stânjenit.

— Aşadar, te-ai căsătorit.

— Sunt cea mai căsătorită doamnă din lume.

— S-a petrecut foarte repede. Aş... aş fi vrut să am şi eu ocazia să concurez pentru mâna ta.

— Nici eu nu am avut ocazia să realizez ce se întâmplă. Totul s-a petrecut foarte repede.

— Larry este un tip grozav.

— Da.

— Catherine... Fraser ezită... nu ştii prea multe lucruri despr Larry, nu-i aşa?

Catherine se încordă.

— Ştiu că îl iubesc, Bill, spuse, şi mai ştiu că şi el mă iubeşte. Este un început bun, nu-i aşa?

Bill se încruntă, cumpănind dacă să continue sau nu.

— Catherine...

— Da?

— Ai grijă.

— De ce să am grijă?

Fraser vorbea încet, călcând parcă pe un teren minat:

— Larry este... altfel.

— Altfel cum? întrebă ea, refuzând să îl ajute.

— Adică, nu este că toţi bărbaţii. Văzând cum îl priveşte, se opri exclamând: la naiba! Nu mă lua în seamă! Reuşi să îi zâmbească slab. Probabil că îmi cunoşti biografia. Vulpea şi strugurii cei acri.

Catherine îi prinse mâinile cu afecţiune.

— Nu te voi uita niciodată, Bill. Sper că vom rămâne prieteni.

— Şi eu sper. Sigur nu vrei să mai lucrăm împreună?

— Larry vrea să plec. Este cam demodat. Este convins că soţii trebuie să-şi întreţină soţiile.

— Dacă te răzgândeşti vreodată…

Au discutat apoi probleme de serviciu. Catherine ştia că-i va simţi lipsa lui Bill. Bănuia că primul bărbat din viaţa unei femei ocupă întotdeauna un loc deosebit în inima ei. Dar pentru ea Bill a însemnat mult mai mult. Era un om la care ţinea foarte mult, un foarte bun prieten. Catherine a fost tulburată de atitudinea lui Bill faţă de Larry. A avut impresia că Bill a încercat să o avertizeze şi apoi s-a răzgândit de teamă să nu-i strice fericirea. Ori poate că era aşa cum a spus şi el, vulpea şi strugurii acri? Bill Fraser nu era un bărbat meschin, nu era nici gelos. Cu siguranţă că îi dorea să fie fericită. Şi, totuşi, Catherine a simţit că vrea să-i spună ceva. Undeva, în străfunduri, Catherine simţi că îi este frică. Dar o oră mai târziu, când l-a întâlnit pe Larry şi l-a văzut zâmbindu-i, a uitat de toate şi a simţit doar bucuria de a se fi căsătorit cu acest incredibil de vesel soţ.

*

Cu Larry, Catherine se distra, cum nu s-a distrat toată viaţa ei. Fiecare zi era o aventură şi o vacanţă. La sfârşitul săptămânii plecau la ţară. Au mers la Lake Placid şi au coborât vijelios cu sania pârtia abruptă. Au mers cu barca şi au pescuit pe lacul Montauk. Cu Larry, Catherine se simţea întotdeauna în siguranţă. Era iubitor şi atent, total indiferent la atracţia pe care o exercita asupra celorlalte femei. Catherine părea să fie tot ce şi-a dorit mai mult pe lume. În luna de miere, Larry a descoperit o pasăre de argint într-un magazin de antichităţi. Catherinei i-a plăcut atât de mult, încât Larry a găsit perechea, o pasăre de cristal; şi aşa au înfiripat o colecţie. Într-o sâmbătă noaptea, mergeau spre Maryland să sărbătorească trei luni de la căsătorie. Au luat masa la acelaşi restaurant, ca şi prima dată.

A doua zi duminică, 7 decembrie, japonezii au atacat Pearl Harbor.

*

Declaraţia de război a Americii împotriva japonezilor a venit a doua zi la ora 1:30, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la atacul japonezilor. Luni, în timp ce Larry se afla la baza aeriană Andrew, Catherine nu a mai suportat să stea singură, a luat un taxi şi s-a oprit la Capitoliu. Erau zeci de oameni, peste tot radiouri deschise. Maşina prezidenţială însoţită de escortă a apărut pe bulevard şi s-a oprit la poarta sudică a Capitoliului. Era destul de aproape şi l-a văzut pe Preşedintele Roosevelt coborând, ajutat de doi însoţitori. Peste tot erau poliţişti alertaţi. Mulţimea părea mai degrabă o gloată pregătită să linşeze pe cineva.

La cinci minute după ce Preşedintele Roosevelt a intrat în clădirea Capitoliului, vocea lui s-a auzit în megafoane. Se adresa camerelor reunite ale Congresului. Avea o voce puternică şi hotărâtă, plină de mânie.

— America nu va uita acest măcel… Cu bună credinţă, fie ca dreptatea să

învingă… în mod inevitabil, noi vom câştiga. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

După încă cincisprezece minute, camerele reunite ale Congresului au votat rezoluţia 254, care declara război Japoniei. Votul a fost unanim. Unu singur vot împotrivă – Jeannette Rankins din Camera Reprezentanţilor. Votul final a fost 388 la 1. Discursul Preşedintelui Roosevelt a durat exact zece minute – cea mai scurtă declaraţie de război a Congresului american.

Mulţimea ovaţiona cu strigăte războinice de răzbunare. Chipurile oamenilor purtau amprenta nerăbdării pe care o văzuse pe faţa lui Larry cu o zi înainte, de parcă aparţineau cu toţii unei loje secrete. Chiar şi femeile păreau cuprinse de emoţia spontană a mulţimii. Dar Catherine se întreba cum se vor simţi când bărbaţii lor vor pleca şi ele vor rămâne singure. Catherine se întoarse încet şi plecă spre casă. La colţul străzii văzu soldaţii cu baionetă la arme.

Foarte curând, se gândi ea, toată ţara va fi în uniformă.

S-a petrecut mai repede decât anticipase Catherine. Aproape peste noapte Washingtonul deveni o armată de cetăţeni îmbrăcaţi în kaki.

Răspândeau în jurul lor o emoţie palpabilă, contagioasă. Pacea trecu în stare letargică, devenise o miasmă care umplea oamenii de plictis şi se părea că numai războiul îi mai poate înviora, îi mai trezea la viaţă.

Larry petrecea şaisprezece până la optsprezece ore pe zi la *Baza Aeronautică* şi de foarte multe ori rămânea şi peste noapte. I-a spus Catherinei că situaţia de la Pearl Harbor şi Hickam Field era mult mai rea decât s-a spus. Atacul viclean a fost devastator. Din punct de vedere practic, Marina Americană şi o bună parte din Forţele Aeriene erau distruse.

— Încerci să-mi spui că vom pierde războiul? întrebă Catherine îngrozită.

Larry o privi gânditor.

— Depinde de cât de repede vom fi pregătiţi. Toată lumea crede că japonezii sunt nişte omuleţi cu ochii oblici şi atât. Prostii! Sunt duri şi lipsiţi de scrupule. Nu le este teamă de moarte. Noi suntem prea blânzi.

În următoarele luni se părea că nimeni şi nimic nu-i va putea opri pe japonezi. Toate ziarele urlau despre succesele lor: au atacat Wake… au invadat Filipinele… au aterizat la Guam… la Borneo… în Hong Kong. Generalul Macarthur a declarat Manila oraş deschis, iar trupele americane prinse în capcana Filipinelor au capitulat.

Larry a sunat în aprilie. Era la bază şi a rugat-o pe Catherine să-l întâlnească în oraş la hotelul *Wilard* pentru a sărbători.

— Ce să sărbătorim?

— Îţi spun diseară. În glasul lui, Catherine a simţit o undă de emoţie.

După ce a închis, Catherine a avut un presentiment îngrozitor. Trecu în revistă toate evenimentele posibile pe care Larry ar fi dorit să le sărbătorească, dar tot timpul revenea la acelaşi lucru şi nu se simţea în stare să-l înfrunte.

La ora cinci după-amiază, Catherine era îmbrăcată, stătea în pat şi privea

fix în oglindă.

Poate că mă înşel. Poate că a fost avansat. În mod sigur, asta vom sărbători. Sau poate că are veşti bune despre război. Catherine îşi repeta mereu aceste lucruri, dar nu le credea. Se privi în oglindă, încercând să fie obiectivă. Hotărî că este încă atrăgătoare*. Eşti inteligentă, veselă, oarecum sexy,* îşi spuse în sinea ei. *De ce te-ar părăsi un bărbat numai ca să plece la război şi să fie ucis?*

La ora şapte, Catherine intra în restaurantul hotelului *Willard.* Larry nu sosise încă, iar şeful de sală o conduse la o masă. Refuză să bea ceva înainte de masă, apoi se răzgândi nervoasă şi comandă un martini.

Chelnerul o servi şi, când luă paharul în mână, văzu cum îi tremură degetele. Ridică privirea şi îl observă pe Larry venind spre ea, salutându-i pe toţi în dreapta şi-n stânga. Împrăştia în jurul lui acea incredibilă vitalitate, purta acea aură care-i făcea pe oameni să privească în urma lui. Catherine îşi aminti ziua în care l-a întâlnit în cantina studiourilor *MGM*. Cât de puţine lucruri ştia atunci despre el! Se întreba cât de mult îl cunoştea acum. Larry ajunse la masă şi o sărută pe obraz.

— Îmi pare rău că am întârziat, Cathy. Toată ziua Baza a fost ca o casă de nebuni.

Se aşeză, salută un căpitan şi comandă un martini. Chiar dacă a observat paharul din mâna Catherinei, nu a făcut nici un comentariu.

Mintea Catherinei urlă: *Spune-mi ce surpriză ai? Spune-mi ce sărbătorim.* Dar ea nu spuse nimic. Un proverb maghiar spune: *„Numai un prost se grăbeşte să asculte o veste proastă.”* Luă o gură de martini. Poate că nu era un proverb maghiar. Poate că era proverbul Catherinei Douglas. Poate că se ameţise puţin din cauza băuturii. Dacă premoniţiile i se adevereau, înainte de a se termina seara, avea să fie foarte ameţită. Îl privi pe Larry. I se citea dragostea în priviri. Nu, precis greşea. Larry nu suporta să o părăsească. Imaginaţia i-a jucat o festă şi a construit în mintea ei un coşmar. După expresia fericită de pe chipul lui, Catherine ghicea că era o veste într-adevăr foarte bună.

Larry se aplecă spre ea, îi zâmbi copilăreşte şi îi prinse mâinile în palmele lui mari.

— Nici nu ghiceşti, Cathy. Plec peste ocean.

O cortină de ceaţă coborî şi o despărţi de lumea reală. Larry era în faţa ei şi îi vorbea. Faţa lui apărea şi dispărea, iar Catherine nu auzea nimic din ce-i spunea. Privi peste umărul lui: pereţii restaurantului se apropiau şi se depărtau. Privea fascinată.

— Catherine!

Larry îi scutura o mână. Ochii ei îl focalizară şi totul reveni la normal.

— Cathy, te simţi bine?

Catherine făcu semn că da, înghiţi în sec, apoi reuşi să spună cu vocea

tremurândă:

— Da, mă simt grozav. Mereu păţesc aşa, când primesc veşti bune.

— Înţelegi că trebuie să o fac, nu?

— Sigur, înţeleg.

Adevărul este că nici peste un milion de ani nu voi înţelege, dragul meu, dar dacă ţi-aş spune acum acest lucru, m-ai urî, nu-i aşa? Cine are nevoie de o soţie sâcâitoare? Soţiile eroilor trebuie să-şi trimită la luptă bărbaţii, zâmbind.

Larry o privea îngrijorat.

— Plângi!

— Nu plâng! spuse Catherine indignată, dar descoperi spre groaza ei că într-adevăr plângea. Tre… trebuie să mă obişnuiesc cu ideea.

— Mi se dă un escadron, spuse Larry.

— Adevărat?

Catherine se strădui să fie mândră de el. Escadronul lui. Probabil când a fost mic a avut multe trenuleţe, numai ale lui. Acum era băiat mare şi i se dădea un escadron să se joace. Jucării adevărate, care te doborau, sângerai şi mureai dacă te jucai cu ele.

— Vreau să mai beau ceva, spuse ea.

— Sigur.

— Când… când pleci?

Larry scoase o exclamaţie, de parcă dorea să îi arate că abia aştepta să plece. Era înfiorător. Toată căsnicia ei se destrăma. Pe podiumul orchestrei un solist cânta plângăreţ: *„O călătorie pe lună, pe aripi de vis…”.*

Un vis, se gândi Catherine, *asta a fost căsnicia mea: un vis.*

— Avem suficient timp până să plec, spunea Larry.

Suficient timp pentru ce? se întrebă Catherine cu amărăciune. *Suficient timp să întemeiem o familie, să ne ducem copiii la schi în Vermount, să îmbătrânim împreună?*

— Ce ai vrea să facem în seara aceasta? o întrebă Larry.

Aş vrea să ajung la spitalul Municipal, să-mi tai un deget. Sau să-ţi tai ţie o ureche! Cu voce tare, Catherine spuse:

— Să mergem acasă, să facem dragoste. În vocea ei se simţea o dorinţă disperată.

*

Următoarele câteva săptămâni s-au topit. Ceasurile alergau ca într-un coşmar kafkian. Zilele erau ore, orele erau minute şi apoi, incredibil, a venit ultima zi. Catherine l-a condus la aeroport. Era vorbăreţ, era fericit, iar ea, ea era sumbră, tăcută şi nenorocită. Ultimele minute au fost un caleidoscop de sărutări de rămas bun… Larry a ajuns la avion… avionul care îl ducea departe de ea… un ultim semn de rămas bun… şi Catherine a rămas în mijlocul pistei, privind cum avionul se transformă într-o steluţă şi apoi dispare. Târziu, după ce

s-a întunecat, Catherine a plecat spre oraş, spre apartamentul ei gol.

*

În anul care a urmat atacului de la Pearl Harbor, au avut loc zece atacuri masive, pe mare şi în aer, împotriva japonezilor. Aliaţii au câştigat numai trei, dar două dintre ele au fost hotărâtoare: bătălia de la Midway şi bătălia de la Guadalcanal.

Catherine citea cu sufletul la gură, cuvânt cu cuvânt, toate articolele din ziare, despre fiecare bătălie şi l-a rugat pe William Fraser să-i dea informaţii în plus. Îi scria zilnic lui Larry, dar abia după opt săptămâni a primit prima scrisoare de la el. Era plină de optimism. Scrisoarea a fost cenzurată şi Catherine nu a ghicit unde a fost şi la ce lupte a participat Larry. Oricum Catherine avea sentimentul că lui îi plăcea grozav ceea ce făcea şi, în orele lungi ale nopţii, Catherine se întreba la nesfârşit ce avea Larry în fiinţa lui, care-l făcea să răspundă la provocările războiului şi ale morţii. Nu îşi dorea să moară. Catherine nu a mai cunoscut pe nimeni atât de viu şi energic; probabil că aceasta era cealaltă faţă a monedei, cea care dădea atâta putere dorinţei de a trăi.

A luat masa cu William Fraser. Catherine ştia că şi el dorise să se înroleze, dar i s-a spus de la Casa Albă că este mult mai util la postul său. A fost cumplit de dezamăgit. Nu i-a spus niciodată Catherinei. Acum se aflau la o masă, împreună.

— Ai primit veşti de la Larry?

— Am primit o scrisoare săptămână trecută.

— Ce mai scrie?

— Dacă ar fi să cred ce scrie în scrisoare, aş înţelege că războiul este un joc de fotbal. Am pierdut prima repriză, dar acum s-a aruncat în teren cea mai bună echipă şi vom câştiga meciul.

— Este stilul lui Larry.

— Da, dar nu seamănă deloc cu războiul, spuse Catherine pierdută. Nu este un joc de fotbal, Bill. Înainte de a se termina acest război, vor muri milioane de oameni.

— Catherine, presupun că dacă eşti în mijlocul lui este mai uşor să-l vezi ca pe un joc de fotbal.

Catherine a hotărât că trebuie să muncească. Armata a creat un departament pentru femei, numit *WAC*, dar a simţit că poate fi mai folositoare altfel decât să conducă maşini şi să răspundă la telefon. Deşi, din câte a auzit, trupele *WAC* erau foarte colorate. Erau atât de multe sarcini la aceste femei, încât se spunea că atunci când făceau controlul medical, doctorii le apăsau abdomenul cu o ştampilă pe care scria ceva de nedescifrat. În cele din urmă, una dintre ele, mai isteaţă, a luat o lupă şi a reuşit să descifreze ce se imprimase pe abdomenul ei. Scria: *„Când vei reuşi să citeşti cu ochiul liber, te*

prezinţi la control imediat.”

Acum Catherine lua masa cu Bill Fraser.

— Vreau să muncesc, Bill. Vreau să fac şi eu ceva folositor.

Bill o studie îndelung.

— S-ar putea să-ţi găsesc exact munca potrivită pentru tine, Catherine. Guvernul încearcă să vândă bonuri de război. Cred că tu ai putea coordona acţiunea.

Două săptămâni mai târziu, Catherine organiza vânzarea bonurilor către celebrităţi. În teorie, totul părea extrem de simplu, dar practica era cu totul altceva. Starurile erau ca nişte copii, dornice să ajute prin orice eforturile care se făceau de a ajuta Guvernul, dar erau şi greu de prins într-un singur loc. Aveau un program încărcat şi circulau de colo-colo. Adesea nu era vina lor, se întârziau filmările, se depăşeau programările. Catherine s-a trezit circulând între Washington, Hollywood şi New York. S-a obişnuit să plece fără nici o pregătire, avea mereu hainele împachetate de drum. A întâlnit zeci de celebrităţi.

— Chiar l-ai întâlnit pe Cary Grant? o întrebă secretara ei odată, când s-a întors de la Hollywood.

— Am luat masa de prânz împreună.

— Este atât de încântător pe cât se spune?

— Dacă şi-ar putea vinde farmecul, spuse Catherine, ar fi cel mai bogat bărbat din lume.

*

Totul s-a petrecut treptat, încât Catherine aproape că nu şi-a dat seama. După vreo şase luni, Bill Fraser i-a spus că Wallace Turner are probleme cu fondurile pentru reclame comerciale. Catherine mai lucrase în acest domeniu. A acceptat să ajute făcând o campanie publicitară plină de umor şi clientul a fost foarte mulţumit; După câteva săptămâni, Bill a rugat-o să se ocupe de o problemă asemănătoare şi, înainte ca ea să realizeze, îşi petrecea aproape jumătate din timp la *Agenţia Publicitară.* Se ocupa acum de zeci de clienţi şi toţi erau foarte mulţumiţi. Fraser i-a dat un salariu mărinimos şi un procent din profit. Într-o zi, înainte de Crăciun, Fraser a intrat la ea în birou.

Restul personalului plecase acasă, iar Catherine termina câteva probleme de ultim moment.

— Îţi place? a întrebat-o el.

— Este un fel de a trăi, zâmbi ea, apoi adăugă cu multă căldură în glas: foarte generos de altfel. Mulţumesc, Bill.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ai câştigat fiecare bănuţ pe munca ta. Şi ceva în plus. Despre acest „ceva în plus” vreau să vorbim acum. Îţi ofer parteneriatul în această afacere.

Catherine îl privi surprinsă.

— Să-ţi fiu parteneră?

— Jumătate din profituri le-am obţinut în ultimele şase luni cu concursul tău.

O privea gânditor fără să îi mai explice. Catherine a înţeles cât de mult înseamnă ea pentru el.

— Atunci, ai un partener, partenere, spuse ea.

Bill se lumină la faţă.

— Nu-ţi pot spune cât sunt de încântat!

Cu stângăcie îi întinse mâna, dar ea clătină din cap, trecu pe lângă mâna întinsă, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe obraz.

— Acum că suntem parteneri, te pot săruta, îl necăji ea. Simţea cum o strânge febril.

— Cathy, spuse el, eu…

Catherine îi puse un deget la buze.

— Nu spune nimic, Bill. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

— Tu ştii că sunt îndrăgostit de tine.

— Şi eu te iubesc, spuse ea cu căldură.

Semantica asta, gândi ea. *Diferenţa dintre „te iubesc” şi „sunt îndrăgostit” e ca un fir subţire, de nesesizat.* Fraser îi zâmbea.

— Promit că nu te mai necăjesc. Îţi respect sentimentele faţă de Larry.

— Mulţumesc, Bill. Ezită un moment. Nu ştiu dacă îţi este de vreun ajutor dar, dacă ar fi să fie altcineva, acela ai fi tu.

— Îmi este de mare ajutor, zâmbi el. O să mă ţină treaz toată noaptea.

NOELLE

Paris: 1944

10

În ultimul an Armand Gautier a încetat să-şi mai facă iluzii în privinţa căsătoriei. La început s-a simţit superior Noellei. Dar acum, nici el nu ştia cum, situaţia se schimbase. Când dădeau interviuri împreună, toate întrebările erau pentru Noelle şi oriunde mergeau împreună, Noelle era centrul atracţiei generale.

Noelle era amanta perfectă. Continua să-l facă pe Gautier să se simtă bine, era o gazdă perfectă când dădeau petreceri şi în general îl făcea pe Gautier cel mai invidiat bărbat din Franţa; în realitate însă, el nu avea un

moment de linişte, pentru că ştia că nu o posedă pe Noelle, nu o va avea niciodată şi va veni o zi când ea va pleca din viaţa lui la fel de capricios cum a venit. Când îşi amintea ce s-a întâmplat prima dată când Noelle l-a părăsit, pe Gautier îl durea stomacul. Împotriva a tot ce însemna la el instinct, inteligenţă şi experienţă în privinţa femeilor, Gautier era îndrăgostit nebuneşte de Noelle. Ea era unicul şi cel mai important lucru din viaţa lui. Nopţi întregi stătea treaz şi se gândea să-i facă surprize ca ea să fie fericită. Când reuşea, era recompensat cu un zâmbet, un sărut, sau cu o noapte de dragoste. De fiecare dată când o vedea vorbind cu un alt bărbat, Gautier se umplea de gelozie, dar nu-i spunea nimic Noellei. Odată, la o petrecere, ea a vorbit toată noaptea cu un doctor renumit. După aceea Gautier s-a înfuriat şi i-a spus tot ce i-a venit în minte. Noelle i-a ascultat tiradele şi la sfârşit i-a răspuns liniştită:

— Armand, dacă te deranjează faptul că eu vorbesc cu alţi bărbaţi, plec chiar în seara asta de la tine.

Gautier nu a mai abordat niciodată acest subiect.

*

La începutul lui februarie, Noelle a deschis un salon de primire. A început ca o simplă întâlnire de duminică, între câţiva prieteni de teatru, dar după ce s-a dus vorba, grupul a început să se mărească incluzând politicieni, oameni de ştiinţă, scriitori – orice personalitate care putea fi interesantă sau amuzantă. Noelle era gazda salonului, principala atracţie. Toţi doreau să îi vorbească, pentru că Noelle punea întrebări incisive şi dădea răspunsuri spirituale. De la politicieni a învăţat politică, de la bancheri a învăţat finanţe. Experţii în artă au introdus-o în lumea artelor şi în scurtă vreme Noelle îi cunoştea pe cei mai mari artişti care trăiau atunci în Franţa. A învăţat despre calitatea vinurilor de la şeful cramelor, Baronului Rothschild şi despre arhitectură de la Le Corbusier. Noelle avea cei mai buni profesori din lume, care, la rândul lor aveau cea mai inteligentă şi mai fascinantă studentă. Noelle avea o minte ascuţită şi calitatea de a fi un ascultător inteligent. Armand Gautier avea mereu impresia că vede o Prinţesă discutând amical cu miniştrii ei. Nu era conştient de faptul că se afla foarte aproape de adevăr şi dacă ar fi continuat, ar fi reuşit să ghicească profunzimea caracterului Noellei.

Pe măsură ce timpul trecea, Gautier începea să se simtă în siguranţă. I se părea că Noelle nu le acorda nici o importanţă anumitor oameni, chiar dacă aceştia aveau oarecare influenţă.

Încă nu îl întâlnise pe Constantin Demiris.

*

Constantin Demiris era conducătorul unui vast imperiu, era mai puternic decât multe ţări din lume. Nu avea titlu, nici poziţie oficială, dar cu regularitate cumpăra şi vindea prim-miniştri, cardinali, ambasadori şi regi. Demiris era unul

dintre cei doi sau trei cei mai bogaţi oameni din lume, iar puterea lui era legendară. Avea cea mai mare flotă de cargouri, o linie aeriană personală, ziare, bănci, oţelării, mine de aur – tentacolele lui se întindeau peste tot, avea ţesută o pânză de păianjen în economia a zeci de ţări.

Era unul dintre cei mai mari colecţionari de artă din lume, avea o flotilă de avioane particulare şi zeci de apartamente şi vile împrăştiate în toată lumea.

Constantin Demiris era puţin peste înălţimea medie, avea pieptul rotund şi umerii laţi. Avea trăsături puternice, nasul grecesc şi ochii negri ca măslinele, strălucind de inteligenţă. Nu-l interesau hainele, dar era întotdeauna pe lista celor mai eleganţi bărbaţi din lume – se zvonea că avea peste cinci sute de costume. Hainele lui proveneau din întreaga lume. Costumele erau lucrate la Londra de Haews şi Curtis, cămăşile în Italia de Brioni, pantofii la Paris de Daliet Grande, iar cravatele într-o mulţime de ţări.

Prezenţa lui Demiris era ca un magnet. Când intra într-o cameră, oamenii care nu îl cunoşteau îl priveau uluiţi. Ziarele din întreaga lume scriau continuu despre Constantin Demiris, despre activităţile lui, afaceri şi viaţă socială.

Presa cita foarte des din vorbele lui de spirit, întrebat de un reporter dacă prietenii l-au ajutat să atingă culmile succesului, el a răspuns: „Pentru a avea succes, ai nevoie de prieteni. Pentru a avea foarte mult succes, ai nevoie de duşmani”.

Când a fost întrebat câţi angajaţi are, Demiris a spus, „Niciunul. Sunt doar acoliţi. Când multă putere şi mulţi bani se pun în mişcare, afacerile se transformă în religie, iar birourile în temple”.

Ca religie aparţinea bisericii ortodoxe greceşti, dar spunea despre religia organizată: „S-au comis de o mie de ori mai multe crime în numele dragostei, decât în numele urii”.

Lumea ştia că este căsătorit cu fiica unui bancher grec şi că soţia sa este o femeie atrăgătoare şi graţioasă. Mai ştia lumea că atunci când Demiris avea invitaţi pe vreun vapor sau pe insula lui particulară, soţia lui era foarte rar prezentă. În schimb el era mereu însoţit de actriţe sau balerine, de orice femeie frumoasă care îi stimula fanteziile. Escapadele lui romantice erau la fel de legendare şi colorate, ca şi aventurile lui financiare. S-a culcat cu zeci de staruri de cinema, soţiile celor mai buni prieteni, o romancieră de cincisprezece ani, văduve şi chiar se zvonea că a fost curtat de un grup de călugăriţe care aveau nevoie de o mănăstire.

O duzină de cărţi au fost scrise despre Demiris, dar niciuna nu a pătruns esenţa acestui om şi nici nu a reuşit să descopere secretul succesului său. Una dintre cele mai publice figuri din lume, Constantin Demiris era de fapt o persoană foarte discretă, îşi manipula imaginea publică că pe o faţadă care să ascundă adevăratul său eu. Avea zeci de prieteni intimi şi totuşi niciunul nu-l cunoştea cu adevărat. Viaţa lui era o poveste deschisă. A început la Pireu, ca

fiu al unui hamal, într-o familie de paisprezece fraţi şi surori unde nu era niciodată destulă mâncare la masă şi dacă doreau o porţie în plus trebuiau să se bată pentru ea. Demiris avea în el o forţă care dorea întotdeauna ceva mai mult.

De mic copil mintea lui transforma în mod automat totul în cifre. Ştia exact câte trepte sunt la Parthenon, câte minute făcea de acasă până la şcoală, câte bărci erau în port într-o zi. Timpul era divizat în segmente şi Demiris a învăţat că nu trebuie să le irosească. Rezultatul a fost că fără un efort prea mare el a reuşit să relizeze enorm de multe lucruri. Simţul de organizare îi era instinctiv, un talent care opera automat chiar în cele mai mărunte lucruri pe care le făcea. Totul a devenit un joc, el îşi proba inteligenţa împotriva tuturor celor din jur.

Deşi Demiris era conştient de faptul că este mai inteligent decât marea majoritate, nu era vanitos. Când o femeie frumoasă dorea să se culce cu el, el nu se amăgea că o face pentru că este frumos sau pentru că este inteligent, dar nici nu lăsa această idee să îl domine. Lumea întreagă era o piaţă iar oamenii cumpărau sau vindeau. Unele femei erau atrase de banii lui, altele de puterea lui şi câteva – foarte puţine – de mintea şi imaginaţia lui.

Aproape fiecare persoană pe care o întâlnea dorea ceva de la el: o donaţie de caritate, finanţarea unui proiect de afacere sau pur şi simplu puterea pe care i-o dădeau prieteniile. Lui Demiris îi plăceau provocările, îşi imagina imediat ce doreau oamenii şi foarte rar se înşela. Mintea lui analitică era foarte sceptică faţă de adevărul de suprafaţă, în consecinţă, el nu credea nimic, ce auzea şi nu avea încredere în nimeni.

Reporterii care au scris cronica vieţii lui au putut să vadă doar geniul şi farmecul sofisticatului om de lume. Nu au bănuit niciodată că sub această aparenţă, Demiris era un ucigaş, un luptător dur ale cărui instincte îl îmboldeau să prindă mai întâi vena jugulară.

Pentru grecii antici cuvântul *thekaeossini,* justiţie era adesea sinonim cu *ekthefkissis*, răzbunare, iar pe Demiris îl obsedau amândouă. Îşi amintea fiecare suferinţă măruntă pe care a trăit-o şi aceia, lipsiţi de noroc, care i-au fost duşmani, au fost pedepsiţi însutit. Nu au ştiut niciodată de ce, pentru că mintea matematică a lui Demiris a calculat un joc de răsplată cu foarte multă exactitate, a cumpănit cu răbdare toate capcanele, a ţesut din fire invizibile o plasă completă care în cele din urmă a prins şi a distrus victimele urmărite.

Când Demiris avea şaisprezece ani, a intrat în prima afacere împreună cu un bărbat mai în vârstă numit Spyros Nicholas. Ideea a fost a lui Demiris – un mic restaurant pe docuri, care să servească mâncare caldă hamalilor din schimbul de noapte. Adunase cu chiu cu vai jumătate din bani şi au pornit afacerea, dar când aceasta s-a dovedit a fi bănoasă, Nicholas l-a obligat să plece şi a continuat singur. Demiris şi-a acceptat soarta fără să protesteze, dar a început alte afaceri.

În următorii douăzeci de ani, Spyros Nicholas a continuat cu o carmangerie care au avut foarte mult succes şi l-a îmbogăţit. S-a căsătorit, a avut trei copii şi a devenit o personalitate importantă în Grecia. În toţi aceşti ani Demiris a aşteptat cu răbdare şi l-a lăsat pe Nicholas să-şi constuiască imperiul. Când Demiris a hotărât că Nicholas era în culmea mulţumirii sufleteşti, a lovit.

Pentru că afacerea era înfloritoare, Nicholas se gândea să cumpere ferme, să crească animale, să pregătească preparatele şi să le vândă într-o reţea de magazine. Avea nevoie de o sumă enormă de bani. Banca la care Nicholas îşi făcea afacerile era a lui Constantin Demiris. Nicholas a fost încurajat să împrumute bani cu asemenea dobânzi încât nu a rezistat. A intrat din plin în mijlocul afacerilor şi când era în plină desfăşurare, Banca i-a retras împrumutul. Uluit, omul a protestat, dar Banca a fost foarte fermă în hotărâre. Ziarele lui Demiris au scris povestea pe prima pagină şi ceilalţi creditori au început să se strângă în jurul lui Nicholas. Acesta s-a adresat altor bănci, dar pentru motive pe care nu le înţelegea, toată lumea a refuzat să îl ajute. La o zi după ce a dat faliment, Nicholas s-a sinucis.

Sentimentul de dreptate al lui Demiris era o sabie cu două tăişuri. Nu uita niciodată o umilinţă, dar nu-i uita niciodată pe cei care l-au ajutat. O femeie care l-a adăpostit, l-a hrănit şi l-a îmbrăcat pe tânărul Demiris când era prea sărac şi nu avea cu ce plăti, s-a trezit deodată proprietara unei clădiri cu multe apartamente şi nu a ştiut niciodată cine este binefăcătorul. O tânără care l-a luat pe Demiris în casa ei, tot când era sărac, a primit din senin o vilă şi o rentă substanţială, tot de la un binefăcător anonim. Oamenii care au avut diverse legături cu ambiţiosul tânăr grec, cu ani în urmă, nici nu bănuiau în ce mod aceste legături întâmplătoare le vor afecta vieţile. Dinamicul tânăr Demiris a avut nevoie de ajutor de la bancheri, avocaţi, comandanţi de vas şi sindicate, politicieni şi finanţişti. Unii l-au încurajat şi l-au ajutat, alţii l-au înşelat. În mintea şi inima lui, mândrul grec a păstrat o evidenţă incredibil de clară a tuturor tranzacţiilor. Soţia lui, Melina, l-a acuzat odată că îi place să se creadă Dumnezeu.

— Fiecărui bărbat îi place să se creadă Dumnezeu, i-a spus Demiris. Unii dintre noi suntem mai dotaţi pentru rol decât alţii.

— Dar este un păcat să distrugi vieţile oamenilor, Costa.

— Nu este păcat. Este dreptate.

— Răzbunare.

— Uneori însemnă acelaşi lucru. Cei mai mulţi dintre oameni scapă nepedepsiţi pentru răul pe care îl fac. Eu am posibilitatea să-i facă să plătească. Aceasta înseamnă dreptate, justiţie.

Era încântat şi petrecea ore în şir plănuind capcane pentru adversarii lui. Îşi studia victimele cu foarte multă atenţie, le analiza personalităţile, cerceta câtă putere au şi le dibuia slăbiciunile.

Când Demiris avea trei cargouri şi îi trebuia un împrumut pentru a-şi extinde flotă, i s-a adresat unui bancher elveţian din Basel. Bancherul nu numai că l-a refuzat dar a telefonat şi altor prieteni şi i-a sfătuit să nu îi împrumute bani tânărului grec. Demiris a reuşit până la urmă să împrumute bani din Turcia.

A aşteptat şi a programat foarte bine momentul. A hotărât că lăcomia e călcâiul lui Achille al bancherului elveţian. Demiris era în negociere cu Ibor Sand Arbiei, dorind să preia un nou zăcământ de petrol. Concesionarea zăcământului valora mai multe sute de milioane de dolari pentru compania lui Demiris. A instruit un agent să-i şoptească noutatea la ureche bancherului elveţian. I-a oferit bancherului participarea cu un procent de douăzeci şi cinci la sută în nouă companie, dacă acesta aducea cinci milioane de dolari lichizi pentru acţiuni. După ce se încheia tranzacţia, cei cinci milioane de dolari valorau mai mult de cincizeci de milioane. Bancherul a verificat repede tranzacţia şi a văzut că este autentică. Personal, el nu avea atâţia bani, dar i-a „împrumutat” de la bancă fără să spună nimănui, pentru că nu dorea să împartă cu nimeni găina cu ouă de aur. Tranzacţia avea loc săptămână următoare, după care el urma să aibă suficienţi bani ca să pună datoria la loc.

Când Demiris a avut în mână cecul bancherului, a anunţat ziarele că negocierile cu Arabia au fost anulate. Piaţa a căzut. Bancherul nu avea nici o posibilitate să acopere pierderea. S-a descoperit frauda. Demiris a cumpărat acţiunile bancherului cu câţiva cenţi la dolar şi a continuat tranzacţia cu petrol. Bancherul a fost condamnat pentru fraudă şi furt la douăzeci de ani închisoare.

În jocul lui Demiris mai existau câţiva jucători cu care nu-şi reglase conturile, dar nu se grăbea. Îi făcea deosebită plăcere să-şi planifice cu grijă execuţiile. Totul era un joc de şah, iar Demiris era mare maestru în acest joc. În ultimul timp nu avea duşmani, pentru că nici un om nu-şi putea permite să-i fie duşman. Conturile lui se limitau la cei care i-au tăiat calea în trecut.

*

Aşadar, acesta era omul care şi-a făcut apariţia într-o duminică în salonul monden al Noellei Page. În drum spre Cairo, petrecea câteva ore la Paris şi o tânără sculptoriţă i-a sugerat că merită să meargă la Noelle. Din momentul în care Demiris a dat cu ochii de Noelle, a ştiut că o doreşte.

Noelle Prinţesa, avea o ţinută regească, incredibilă pentru fiica negustorului de peşte, iar Constantin Demiris era cel mai potrivit bărbat să fie regele ei. La trei zile după ce l-a întâlnit, Noelle a plecat de la teatru fără să anunţe, şi-a împachetat hainele şi i s-a alăturat lui Constantin Demiris în Grecia.

*

Din cauza poziţiei proeminente pe care o ocupau amândoi, era inevitabil

ca lumea să nu treacă cu vederea legătura dintre Noelle Page şi Constantin Demiris – şi în scurtă vreme aceasta a devenit de notorietate mondială. Fotografi şi reporteri o agasau pe soţia lui Demiris dar aceasta nu a trădat prin nimic tumultul sentimentelor care o tulburau. Singurul comentariu pe care Melina Demiris l-a făcut în presă a fost că soţul ei avea mulţi prieteni în întreaga lume, şi ea nu vedea nimic greşit în acest lucru. Frustrată, Melina le-a spus părinţilor ei furioşi că soţul său a avut aventuri şi înainte, dar, ca şi celelalte, şi aceasta se va termina. Costa pleca în călătorii de afaceri şi Melina găsea în toate ziarele fotografii ale lui însoţit de Noelle, fie la Constantinopol, la Tokyo sau Roma. Melina Demiris era o femeie mândră, dar era hotărâtă să îndure această umilinţă pentru că îşi iubea cu adevărat soţul. Accepta faptele deşi nu reuşea să înţeleagă de ce unii bărbaţi aveau nevoie de mai multe femei, chiar dacă îşi iubeau soţiile. Ar fi preferat să moară decât să lase un alt bărbat să o atingă. Nu i-a reproşat niciodată ceva lui Constantin, pentru că ştia că nu va rezolva nimic, doar îl va îndepărta de ea. Ei doi aveau o căsnicie echilibrată. Melina ştia că nu este o femeie pasională, dar îl lăsa pe soţul ei să se folosească de ea în pat după cum dorea el. Dacă ar fi ştiut cum făcea Noelle dragoste cu soţul ei ar fi fost şocată; iar dacă ar fi ştiut cât de încântat era soţul ei ar fi fost nenorocită.

Principala atracţie exercitată de Noelle faţă de Demiris, pentru care femeile nu mai erau o surpriză, era faptul că Noelle era un mister ea însăşi, plină de surprize. Era o enigmă chiar şi pentru el, care era pasionat de dezlegarea enigmelor şi de găsirea soluţiilor. Nu mai întâlnise niciodată o asemenea femeie. Noelle accepta cadourile frumoase pe care i le dădea el, dar era la fel de fericită când nu primea nimic. Demiris i-a cumpărat o vilă de vis la Portofino, cu vedere spre mare, la adăpostul unui golf, dar era convins că ea nu face diferenţa între această vilă şi un modest apartament din Atena.

În viaţa lui, Demiris a întâlnit destul de multe femei care foloseau sexul pentru a-l manipula într-un fel sau altui. Noelle nu a cerut niciodată nimic de la el. Unele femei au venit la el pentru a împărtăşi din renumele lui, dar Noelle era deja renumită, atrăgea presa şi fotografii. Avea un statut bine definit. O vreme Demiris s-a jucat cu ideea că poate ea îl iubeşte, dar era prea cinstit să se mintă singur.

La început a fost provocat şi a încercat să ajungă la coardele profunde din sufletul Noellei pentru a o subjuga. Dimitris a încercat să o supună sexual, dar pentru prima dată în viaţa lui a întâlnit o femeie care îl depăşea. Apetitul ei sexual era mult mai mare decât al lui. Tot ce putea face el, făcea şi ea, dar făcea mai bine şi cu mai multă îndemânare. În cele din urmă, Demiris a învăţat să se relaxeze în pat şi se bucura de ea mai mult decât s-a bucurat vreodată de o femeie. Noelle era un fenomen, îi dezvăluia mereu altă faţetă.

Ştia să gătească la fel de bine ca orice bucătar şef pe care el îl plătea regeşte şi ştia la fel de multe lucruri despre artă ca orice custode de muzeu, pe

care el îl plătea să îi găsească tablouri valoroase. Îi făcea plăcere să o audă pe Noelle împărtăşind impresii artistice şi mai ales să vadă uimirea pe chipurile acoliţilor lui.

Demiris cumpărase un Rembrandt şi din întâmplare Noelle era pe insulă când a sosit tabloul. Împreună cu tabloul a venit şi tânărul custode care l-a cumpărat.

— Este unul dintre cele mai importante ale artistului, spuse custodele despachetând tabloul.

Era un tablou emoţionant – mama cu fiica.

Noelle privea liniştită.

— Este o minunăţie, comentă Demiris, apoi se întoarse spre Noelle, îţi place?

— Este minunat. Foarte calm, Noelle îşi întoarse capul spre custode: unde l-ai găsit?

— La un negustor particular din Bruxelles, spuse acesta mândru. L-am convins să mi-l vândă.

— Cât ai plătit pentru el? întrebă Noelle.

— Două sute cincizeci de mii de lire.

— Am făcut o afacere, declară Demiris.

Noelle luă o ţigară şi tânărul se grăbi să i-o aprindă.

— Mulţumesc, spuse ea apoi îl privi pe Demiris. Ar fi fost o afacere mai bună, Costa, dacă îl cumpărai direct de la proprietar.

— Nu înţeleg, spuse Demiris.

Custodele o privea ciudat.

— Dacă acesta este un tablou autentic, explică Noelle, atunci provine din colecţia Ducelui de Toledo din Spania. Se întoarse spre custode. Este adevărat ce spun?

Tânărul se albi.

— Nu… nu am nici cea mai mică idee, se bâlbâi el. Negustorul nu mi-a spus.

— Ei, haide, îl provocă Noelle. Vrei să spui că ai cumpărat un tablou cu această sumă enormă şi nu i-ai stabilit proveniența? Este greu de crezut. În colecţia Ducelui tabloul a fost evaluat la o sută şapte zeci şi cinci de mii de lire. Cineva a fost înşelat cu şaptezeci şi cinci de mii de lire.

S-a dovedit că Noelle avea dreptate. Custodele şi negustorul de tablouri au fost condamnaţi la închisoare. Demiris a returnat tabloul proprietarului. Mai târziu, gândindu-se la incident, a descoperit că a fost mai puţin impresionat de cunoştinţele Noellei, dar a fost foarte impresionat de onestitatea ei. Noelle ar fi putut pur şi simplu să îl cheme pe custode, să îl şantajeze şi să împartă banii cu el. Însă ea l-a provocat deschis în faţa lui Demiris. Apreciind gestul, Demiris i-a cumpărat un colier cu smaralde. Ea l-a primit indiferentă de parcă ar fi primit o ţigară. Demiris insista ca Noelle să îl însoţească pretutindeni. În afaceri, nu

avea încredere în nimeni şi lua singur hotărârile. Cu timpul, i s-a părut mai uşor să discute cu Noelle toate tranzacţiile. Era uimitoare, avea cunoştinţe vaste şi simplul fapt că Demiris avea cu cine să discute îl ajuta să ia mai repede hotărârile. Noelle a ajuns să cunoască despre afacerile lui mai mult decât a ştiut vreodată o persoană, în afară de avocaţii lui. În trecut, Demiris a avut multe amante, chiar mai multe deodată, dar acum Noelle îi dădea tot ce îşi dorea şi, încet, încet, Demiris a renunţat la celelalte femei. Ele au acceptat concedierea fără amărăciune, pentru că Demiris era un bărbat generos.

Demiris era proprietarul unui yacht de o sută treizeci şi cinci de picioare lungime, cu patru motoare diesel. Avea la bord un acvaplan, echipaj de douăzeci şi patru de oameni, două bărci cu motor şi un bazin de înot cu apă dulce. Avea douăsprezece apartamente elegante pentru oaspeţi şi un apartament imens pentru el, care gemea de tablouri şi antichităţi.

Când Demiris îşi primea oaspeţi pe yacht, Noelle era gazda. Când Demiris lua avionul sau naviga spre insula lui particulară, Noelle îl însoţea, iar Melina rămânea acasă. Avea multă grijă ca ele să nu se întâlnească, dar ştia că soţia lui este la curent cu noua lui aventură.

Oriunde mergea, Noelle era tratată regeşte. Bine, dar ei toate i se cuveneau. Fetiţa care şi-a admirat flotila de vapoare de la fereastra mansardei din Marsilia avea acum cea mai mare flotă din lume. Noelle nu era impresionată de reputaţia şi bogăţia lui Demiris. O impresionau însă inteligenţa şi puterea lui. Avea mintea şi voinţa unui gigant şi ceilalţi oameni păreau minusculi în comparaţie cu el. Noelle simţea cruzimea implacabilă din Demiris, dar acest lucru i se părea palpitant pentru că îl avea şi ea.

În mod constant, Noelle a primit oferte să joace în piese de teatru şi filme, dar a rămas indiferentă. Juca acum rolul vieţii ei, care era mai fascinant decât orice scenariu. Cina cu regi, prim-miniştri şi ambasadori şi toţi o înconjurau cu umilinţă, pentru că ea avea putere asupra lui Demiris. Îi şopteau subtil despre nevoile lor, îi promiteau lumea dacă îi ajută.

Dar lumea era deja a Noellei. Stătea în pat lângă Demiris şi îi povestea ce a cerut fiecare, şi din aceste informaţii Demiris le ghicea puterile şi slăbiciunile. Acţiona la momentul potrivit şi banii curgeau în contul lui din bancă.

*

Insula particulară a lui Demiris era una dintre cele mai mari bucurii ale sale. A cumpărat-o, teren sterp şi arid, şi a transformat-o în paradis. Pe vârful dealului se ridica o vilă spectaculoasă în care locuia Demiris, înconjurată de zeci de căsuţe încântătoare pentru oaspeţi, un lac artificial, un port unde ancora yachtul şi un aeroport pentru avioanele sale. Pe insulă se aflau optzeci de servitori şi aproape o armată o păzea de curioşi. Noellei îi plăcea solitudinea insulei şi se bucura mai ales când nu erau alţi oaspeţi acolo. Constantin Demiris era flatat, gândindu-se că Noelle preferă să fie singură cu el. Ar fi fost uluit

dacă ar fi ştiut cât de mult o preocupa un bărbat de a cărui existenţă el nici măcar nu ştia.

Jumătate de lume o despărţea pe Noelle de Larry Douglas, care era în toiul luptelor şi totuşi ea ştia mai multe despre el decât soţia lui, care primea în mod regulat scrisori. Noelle călătorea la Paris, la Christian Barbet, cel puţin o dată pe lună, şi micul detectiv chel şi miop avea întotdeauna un raport pentru ea.

Prima dată când Noelle a venit în Franţa să îl vadă pe Barbet, a avut necazuri cu viza de ieşire. A aşteptat în vamă cinci ore, dar în cele din urmă a reuşit să-l sune pe Constantin Demiris. La zece minute după ce a vorbit cu Demiris, un ofiţer german a intrat agitat în birou şi i-a oferit scuzele guvernului german. Noelle a primit o viză specială şi din acel moment nu a mai avut necazuri.

Piticul detectiv aştepta cu nerăbdare vizitele Noellei. Lua o avere de pe urma ei, dar nasul lui antrenat mirosea acum şi mai mulţi bani. Era încântat de legătura Noellei cu Constantin Demiris. Avea sentimentul că într-un fel sau altul, această legătură va fi profitabilă pentru el. Mai întâi trebuia să se asigure că Demiris nu ştia nimic despre interesul amantei sale faţă de acest bărbat numit Larry Douglas. Apoi, trebuia să descopere cât de valoroasă era această informaţie pentru Demiris. Sau pentru Noelle Page, pentru a-i cumpăra tăcerea. Era în pragul unei mari lovituri, dar trebuia să aranjeze totul cu grijă. Informaţiile pe care Barbet le aduna erau surprinzător de substanţiale, pentru că acum îşi putea permite să plătească bine sursele.

În timp ce soţia lui Larry citea scrisori fără marcă poştală, Christian Barbet îi raporta Noellei, „Conduce acum un grup de paisprezece avioane de luptă şi un escadron de patruzeci şi opt de piloţi”.

În scrisoare, Catherine citea „... tot ce pot să îţi spun este că sunt undeva, în Pacific...”

Christian Barbet îi raporta Noellei, „Sunt la Tarawa. Urmează Guan”.

Îmi este foarte dor de tine, Cathy. Aici lucrurile sunt dure. Nu-ţi pot da detalii, dar, în sfârşit, avem avioane mai bune decât ale japonezilor...”

„Prietenul dumitale pilotează avioane P-Treizeci şi P-Patruzeci, vor primi şi P-Cincizeci”.

Îmi pare bine că ai o ocupaţie la Washington.

Te rog să-mi rămâi credincioasă, frumoaso. Aici totul este bine. Când ne vom vedea, am o veste plăcută pentru tine...”

„Prietenul dumitale a fost decorat cu medalia D-F-C şi a fost avansat locotenent-colonel”.

În timp ce Catherine se gândea la soţul ei şi se ruga ca el să se întoarcă sănătos acasă, Noelle îi urmărea fiecare mişcare şi se ruga ca Larry să se întoarcă. În curând, războiul se va sfârşi şi Larry Douglas va veni acasă. La amândouă.

CATHERINE

Washington: 1945-1946

11

În dimineaţa zilei de 7 mai 1945, la Rheims, în Franţa, Germania a capitulat necondiţionat în faţa aliaţilor. Domnia de o mie de ani a Celui de-al Treilea Reich a luat sfârşit. Cei care au cunoscut mutilarea devastatoare de la Pearl Harbor, cei care au văzut intrând în istorie lupta de la Dunkirk, ca Waterloo al englezilor, cei care au comandat *Trupele Aeriene Britanice* şi au văzut cât de neajutorată a fost Londra în faţa Luftwafelor, toţi aceşti oameni ştiau că numai printr-un miracol au obţinut aliaţii victoria şi ştiau că au scăpat doar la un fir de păr. Puterile răului aproape că erau triumfătoare şi ideea era atât de îngrozitoare şi contrară moralei creştine încât oamenii s-au îngrozit, i-au mulţumit lui Dumnezeu şi au îngropat aceste orori de ochii posterităţii în munţi de dosare pe care scria top secret.

Atenţia lumii libere era acum concentrată asupra Orientului îndepărtat. Japonezii, aceste figuri comice cu ochii oblici, apărau cu trupurile lor mărunte fiecare centimetru de pământ şi toţi simţeau că războiul va fi lung şi costisitor.

Apoi, la 6 august, s-a aruncat bomba atomică asupra Hiroshimei. Distrugerile au depăşit orice imaginaţie. În câteva minute, aproape toată populaţia unui mare oraş a murit, victimă a unei catastrofe mai mari decât toate războaiele şi toate. Epidemiile distrugătoare la un loc.

La 9 august, trei zile mai târziu, s-a aruncat a doua bombă atomică asupra oraşului Nagasaki. Urmările au fost şi mai devastatoare. Civilizaţia a atins cea mai profundă limită a răului; reuşise un genocid care putea fi calculat în raport X de milioane de victime pe secundă. Pentru japonezi, a fost prea mult şi la 2 septembrie 1945, pe Crucişătorul *Missouri*, Generalul Douglas Macarthur a primit capitularea necondiţionată a guvernului japonez. Al Doilea Război Mondial lua sfârşit.

Timp de un moment nesfârşit, vestea a împietrit lumea, oamenii şi-au ţinut respiraţia, apoi au scos un strigăt de bucurie şi recunoştinţă. În toate oraşele şi cătunele globului au avut loc parade istorice şi oamenii au sărbătorit sfârşitul războiului, sfârşitul tuturor războaielor…

A doua zi, printr-un miracol pe care nu i l-ar fi destăinuit niciodată Catherinei, Bill Fraser a reuşit să obţină legătura pe o insulă, undeva în Pacific. Dorea să fie o surpriză pentru Catherine. A rugat-o să îl aştepte în birou, pentru că dorea să ia masa împreună. La 2,30, Catherine l-a sunat pe Bill.

— Când îmi dai de mâncare? îl întrebă ea. Acuşi vine ora cinei.

— Stai cuminte, îi spuse Fraser. Vin imediat.

După cinci minute a sunat-o el:

— Este un telefon pentru tine pe linia unu.

Catherine a ridicat receptorul.

— Alo? a auzit nişte paraziţi, parcă auzea apa mării şi a repetat: alo?

A auzit o voce de bărbat:

— Doamna Larry Douglas?

— Da, a spus ea, uluită. Cine sunteţi?

— Aşteptaţi un moment, vă rog.

În receptor se auzeau tot felul de zgomote, apoi, ca prin ceaţă, a auzit:

— Cathy?

A rămas nemişcată, incapabilă să vorbească.

— Larry? Larry?

— Da, fetiţo.

— Oh, Larry! A început să plângă tremurând toată.

— Ce mai faci, scumpo?

Şi-a înfipt unghiile în carne pentru a simţi durerea şi pentru a opri isteria.

— B… b… bine. U… u… unde eşti?

— Dacă îţi spun, legătura se întrerupe. Sunt undeva în Pacific.

— Destul de aproape! Reuşea să-şi recapete controlul. Eşti bine, dragul meu?

— Foarte bine.

— Când vii acasă?

— Putem pleca în orice moment.

Ochii Catherinei se umplură de lacrimi.

— Bine. Hai să ne şi… sincronizăm ceasurile.

— Plângi?

— Sigur că plâng, prostule! Bine că nu vezi cum mi s-a întins rimelul pe toată faţa. Oh, Larry… Larry…

— Mi-e dor de tine, fetiţo.

Catherine îşi aminti nopţile lungi şi pustii din săptămânile, lunile şi anii în care el a lipsit.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Pe linie se auzi o voce de bărbat:

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar trebuie să vă întrerupem.

— Colonel! Nu mi-ai spus că ai fost avansat.

— Mi-a fost teamă că ţi se urcă la cap.

— Oh, dragul meu, eu...

Vuietul mării se auzi din nou, din ce în ce mai tare şi deodată totul amuţi. Catherine rămase împietrită privind fix telefonul. Îşi îngropă capul în palme şi începu să plângă.

După zece minute auzi vocea lui Fraser în interfon.

— Eu sunt gata pentru prânz oricând, Cathy. Aştept să fii şi tu pregătită.

— Acum sunt pregătită pentru orice, spuse ea vesel. Acordă-mi cinci minute.

Zâmbi cu recunoştinţă gândindu-se prin câte a trecut Fraser ca să-i facă această surpriză. Era cel mai bun şi cel mai drag om pe care l-a cunoscut. După Larry, desigur.

*

Catherine şi-a imaginat de atâtea ori sosirea lui Larry încât când aceasta s-a petrecut a fost ca o prăguşire spectaculoasă. Bill Fraser i-a spus că Larry sosea, probabil, cu un avion al Comandamentului, care nu avea ore fixe de sosire. Catherine a aşteptat toată ziua. A încercat să citească, dar era prea emoţionată. A ascultat ştirile, dar se gândea că Larry se întoarce acasă, la ea, de data aceasta pentru totdeauna. Era miezul nopţii şi el nu venise. Probabil va veni a doua zi. La ora două noaptea, când nu-şi mai putea ţine ochii deschişi, Catherine s-a culcat.

A trezit-o o mână pe umărul ei, a deschis ochii şi Larry era aplecat deasupra ei. Larry al ei era acolo, o privea cu un zâmbet pe faţa bronzată. Într-o fracţiune de secundă, Catherine a fost în braţele lui şi toate grijile, singurătatea şi durerea din ultimii patru ani au dispărut sub un val imens de fericire care i-a umplut toată fiinţa. L-a strâns cu disperare. Nu ar fi dorit să-i mai dea drumul.

— Uşor, scumpo, spuse Larry într-un târziu. A îndepărtat-o cu un zâmbet. Gândeşte-te ce caraghios ar fi să citeşti în ziare: *„Pilotul ajunge sănătos acasă şi este sufocat de îmbrăţişările soţiei sale”.*

Catherine a aprins toate luminile, absolut toate, să îl vadă, să îl studieze, să îl devoreze. Avea un aer nou de maturitate. În jurul ochilor şi al gurii avea riduri care nu existau înainte. Dar îl făceau mai frumos.

— Am vrut să te aştept, se bâlbâi Catherine, dar nu am ştiut unde. Am sunat la Departamentul Aviaţiei şi mi-au spus că nu îmi pot da informaţii, aşa că te-am aşteptat aici şi...

Larry o opri cu un sărut. Un sărut greu şi imperios. Catherine se aşteptase să simtă aceeaşi dorinţă fizică pentru el şi a fost surprinsă când a văzut că nu este aşa. Îl iubea foarte mult şi totuşi, iată, acum ar fi fost mulţumită să stea de vorbă cu el, nu să facă dragoste atât de urgent cum dorea el. Şi-a reprimat atât de mult timp dorinţele sexuale, încât le-a îngropat şi va mai trece timp până să le scoată la suprafaţă.

Dar Larry nu era dispus să mai aştepte. Îşi scotea hainele cu înfrigurare, spunând:

— Dumnezeule, Cathy, nici nu ştii cât am visat acest moment. Era să înnebunesc acolo. Şi uite la tine! Eşti mai frumoasă decât te ştiam.

A tras-o dornic lângă el şi Catherine, nereuşind să-şi explice, îl simţi ca pe un străin. Ar fi vrut ca Larry să îi dea timp să se obişnuiască din nou cu el. Dar, fără alte introduceri, Larry o posedă cu violenţă, deşi ea ştia că nu este pregătită pentru el. O sfâşia, îşi muşca mâna să nu strige de durere. Larry făcea dragoste ca un animal sălbatic. Soţul ei venise acasă.

*

Luna următoare, cu permisiunea lui Fraser, Catherine a stat acasă şi şi-a petrecut fiecare minut în compania lui Larry. I-a gătit toate mâncărurile preferate, au ascultat muzică şi au vorbit, au vorbit, au vorbit, încercând să umple golurile lăsate între ei de ani. Noaptea mergeau la petreceri sau la teatru, iar după ce se întorceau acasă făceau dragoste. Acum era pregătită pentru el şi simţea aceeaşi emoţie ca întotdeauna. Aproape aceeaşi emoţie.

Nu dorea să recunoască nici faţă de ea, dar în Larry exista o schimbare aproape imperceptibilă. Era dominant şi impunător, dădea mai puţin. Urma regulile jocului când făceau dragoste, dar o făcea mecanic, ca pe o datorie înaintea atacului sexual. Şi de fiecare dată, era un atac sălbatic. Catherinei i se părea că trupul lui caută o răzbunare sau acceptă o pedeapsă, lucruri necunoscute ei. De fiecare dată, Catherine simţea durerea. Poate, încerca ea să îl apere, poate este pentru că a trăit atât de mult timp fără o femeie.

Zilele treceau şi nimic nu se schimba, încât, în cele din urmă, Catherine începu să caute şi celelalte schimbări din Larry. Îl studia atent, impunându-şi să uite că acesta era soţul pe care ea îl adora. Vedea un bărbat înalt, bine clădit, cu părul negru şi ochii vijelioşi, vedea un chip de o frumuseţe devastatoare. Poate că „frumuseţe” era acum prea mult spus. Ridurile din jurul gurii au adăugat o anumită duritate trăsăturilor lui. Privirindu-l pe acest străin, Catherine se gândea, iată un bărbat care poate fi egoist, lipsit de scrupule şi dur. Şi totuşi, continua să-şi spună că este ridicolă. El era Larry al ei, iubitor, bun şi atent.

L-a prezentat, mândră, tuturor prietenilor şi colegilor ei, dar el părea plictisit. La petreceri, se retrăgea într-un colţ şi bea toată seara. Catherine avea impresia că el nu face nici un efort să fie sociabil.

— De ce aş face-o? se răsti el la ea într-o seară, când ea a abordat discuţia. Unde naiba au fost motanii aceştia graşi când eu eram acolo şi îmi riscam viaţa?

De câteva ori, cu foarte multă prudenţă, Catherine a încercat să discute despre viitorul lui. Ea a fost convinsă că el va rămâne în *Trupele Aeriene,* dar aproape imediat ce a venit, Larry şi-a prezentat demisia.

— Armata este pentru neiniţiaţi. Nu te duce decât într-o direcţie – în jos.

Parcă era o parodie a discuţiei pe care au avut-o prima dată, când s-au întâlnit la Hollywood. Numai că atunci el glumea.

Catherine trebuia să discute cu cineva această problemă şi s-a hotărât într-un târziu să o discute cu Bill Fraser. I-a povestit ce o nelinişteşte, dar nu a intrat în intimităţi.

— Dacă te poate consola acest lucru, îi spuse Fraser cu simpatie, află că sunt milioane de femei în întreaga lume care trec acum prin ceea ce treci tu. Este foarte simplu, Catherine. Te-ai căsătorit cu un străin.

Catherine îl privi îndelung, dar nu spuse nimic.

Fraser îşi umplu pipa şi o aprinse.

— Nu cred că poţi înnoda firul acolo unde s-a rupt când Larry a plecat, acum patru ani, nu? Momentul acela în timp nu mai există. L-ai lăsat în urmă şi Larry l-a lăsat în urmă. O căsnicie funcţionează atunci când soţul şi soţia împărtăşesc experienţe comune. Sunt împreună şi atunci căsnicia lor evoluează. Va trebui să găseşti din nou punctul de întâlnire, terenul comun.

— Mă simt ca o trădătoare, chiar şi numai discutând acest subiect, Bill.

Fraser zâmbi.

— Eu te-am cunoscut primul, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc.

— Sunt sigur că acum Larry tatonează. Patru ani a trăit printre mii de bărbaţi, iar acum trebuie să se obişnuiască să trăiască lângă o singură fată.

— Mereu ai dreptate, zâmbi ea. Cred că am dorit să aud acest lucru de la cineva.

— Toţi se grăbesc să dea sfaturi pentru vindecarea rănilor, comentă Fraser, dar sunt câteva răni care nu se văd. Uneori, acestea sunt foarte profunde. Văzu privirea din ochii Catherinei şi continuă: draga mea, nu cred că este ceva serios. M-am gândit la ororile pe care le-au văzut soldaţii. Trebuie să fii supraom pentru ca aceste imagini să nu te afecteze. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

Problema era: Ce efect au avut asupra lui?

*

Când Catherine s-a întors la lucru, toţi colegii şi au fost bucuroşi să o vadă. În primele trei zile nu a făcut nimic decât să revadă tot ce s-a întâmplat în lipsa ei. Venea foarte devreme dimineaţa şi muncea până seara târziu, încercând să recupereze timpul pierdut. Se pricepea foarte bine şi îi plăcea această muncă.

Când se întorcea acasă seara, Larry o aştepta. La început, Catherine îl întreba ce a făcut cât a lipsit ea, „dar întotdeauna răspunsurile erau evazive şi, în cele din urmă, ea a renunţat să-l mai întrebe. Larry ridicase între ei un zid pe

care Catherine nu ştia cum să-l sfărâme. Se enerva aproape din orice şi se certau din nimicuri. Din când în când, cinau cu Fraser şi Catherine se străduia să facă acele seri foarte plăcute, pentru că nu dorea ca Fraser să ghicească ceva.

Într-un fel sau altul, Catherine nu avea de ales.

Trebuia să înfrunte adevărul, că nu mergea bine ceva. Simţea că o parte de vină este a ei. Îl iubea pe Larry. Iubea înfăţişarea lui şi amintirile cu el, dar ştia că dacă vor continua aşa, se vor distruge amândoi.

*

Lua masa de prânz cu William Fraser.

— Ce mai face Larry? întrebă el.

Automatismul „bine” îi veni pe buze, dar ea nu îl rosti.

— Are nevoie de o slujbă, intră ea direct în subiect.

— Îl nelinişteşte faptul că nu munceşte?

Catherine ezită. Nu ar fi vrut să mintă.

— Nu ar vrea să facă orice, spuse ea, cu grijă. Ar fi bine dacă ar găsi ceva potrivit pentru el.

Fraser o studie încercând să intuiască subînţelesul cuvintelor ei.

— Nu ar vrea să fie pilot?

— Nu vrea să se întoarcă în armată.

— Mă gândeam la *Liniile Aeriene Civile*. Am un prieten care conduce *Pan Am*. Ar fi un adevărat noroc pe capu lor să angajeze un pilot cu experienţa lui Larry.

Catherine se gândi, preocupată, la această posibilitate, încercând să se imagineze în locul lui Larry. Iubea zborul mai mult decât orice pe lume. Ar fi o slujbă bună. Ar face ceea ce îi plăcea.

— Este minunat. Crezi că ai putea obţine locul, Bill?

— Pot să încerc. De ce nu discuţi cu Larry să vezi ce spune el?

— Voi vorbi cu el. Îi luă mâna cu recunoştinţă. Mulţumesc mult, Bill.

— Pentru ce? întrebă Fraser încercând să pară indiferent.

— Pentru că exişti atunci când am nevoie de tine.

— Din întâmplare, spuse el, acoperindu-i mâna cu palma.

În seara aceea, Catherine i-a spus lui Larry despre sugestia lui Bill Fraser.

— Este cea mai bună idee pe care am auzit-o de când am venit acasă.

După două zile avea întâlnire cu Carl Eastman de la *Pan Am*, cu sediul în Manhattan. Catherine i-a călcat costumul, i-a ales cămaşa şi cravata şi i-a lustruit pantofii.

— Te sun imediat ce termin să-ţi spun ce am făcut.

O sărută, îi aruncă un zâmbet copilăresc şi plecă.

În multe privinţe, Larry se comporta ca un băieţel, se gândi Catherine. Era suspicios şi se enerva repede, dar putea fi iubitor şi generos.

— Norocul meu, oftă Catherine. Probabil că sunt singura persoană perfectă din univers.

Catherine avea foarte mult de lucru, dar nu se putea gândi decât la Larry. Pentru el însemna mai mult decât o slujbă. Catherine avea sentimentul că întreaga lor căsnicie depindea de rezultatul acestei întâlniri.

Era cea mai lungă zi din viaţa ei.

*

Sediul Companiei *Pan American* era într-o clădire modernă pe Fifth Avenue. Biroul lui Carl Eastman era spaţios, elegant, cu siguranţă acesta deţinea o poziţie importantă în conducerea companiei.

— Intră şi ia loc, îl întâmpină el pe Larry.

Eastman era un bărbat de treizeci şi cinci de ani, cu bărbia aproape pătrată şi ochii căprui foarte pătrunzători, li făcu semn lui Larry să se aşeze pe un fotoliu, iar el se aşează în faţa lui.

— Cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Larry.

— Înţeleg că ţi-ar plăcea să lucrezi la noi.

— Dacă există vreo posibilitate.

— Există o posibilitate, spuse Easftman, numai că s-au înscris o mie de piloţi pe un singur loc. Clătină din cap nesigur. Este incredibil. S-au antrenat mii de tineri, oameni inteligenţi cu calităţi excepţionale care au învăţat să mânuiască cele mai complicate maşinării. Atunci când a fost nevoie de ei şi-au făcut datoria şi au făcut-o al naibii de bine. După ce au terminat, *Trupele Aeriene* nu au mai avut nevoie de ei şi i-au alungat. Acum, pentru aceşti oameni nu există nimic. Eastman oftă. Nu-ţi imaginezi câţi oameni vin aici în fiecare zi. Toţi sunt foarte buni piloţi, aşi ai aerului, ca şi dumneata. Şi pentru fiecare mie de cereri nu există decât un post – toate companiile aeriene sunt exact în aceeaşi situaţie.

Un sentiment de dezamăgire îl cuprinse pe Larry.

— De ce aţi vrut să mă vedeţi? întrebă el, rigid.

— Din două motive. Unul, pentru că şeful meu mi-a cerut-o.

Larry se înfurie.

— Nu am nevoie de...

Eastman nu-l luă în seamă şi continuă:

— Doi, pentru că ai nişte referinţe excepţionale.

— Mulţumesc, spuse Larry, încordat.

Eastman îl studie atent.

— Ştii, aici va trebui să participi la un program de instruire. Exact ca la şcoală.

Larry ezită, neştiind spre ce se îndreaptă conversaţia.

— Nu mă sperie, spuse el cu grijă.

— Te vei antrena la New York, pe LaGuardia.

Larry aştepta.

— Sunt programate patru săptămâni de antrenament la sol şi o lună de antrenament de zbor.

— Folosiţi avioane DC-Patru? întrebă Larry.

— Da. După ce termini instruirea eşti angajat ca navigator. Salariul de bază pe timpul instrucţiei va fi de trei sute cincizeci de dolari pe lună.

Avea o slujbă! Ticălosul ăsta l-a înţepat, povestindu-i de cei o mie de piloţi. Dar slujba era a lui! De ce şi-a făcut probleme? Nici un alt pilot din Forţele Aviatice nu avea un dosar mai bun ca el.

Larry zâmbi.

— Nu mă deranjează să încep ca navigator, Eastman, dar să ştii că eu sunt pilot. Când voi ajunge la acest statut?

Eastman oftă.

— Companiile Aeriene sunt unite. Nu poţi urca decât dacă parcurgi toate verigile. În faţa ta sunt o mulţime de alţi oameni. Vrei să încerci?

— Ce am de pierdut?

— Bine, spuse Eastman. Mă voi ocupa de formalităţi. Bineînţeles că va trebui să accepţi un examen medical. Ai probleme?

— Japonezii nu mi-au găsit boli ascunse, zâmbi Larry.

— Când poţi începe?

— Astăzi după-amiază, este bine?

— Să zicem luni. Eastman scrise un nume pe o carte de vizită şi i-o întinse lui Larry. Poftim. Vei fi aşteptat luni dimineaţa, la ora nouă.

Când Larry a sunat-o pe Catherine să-i dea vestea cea mare; în vocea lui era o emoţie pe care Catherine nu a mai auzit-o de multă vreme. Acum ştia că totul va fi bine.

NOELLE

Atena: 1946

12

Constantin Demiris avea o flotilă de avioane, dar mândria lui era un Hawker Siddeley care transporta şaisprezece pasageri la bord, de un lux incredibil, zbura cu o viteză de trei sute de mile pe oră şi avea un echipaj de

patru persoane. Era un palat zburător. Interiorul a fost decorat de Frederick Sawrin şi Chagall. În loc de fotolii normale de avion avea fotolii comode şi canapele. Un compartiment a fost transformat în dormitor luxuriant. La probă se afla o bucătărie modernă. Când Demiris şi Noelle plecau cu acest avion, erau însoţiţi de un bucătar şef.

Demiris şi-a ales ca piloţi personali un grec numit Paul Metaxas şi un englez, care a luptat în *Trupele Aeriene Britanice*, numit Ian Whitestone. Metaxas era un bărbat plăcut, cu un zâmbet permanent pe faţă şi o veselie contagioasă. A fost mecanic, apoi a învăţat singur să piloteze şi s-a înrolat în *Armata Britanică*, unde l-a întâlnit pe Ian Whitestone. Whitestone era un bărbat înalt, roşcat, cu maniere de profesor în prima zi de şcoală faţă de băieţii incorigibili. În aer însă, Whitestone era cu totul alt om. Avea rarele calităţi ale unui pilot înnăscut, care nu se puteau învăţa nicăieri. Whitestone şi Metaxas au luptat împreună timp de trei ani împotriva nemţilor şi aveau un respect deosebit unul faţă de celălalt.

Noelle călătorea foarte des cu acest avion, uneori pentru afaceri împreună cu Demiris, uneori de plăcere. Îi cunoştea acum pe piloţi, dar nu le acorda prea multă atenţie.

Într-o zi i-a auzit vorbind despre amintirile din timpul raidurilor aeriene, când erau în *Armata Britanică.*

Din acel moment, Noelle şi-a petrecut o parte din fiecare zbor în cabina piloţilor, vorbind cu cei doi bărbaţi sau invitându-l pe câte unul în salonul ei. I-a încurajat să vorbească despre amintirile din război şi fără să pună vreo întrebare, a aflat că Whitestone a fost ofiţer de legătură cu escadronul lui Larry Douglas, înainte ca acesta să plece în America, iar Metaxas a fost în acelaşi escadron, dar nu l-a cunoscut pe Larry. Atunci Noelle s-a concentrat asupra pilotului englez. Încurajat şi flatat de interesul manifestat de amanta şefului său, Whitestone vorbea liber despre trecut şi despre planurile de viitor, i-a spus Noellei că îl interesează electronica. Cumnatul său din Australia a deschis o firmă de produse electronice şi dorea ca Whitestone să lucreze împreună cu el, dar acesta nu avea capital.

— Aşa cum trăiesc eu acum, spuse el zâmbind, nu voi reuşi niciodată să strâng bani.

Noelle a continuat să meargă la Paris o dată pe lună. Barbet a stabilit o legătură cu o agenţie de detectivi particulari din Washington şi rapoartele despre Larry Douglas curgeau. Studiind-o cu atenţie pe Noelle, micuţul detectiv s-a oferit să trimită rapoartele la Atena, dar ea i-a răspuns că preferă să le ridice personal. Barbet îi spuse pe un ton conspirativ:

— Înţeleg, domnişoară Page.

Aşadar, ea nu dorea ca Demiris să afle despre acest interes faţă de Larry Douglas. Posibilitatea unui şantaj i-a paralizat mintea lui Barbet.

— Aţi fost foarte eficient, domnule Barbet, spuse Noelle, şi foarte discret.

Omuleţul zâmbi mândru de el.

— Mulţumesc, domnişoară Page. Meseria mea depinde în întregime de discreţie.

— Exact, spuse Noelle. Ştiu că sunteţi discret pentru că domnul Demiris nu a pomenit niciodată numele dumneavoastră. În ziua în care îl va rosti, voi avea grijă ca el să vă distrugă.

Tonul ei era plăcut şi indiferent, dar efectul a fost ca o lovitură de bombă.

Domnul Barbet a rămas împietrit, a privit-o şocat pe Noelle, şi-a umezit buzele şi într-un târziu a spus:

— Vă... vă asigur, domnişoară, că niciodată... nu...

— Sunt convinsă, l-a întrerupt Noelle şi a plecat.

*

În avionul care o ducea spre Grecia, Noelle a citit raportul confidenţial care se afla într-un plic cu adresa:

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada D, 1402 WASHINGTON D.C.
2 februarie 1946
Raport: 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Unul dintre agenţii noştri a luat legătura cu o sursă pe care o avem între angajaţii birourilor Pan Am. Subiectul în cauză este considerat un pilot competent, însă problema este dacă omul nostru este suficient de disciplinat pentru a se încadra într-o structură organizatorică completă.

Viaţa personală a subiectului este la fel ca şi în rapoartele anterioare. L-am urmărit în diverse apartamente, la diverse femei pe care le acceptă fără discernământ, la care rămâne între o oră şi cinci ore şi am presupus că, probabil, are legături sexuale cu aceste femei. (Numele şi adresele acestor femei sunt anexate.).

Ca urmare a postului pe care îl ocupă subiectul, este posibil ca modul său de viaţă să se schimbe. Vom urmări în continuare numai dacă ne-o veţi cere.

Am expediat nota de plată.

Cu sinceritate,
R. Ruttenberg,
Director.

Noelle puse raportul în mapă, se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii. Şi-l imagină pe Larry, neliniştit şi tulburat, căsătorit cu o femeie pe care nu o iubea, prins în capcană de propria lui slăbiciune.

Această nouă slujbă a lui Larry ar putea încetini planurile Noellei, dar ea avea răbdare. În timp, îl va aduce pe Larry lângă ea. Până atunci însă, trebuia să mai facă ceva.

*

Ian Whitestone era încântat că a fost invitat să ia prânzul cu Noelle Page. La început s-a mângâiat cu gândul că ea se simţea atrasă de el, însă toate întâlnirile dintre ei, deşi plăcute, i-au arătat foarte limpede că el este doar un angajat şi ea este de neatins. Se întreba adesea, uimit, ce dorea Noelle de la el, pentru că Whitestone era un bărbat inteligent şi simţea că aceste discuţii întâmplătoare ascundeau totuşi un interes.

În acea zi anume, Whitestone şi Noelle au luat masa într-un orăşel de pe malul mării, lângă Cape Sunion. Noelle era îmbrăcată într-o rochie albă de vară şi nu a fost niciodată mai frumoasă. Ian Whitestone era logodit cu un model la Londra, dar ea nu suferea comparaţie cu Noelle, deşi era drăguţă. Când se afla lângă ea, Whitestone se simţea intimidat. Acum Noelle dirija conversaţia spre planurile lui de viitor şi el se întreba, nu pentru prima dată, dacă nu cumva o făcea la îndemnul lui Demiris, pentru a afla dacă îi este devotat.

— Îmi iubesc foarte mult meseria, o asigură pilotul.

Mi-ar plăcea să o practic până voi îi prea bătrân şi nu voi mai putea.

Noelle îl studie, simţind că este suspicios.

— Sunt dezamăgită, îl sfidă ea. Eu speram să fii mai ambiţios.

Whitestone o privi, împietrit.

— Nu înţeleg.

— Nu mi-ai spus tu că vrei să ai o companie în domeniul electronicii?

Bărbatul îşi aminti că i-a menţionat odată acest lucru, dar rămase surprins de faptul că ea îşi amintea.

— Ah, asta este doar un vis. Mi-ar trebui foarte mulţi bani.

— Un om cu inteligenţa dumitale, spuse Noelle, nu ar trebui să se împiedice de lipsa de bani.

Whitestone se foi, nelinişti, neînţelegând ce dorea Noelle de la el. Îi plăcea munca lui. Câştiga foarte mulţi bani. Pe de altă parte însă trebuia să stea la dispoziţia unui miliardar excentric, la orice oră din zi şi din noapte. Viaţa lui particulară era un calvar şi logodnica lui era nemulţumită, indiferent de salariu.

— Am vorbit despre dumneata cu un prieten de-al meu, spuse Noelle. Ar dori să investească într-o nouă companie.

În vocea ei se simţea un entuziasm controlat, ca şi când era prea emoţionată să nu-i spună, dar avea grijă să nu forţeze nota. Whitestone ridică privirea spre ea.

— Este foarte interesat de proiectele tale, continuă Noelle.

Whitestone înghiţi cu greu.

— Eu… nu ştiu ce să spun, domnişoară Page.

— Nu aştept să îmi dai un răspuns acum, îl asigură Noelle. Vreau doar să te gândeşti la asta.

Bărbatul rămase descumpănit, gândind profund.

— Domnul Demiris ştie acest lucru? se hotărî el să întrebe.

Noelle îi zâmbi conspirativ.

— Mă tem că domnul Demiris nu ar fi de acord. Nu-i place când îşi pierde angajaţii, mai ales pe cei buni. Totuşi… se opri o fracţiune de secundă… cred că o persoană ca dumneata merită să obţină ce este mai bun de la viaţă. Numai dacă nu doreşti să lucrezi pentru altcineva tot restul vieţii.

— Nu doresc, spuse Whitestone repede, dar realiză imediat că a fost prins în capcană. O privi atent pe Noelle să înţeleagă ce fel de capcană era aceasta, dar nu văzu decât simpatie şi înţelegere.

— Orice om de valoare doreşte să facă ceva pentru el, spuse el apărându-se.

— Bineînţeles. Gândeşte-te la propunerea mea şi vom mai vorbi. Pe neaşteptate, adăugă prevenitor: rămâne între noi doi.

— Bineînţeles. Vă mulţumesc. Dacă voi reuşi, cred că va fi extraordinar.

— Am sentimentul că vei reuşi, spuse Noelle.

CATHERINE

Washington – Paris: 1946

13

Luni dimineaţa, la ora nouă, Larry Douglas s-a prezentat la raport, la pilotul şef, căpitanul Hal Sakovitz, în birourile *Pan Am* de la Aeroportul LaGuardia, din New York. În timp ce Larry intra în birou, Sakovitz luă repede dosarul de activitate a lui Larry, pe care îl studiase până atunci, şi îl aruncă în sertarul biroului.

Căpitanul Sakovitz era un bărbat bine făcut, cu faţa bătută de vânturi şi cele mai mari mâini pe care le-a văzut Larry vreodată. Sakovitz era cu adevărat unul dintre veteranii aviaţiei. A început pe vremea zborurilor demonstrative de circ, apoi a pilotat avionul cu poşta specială a guvernului, timp de douăzeci de ani, iar la *Pan Am* lucra de cinci ani.

— Îmi pare bine că te avem printre noi, Douglas, îl întâmpină el.

— Şi mie îmi pare bine că mă aflu aici, spuse Larry.

— Eşti dornic să te vezi în avion?

— Cine are nevoie de avion? râse Larry. Arată-mi doar direcţia şi zbor pe aripile vântului.

Sakovitz îi făcu semn să se aşeze.

— Ia loc. Vreau să vă cunosc bine pe voi, ăştia tineri, care daţi năvală să-mi ocupaţi locul.

— Aşadar, ai observat, râse Larry.

— Oh, să nu crezi că vă condamn. Sunteţi toţi piloţi de clasă şi aveţi toţi dosare de luptă excelente. Veniţi aici şi gândiţi cu toţii: „Dacă ramolitul ăsta de Sakovitz poate fi pilot şef, pe mine ar trebui să mă numească preşedintele consiliului de conducere”. Niciunul dintre voi nu vrea să rămână prea mult timp pe post de navigator. Vi se pare doar un pas până la postul de pilot de zbor. Ei bine, nu este nimic rău în asta. Aşa ar trebui să decurgă lucrurile.

— Mă bucur să te aud vorbind aşa, spuse Larry.

— Da, dar de la bun început, trebuie să ştiţi un lucru. Noi suntem o instituţie organizată şi unită, Douglas, iar promovările se fac strict în funcţie de pensionări.

— Înţeleg.

— Singurul lucru pe care s-ar putea să nu-l înţelegi este că în ultima vreme, în această instituţie au venit mai mulţi oameni decât au plecat. Prin urmare, ritmul de promovare în funcţii a fost foarte lent.

— O să-mi încerc şi eu norocul, spuse Larry.

Secretara lui Sakovitz intră cu două ceşti de cafea şi biscuiţi şi în următoarea oră cei doi bărbaţi au încercat să se cunoască mai bine. Sakovitz se purta prietenos şi multe din întrebările lui păreau banale şi lipsite de importanţă, dar după ce a plecat Larry la prima oră de curs, Sakovitz ştia o mulţime de lucruri despre el. Imediat după plecarea lui Larry, Carl Eastman intra în biroul lui Sakovitz.

— Cum a mers? întrebă Eastman.

— O.K.

Eastman îl privi pieziş.

— La ce te gândeşti, Sak?

— Îl vom pune la încercare.

— Eu te-am întrebat la ce te gândeşti?

Sakovitz ridică din umeri.

— Bine, am să-ţi spun. Simt că este un pilot al naibii de bun. Ar trebui să fie, cu toate recomandările bune pe care le are din timpul războiului. Pune-l într-un avion înconjurat de avioane inamice şi nu cred că vei găsi altul mai bun. Apoi bătrânul ezită.

— Continuă, îl încurajă Eastman.

— Problema este că noi nu prea avem avioane inamice pe aici, prin Manhattan. Îi cunosc pe oamenii de felul lui Douglas. Nu am reuşit nici până

acum să înţeleg de ce le place să-şi pună viaţa în pericol. Îl caută cu lumânarea. Fac nebunii de neexplicat, urcă munţi imposibili sau plonjează pe fundul oceanului, adică se află imediat acolo unde ar găsi o situaţie periculoasă. Când izbucneşte războiul, apar şi ei la suprafaţă, ca smântâna.

Gânditor, Sakovitz roti scaunul cu faţa spre geam. Eastman nu spunea nimic. Aştepta.

— Ştii, Carl, am un presentiment în privinţa lui Douglas. Ceva nu este bine cu omul ăsta. Poate că dacă ar fi comandant al unei aeronave de-a noastre, s-ar descurca, chiar foarte bine; dar eu nu cred că este pregătit psihologic să primească ordine de la un inginer, un ofiţer de rangul unu şi de la un pilot, mai ales când este convins că este mult mai bun decât ei. Sakovitz roti din nou fotoliul, cu faţa spre Eastman. Şi ştii care este nenorocirea? Probabil că este mai bun ca ei.

— Mă pui pe gânduri, spuse Eastman, neliniştit.

— Şi eu am rămas pe gânduri, mărturisi Sakovitz. Nu cred că este... se opri, căutând un cuvânt potrivit... stabil mental. Vorbind cu el, ai impresia că are sub fund o dinamită, pregătită să explodeze în orice moment.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Îl primim. Va face şcoala şi noi îl vom urmări foarte atent.

— Poate că renunţă singur.

— Nu cunoşti plămada! Va ieşi primul din casă.

Previziunea lui Sakovitz s-a dovedit a fi foarte corectă.

Cursul de şcolarizare consta din patru săptămâni de ore la sol, urmate de o lună de antrenamente de zbor. Pentru că piloţii erau toţi oameni cu experienţă şi foarte buni cunoscători ai aparatelor de zbor, cursul se concentra asupra a două probleme principale: prima era învăţarea problemelor de navigaţie, radio, comunicaţii, citirea hărţilor şi a instrumentelor de zbor, pentru a reîmprospăta memoria cursanţilor şi pentru a le depista punctele slabe, a doua era familiarizarea lor cu noile echipamente pe care le vor folosi.

Simularea zborului se făcea cu un instrument numit Link Trainer, o machetă de cabină de comandă, fixată pe o bază mobilă şi care le permitea piloţilor să manevreze avionul în orice direcţie, inclusiv să facă opriri forţate, lupinguri, întoarceri în vârf de arc şi răsturnări. Cabina era acoperită cu o capotă neagră şi pilotul executa manevrele comandate, folosind doar instrumentele din faţa lui. Instructorii de afară îi dădeau pilotului comenzile, îi dădeau direcţii de zbor, decolări şi aterizări pe vânturi puternice, furtuni şi tot ce se putea încadra în categoria „întâmplare neprevăzută”. Cei mai mulţi dintre piloţi începeau antrenamentul cu Link Trainer, foarte încrezători în abilităţile lor, dar descopereau foarte repede că instructorii erau mult mai pricepuţi şi comenzile erau mult mai dificile decât şi-au imaginat. Când te găseai singur în cabina opacă, aveai o senzaţie stranie, simţurile îţi erau izolate de lumea reală.

Larry era un elev talentat. Era atent la ore şi absorbea cu nesaţ tot ce i se

preda. Îşi făcea conştiincios temele şi nu dădea semne de nerăbdare, nelinişte sau plictiseală. Dimpotrivă, era cel mai conştiincios cursant şi cu siguranţă cel mai bun. Singurul domeniu care îi era nou lui Larry era echipamentul de pe avioanele DC-4. Acestea erau avioane elegante, lungi şi erau dotate cu echipamente inexistente atunci când a început războiul. Larry petrecea ore întregi cercetând fiecare centimetru al aparatelor, studiind subansamblele instrumentelor şi modul de funcţionare. Seara, devora zeci de manuale despre avioane.

Într-o seară târziu, după ce au plecat toţi cursanţii, Sakovitz l-a găsit pe Larry în hangar, într-un DC-4, studiind legăturile electrice ale aparaturii de bord.

— Îţi spun eu, ticălosul ăsta vrea să-mi ocupe postul, i-a spus Sakovitz lui Carl Eastman, a doua zi.

— După cum se poartă, cred că va reuşi, îl tachină Eastman.

La sfârşitul celor opt săptămâni de şcoală, s-a organizat o mică ceremonie de absolvire. Foarte mândră de Larry, Catherine a zburat la New York pentru a fi prezentă în momentul când Larry va primi aripile de navigator.

Larry a încercat să nu se arate emoţionat.

— Cathy, este o copilărie, îţi dau o bucată de stofă, ca să nu uiţi care-ţi este locul, atunci când te afli în cabina de zbor.

— Nu-i adevărat. Am vorbit cu căpitanul Sakovitz şi mi-a spus cât de priceput eşti.

— Ce naiba ştie un nătâng de polonez? Hai să mergem să sărbătorim.

În aceeaşi seară, Catherine, Larry şi patru colegi cu soţiile lor, au mers să sărbătorească evenimentul la *Clubul Douăzeci şi unu*. Holul restaurantului era foarte aglomerat şi şeful de sală le-a spus că fără rezervare nu le putea oferi nici o masă.

— Să-i ia naiba cu rezervările lor! se înfurie Larry. Să mergem alături la *Toots Shor's*.

— Staţi puţin, le zise Catherine.

Se apropie de şeful de sală şi-i spuse că vrea să vorbească cu domnul Jerry Berns. După câteva minute, apăru un bărbat mărunt, cu ochi albaştri, inchizitori.

— Eu sunt Jerry Bems. Cu ce vă pot fi de folos?

— Eu şi soţul meu am venit aici cu nişte prieteni, îi explică Catherine. Suntem zece.

Omul începu să dea din cap, cu regret.

— Dacă nu aţi rezervat masă, îmi pare foarte…

— Sunt partenera domnului William Fraser, îl întrerupse Catherine.

Jerry Bems o privi cu reproş.

— De ce nu mi-aţi spus aşa de la început? Vă rog să-mi acordaţi un sfert de oră.

— Vă mulţumesc, spuse Catherine, recunoscătoare.

Se întoarse la grupul lui Larry.

— Surpriză! Avem o masă, peste cincisprezece minute.

— Cum ai reuşit? o întrebă Larry.

— Uşor. Am pomenit numele lui Bill Fraser. Văzând privirea din ochii lui Larry, continuă repede: el vine foarte des aici. Mi-a spus că dacă voi veni vreodată, să amintesc numele lui.

Larry se întoarse spre ceilalţi.

— Să plecăm naibii de-aici. Asta-i pentru păsări rare.

Grupul porni spre uşă. Larry se întoarse spre Catherine:

— Vii?

— Daa, spuse ea şovăitor, vreau doar să-i anunţ că nu…

— Dă-i naibii! Vii sau nu vii?

Oamenii îi priveau curioşi. Catherine roşi.

— Da, reuşi ea să articuleze şi îl urmă pe Larry spre uşă.

Până la urmă s-au oprit la un restaurant italian de pe Sixth Avenue şi au mâncat foarte prost. În prezenţa celorlalţi, Catherine s-a comportat de parcă nimic nu s-a întâmplat, dar în sufletul ei fierbea. Era furioasă pe Larry pentru comportarea lui copilărească şi pentru că a umilit-o în prezenţa celorlalţi.

Când au ajuns acasă, ea a intrat în dormitor fără să spună un cuvânt, s-a dezbrăcat, a stins lumina şi s-a culcat. Îl auzea pe Larry în salon, preparându-şi un martini.

După zece minute, Larry a venit în dormitor, a aprins lumina şi s-a aşezat pe marginea patului.

— O faci pe martira?

Catherine s-a ridicat, furioasă.

— Să nu mă faci să mă simt vinovată! Comportarea ta astă-seară a fost de neconceput! Ce te-a apucat?

— Tipul care te-a apucat şi pe tine!

Catherine a amuţit.

— Poftim?

— Vorbesc despre domnul Perfecţiune. Domnul Bill Fraser.

Catherine îl privea, uluită.

— Bill nu a făcut decât să ne ajute.

— Exact! Tu îi datorezi slujba, eu îi datorez slujba, şi iată că nu mai putem intra într-un restaurant, fără să-i cerem voie domnului Fraser! M-am cam săturat să dau de el în fiecare zi!

Nu cuvintele, tonul lui Larry a şocat-o pe Catherine. Era atât de frustrat şi neputincios, încât Catherine realiză pentru prima oară ce tulburat era. Şi, la urma urmei, de ce nu? A venit după patru ani de război şi şi-a găsit soţia în parteneriat de afaceri cu fostul ei amant. Pentru ca răul să fie complet, el nu şi-a găsit o slujbă fără ajutorul lui Fraser.

Privindu-l pe Larry, Catherine îşi dădu seama că acest moment este punctul de cotitură al căsniciei lor.

Dacă va rămâne în continuare cu el, va trebui să-l pună pe primul plan în viaţa ei. Înainte de afacerile ei, înainte de toate. Pentru prima dată, Catherine avea sentimentul că îl înţelege pe Larry.

Citindu-i gândurile, Larry spuse stânjenit:

— Îmi pare rău, m-am purtat ca un necioplit! Dar dacă nici o masă la un restaurant nu putem obţine fără Fraser… ştii, am simţit că mi-a ajuns până aici!

— Mie îmi pare rău, Larry. N-o să-ţi mai fac niciodată aşa ceva.

Într-o secundă erau unul în braţele celuilalt.

— Te rog, nu mă părăsi niciodată, Cathy.

Catherine se gândi cât de aproape a fost de această hotărâre, dar spuse:

— Nu te voi părăsi, Larry.

*

Primul zbor al lui Larry, ca navigator, a fost cursa 147, Washington – Paris. A stat la Paris patruzeci şi opt de ore şi apoi a stat acasă trei zile, înainte de a pleca din nou.

Într-o dimineaţă, Larry a sunat-o pe Catherine la birou. Era emoţionat.

— Hei, am găsit un restaurant deosebit pentru tine. Poţi veni la masă?

Catherine privi disperată grămada de dosare din faţa ei, care trebuiau rezolvate şi aprobate înainte de amiază.

— Sigur, spuse, fără tragere de inimă..

— Doar nu ai de gând să mă laşi singură! exclamă Lucia, asistenta ei. Stuyvesant vede roşu, dacă nu-i ducem astăzi planul de campanie publicitară.

— Va trebui să mai aştepte, spuse Catherine. Acum plec să iau masa cu soţul meu.

— Nu te condamn, spuse Lucia, ridicând din umeri. Dacă te saturi vreodată de el, anunţă-mă şi pe mine.

— Cred că ai să fii prea bătrână până atunci!

Larry o aştepta în faţa clădirii şi Catherine urcă în maşină.

— Ţi-am stricat ziua? o tachină el.

— Sigur că nu! Ce idee!

— O să-i apuce nebuneala pe toţi, spuse Larry cu răutate.

Maşina se îndrepta spre aeroport.

— Este departe restaurantul? întrebă Catherine. În după-amiaza aceea avea cinci întâlniri de afaceri, începând de la ora două.

— Nu prea departe… Eşti ocupată după-amiază?

— Nu prea, minţi ea. Nimic deosebit.

— Bine.

Când au ajuns la aeroport, Larry a oprit maşina la intrarea principală.

— Este restaurantul aeroportului?

— La capătul celălalt, spuse Larry, distrat.

Parcă maşina şi o luă pe Catherine de mână, conducând-o spre o poartă de îmbarcare *Pan Am*. O fată atrăgătoare de la ghişeu îl salută pe Larry, spunându-i pe nume.

— Ţi-o prezint pe soţia mea, spuse Larry cu mândrie. Catherine, aceasta este Amy Winston. Hai, vino, continuă el şi o împinse spre rampa de îmbarcare.

— Larry… Începu Catherine… Ce? …

— Hei, ştii ceva? Eşti cea mai gălăgioasă fată pe care am invitat-o la masă.

Au ajuns la ieşirea 37. Doi bărbaţi verificau biletele. Pe un ghişeu era o tăbliţă pe care scria: *„Zborul 147 pentru Paris – Plecare 1:00, PM”.* Larry se îndreptă spre unul din bărbaţi.

— Gata, am adus-o, Tony. Îi întinse bărbatului un bilet de avion. Cathy, el este Tony Lombardi. Tony, ea este Catherine.

— Am auzit multe despre tine, Catherine. Bâletul este în ordine, spuse şi i-l întinse Catherinei.

Catherine privea uluită.

— Ce înseamnă asta?

— Te-am minţit, îi spuse Larry, zâmbind. Nu te duc la masă. Te duc la Paris. Vom mânca la *Maxim*.

Vocea Catherinei tremura:

— La *Ma… Maxim?* La Paris? Acum?

— Exact!

— Dar nu pot, începu ea. Nu pot pleca la Paris acum!

— Cum să nu poţi? zâmbi Larry. Paşaportul tău este la mine în buzunar.

— Larry, eşti nebun! Nu am haine. Am un milion de întâlniri de afaceri. Eu nu…

— Îţi cumpăr eu ceva haine, la Paris! Anulezi toate întâlnirile şi Fraser se poate descurca fără tine pentru câteva zile.

Catherine îi privea neştiind ce să mai creadă. Îşi aminti hotărârea pe care a luat-o. Larry era soţul ei. Trebuia să fie pe primul plan. Abia acum înţelegea că nu numai ideea de a o duce pe ea la Paris era importantă pentru Larry. Dorea să-i arate ce bun este, îi cerea să călătorească într-un avion al cărui navigator era el. Şi ea, aproape că a stricat totul. Îl prinse de mână şi îi zâmbi.

— Ce mai aşteptăm? Îmi este teribil de foame.

*

Parisul a fost ca un carusel. Larry a aranjat să-şi ia o săptămână liberă şi Catherine a avut impresia că în fiecare minut, Larry avea ceva de făcut. Au luat o cameră într-un hotel încântător de pe malul stâng al Senei.

În prima dimineaţă la Paris, Larry a dus-o pe Catherine într-un magazin pe Champs Elysees şi a încercat să cumpere tot magazinul. Catherine a

cumpărat doar hainele de strictă necesitate, uluită de cât erau de scumpe.

— Ştii care este problema ta? o întrebă Larry. Îţi faci prea multe probleme în privinţa banilor. Doar eşti în a doua lună de miere!

— Da, domnule! Dar Catherine refuză în continuare să cumpere rochii de care nu avea nevoie.

L-a întrebat pe Larry de unde avea bani, dar el a refuzat să discute problema cu ea. În cele din urmă, Catherine a aflat.

— Am primit un avans la salariu, i-a spus Larry. Ce mare scofală?

Şi Catherine nu a avut inima să-i spună ce mare scofală era. Se purta ca un copil, era generos şi fără griji, era fermecător.

Aşa cum a fost şi tatăl ei, fermecător.

Larry i-a arătat tot Parisul: au văzut Louvre şi Tuilleries şi Les Invalides, cu mormântul lui Napoleon; au intrat într-un restaurant pitoresc de lângă Sorbona, au vizitat Les Halles şi pieţele de fructe şi de flori. Au petrecut ultima duminică după-amiază la Versailles şi au luat masa de seară într-o grădină superbă, Coq Hardi, în afara Parisului. A fost o lună de miere perfectă.

*

Hal Sakovitz privea încruntat rapoartele săptămânale ale personalului. De fapt, citea raportul despre Larry Douglas. Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi muşcă gânditor buza de jos. Într-un târziu se aplecă spre interfon şi apăsă pe buton:

— Trimite-l înăuntru.

După un moment, Larry intra în birou, îmbrăcat în uniforma piloţilor *Pan Am*, ducând pe umăr geanta de voiaj. Îi zâmbi deschis lui Sakovitz.

— Dună dimineaţa, şefule.

— Ia loc.

Larry se aşeză pe un scaun în faţa biroului şi îşi aprinse o ţigară.

— Am aici un raport – lunea trecută, la Paris, te-ai prezentat pentru zbor cu o întârziere de patruzeci şi cinci de minute.

Expresia de pe chipul lui Larry se schimbă.

— Am fost prins într-o blocare de circulaţie, din cauza unei parade militare, pe Champs Elysees. Avionul a plecat la timp. Nu ştiam că aveţi o tabără militară aici!

— Nu tabără militară, avem o Companie aeriană, spuse Sakovitz, calm. Şi o conducem ca la carte.

— Bine, spuse Larry, furios. Am să încerc să mă ţin departe de Champs Elysees. Altceva?

— Da. Comandantul Swift crede că ai băut înainte de decolare, în ultima vreme…

— Minte! se repezi Larry.

— De ce ar minţi?

— Pentru că se teme să nu-i fur locul. În glasul lui Larry se simţea o mânie de nestăpânit. Ticălosul ăsta este ca o domnişoară bătrână, care trebuia să iasă la pensie de zece ani!

— Ai zburat cu patru comandanţi de zbor, spuse Sakovitz, care ţi-a plăcut mai mult?

— Niciunul, se răsti Larry. Înţelese prea târziu capcana.

Adăugă repede:

— Adică… sunt băieţi buni. Nu am nimic împotriva lor.

— Dar lor nu le-a plăcut să zboare cu tine! spuse Sakovitz. Îi enervezi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în caz de urgenţă, trebuie să fii sigur pe omul de lângă tine. Iar ei nu sunt siguri de tine.

— Pentru Dumnezeu! explodă Larry. Am trăit patru ani de urgenţe, deasupra Germaniei şi în Pacific, mi-am riscat viaţa când motanii ăştia stăteau la îngrăşat şi primeau salarii frumoase şi acum ei spun că nu au încredere în mine? Cred că glumeşti!

Larry strângea din pumni, încercând să se controleze.

— Bine, spuse el mai calm, am primit mesajul. Dacă ai terminat, eu o să plec, am zbor peste câteva minute.

— Am numit pe altcineva, spuse Sakovitz. Eşti concediat.

Larry rămase împietrit.

— Cum sunt?

— Într-o anumită privinţă, este şi vina mea, Douglas. Nu trebuia să te primesc de la bun început.

Larry se ridicase în picioare şi ochii îi străluceau de mânie.

— Şi atunci, de ce naiba ai făcut-o?!

— Pentru că soţia ta are un prieten pe nume Bill Fraser… începu Sakovitz.

Larry se apropie de birou şi lovi în plin chipul din faţa lui. Lovitura l-a lipit pe Sakovitz de perete. Când reveni din inerţie, Sakovitz îl lovi pe Larry de două ori, apoi făcu un pas înapoi, încercând să-şi recapete controlul.

— Ieşi afară! Imediat!

Larry îl privea cu faţa contorsionată de ură.

— Ticălosule, spuse el şuierat, nu mă mai apropii de Compania voastră, nici dacă mă rugaţi în genunchi! Se întoarse şi ieşi vijelios din birou.

Sakovitz privi în urma lui. Secretara intră în birou, speriată. Văzu scaunul răsturnat şi buza sângerândă a lui Sakovitz.

— Vă este rău?

— Nu, mă simt grozav. Roagă-l pe domnul Eastman să vină până la mine.

Zece minute mai târziu, Sakovitz termina de povestit.

— Ce crezi tu că nu este bine cu Douglas asta? întrebă Eastman.

— Cinstit? Eu cred că este psihopat.

Eastman îl privi pătrunzător.

— Nu eşti cam dur, Sak? Nu a băut înainte de zboruri, nu avem niciun martor şi toţi mai întârzie din când în când.

— Dacă ar fi fost numai atât, nu l-aş fi concediat, Carl. Dar Douglas are în el un punct care clocoteşte continuu. Ca să fiu sincer, astăzi l-am provocat şi nu a fost prea greu. Dacă ar fi rezistat la presiune, i-aş mai fi dat o şansă. Ştii ce mă îngrijorează?

— Ce?

— Acum câteva zile m-am întâlnit cu un tip care a zburat în Forţele Britanice. Mi-a spus o poveste nebunească. Se pare că atunci când Douglas zbura în *Escadronul Vulturii*, s-a îndrăgostit de o englezoaică. Dar fata era logodită cu un tip care se numea Clark, din escadronul lui Douglas. Douglas a făcut tot ce-a putut să o convingă pe fată, dar nu a reuşit. „Cu o săptămână înainte ca cei doi să se căsătorească, Escadronul a avut misiunea să acopere nişte B-17, într-un raid deasupra oraşului Dieppe. Douglas zbura în urma celorlalţi. Au lansat bombele şi au plecat acasă. Deasupra Canalului Mânecii, au fost atacaţi de nişte Messerschmidt şi Clark a fost doborât.

Sakovitz se opri, pierdut în gânduri. Eastman aştepta să continue. Într-un târziu, Sakovitz continuă:

— După cum mi-a povestit prietenul meu, lângă Clark nu se găsea niciun Messerschmidt, atunci când a fost doborât.

Eastman îl privea uluit.

— Iisuse! Vrei să spui că Larry Douglas…?

— Nu spun nimic. Ţi-am povestit doar ceea ce am auzit şi eu. Îşi duse din nou batista la gură: nu mai sângera. Este greu de ştiut cu exactitate ce se petrece în mijlocul unei lupte. Poate că, pur şi simplu, Clark a rămas fără combustibil. Un lucru este al naibii de sigur. În acel moment, Clark nu a avut noroc!

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— Douglas s-a mutat la ea, până când a plecat în America, apoi a părăsit-o. Îl privi gânditor pe Eastman. Să-ţi spun ceva. Îmi este milă de soţia lui Douglas.

*

Catherine era în sala de şedinţe, la o întâlnire cu personalul. Larry a deschis uşa şi a intrat.

Avea un ochi vânăt şi o rană pe obraz. Ea se ridică repede şi fugi spre el.

— Ce s-a întâmplat, Larry?

— Mi-am dat demisia, bolborosi el.

Catherine îl trase la ea în birou, departe de privirile curioase ale colegilor şi îl puse o compresă cu apă rece la ochi.

— De multă vreme mă sâcâie, Cathy. Cred că sunt geloşi pentru că eu am luptat în război şi ei nu. Oricum, astăzi au întrecut măsura. Sakovitz m-a

chemat la el şi mi-a spus că singurul motiv pentru care m-au angajat a fost faptul că tu ai fost amanta lui Bill Fraser.

Catherine îl privi, înmărmurită.

— L-am lovit, continuă Larry. Nu l-am mai putut suporta – cu sau fără slujbă. Nu voi permite nimănui să vorbească aşa despre tine.

— Oh, dragul meu! îl strânse în braţe încurajator. Îmi pare rău! Nu te supăra. Poţi lucra la orice companie aeriană din ţară.

Dar profeţia Catherinei nu se adeveri. Larry a vizitat mai multe companii aeriene, dar nu a reuşit să se angajeze. Într-o zi, când a luat masa cu Bill Fraser, Catherine i-a povestit totul. Fraser nu a spus nimic, dar după aceea a fost foarte tăcut şi gânditor. De mai multe ori Catherine a avut impresia că ar fi vrut să-i spună ceva, dar de fiecare dată s-a oprit nehotărât. Într-un târziu, i-a spus:

— Cunosc o mulţime de oameni influenţi, Cathy. Vrei să fac ceva pentru Harry?

— Mulţumesc, Bill, spuse Catherine, cu recunoştinţă, dar cred că trebuie să ne descurcăm singuri.

Fraser o privi îndelung.

— Dacă te răzgândeşti...

— Da, Bill. Se pare că întotdeauna vin la tine, atunci când am probleme.

*

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D”, 1402
Washington D.C.
1 aprilie 1946
Raport 2-179-210

Dragă domnule Barbet, Vă mulţumim pentru scrisoarea din 15 martie 1946 şi pentru cecul trimis.

De la ultimul meu raport, Subiectul a fost angajat ca pilot la The Glying Wheels Transport Company, o companie independentă, mică, cu baza de operaţii în Long Island. Un cec de la banca Dun Bradstreet arată că au un capital de 750.000 de dolari. Echipamentul lor constă într-un B-26 şi un DG-3. Au împrumuturi bancare în valoare de 400.000 de dolari. Vicepreşedintele băncii unde au contul mă asigură că această companie are un mare potenţial pentru viitor. Banca analizează acum să le acorde un împrumut suficient pentru a-şi cumpăra echipamente şi avioane. Au un profit de 80.000 de dolari pe an şi un proiect care le va asigura o creştere de 30 % a profitului, în următorii cinci ani.

Dacă mai doriţi şi alte amănunte financiare, vă rog să mă anunţaţi.

Subiectul a început lucrul la 19 martie 1946.

Directorul de personal (care este şi proprietar) l-a informat pe

agentul meu că este foarte norocos, dacă a reuşit să-l aducă pe subiect la compania lui. Urmează şi alte amănunte.

— Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

BANQUE DE PARIS
New – York City, New York
Philippe Chardon
Preşedintelui Consiliului

Chére Noelle

Tu es vraiment mauvaise! Je ne sais pas ce que cet homme t'a fait, mais quoique ce soit, îl a payé. Il a eté mis à la porte aux Flying Wheels et mon ami me dit qu'il en a piqué une crise.

Je pense être à Athenes, et je compte te voir.

Mes amities a Costa – et ne tien fais pas la petite faveur que je t'ai faite restera notre secret.

Affectueusement à toi Philippe.

– _____

Draga mea Noelle. Eşti, într-adevăr, o fetiţă rea! Nu ştiu ce ţi-a făcut acest bărbat, dar orice ar fi făcut, el a plătit. A fost concediat de la Flying Wheels şi prietenul meu mi-a spus că a făcut o criză de nervi. Cred că voi veni la Atena şi sper să te văd. Transmite salutările mele lui Costa – şi sper că micul favor pe care ţi l-am făcut să rămână micul nostru secret. Cu afecţiune, al tău, Philippe.

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D", 1402
Washington D.C.
Referat 2-179-210
22 mai 1946

Dragă domnule Barbet,

Completez raportul din 1 mai 1946.

La 14 mai 1946, Subiectul a fost concediat de la Flying Wheels Transport Company. Am încercat să anchetez discret motivele concedierii, dar de fiecare dată m-am lovit de un zid. Nimeni nu doreşte să discute despre acest subiect.

Nu pot decât să presupun că Subiectul a făcut ceva şi s-a discreditat.

Subiectul caută o nouă slujbă, tot în aviaţie, dar se pare că nu are şanse imediate. Voi încerca să obţin mai multe informaţii despre motivul concedierii.

Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

TELEGRAMĂ
Christian Barbet
Cable Chrisbar
Paris, Franţa
29 mai 1946

PRIMIT MESAJUL STOP RENUNŢAT IMEDIAT LA CERCETAREA MOTIVELOR PENTRU CARE A FOST CONCEDIAT SUBIECTUL STOP RESTUL SE VA CONTINUA CA ŞI PÂNĂ ACUM STOP

RESPECT
R. RUTTENBERT
AGENŢIA PARTICULARĂ ACME

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D” 1402
Washington D.C.
16 iunie 1946
Referat 1-179-210

Dragă domnule Barbet,

Vă mulţumesc pentru scrisoarea din 10 iunie şi pentru cecul pe care l-aţi trimis.

La 15 iunie, Subiectul a găsit de lucru, funcţie de co-pilot la Global Airways, o linie regională care operează pe ruta Washington-Boston-Philadelphia.

Global Airways este o mică linie aeriană cu o flotă de trei avioane şi, după informaţiile mele, compania are foarte mari datorii. Un vicepreşedinte al companiei mi-a spus că speră să obţină un împrumut de la Dallas First National Bank, în următoarele şaizeci de zile, ceea ce le va asigura suficient capital pentru a se consolida şi extinde.

Subiectul este foarte apreciat aici şi se pare că şi-a găsit norocul.

Vă rog să-mi scrieţi dacă doriţi şi alte informaţii despre Global

Airways.

Cu sinceritate,
R.Ruttenberg,
Director.

AGENŢIA PARTICULARĂ ACME
Strada „D” 1402
Washington D.C.
20 iulie 1946
Referat 2-179-210

Dragă domnule Barbet,

Global Airways, pe neaşteptate, a dat faliment şi a ieşit din afaceri. Din câte mi-am dat seama, acest lucru s-a întâmplat pentru că Dallas First National Bank a refuzat să le acorde împrumutul promis. Subiectul este din nou şomer. Şi-a reluat vechile lui obiceiuri, cum am mai scris şi în celelalte rapoane.

Nu voi cerceta cauzele pentru care banca a refuzat să le acorde împrumutul, decât dacă mi-o veţi cere.

Cu sinceritate,
R. Ruttenberg,
Director.

Noelle îşi ţinea toate rapoartele şi colajele de ziare într-o mapă de piele pe care o ascundea şi o încuia într-o valiză, pusă la rândul ei în cel mai ascuns ungher al garderobei. Nu pentru că i-ar fi fost teamă că Demiris ar fi controlat în lucrurile ei, ci pentru că ştia cât de mult îi plac intrigile. Iar aceasta era vendeta ei personală şi dorea să fie sigură că el nu va şti nimic.

Constantin Demiris va juca un rol deosebit în planul ei de răzbunare, dar nu va şti niciodată acest lucru. Noelle mai privi o dată rapoartele, apoi le încuie mulţumită.

Era pregătită să înceapă.

*

Totul a început cu un telefon.

Catherine şi Larry luau cina acasă – tăcuţi şi tensionaţi. Larry a fost foarte puţin acasă, în ultima vreme, iar când stătea acasă era mohorât şi irascibil. Catherine îi înţelegea nefericirea.

— Parcă m-ar urmări demonii, i-a spus el, când *Global Airways* a dat faliment.

Şi era adevărat. Avea un ghinion incredibil. Catherine încerca să-l încurajeze, îi spunea mereu cât este de bun ca pilot şi oricine îl va angaja va fi

un om norocos. Dar viaţa cu el devenise viaţa lângă un leu rănit. Catherine nu ştia niciodată când el îşi va revărsa furia asupra ei şi, pentru că îi era teamă să nu-l deprime şi mai mult, încerca să-i înţeleagă accesele de furie şi i le trecea cu vederea. Telefonul sună când se aflau la desert. Catherine ridică receptorul.

— Alo?

La capătul celălalt era o voce cu puternic accent englezesc.

— Cu Larry Douglas, vă rog. Sunt Ian Whitestone.

— Un moment, vă rog. Întinse receptorul spre Larry. Este pentru tine. Se numeşte Ian Whitestone.

Larry se încruntă, uimit.

— Cine? apoi faţa i se lumină. Ce Dumnezeu? se grăbi spre telefon. Ian? râse scurt. Dumnezeule, au trecut aproape şapte ani! Cum naiba ai dat de mine?

Catherine îl văzu pe Larry dând din cap şi zâmbind. După vreo cinci minute, spuse:

— Pare interesant, bătrâne. Sigur că vin. Unde? Ascultă câteva momente. Bine, peste o jumătate de oră. Ne vedem acolo.

Puse receptorul în furcă, foarte gânditor.

— Un prieten? întrebă Catherine.

— Nu, nu chiar. Tocmai de aceea mi se pare ciudat. Este un tip pe care l-am cunoscut în Anglia, am luptat împreună. Niciodată nu am fost prea apropiaţi. Dar spune că are o propunere interesantă pentru mine.

— Ce fel de propunere?

Larry ridică din umeri.

— Îţi spun când mă întorc.

*

Era aproape trei dimineaţa când Larry s-a întors acasă. Catherine citea. Îl aştepta. Larry veni direct în dormitor.

— Bună.

Se întâmpiase ceva cu el. Radia o bucurie pe care Catherine nu o mai văzuse la el de foarte multă vreme. Se apropie de pat.

— Cum a mers întâlnirea?

— Cred că extraordinar, spuse Larry, uimit. De fapt, cred că a mers atât de bine, încât nu-mi vine să cred. Probabil că o să am de lucru.

— Să lucrezi pentru Ian Whitestone?

— Nu, Ian este pilot ca şi mine. Ţi-am spus că am zburat împreună.

— Da.

— Ei bine, după război, un grec, prieten de-al lui, i-a găsit o slujbă – pilot particular al lui Demiris.

— Armatorul grec?

— Armator, cu mine de aur şi petrol şi ce vrei – Demiris posedă jumătate

din lume. Whitestone avea o situaţie foarte bună acolo.

— Şi ce s-a întâmplat?

Larry zâmbi ciudat.

— Whitestone pleacă în Australia. Îl ajută cineva să pornească o afacere personală.

— Tot nu înţeleg, spuse Catherine. Ce legătură ai tu cu toate aceste lucruri?

— Whitestone i-a sugerat lui Demiris că eu aş putea să-l înlocuiesc. A plecat în scurt timp şi Demiris nu a avut timp să-şi caute un alt pilot. Whitestone crede că eu sunt cel mai potrivit pentru postul acesta. Ezită câteva secunde. Nu ştii ce ar însemna pentru mine, Cathy.

Catherine se gândi la celelalte slujbe, la tatăl ei şi visurile lui neîmplinite şi de aceea păstră în voce o nuanţă de realism, pentru a nu-i da speranţe deşarte, dar nici să nu-l descurajeze.

— Ai spus că tu şi Whitestone nu aţi fost prieteni în mod deosebit?

Larry ezită.

— M’da.

O cută îi străbătu fruntea. Adevărul adevărat era că el şi Ian Whitestone nu s-au putut suferi niciodată. Telefonul din seara aceea a fost o mare surpriză. Când s-au întâlnit, Whitestone s-a purtat ciudat, a fost neliniştit. După ce i-a explicat totul, Larry a comentat:

— Mă surprinde că te-ai gândit la mine.

După o pauză stânjenitoare, Whitestone a spus:

— Demiris vrea un pilot foarte bun, iar tu eşti un pilot foarte bun.

A avut impresia că Whitestone aproape îl ruga să primească slujba, de parcă Larry i-ar fi făcut astfel o mare favoare. A părut foarte uşurat când Larry i-a spus că este interesat, apoi, la foarte scurt timp, a părut nerăbdător să se vadă plecat. Oricum ar fi luat-o, a fost o întâlnire ciudată.

— Aceasta este o şansă de o viaţă, spuse Larry spre Cathy. Demiris îi plătea lui Whitestone cincisprezece mii de drahme pe lună, adică cinci sute de dolari, din care acolo el trăia ca un rege.

— Dar asta nu înseamnă că ar trebui să trăieşti în Grecia?

— Noi amândoi vom pleca în Grecia. Cu atâţia bani putem face şi economii. Trebuie să încerc.

Catherine ezita, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Larry, este atât de departe! Iar tu nici măcar nu-l cunoşti pe Constantin Demiris. Nu se poate să nu găsim aici o…

— Nu! Vorbea sălbatic. Nimeni nu dă nici doi bani aici pe tine, chiar dacă ai fost un pilot bun. Nu-i interesează decât dacă ţi-ai plătit cotizaţia la sindicat. Acolo aş fi independent! Este ceea ce mi-am visat întotdeauna, Cathy. Demiris are o flotilă de avioane – nu-ţi vine să crezi! Iar eu voi zbura din nou, fetiţo. Singurul om căruia vă trebui să-i fiu pe plac este Demiris, iar Whitestone spune

că o să-mi placă tipul.

Catherine se gândi la slujba de la *Pan Am* şi la toate planurile pe care şi le-a făcut, apoi la toate eşecurile pe care le-a avut. *Dumnezeule*, se gândi ea. *În ce încurcătură mai intru? Asta înseamnă că va trebui să-mi părăsesc eu slujba şi va trebui să trăiesc într-un loc străin, printre străini, cu un soţ care este aproape un străin!*

Larry o privea febril.

— Eşti lângă mine?

Catherine îi privi chipul îmbujorat de speranţe. Acesta era soţul ei şi dacă dorea să-şi păstreze căsnicia, va trebui să trăiască acolo unde va trăi el. Şi cât ar fi de minunat dacă de data aceasta ar avea noroc! El va fi din nou cum a fost. Bărbatul fermecător, amuzant şi minunat, cu care s-a căsătorit. Trebuia să-i dea o şansă.

— Sigur că sunt lângă tine! De ce nu mergi să te întâlneşti cu Demiris? Dacă-ţi dă slujba, vin şi eu mai târziu.

Larry zâmbi copilăreşte.

— Ştiam că pot conta pe tine. O îmbrăţişă strâns. Ce-ar fi să scoţi cămaşa asta de noapte?

Catherine se dezbrăcă încet, gândindu-se cum îi va da vestea lui Bill Fraser.

În dimineaţa următoare devreme, Larry a luat avionul spre Atena să-l întâlnească pe Constantin Demiris.

În următoarele câteva zile, Catherine nu a primit nici o veste de la el. Pe măsură ce trecea săptămâna, Catherine îşi dorea ca problema să nu se rezolve în Grecia şi Larry să-i telefoneze că se va întoarce acasă. Chiar dacă va fi primit de Demiris, nu ştia cât timp va dura această slujbă. Era imposibil să nu găsească de lucru în America.

La şase zile după ce a plecat, Catherine a primit un telefon de peste ocean.

— Catherine?

— Tu eşti, dragul meu?

— Împachetează! Vorbeşti cu pilotul personal al lui Constantin Demiris.

După zece zile, Catherine se afla în drum spre Grecia.

PARTEA A DOUA

NOELLE şi CATHERINE

ATENA: 1946

14

Oamenii modelează oraşe, oraşele modelează oamenii. Atena este ca o nicovală care a înfruntat ciocanul secolelor. A fost ocupată de sarazini, angli şi turci, dar de fiecare dată a supravieţuit. Atena se află spre capătul sudic al Marii Câmpii Atice, ale cărei pante blânde coboară spre Golful Salonic, la sud-vest şi este străjuită de maiestuosul munte Hymettus, la est. Sub patina strălucitoare a timpului care a lustruit oraşul, Atena încă ţi se mai pare un sat plin de fantomele antichităţii, care evocă tradiţiile vechi şi gloriile apuse, oraş în care locuitorii trăiesc în egală măsură în trecut şi în prezent, oraş în care

surprizele nu contenesc, mereu se descoperă câte ceva şi totuşi, ţi se pare necunoscut.

*

Larry era *la Aeroportul Hellenikon* – o aştepta pe Cathy. L-a văzut grăbindu-se spre poarta de ieşire şi alergând spre ea. Era foarte fericit. Părea mai bronzat şi mult mai relaxat.

— Ce dor mi-a fost de tine, Cathy! spuse şi o îmbrăţişă cu căldură.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Abia după ce a scăpat cuvintele, şi-a dat seama că nu minte. Mereu uita ce impact are prezenţa lui Larry asupra ei, dar îl simţea de fiecare dată, după o absenţă mai lungă.

— Cum a primit Bill Fraser vestea? a întrebat-o Larry.

— Destul de înţelegător.

— Nu avea de ales, nu? remarcă Larry, sardonic.

Catherine îşi aminti întâlnirea cu Bill Fraser. A fost şocat.

— Pleci să trăieşti în Grecia? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că este stipulat în contractul de căsătorie, spuse ea, încercând să glumească.

— Dar de ce nu îşi găseşte Larry o slujbă aici, Cathy?

— Nu ştiu de ce, Bill. De fiecare dată ceva nu merge. Dar acum are o slujbă în Grecia şi se pare că de data aceasta va merge.

După primul protest impulsiv, Bill s-a purtat minunat. I-a făcut situaţia mai puţin stânjenitoare şi a insistat ca ea să nu se retragă de la firmă.

— Doar nu pleci pentru totdeauna, i-a spus el.

Acum, privindu-l pe Larry, aranjându-i bagajele, Catherine se gândea la cuvintele lui. Larry vorbi cu hamalul în greceşte şi Catherine se minună cât de repede învaţă Larry, când vrea acest lucru.

— Aşteaptă să-l cunoşti pe Constantin Demiris. Se poartă ca un rege. Toţi potentaţii din Europa par să-şi petreacă timpul gândindu-se cum să-i fie pe plac.

— Îmi pare bine că îţi place de el.

— Şi el mă place.

Nu l-a văzut niciodată atât de fericit şi entuziast. Era un început bun.

În drum spre hotel, Larry i-a descris prima întâlnire cu Demiris. Larry a fost aşteptat la aeroport de un şofer în livrea. Imediat, Larry l-a rugat să-l ducă la avioanele lui Demiris, să le vadă. Şoferul l-a condus într-un hangar imens. Erau trei avioane şi Larry le-a cercetat pe fiecare în parte, cu ochi critic. Hawker Siddeley era o frumuseţe şi abia aştepta să-l piloteze. Următorul era un avion mai mic, de şase locuri, un Piper. Larry estimă că ar face cu uşurinţă trei sute de mile pe oră. Al treilea era un avion de două locuri, L-5, cu motor Lycoming. După ce a terminat inspecţia, Larry a revenit lângă şoferul care aştepta.

— Merg, sunt bune. Să mergem.

Şoferul l-a dus la Varkiza, o suburbie selectă, la douăzeci şi cinci de kilometri de Atena.

— Nici nu-ţi imaginezi vila lui Demiris, fi spuse Larry Catherinei.

— Cum arată?

— Este imposibil de descris. Se ridică pe vreo zece acri, este înconjurată de un gard electrificat, este păzită de oameni şi câini şi de tot felul de alte chestii. Pe dinafară, vila este un palat, înăuntru, este un adevărat muzeu. Are bazin de înot, sală de spectacol şi sală de cinema. Ai s-o vezi şi tu într-o zi.

— S-a purtat drăguţ cu tine?

— Bineînţeles, zâmbi Larry. Am primit un tratament de zile mari. Cred că reputaţia mea a ajuns la urechile lui, înaintea persoanei mele.

Adevărul era că Larry a stat într-o antecameră timp de trei ore, înainte de a fi primit la Constantin Demiris. În condiţii obişnuite, Larry ar fi fost furios, dar acum ştia cât de mult depinde viaţa lui de această întâlnire şi emoţiile nu au mai lăsat loc furiei. De fapt, i-a spus Catherinei cât de importantă era pentru el această slujbă. Dar nu i-a spus cât de disperat avea nevoie de ea. Singurul lui talent era să zboare şi dacă nu zbura, se simţea pierdut. Acum i se părea că toată viaţa lui s-a scufundat într-o adâncime emoţională neexplorată şi tensiunea era enormă. Absolut totul depindea de această slujbă.

După trei ore, un valet l-a anunţat că domnul Demiris îl putea primi. L-a condus pe Larry printr-un hol mare şi acesta a avut impresia că se află la Versailles. Pereţii aveau o nuanţă delicată de auriu verde şi bleu, tapiserii Beauvais şi lambriuri din lemn de trandafir dădeau holului o eleganţă deosebită. Pe jos era un magnific covor Savonnerie şi totul era luminat de un candelabru enorm de cristal De Roche şi bronz Dore.

La intrarea în bibliotecă, erau două coloane de onix verde cu capetele ornamentate în bronz auriu. Şi biblioteca era deosebit de rafinată. Lambriurile erau din lemn sculptat. Pe mijlocul unui perete era un şemineu de marmură, cu ornamentaţii de aur. Pe poliţa de marmură, erau două statuete de bronz Chenets de Philippe Cffieri.

Restul peretelui, până la tavanul roz, era acoperit de un tablou de Jean Honoré Fragonard. Prin uşa deschisă de la verandă, Larry şi-a aruncat privirea spre o peluză enormă care ducea într-un părculeţ, plin de statuete şi fântâni arteziene.

La capătul îndepărtat al bibliotecii, se afla o masă-birou din lemn sculptat, iar în spatele ei, un fotoliu cu spătar înalt, împodobit cu o tapiţerie Aubusson. În faţa biroului erau două canapele acoperite cu tapiţerie Gobelin.

Demiris stătea în picioare lângă birou şi studia o hartă de pe perete pe care se aflau zeci de beculeţe colorate. Când Larry intră, Demiris se întoarse şi întinse mâna.

— Constantin Demiris, spuse el cu uşor accent.

Larry văzuse fotografiile lui aproape în toate ziarele, dar nimic din ce a citit despre acest om nu l-a pregătit pentru forţa vitală pe care acesta o răspândea în jurul lui.

— Vă cunosc, spuse Larry, strângându-i mâna. Eu sunt Larry Douglas.

Demiris văzu că Larry priveşte spre harta de pe perete.

— Imperiul meu, explică el. La loc.

Larry se aşeză pe un scaun, în faţa biroului.

— Am aflat că tu şi Ian Whitestone aţi zburat împreună în *Forţele Aeriene Britanice*.

— Da.

Demiris se rezemă de spătarul fotoliului şi îl studie pe Larry.

— Ian are o părere foarte bună despre tine.

— Şi eu am o părere foarte bună despre el, zâmbi Larry. Este un pilot al naibii de bun.

— Exact aşa a vorbit şi el despre tine. Doar că a folosit cuvântul „foarte” bun.

Larry simţi din nou acel sentiment stânjenitor şi ciudat pe care l-a avut când Whitestone i-a făcut oferta. Acum era evident că Whitestone i-a făcut lui Demiris o descriere exagerată în privinţa lui.

— Sunt bun, spuse Larry, cu simplitate. Asta este meseria mea.

— Îmi plac bărbaţii care sunt buni în meseria lor. Ştii că majoritatea oamenilor nu îşi fac bine meseria?

— Nu m-am gândit prea mult la asta, mărturisi Larry.

— Eu m-am gândit, spuse Demiris, zâmbind glacial. Aceasta este meseria mea – oamenii. Marea majoritate a oamenilor nu suportă ceea ce fac, domnule Douglas. În loc să găsească modalităţi de a face ceea ce le place, se complac în această capcană toată viaţa, precum insectele lipsite de raţiune. Foarte rar găseşti un om care îşi iubeşte meseria. Şi dacă îl găseşti, descoperi că omul este un succes.

— Presupun că aşa este, spuse Larry, modest.

— Dar dumneata nu eşti un succes.

Larry îl privi, îngrijorat.

— Depinde de ce consideraţi dumneavoastră că este un om de succes, domnule Demiris, spuse alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Am să-ţi spun, zise Demiris, cu duritate. În război ai fost strălucit, dar nu te-ai descurcat deloc pe timp de pace.

Larry simţi cum i se încordează maxilarul. Simţea că este ademenit într-o capcană şi încerca disperat să îşi stăpânească mânia. Mintea îi alerga frenetic, încercând să găsească explicaţii care să-i salveze slujba de care avea disperată nevoie. Demiris îl studia; ochii negri de culoarea măslinei nu scăpau nimic.

— Ce s-a întâmplat la *Pan American*, domnule Douglas?

Larry reuşi să zâmbească.

— Nu mi-a plăcut ideea că trebuie să aştept vreo cincisprezece ani pentru a deveni co-pilot.

— Şi atunci l-ai lovit pe bărbatul care te-a angajat.

Larry îl privi surprins.

— Cine v-a spus aşa ceva?

— Ei, domnule Douglas, exclamă Demiris, nerăbdător. Dacă vei lucra pentru mine, eu îmi voi pune viaţa în mâinile dumitale. Viaţa mea este un lucru deosebit de valoros pentru mine. Ţi-ai imaginat că te voi angaja fără să ştiu nimic despre dumneata? Ai fost concediat apoi din alte două posturi, continuă Demiris. Nu este un dosar de care să fii mândru.

— Aceste lucruri nu au nici o legătură cu abilităţile mele de pilot, răspunse Larry, simţind cum creşte mânia în el. La una din companii afacerile mergeau încet, iar cealaltă a dat faliment. Dar eu sunt un pilot foarte bun.

Demiris îl studie un moment, apoi zâmbi.

— Ştiu că eşti. Dar nu răspunzi bine când este vorba de disciplină, nu-i aşa?

— Nu-mi place să primesc ordine de la idioţi care cunosc mai puţine lucruri decât mine.

— Îmi place să cred că nu mă incluzi şi pe mine în această categorie, spuse Demiris, cu răceală.

— Bineînţeles, dacă nu veţi fi tentat să îmi spuneţi cum să vă pilotez avioanele, domnule Demiris.

— Nu, aceasta este meseria dumitale. Tot sarcina dumitale va fi să mă transporţi unde doresc să merg, eficient, confortabil şi în siguranţă.

— Îmi voi da toată silinţa, domnule Demiris.

— Cred şi eu. Ai fost şi ai văzut avioanele!

Larry se strădui să nu se arate surprins.

— Da, domnule.

— Ţi-au plăcut?

Larry nu reuşi să-şi ascundă entuziasmul.

— Adevărate frumuseţi!

Demiris răspunse cu acelaşi entuziasm în privire.

— Ai pilotat vreodată un Hawker Siddeley?

— Nu, domnule.

— Crezi că ai putea învăţa?

Larry zâmbi.

— Dacă găsiţi pe cineva care să-mi acorde zece minute.

Demiris se aplecă spre masă, încrucişându-şi degetele subţiri.

— Aş putea alege un pilot care ştie să-mi piloteze avioanele.

— Dar nu o veţi face, spuse Larry, pentru că dumneavoastră veţi cumpăra mereu avioane noi şi aveţi nevoie de cineva care să se adapteze la nou.

Demiris aprobă:

— Ai dreptate. Dar eu caut un pilot – un pilot adevărat – un bărbat care este fericit numai atunci când zboară.

În acel moment, Larry a fost convins că slujba este a lui.

Niciodată nu a ştiut că a fost pe marginea prăpastiei, că puţin a lipsit să fie respins. O mare parte din succesul lui Constantin Demiris se datora unei ascuţite intuiţii prevestitoare de necazuri. De foarte multe ori i-a fost de folos şi foarte rar Demiris a ignorat-o. Când Ian Whitestone a venit şi i-a spus că doreşte să plece, în mintea lui Demiris a sunat un clopoţel de alarmă. În parte, din pricina comportamentului ciudat al lui Whitestone. Nu se purta natural şi părea stânjenit. Nu era vorba de bani, l-a asigurat el pe Demiris. Dar avea ocazia să înceapă o afacere la Sydney, împreună cu cumnatul său. Trebuia să încerce. Apoi i-a recomandat un alt pilot.

— Este american, dar am zburat împreună în *Trupele Aeriene Britanice*. Nu numai că este bun, domnule Demiris, este excepţional. Nu ştiu să existe un pilot mai bun.

Demiris a ascultat în tăcere cum Ian Whitestone a ridicat în slăvi calităţile prietenului său, încercând să descopere falsul care îi dădea acea stare de neliniște. Până la urmă, l-a descoperit. Whitestone exagera. Dar poate o făcea din pricină că era stânjenit că pleacă atât de brusc.

Pentru că Demiris era omul care nu lăsa nici cel mai mic amănunt la voia întâmplării, după ce a plecat Whitestone, a dat câteva telefoane în mai multe ţări. Înainte de a se însera, Demiris era convins că cineva l-a finanţat, într-adevăr, pe Whitestone într-o afacere în Australia. A vorbit apoi cu un prieten din Ministerul Aviaţiei Britanice şi după două ore a primit un raport verbal asupra lui Larry Douglas.

— Pe pământ este cam nonconformist, dar ca pilot este superb.

Apoi Demiris a sunat la Washington şi New York şi a fost imediat informat cu ultimele noutăţi asupra lui Larry Douglas.

La suprafaţă, totul părea normal. Şi totuşi, Constantin Demiris simţea un fel de neliniște, un presentiment. A discutat problema cu Noelle, gândindu-se că poate ar trebui să-i ofere mai mulţi bani lui Ian Whitestone. Noelle a ascultat cu atenţie, apoi a spus:

— Nu. Lasă-l să plece, Costa. Dacă ţi l-a recomandat cu atâta căldură acest pilot american, merită să-l încerci.

Părerea ei l-a hotărât pe Demiris.

*

Din momentul în care Noelle a ştiut că Larry Douglas este în drum spre Atena, nu s-a mai gândit la nimic altceva. Şi-a amintit toţi aceşti ani în care, cu răbdare, a făcut planuri, până când pânza de păianjen a început să se ţească inexorabil din ce în ce mai strâns, din ce în ce mai aproape. Era convinsă că

Demiris ar fi fost mândru de ea, dacă ar fi ştiut. Ce ironie, se gândi Noelle. Dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Larry, ar fi fost foarte fericită cu Demiris. Se completau perfect. Amândoi iubeau puterea şi ştiau să o folosească. Se ridicau cu mult deasupra statutului comun. Ei erau zei, născuţi pentru a conduce. Niciodată nu pierdeau, pentru că aveau o răbdare de fier, aproape mistică. Puteau aştepta la nesfârşit. Şi iată că aşteptarea Noellei a ajuns la capăt.

*

Noelle şi-a petrecut toată ziua în grădină, într-un hamac, trecând în revistă tot planul. Când soarele a început să coboare spre asfinţit, Noelle era mulţumită, într-un fel, se gândi ea, era un mare păcat că şi-a petrecut ultimii şase ani din viaţă făcând planuri de răzbunare. Răzbunarea i-a motivat fiecare mişcare, a dat altă perspectivă vieţii ei, a făcut-o mai palpitantă, iar acum, în câteva săptămâni, căutarea va lua sfârşit.

În acel moment, sub soarele de asfinţit, când briza înserării răcorea grădina, Noelle nu îşi imagina că totul abia începea.

*

Noaptea dinaintea sosirii lui Larry a fost cumplită. Noelle a stat trează amintindu-şi de Paris şi de bărbatul care i-a oferit darul de a râde şi care i l-a luat după foarte scurt timp. Şi-a amintit cum a simţit copilul lui Larry în pântecul ei, cum i-a posedat trupul, aşa cum tatăl său i-a posedat mintea. Şi-a amintit apartamentul sumbru în care a simţit agonia capătului metalic al umeraşului sfârtecându-i carnea, adânc, şi mai adânc, până a sfârtecat copilul şi apoi şi-a amintit durerea dulce, de nesuportat, şi frenezia isterică, atunci când a văzut şiroaie de sânge curgând din trupul ei. Şi-a amintit toate aceste lucruri, a retrăit fiecare clipă… durerea, agonia şi ura…

La cinci dimineaţa, Noelle era îmbrăcată şi privea răsăritul mingii de foc deasupra Mării Egee. Acest răsărit îi amintea de o altă dimineaţă la Paris, când s-a sculat tot foarte devreme, s-a îmbrăcat şi l-a aşteptat pe Larry – numai că de data aceasta Larry va veni cu siguranţă. A avut ea grijă ca el să vină. Aşa cum Noelle a avut nevoie de el, aşa va avea Larry nevoie de ea acum, chiar dacă el nu îşi dădea seama.

Demiris i-a trimis un mesaj Noellei invitând-o să ia micul dejun împreună cu el, dar ea era prea tulburată şi îi era teamă că îi va stârni suspiciunea. De multă vreme a învăţat că Demiris era suspicios că o pisică: nu-i scăpa nimic. Acum Noelle îşi reaminti că trebuie să fie foarte atentă. Trebuia să se ocupe singură de Larry, aşa cum plănuise. S-a gândit mult la faptul că îl folosea pe Constantin Demiris şi îşi imagina ce se va întâmpla dacă el va descoperi vreodată.

Mâncă o chiflă proaspătă şi bău o jumătate de cană de cafea. Nu îi era foame. Mintea îi alerga febril, imaginându-şi întâlnirea de peste câteva ore. S-a

machiat cu deosebită grijă, şi-a ales rochia şi era convinsă că este frumoasă.

Puţin după ora unsprezece, Noelle a auzit maşina. A inspirat adânc, încercând să-şi domine nervozitatea, apoi s-a apropiat de fereastră. Larry Douglas cobora din maşină. Noelle l-a văzut îndreptându-se spre uşă şi a avut impresia că anii au dispărut şi că ei doi sunt din nou la Paris, se grăbesc la întâlnire. Larry arăta mai matur, avea câteva riduri noi pe faţă, dar era mai frumos. Privind pe fereastră, la numai zece metri de el, Noelle simţi din nou acea atracţie animalică spre el, simţi vechea dorinţă din ea amestecată cu ură şi un fel de fericire extatică. Mai aruncă o ultimă privire în oglindă şi plecă să-l întâlnească pe bărbatul pe care îl va distruge.

Coborând scările, Noelle se întrebă care va fi reacţia lui Larry când o va vedea. Oare s-a lăudat vreodată faţă de prieteni sau faţă de soţia lui că Noelle Page a fost îndrăgostită de el? Se întreba şi acum, aşa cum s-a întrebat de sute de ori în ultimii ani: oare el a mai trăit vreodată magia acelor clipe pe care le-au trăit împreună la Paris? Oare el a regretat vreodată-că a părăsit-o? Cât de multă invidie a simţit el când Noelle a devenit o figură internaţională, iar viaţa lui nu a fost decât un şir nesfârşit de eşecuri? Noelle îşi dorea să vadă toate aceste lucruri în ochii lui, să le citească pe chipul lui, acum când se vor întâlni faţă în faţă, după aproape şapte ani.

Noelle a ajuns în hol tocmai în momentul în care valetul îl invita înăuntru. Larry intră şi privi uluit în jurul său, până când dădu cu ochii de Noelle. O privi îndelung şi se lumină la faţă, aşa cum se lumina de fiecare dată când vedea o femeie frumoasă.

— Bună ziua, spuse el, politicos. Eu sunt Larry Douglas. Am întâlnire cu domnul Demiris.

Iar pe faţa lui nu s-a citit nici un semn de recunoaştere.

Nici unul.

*

Mergând pe străzile Atenei spre hotel, Catherine era ameţită de succesiunea de ruine şi monumente pe care le întâlneai la tot pasul.

În faţa ei era acum imaginea, care îţi tăia respiraţia, a Parthenonului, care domina Acropolisul.

Peste tot, în jur, erau hoteluri, clădiri de instituţii, şi totuşi, într-un mod ciudat, Catherinei i se păru că aceste clădiri noi erau doar temporare, în timp ce Parthenonul se ridica nemuritor şi atemporal pe cerul limpede al Atenei.

— Impresionant, nu? zâmbi Larry. Întregul oraş este la fel. O ruină extrem de frumoasă.

Au trecut pe lângă un parc din centrul oraşului, în mijlocul căruia dansau fântâni arteziene. Sute de mese cu umbreluţe verzi sau portocalii umpleau parcul, iar cerul de deasupra lor era ca o marchiză bleu.

— Suntem în Piaţa Constipaţiei, spuse Larry.

— Poftim?

— De fapt se numeşte Piaţa Constituţiei. La mesele acelea stau toată ziua grecii şi beau cafea şi privesc binevoitor mersul lumii.

Aproape la fiecare bloc se afla o cafenea. Peste tot erau flori necunoscute, în culori indescriptibile.

— Oraşul este atât de alb! exclamă Catherine. Ameţitor de alb.

Apartamentul de la hotel era spaţios şi confortabil, cu vedere spre Piaţa Syntagma, o piaţă din centrul oraşului. Peste tot, în cameră, erau flori şi un bol enorm cu fructe proaspete.

— Îmi place la nebunie, dragul meu, spuse Catherine, studiind fiecare colţişor.

Curierul le-a adus valizele, Larry i-a dat un bacşiş, băiatul a spus *„Parapolee”*, iar Larry a răspuns *„Parakalo”.*

După ce băiatul a plecat, Larry a luat-o în braţe:

— Bine ai venit în Grecia.

A început să o sărute lacom şi atunci Catherine şi-a dat seama cât de mult i-a lipsit. A luat-o în braţe şi a dus-o în dormitor. Pe măsuţa de toaletă era un pacheţel.

— Deschide-l, i-a spus Larry.

Degetele nervoase au rupt hârtia şi în cutia mică a descoperit o pasăre minusculă din jad. Deşi a fost ocupat, Larry şi-a amintit, iar Catherine a rămas impresionată. Într-un anume fel, pasărea aceasta minusculă era un talisman, un semn prevestitor că totul va fi bine şi că problemele din trecut s-au sfârşit.

După ce au făcut dragoste, Catherine a spus în gând o rugăciune de mulţumire, recunoscătoare că se afla din nou în braţele soţului pe care îl iubea atât de mult, într-unul din cele mai frumoase oraşe din lume, încercând să înceapă o viaţă nouă. Acesta era Larry al ei şi vechile lor probleme nu au făcut decât să întărească legătura dintre ei.

Nimeni şi nimic nu le mai putea face vreun rău.

*

A doua zi dimineaţă, Larry a aranjat cu un agent imobiliar să îi arate Catherinei câteva apartamente. Agentul era un bărbat mărunt, foarte brunet, cu o mustaţă enormă, se numea Dimitropolous, şi vorbea într-o limbă agitată de care el era convins că este engleza perfectă, dar care, de fapt, era un amestec de cuvinte greceşti şi expresii englezeşti de nedescifrat.

Lăsându-se în mâinile lui – un truc pe care îl va folosi foarte des în lunile ce vor urma – Catherine l-a convins să vorbească mai rar pentru a descifra cele câteva cuvinte englezeşti şi pentru a înţelege ceva.

Al patrulea apartament pe care i l-a arătat era foarte luminos; avea soare în toate cele patru camere şi era în cartierul Kolonaki, o suburbie modernă a Atenei.

Când Larry a venit seara la hotel, Catherine i-a descris apartamentul şi după două zile s-au mutat în el.

*

În timpul zilei, Larry era plecat, dar se străduia să fie seara la cină, împreună cu Catherine. Cina la Atena se servea între nouă şi douăsprezece noaptea, între ora două şi cinci după-amiază, toată lumea îşi făcea siesta, iar magazinele se deschideau din nou la ora cinci, până seara târziu. Catherine se simţea profund atrasă de oraş. În a treia seară, Larry a adus acasă un prieten, contele George Pappas, un grec frumos, de patruzeci şi cinci de ani, înalt şi suplu, cu părul negru şi câteva fire albe la tâmple. Avea un ciudat aer de demnitate demodată care îi plăcu Catherinei. Contele i-a invitat la cină într-o tavernă din Plaka, cartierul antic al oraşului. Plaka era un fel de castel, cu ruine împrăştiate; chiar în inima Atenei, la care ajungeai pe nişte alei întortocheate, urcând nişte trepte de piatră tocite, construit în timpul dominaţiei turceşti, când Atena era un sat mai mare. Totul era alb, dar peste tot erau flori. Efectul era încântător. În orice alt oraş, gândi Catherine, un astfel de loc ar fi murdar şi urât. Aici este un monument.

Taverna era pe o platformă în aer liber, de unde se vedea panorama oraşului; chelnerii erau îmbrăcaţi în costume colorate.

— Ce doriţi să mâncaţi? o întrebă contele pe Catherine.

Ea privi neajutorată lista de menu.

— V-aş ruga să comandaţi şi pentru mine. Mi-e teamă că nu prea înţeleg.

Contele Pappas a comandat o masă copioasă, alegând o varietate de feluri, încântat să îi arate Catherinei bogăţia bucătăriei greceşti. Au mâncat *dolmades*, carne tocată învelită în frunze de viţă; *vousaka*, o carne suculentă între straturi de vinete; *stiffado*, iepure prăjit pe ceapă – Catherine nu a ştiut ce mănâncă decât după ce mâncase deja jumătate! După ce a aflat, nu a mai luat nici o gură – şi la urmă au mâncat *taramosalata*, salată grecească de caviar cu ulei de măsline şi lămâie. Contele a mai comandat o sticlă de Retsina.

— Acesta este vinul nostru naţional, le explică el.

O privi amuzat pe Catherine când îl gustă. Avea un gust de brad şi Catherine se strădui politicos să îl bea.

— Din tot ce am mâncat în seara asta, spuse ea, cred că vinul a fost cel mai bun.

În timp ce mâncau, trei cântăreţi au început să cânte *Bozoukia,* era o muzică de o veselie molipsitoare, şi clienţii restaurantului s-au îndreptat spre ringul de dans. Catherine a rămas uluită că nu dansau decât bărbaţii, şi erau magnifici. S-a distrat extraordinar. Nu au plecat decât la trei dimineaţa.

— Ai vizitat oraşul? a întrebat-o contele.

— Nu, a mărturisit ea. Aştept ca Larry să aibă puţin timp liber.

Contele se întoarse spre Larry:

— Poate că îmi dai voie să o plimb pe Catherine, până când vei avea tu timp?

— Ar îi minunat, spuse Larry. Dacă nu este prea mare deranjul.

— Este o adevărată plăcere. Te deranjează dacă îţi voi fi ghid?

Îl privi descumpănită şi se gândi la brunetul agent imobiliar, comparându-l cu acest bărbat care vorbea o engleză perfectă.

— Mi-ar face foarte măre plăcere, spuse ea cu sinceritate.

*

Următoarele câteva săptămâni au fost fascinante. Catherine îşi petrecea dimineaţa aranjând apartamentul, iar după-amiaza, când Larry era plecat, contele o lua şi o ducea să vadă monumentele.

Au mers la Olympia.

— Acesta este locul unde s-au desfăşurat primele Jocuri Olimpice, i-a spus contele. Timp de o mie de ani s-au desfăşurat aici, în ciuda războaielor şi a nenorocirilor.

Uimită, Catherine privea ruinele marii arene, gândindu-se la grandoarea întrecerilor care s-au desfăşurat aici de-a lungul secolelor.

— Aici s-a simţit prima dată spiritul de sportivitate, nu-i aşa?

Contele a început să râdă.

— Mă tem că nu. Adevărul este puţin stânjenitor pentru noi.

— De ce?

— Prima cursă de şarete care s-a desfăşurat aici a fost aranjată.

— Aranjată?

— Vezi tu, se spune că era odată un prinţ bogat, numit Pelops, în luptă cu un rival de-al său. Împreună au hotărât să participe la o cursă de şarete, pentru a stabili care din ei este mai bun. În noaptea dinaintea cursei, Pelops a slăbit o roată la şareta rivalului său. Mulţi oameni erau prezenţi să-şi susţină favoritul. După primul tur, roata a cedat şi şareta s-a răsturnat. Rivalul lui Pelops a fost prins în frâie şi a fost târât de cal până a murit. Pelops a câştigat.

— Îngrozitor. Ce i-au făcut?

— Tocmai aici este ruşinea pe care o simţim şi astăzi, spuse contele. Toţi oamenii şi-au dat seama ce a făcut Pelops. Şi totuşi, l-au aclamat ca erou şi i-au ridicat un monument la Templul lui Zeus din Olympia. Încă mai există monumentul. Povestea spune că prinţul cel viclean a prosperat şi a trăit fericit după aceea. De fapt, întreaga regiune de sud a Corintului se numeşte Peloponez, după numele lui.

— Cine spune că toate crimele se pedepsesc? se minună Catherine.

Când Larry era liber, plecau împreună să cunoască oraşul. Au găsit magazine minunate, restaurante ascunse, pe care le-au păstrat numai pentru ei doi. Larry era vesel, iar Catherine era mulţumită că a renunţat la afacerea ei şi a venit lângă el.

*

Larry Douglas nu a fost niciodată mai fericit. Munca la Demiris era visul de o viaţă. Era bine plătit, dar nu banii îl interesau. Pe Larry îl interesau doar minunatele aparate pe care le pilota. În mai puţin de o oră, a învăţat să piloteze Hawker Siddeley şi după cinci zboruri îl stăpânea perfect. De cele mai multe ori, Larry zbura împreună cu Paul Metaxas, jovialul co-pilot grec. Metaxas a rămas uluit de plecarea bruscă a lui Ian Whitestone, dar şi de calităţile celui care îl înlocuia. A auzit tot felul de poveşti despre Larry Douglas şi nu i-a plăcut ce a auzit. Şi, totuşi, Douglas era entuziast, iar Mataxas, după ce a zburat cu el, a descoperit că este un pilot superb. Încet, încet, Metaxas s-a relaxat, a uitat suspiciunile şi cei doi bărbaţi s-au împrietenit.

Când nu zbura, Larry învăţa, afla fiecare particularitate a avioanelor lui Demiris. În călătorii de afaceri la Brindisi, Corfu şi Roma, aducea oaspeţi pe insula particulară, sau îi ducea la schi, în Elveţia, la cabana lui Demiris. S-a obişnuit să primească la bord oameni importanţi ale căror fotografii se aflau constant pe primele pagini ale ziarelor şi îi povestea în amănunţime Catherinei tot ce făcea. A dus şi un preşedinte al unei ţări balcanice, un prim-ministru britanic şi un mare magnat arab, cu tot haremul său. A avut la bord cântăreţi de operă, companii de balet şi staruri de pe Broadway, care au jucat numai pentru Demiris. A călătorit cu un judecător de la Curtea Supremă, un congresman şi un fost preşedinte al Statelor Unite. În timpul zborurilor, Larry stătea de cele mai multe ori în cabină, dar din când în când trecea printre pasageri să se asigure că totul este bine. Uneori, auzea fragmente de conversaţie despre afaceri de bursă. Ar fi făcut o avere dacă ar fi profitat de aceste informaţii, dar pe el, pur şi simplu, nu îl interesau. Îl interesau doar avioanele şi simţea că trăieşte când le domină.

Abia după două luni, Larry a făcut primul zbor cu Demiris.

Erau cu avionul Piper şi trebuia să îl ducă pe şeful său de la Atena la Dubrovnik. Era o zi înnourată şi buletinul meteo anunţa vânturi puternice pe ruta pe care o urmau ei. Larry a calculat cu grijă cursul de zbor, dorind să evite furtuna, dar curenţii de aer erau deosebit de turbulenţi, aproape imposibil de evitat.

La o oră după ce au plecat din Atena, Larry a aprins semnalul „centuri de siguranţă” şi i-a spus lui Metaxas:

— Ţine-te bine, Paul. S-ar putea să ne pierdem amândoi slujba.

Spre surprinderea lui Larry, Demiris a venit în cabina piloţilor.

— Pot să stau şi eu? a întrebat el.

— Vă rog, i-a răspuns Larry. Va fi un drum greu.

Metaxas s-a ridicat şi i-a oferit scaunul lui Demiris.

Larry ar fi preferat să-l aibă pe co-pilot la post, pregătit pentru orice, dar acesta era avionul lui Demiris.

Furtuna a durat aproape două ore. Larry a ocolit norii imenşi, albi şi pufoşi, dar mortali.

— Foarte frumoşi, comentă Demiris.

— Sunt nori ucigaşi, spuse Larry. Cumulus. Sunt frumoşi şi pufoşi, pentru că sunt umflaţi de vânt. Dacă intri în ei, sfâşie avionul în zece secunde. Te poţi ridica şi cădea treizeci de mii de picioare în mai puţin de un minut, fără să poţi controla avionul.

— Sunt sigur că nu vei lăsa să se întâmple aşa ceva, spuse Demiris, calm.

Avionul a fost prins de vânturi care au încercat să-l răstoarne, dar Larry a luptat pe viaţă şi pe moarte să-l ţină sub control. A uitat că Demiris este lângă el şi s-a concentrat doar asupra aparatului, folosind tot ce învăţase în viaţa lui. În cele din urmă, au ieşit din furtună. Larry s-a întors, lipsit de vlagă şi a descoperit că Demiris plecase. Metaxas era la locul lui.

— Urâtă călătorie, Paul. Şi pentru el a fost prima cu mine, spuse Larry. S-ar putea să am necazuri.

Cobora încet spre aeroportul din Dubrovnik, când Demiris a apărut din nou în cabină.

— Ai avut dreptate, i-a spus Demiris lui Larry. Eşti foarte bun în tot ceea ce faci. Sunt foarte mulţumit.

Şi a plecat.

Într-o dimineaţă, în timp ce Larry se pregătea să plece spre Maroc, contele Pappas a telefonat şi i-a sugerat să o ducă pe Catherine la ţară. Larry a insistat la telefon ca ea să meargă.

— Cum, nu eşti gelos?

— Pe conte? râse Larry.

Catherine se minună brusc. În ultima vreme, de fiecare dată când a fost însoţită de conte, acesta nu i-a făcut nici măcar un avans nepotrivit, nu i-a aruncat nici măcar o privire cu dublu înţeles.

— Este homosexual? l-a întrebat ea.

Larry a aprobat.

— De ce crezi că te-am lăsat în grija lui?

Contele a venit devreme şi au pornit împreună spre sud, spre marea câmpie a Tesaliei. Ţărănci îmbrăcate în negru mergeau de-a lungul drumului, încovoiate sub povara legăturilor de lemne pe care le duceau în spate.

— De ce nu fac bărbaţii muncile acestea grele? întrebă Catherine.

Contele o privi amuzat.

— Femeile nu vor. Ele vor ca bărbaţii lor să fie proaspeţi noaptea pentru altfel de lucruri.

Fiecare dintre noi avem ceva de învăţat din asta, se gândi Catherine.

După-amiaza târziu, s-au apropiat de muntele Pindus, ale cărui culmi stâncoase se înălţau semeţe spre cer. Drumul era blocat de o turmă de oi,

însoţită de un păstor şi un câine ciobănesc. Contele Pappas a oprit maşina. Catherine privea uimită cum se agită câinele şi alungă oile în direcţia în care dorea el.

— Câinele acesta este aproape uman, exclamă Catherine, admirativ.

Contele îi aruncă o privire, o expresie pe care Catherine nu reuşi să o descifreze.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Contele ezită.

— Este o poveste neplăcută.

— Sunt fetiţă mare.

Contele se hotărî:

— Zona aceasta este foarte sălbatică. Pământul este stâncos şi neprimitor. Recoltele sunt slabe, iar când vremea este rea, nu există deloc recoltă şi ţinutul este cuprins de foamete. Vocea bărbatului se pierdu.

— Continuă, îl încurajă Catherine.

— Acum câţiva ani, aici a fost o furtună îngrozitoare, care a stricat toată recolta. Nu mai era nimic de mâncare. Toţi câinii ciobăneşti s-au revoltat. Au părăsit fermele şi au făcut o haită periculoasă. Contele povestea încercând să-şi ascundă groaza din glas. Au început să atace fermele.

— Şi au omorât oile! spuse Catherine.

A urmat o tăcere îndelungată, înainte ca el să răspundă.

— Nu. Şi-au ucis stăpânii. Şi i-au devorat.

Catherine îl privea şocată.

— Au trebuit să trimită trupele federale de la Atena pentru a reinstaura aici domnia omului. A durat aproape o lună.

— Înfiorător.

— Foamea duce la lucruri îngrozitoare, spuse contele, încet.

Oile traversaseră drumul. Catherine mai aruncă o privire la câinele ciobănesc şi se cutremură.

*

Pe măsură ce săptămânile treceau, tot ce i s-a părut străin şi ciudat Catherinei a început să-i devină familiar. Oamenii erau deschişi şi prietenoşi. Ea a învăţat unde să-şi facă piaţa, a descoperit magazinele de pe strada Voukourestiou, unde îşi făcea cumpărăturile. Grecia era o minune de ineficienţă organizată şi nu aveai de ales, decât să te obişnuieşti cu acest lucru. Nimeni nu se grăbea şi dacă întrebai de un loc anume, oricine se oferea să te ducă de mână acolo. Dacă întrebai cât este de departe, ţi se răspundea: *„enos cigarou dromos”,* şi Catherine a învăţat că asta însemna „la distanţă de o ţigară”. Mergea ore în şir şi explora oraşul, admirând încântată priveliştea verii greceşti.

Catherine şi Larry au vizitat Mykonos cu morile de vânt, Melos, unde a fost descoperită *Venus din Milo*, dar locul preferat de Catherine era Paros, o

insulă plină de verdeaţă, dominată de piscul plin de flori al unui munte. Când ajungeau aici cu barca, îi aştepta la doc un ghid. Îi lua în primire şi îi ducea pe vârful muntelui, pe cărări umbrite şi necunoscute.

Când a făcut prima călătorie aici, Catherine avea o pălărie de pai cu boruri largi, care o proteja de soarele fierbinte. În timp ce ea şi Larry urcau o potecă abruptă spre vârful muntelui, o femeie îmbrăcată în negru le-a strigat, *„Ke-lee meh-ra”,* şi i-a întins Catherinei un buchet de ierburi proaspăt culese. După două ore, au ajuns pe platoul din vârful muntelui, plin de copaci împodobiţi în milioane de flori colorate. Totul părea un buchet spectaculos. Ghidul a oprit catârii şi i-a lăsat să privească efuziunea de culori.

— Se numeşte Valea Fluturilor, le-a explicat ghidul.

Catherine a privit în jurul ei căutând să vadă măcar un fluture, dar nu l-a văzut.

— De ce i se spune aşa? a întrebat el.

Ghidul a zâmbit, de parcă abia aştepta această întrebare.

— Am să vă arăt.

A descălecat şi a luat un băţ. S-a apropiat de un copac şi a început să îl lovească cu băţul. Într-o fracţiune de secundă „florile” sutelor de copaci au început să zboare într-un curcubeu sălbatic de culori. Erau sute de mii de fluturi frumos coloraţi, dansând în soare.

Catherine şi Larry priveau uluiţi. Ghidul îi privea mândru, ca şi cum el era responsabil de acest miracol minunat pe care îl vedeau. A fost cea mai frumoază zi din viaţa Catherinei şi, dacă ar fi fost să aleagă cea mai perfectă zi din viaţa ei, ar fi ales-o pe aceasta, petrecută de ea şi Larry la Paros.

*

— Hei, avem o persoană foarte importantă la bord, în dimineaţa aceasta, îl întâmpină vesel Paul Metaxas. Aşteaptă numai.

— Cine este?

— Noelle Page, doamna şefului. Ai voie să priveşti, dar nu trebuie să atingi.

Larry îşi aminti scurtul moment în care a văzut-o pe femeie în casă lui Demiris, chiar în dimineaţa când a sosit la Atena. Era foarte frumoasă şi i se părea oarecum cunoscută – dar desigur, pentru că o văzuse într-un film franţuzesc la care l-a târât într-o zi Catherine. Nimeni nu trebuia să-l înveţepe Larry regulile autoapărării. Chiar dacă lumea nu ar fi fost plină de femei, el tot nu s-ar fi apropiat de femeia lui Constantin Demiris. Îi plăcea mult prea mult munca pe care o făcea, pentru a strica totul cu o asemenea prostie. Ei bine, poate va obţine de la ea un autograf pentru Catherine.

*

Maşina care o ducea pe Noelle la aeroport a întârziat pe drum din cauza

reparaţiilor, dar Noellei îi plăcea faptul că întârzie. Se va întâlni cu Larry Douglas, pentru prima dată după întâlnirea din dimineaţa aceea.

Noelle a fost profund zguduită de ceea ce s-a întâmplat. Adică, de ceea ce nu s-a întâmplat.

În ultimii şase ani, Noelle şi-a imaginat întâlnirea lor în mii de feluri. În mintea ei a jucat scena de mii de ori. Singurul lucru care nu i-a trecut niciodată prin minte a fost acela că Larry nu îşi va aminti de ea. Cel mai important eveniment din viaţa ei pentru el nu a însemnat nimic, decât o altă aventură ieftină din cele câteva sute pe care le-a avut. Ei bine, când va termina cu el, Larry îşi va aminti de ea.

*

Larry traversa pista spre avion cu planul de zbor în mână, când o maşină a parcat lângă avion şi Noelle Page şi-a făcut apariţia. Larry s-a apropiat de maşină şi a spus politicos:

— Bună dimineaţa, domnişoară Page. Sunt Larry Douglas şi vă voi duce împreună cu prietenii la Cannes.

Noelle trecu pe lângă el de parcă nu ar fi existat. Larry privi uluit în urma ei.

Treizeci de minute mai târziu, erau îmbarcaţi şi ceilalţi pasageri, şi Larry şi Paul au decolat. Duceau acest grup pe Coasta de Azur, de unde erau îmbarcaţi pe yachtul lui Demiris. Era un zbor relativ uşor, cu turbulenţele normale ale curenţilor de aer de pe coasta sudică a Franţei. Larry a aterizat lin şi a oprit lângă maşinile care îi aşteptau pe pasageri. În timp ce Larry şi co-pilotul său coborau din avion, Noelle s-a apropiat de Metaxas şi, ignorându-l complet pe Larry, i-a spus acestuia cu o voce plină de dispreţ:

— Noul pilot este un amator, Paul. Ar trebui să-i dai nişte lecţii de zbor.

Noelle a urcat într-o maşină şi a plecat lăsându-l pe Larry uluit şi invadat de o furie neputincioasă.

Şi-a spus în sinea lui că, probabil, este o afurisită şi a avut o zi proastă. Dar următorul incident, peste o săptămână, l-a convins că se află în faţa unei probleme deosebit de serioase.

La ordinele lui Demiris, Larry a luat-o pe Noelle din Oslo şi a dus-o la Londra. Din pricina primei întâmplări, Larry a studiat cu foarte multă grijă planul de zbor. Era o zonă de presiune ridicată şi, probabil, vor întâlni furtuni şi tunete. Larry a calculat o rută prin care să evite aceste zone şi zborul a fost perfect şi fără incidente. A aterizat fără să se simtă, a garat avionul şi împreună cu Paul Metaxas a ieşit din cabină. Noelle se ruja.

— Sper că v-a făcut plăcere zborul, domnişoară Page, a spus Larry, politicos.

Noelle îi aruncă o privire inexpresivă, apoi vorbi cu Paul Metaxas.

— Sunt întotdeauna nervoasă când zbor cu un incompetent.

Larry se roşi de furie. Încercă să spună ceva, dar Noelle continuă:

— Te rog spune-i să nu mi se adreseze decât dacă îi vorbesc eu.

Metaxas înghiţi în sec şi se bâlbâi:

— Da, doamnă.

— Larry o privea, plin de furie. Primul impuls a fost să-i dea o palmă, dar ştia că aici se va opri cariera lui. Iubea munca aceasta mai mult decât orice pe lume şi nu avea de gând să o pericliteze cu nimic. Ştia că dacă va fi concediat, va fi şi ultima slujbă ca pilot. Nu, trebuia să fie foarte atent.

Ajuns acasă, Larry i-a povestit Catherinei:

— Are ceva cu mine, se plânse el.

— Este îngrozitoare, spuse Catherine. Ai supărat-o cumva, Larry?

— Nu ştiu dacă i-am spus cinci cuvinte.

Catherine îl prinse de mână, încurajator.

— Nu-ţi face probleme, ai s-o cucereşti şi pe ea. Ai să vezi.

A doua zi, când Larry l-a dus pe Constantin Demiris în Turcia, într-o scurtă călătorie de afaceri, Demiris a venit din nou în cabină şi s-a aşezat pe locul lui Metaxas. Cu un gest al mâinii, l-a scos afară pe co-pilot. Au stat o vreme în tăcere privind norii pe care îi sfâşia avionul.

— Nu te place deloc domnişoara Page, începu Demiris, într-un târziu.

Larry îşi încleştă mâinile pe manetă. Încercă să se relaxeze şi să vorbească detaşat.

— Da? V-a spus şi de ce?

— Mi-a spus că eşti nepoliticos cu ea.

Larry deschise gura să protesteze, dar o închise imediat. Va trebui să rezolve problema aceasta de unul sjngur.

— Îmi pare rău. Voi încerca să fiu mai atent, domnule Demiris.

Demiris se ridică în picioare.

— Te rog. Ţi-aş sugera chiar să nu o superi pe domnişoara Page în nici un chip, de acum înainte.

De acum înainte! Larry îşi scormonea mintea încercând să îşi amintească în ce fel a supărat-o.

Poate că ei nu-i plăceau oamenii de felul lui. Sau poate că era geloasă pe faptul că Demiris îl plăcea şi avea încredere în el. Şi totuşi, nu era logic. De ce încerca Noelle Page să-l vadă concediat?

Larry se gândi cum ar fi dacă l-ar concedia şi cum ar începe din nou să bată pe la uşi, să aştepte ore întregi, încercând să-şi omoare timpul prin baruri cu târfe. Îşi aminti răbdarea Catherinei, înţelegerea de care a dat dovadă şi cât a urât-o el pentru asta. Nu, nu suporta să o ia de la început. Nu suporta încă un eşec.

*

Câteva zile mai târziu, Larry se afla la Beirut şi vizita oraşul în orele

libere. Trecu pe lângă o sală de cinema şi văzu că rula un film cu Noelle Page. Urmându-şi primul impuls, intră să îl vadă, pregătit să urască şi filmul şi actriţa. Dar Noelle a fost atât de strălucitoare, încât s-a trezit admirând-o fără rezervă. A simţit din nou acel sentiment ciudat că o cunoştea de undeva. În lunea următoare, Larry a dus-o pe Noelle Page şi câţiva oameni de afaceri la Zurich. A aşteptat până când Noelle a rămas singură şi s-a apropiat de ea. A ezitat foarte mult până s-a hotărât să îi vorbească, amintindu-şi de ultimul ei avertisment, dar a hotărât, în cele din urmă, că era singura modalitate de a înfrânge aversiunea ei. Toate actriţele erau egoiste şi le plăcea să le spui că sunt bune. Aşadar, acum, apropiindu-se de ea, Larry îi spuse cu multă politeţe:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Page, vreau doar să vă spun că am văzut aseară un film cu dumneavoastră – *„Al treilea chip”*. Cred că sunteţi una dintre cele mai mari actriţe.

Noelle îl privi îndelung:

— Mi-ar plăcea să cred că eşti mai bun critic decât pilot, dar mă îndoiesc foarte mult că ai inteligenţa sau gustul de a judeca. Şi plecă de lângă el.

Larry rămase de parcă l-ar fi lovit în moalele capului. Târfa! Un moment a fost tentat să meargă după ea şi să-i spună ce crede despre ea, dar ştia că este în puterile ei. Nu. De acum înainte îşi va face meseria şi se va ţine departe de ea.

În următoarele câteva săptămâni, Noelle a fost pasagera lui de mai multe ori. Larry nu i-a vorbit şi a evitat cu disperare să i se arate. Nu părăsea deloc cabina şi îl lăsa pe Metaxas să se ocupe de pasageri. Noelle Page nu s-a mai plâns, iar Larry s-a felicitat că a rezolvat problema.

După puţin timp, a descoperit că s-a felicitat degeaba.

Într-o dimineaţă, Demiris a trimis după Larry.

— Domnişoara Page zboară la Paris. Îmi va rezolva o problemă confidenţială. Vreau să stai lângă ea, să nu o părăseşti niciun moment.

— Da, domnule Demiris.

Demiris îl studie îndelung, încercă să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Asta este tot.

Noelle era singura pasageră pentru Paris şi Larry se hotărî să piloteze avionul Piper. L-a trimis pe Paul Metaxas să aibă grijă de Noelle, iar el a rămas în cabină, departe de ea. După ce au aterizat, Larry s-a apropiat de ea.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Page. Domnul Demiris mi-a cerut să stau lângă dumneavoastră cât sunteţi la Paris.

Ea îi privi dispreţuitor.

— Foarte bine. Doresc numai să nu ştiu că te afli în preajma mea.

El acceptă, îngheţat.

De la Orly au plecat cu o maşină. Larry a stat în faţă, lângă şofer, iar Noelle Page în spate. Ea nu i-a vorbit deloc. Prima oprire a fost la Paribas, Banca din Paris. Larry a intrat cu Noelle în hol şi a rămas în aşteptare, după ce

ea a intrat în biroul preşedintelui băncii şi a fost condusă apoi la subsol, unde se aflau safeurile. Era plecată de treizeci de minute. Când a ieşit, a trecut pe lângă el fără să scoată un cuvânt. El a pornit în urma ei.

Apoi s-au oprit în Rue du Faubourg – St. Honore. Noelle a dat drumul maşinii. Larry a urmat-o într-un magazin, tot timpul în umbra ei, cât a făcut cumpărături şi l-a umplut de cutii şi bagaje. A făcut cumpărături într-o duzină de magazine şi din fiecare Larry ieşea încărcat de pachete. Chiar dacă îl vedea că nu se simte bine, Noelle nu-i acorda nici o atenţie. Larry se simţea ca un animal dus de zgardă.

Când au ieşit de la Celine, începuse să plouă. Pietonii se adăposteau.

— Aşteaptă-mă aici, îi ordonă Noelle.

Larry o văzu intrând într-un restaurant. A aşteptat-o în ploaie două ore, cu mâinile ocupate de pachete, blestemând-o, blestemându-se şi pe el pentru că i-a acceptat aceste toane. Era prins în cursă şi nu ştia cum să scape.

În acel moment a avut o presimţire înfiorătoare că totul va fi şi mai rău.

*

Prima dată când Catherine l-a întâlnit pe Constantin Demiris a fost la vila acestuia. Larry trebuia să îi ducă un pachet pe care îl adusese de la Copenhaga, şi Catherine l-a însoţit.

A rămas în holul enorm de la intrare şi admira tablourile, când uşa s-a deschis şi a apărut Demiris. A privit-o câteva clipe.

— Îţi place Manet, doamnă Douglas?

Catherine se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu legenda despre care auzise atât de multe lucruri. A avut două constatări imediate: Constantin Demiris era mai înalt decât şi l-a imaginat şi emana o energie atât de puternică, încât se simţi înspăimântată. Catherine era uimită că îi cunoaşte numele. Părea că doreşte să îi facă pe plac. A întrebat-o cum îi place Grecia, dacă apartamentul este bun şi a rugat-o să apeleze la el ori de câte ori avea nevoie. Ştia chiar, deşi Dumnezeu ştie cum! — Că ea colecţionează păsări miniaturale.

— Am văzut una încântătoare, i-a spus el. Am să-ţi dau adresa.

Apăru şi Larry şi au plecat împreună.

— Cum ţi-a plăcut Demiris? a întrebat-o Larry.

— Este încântător. Nu-i de mirare că îţi place să munceşti pentru el.

— Şi intenţionez să continui să muncesc pentru el.

Era în vocea lui o amărăciune pe care Catherine nu a înţeles-o.

A doua zi, Catherine a primit prin curier o minunată pasăre de porţelan.

Catherine l-a mai întâlnit pe Constantin Demiris de două ori după aceea: o dată, când era cu Larry la o cursă de cai, iar a doua oară, la petrecerea de Crăciun pe care a dat-o Demiris la vila lui. De fiecare dată, el a continuat să se poarte frumos cu ea. În concluzie, Catherine era convinsă că Demiris este o

persoană remarcabilă.

*

În august, începe la Atena Festivalul. Timp de două luni, în oraş se prezintă piese de teatru, spectacole de balet şi operă, concerte – toate în Herodes Atticus, teatrul antic de la poalele Acropolisului. Catherine a văzut câteva spectacole împreună cu Larry, iar când Larry era plecat, o însoţea contele Pappas. Era fascinant să vezi piese antice jucate în decorul originar.

Într-o seară, după ce Catherine şi contele Pappas au văzut „Medeea", au început să vorbească despre Larry.

— Este un bărbat interesant, spuse contele. *„Polymechanos".*

— Ce înseamnă asta?

— Este greu de tradus. Contele gândi îndelung. Poate să însemne „fertil în resurse".

— Vrei să spui plin de forţă?

— Da, dar puţin mai mult decât atât. O persoană care este întotdeauna pregătită cu o idee nouă, cu un plan nou.

— *„Polymechanos",* repetă Catherine. Aşa este.

Pe cer era o lună cât o tipsie de argint. Noaptea era caldă şi parfumată. Mergeau prin Plaka spre Piaţa Omonia. În timp ce traversau, de după colţul străzii a apărut o maşină într-o viteză nebună, îndreptându-se direct spre ei. Speriat, contele a tras-o pe Catherine pe trotuar.

— Idiotule! a strigat el în urma maşinii.

— Toată lumea aici pare să conducă nebuneşte, spuse Catherine.

Contele zâmbi.

— Ştii de ce? Grecii nu au făcut tranziţia la maşini. Au impresia că îşi conduc catârii.

— Glumeşti.

— Din nefericire, nu. Dacă vrei să îi cunoşti pe greci, Catherine, nu citi cărţi turistice; citeşte vechile tragedii greceşti. Adevărul este că noi încă mai aparţinem secolelor trecute. Din punct de vedere emoţional, suntem nişte primitivi. Plini de pasiuni tulburătoare, de bucurii şi de tristeţi profunde şi nu am învăţat să le acoperim cu aura civilizaţiei.

— Nu cred că acesta este un lucru rău, spuse Catherine.

— Poate că nu. Dar distorsionează realitatea. Când ne privesc străinii, nu văd ceea ce cred ei că văd. Parcă privesc o stea îndepărtată. Vezi reflecţia stelei venită din trecut.

Au ajuns în piaţă. Au trecut pe lângă nişte magazine şi pe lângă o vitrină pe care scria *„Ghicim viitorul".*

— Sunt o mulţime de prezicători la voi, nu? întrebă Catherine.

— Suntem un popor superstiţios.

— Mă tem că eu nu prea cred în asemenea lucruri.

Au ajuns la o tavernă pe vitrină căreia scria:

„Madame Piris, ghicitoare”.

— Crezi în vrăjitoare? o întrebă contele Pappas.

Catherine îl privi să se convingă că nu glumeşte.

Bărbatul era serios.

— Numai în cele de la Halloween.

— Când spun vrăjitoare nu mă gândesc la o bătrână pe o coadă de mătură, fierbând pisici într-un ceaun.

— La ce te gândeşti?

— Madame Piris este o vrăjitoare. Citeşte trecutul şi viitorul. Văzând scepticismul de pe faţa Catherinei, contele continuă: Am să-ţi spun o poveste. Cu mulţi ani în urmă, şeful Poliţiei din Atena era un om numit Sophocles Vasilly. Era prieten de-al meu şi de multe ori îmi folosea relaţiile pentru a-l ajuta în muncă. Vasilly era un om foarte cinstit. Existau oameni care ar fi vrut să îl corupă, dar pentru că el nu se lăsa corupt, au hotărât să îl elimine.

O prinse pe Catherine de braţ şi traversară strada spre parc.

— Într-o zi, Vasilly a venit şi mi-a spus că a fost ameninţat. Era un om curajos, dar ameninţarea aceasta l-a tulburat, pentru că venea de la un gangster foarte puternic. Au fost desemnaţi detectivi care să-l urmărească pe gangster şi alţii care să-l protejeze pe Vasilly şi, totuşi, acesta avea sentimentul că nu mai are mult de trăit. Atunci a venit din nou la mine.

Catherine îl asculta, fascinată.

— Ce ai făcut?

— L-am sfătuit să meargă la Madame Piris.

Contele rămase tăcut căutând parcă în întunericul amintirilor trecute.

— Şi a mers? a întrebat Catherine, într-un târziu.

— Poftim? Ah, da. Madame Piris i-a spus lui Vasilly că moartea îi va veni pe neaşteptate şi repede; l-a sfătuit să se ferească de un leu la amiază. În Grecia nu sunt lei, decât cei de la grădina zoologică şi cei din piatră pe care i-ai văzut la Delos.

Catherine simţea tensiunea din vocea lui Pappas.

— Vasilly s-a dus la grădina zoologică şi a verificat personal cuştiie animalelor, a întrebat ce alte animale vor fi aduse la Atena. Nu urmau să fie aduse alte animale. A trecut o săptămână şi nimic nu s-a întâmplat. Vasilly a hotărât că bătrâna vrăjitoare a greşit şi că el este un naiv superstiţios. Sâmbătă dimineaţa, eu m-am oprit la secţia de poliţie să îl iau. Era ziua fiului său, împlinea patru ani şi hotărâsem să mergem cu vaporul la Kyron, să sărbătorim. Am oprit în faţa secţiei, exact când ceasul din turn bătea ora douăsprezece. Când mă îndreptam spre intrare, în clădire s-a auzit o explozie extraordinară. M-am grăbit spre biroul lui Vasilly. Biroul nu mai exista – nu mai rămăsese nimic nici din Vasilly.

— Îngrozitor, şopti Catherine.

O vreme au mers tăcuţi.

— Dar vrăjitoarea a greşit, nu? întrebă Catherine. Nu a fost ucis de un leu.

— Ah, ba da, tocmai asta este. Poliţia a reconstituit ce s-a întâmplat. După cum ţi-am spus, era ziua băieţelului. Pe biroul lui Vasilly erau o mulţime de daruri pentru fiul său. Cineva i-a adus o jucărie şi a lăsat-o pe birou.

Catherine îngheţă.

— Un leu jucărie!

— Da. „Fereşte-te de leu la amiază”.

Catherine se înfioră.

— Mă trec fiori pe şira spinării.

Contele o privi cu simpatie.

— Madame Piris nu este o ghicitoare la care să te duci de distracţie.

Au traversat parcul şi au ajuns în strada Piraios. Un taxi gol a trecut pe lângă ei. Contele i-a făcut semn şi după zece minute Catherine era acasă.

Pregătindu-se de culcare, i-a spus lui Larry povestea şi, în timp ce povestea, simţea cum i se strânge sufletul. Larry a îmbrăţişat-o, au făcut dragoste, dar Catherine nu a reuşit să adoarmă decât după multă vreme.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

15

Dacă nu ar fi fost Noelle Page, Larry Douglas nu ar fi avut nicio problemă. Era unde îşi dorea să fie, făcea ceea ce îşi dorea să facă. Îi plăcea meseria, oamenii pe care îi întâlnea şi bărbatul pentru care muncea. Viaţa lui părea satisfăcătoare. Când nu zbura, îşi petrecea timpul cu Catherine; dar pentru că munca lui Larry era atât de mobilă, Catherine nu ştia întotdeauna unde se află el şi Larry avea nenumărate prilejuri să iasă singur în lume. Mergea la petreceri cu contele Pappas şi Paul Metaxas, care, de cele mai multe ori, se transformau în adevărate orgii. Grecoaicele erau femei pline de pasiune şi foc. Larry descoperise una, Helena, o stewardesă care lucra pentru Demiris şi, când plecau din Atena, ea şi Larry îşi petreceau timpul împreună prin camere de hotel. Helena era o femeie frumoasă, suplă, cu ochii negri şi părea nesăţioasă. Da, dacă le luă pe toate în consideraţie, Larry Douglas era convins că viaţa lui este perfectă.

Cu excepţia afurisitei blonde, amanta lui Demiris.

Larry nu avea nici cea mai mică idee de ce îl dispreţuieşte Noelle Page, dar simţea că viaţa îi este în pericol. A încercat să fie politicos, distant, prietenos şi, de fiecare dată, Noelle l-a privit cu dispreţ. Larry ştia că poate discuta problema cu Demiris, dar nu-şi făcea iluzii dacă acesta va avea de ales între el şi Noelle. De două ori a aranjat ca Paul Metaxas să piloteze avioanele cu care zbura Noelle. La puţin timp după aceea, secretara lui Demiris i-a telefonat şi i-a spus că domnul Demiris preferă ca Larry să piloteze avioanele cu care călătoreşte Noelle.

Într-o dimineaţă devreme, la sfârşit de noiembrie, Larry a primit un telefon care îl anunţa că trebuie să o ducă pe Noelle Page la Amsterdam, în după-amiaza aceea. A sunat la aeroport şi a primit un buletin meteo foarte nefavorabil pentru Amsterdam. Până spre după-amiază, şi Atena a fost învăluită de ceaţă, iar vizibilitatea era zero. Larry a sunat-o pe secretara lui Demiris şi a anunţat-o că este imposibil să zboare la Amsterdam. Secretara i-a spus că îl va suna din nou. Într-adevăr, după cincisprezece minute, l-a sunat să

îi spună că domnişoara Page va sosi la aeroport la ora două, pregătită de zbor. Larry a sunat din nou la aeroport, în speranţa că vremea s-a schimbat – dar buletinul era la fel.

— Iisuse, exclamă Paul Metaxas. Trebuie să fie al naibii de grăbită, de vrea să ajungă neapărat la Amsterdam.

Dar Larry simţea că nu Amsterdamul era problema principală. Era de fapt o încleştare a voinţelor. Din punctul lui de vedere, Noelle Page n-avea decât să se strivească de un munte şi drum bun! Dar Larry nu avea de gând să-şi rişte viaţa pentru afurisita asta. Încercă să îl sune pe Demiris, dar era într-o şedinţă şi nu reuşi să îi spună ce gândea. Trânti receptorul, respirând agitat. Nu mai avea de ales decât să meargă la aeroport şi să-şi convingă pasagera să renunţe la zbor. A ajuns la aeroport la unu şi jumătate. La ora trei, Noelle nu sosise încă.

— Probabil că s-a răzgândit, i-a spus Metaxas.

Dar Larry ştia. Pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai furios, până când a înţeles ce dorea ea de fapt. Dorea să-l împingă la o acţiune necugetată care să îl coste slujba. Era în clădirea aeroportului şi discuta cu directorul, când a văzut maşina lui Demiris, care o aducea pe Noelle. Larry s-a grăbit să o întâmpine.

— Mă tem că trebuie să amânăm zborul, domnişoară Page, spuse el cât putu de reţinut. Aeroportul din Amsterdam este în ceaţă.

Noelle privi peste umărul lui Larry şi vorbi cu Metaxas:

— Avioanele au echipament de aterizare automată, nu-i aşa?

— Da, spuse Metaxas, stânjenit.

— Sunt foarte surprinsă că domnul Demiris a angajat un pilot care este şi laş. Îi voi vorbi.

Noelle se întoarse şi porni spre avion. Metaxas o privea, uluit.

— Iisuse Cristoase! Nu ştiu ce a apucat-o.

Niciodată nu s-a purtat aşa. Îmi pare rău, Larry.

Larry o privea pe Noelle. Niciodată nu urâse pe cineva atât de mult. Metaxas îl privea, nesigur.

— Ce facem, plecăm? l-a întrebat Paul.

— Plecăm.

Co-pilotul a oftat dezamăgit şi cei doi bărbaţi au pornit spre avion.

Noelle Page se afla în cabină răsfoind leneş reviste de modă. Larry o privi atât de furios, încât i-a fost teamă că nu se va mai putea abţine. A intrat în cabină şi a început operaţiunile de decolare. După zece minute a primit permisiunea de zbor şi au pornit spre Amsterdam.

Prima jumătate a zborului a decurs normal. Se aflau deasupra Elveţiei, care era acoperită cu o mantie de zăpadă. Când au ajuns deasupra Germaniei, a început să se întunece. Larry a luat legătura cu Amsterdamul şi a cerut buletinul meteo. I s-a spus că ceaţa vine dinspre Marea Nordului şi este din ce în ce mai deasă. Şi-a înjurat în gând ghinionul. Dacă vântul nu-şi va schimba

direcţia, ceaţa nu se va risipi. Trebuia să hotărască dacă va ateriza la Amsterdam sau pe un alt aeroport. Un moment l-a tentat ideea să discute cu pasagera lui, dar gândindu-se la privirea ei dispreţuitoare, a renunţat.

— Zbor special unu-zero-nouă, vă rugăm să ne daţi traiectoria de zbor.

Era turnul de control din Munchen. Larry trebuia să ia o hotărâre rapidă. Încă mai avea timp să aterizeze la Bruxelles, Cologne sau Luxembourg.

Sau la Amsterdam.

O voce se auzi din nou în aparatul radio:

— Zbor special unu-zero-nouă, vreţi să ne daţi traiectoria de zbor?

Larry apăsă butonul de transmisie:

— Sunt zborul special unu-zero-nouă, către turnul de control Munchen. Mergem la Amsterdam.

Apăsă din nou butonul, simţind privirea pătrunzătoare a lui Metaxas.

— Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dublez asigurarea pe viaţă, spuse acesta. Chiar crezi că vom reuşi?

— Vrei să ştii adevărul? întrebă Larry cu amărăciune. Nu mă interesează.

— Fantastic! Sunt într-un avion cu doi maniaci! gemu Metaxas.

În ora care a urmat, Larry a fost complet absorbit de zbor şi de reacţiile aparatului, ascultând încordat buletinele meteo. Încă mai spera că vântul îşi va schimba direcţia, dar la treizeci de minute de Amsterdam, buletinele meteo erau neschimbate. Ceaţă densă. Aeroportul era închis traficului aerian, cu excepţia urgenţelor. Larry făcu legătura cu turnul de control din Amsterdam.

— Sunt zbor special unu-zero-nouă, către turnul de control Amsterdam. Mă apropii de aeroport de la şaptezeci şi cinci de mile est de Keoln, viteză o mie nouă sute pe oră.

Aproape imediat auzi în aparat:

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zeronouă. Aeroportul nostru este închis. Vă sfătuim să vă întoarceţi la Cologne sau Bruxelles.

— Zbor special unu-zero-nouă, către turnul de control Amsterdam. Negativ. Avem o urgenţă. Metaxas îl privi uluit. În aparat se auzi o altă voce.

— Zbor special unu-zero-nouă, sunt şeful de supraveghere a operaţiunilor de la aeroportul Amsterdam. Suntem complet în ceaţă. Vizibilitate zero. Repet: vizibilitate zero. Care este natura urgenţei voastre?

— Nu mai avem combustibil, spuse Larry. Abia ne ajunge să aterizăm.

Ochii lui Metaxas alunecară spre indicatorul de combustibil – era pe jumătate plin.

— Pentru Dumnezeu! explodă Metaxas. Ajungem şi în China cu asta!

În radio nu se mai auzea nimic. Deodată acesta prinse din nou viaţă:

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. V-am eliberat culoar de urgenţă. Vă aducem la sol.

— Roger.

Larry închise legătura radio şi se întoarse spre Metaxas:

— Debalastează combustibilul, ordonă el.

Metaxas înghiţi în sec şi spuse sufocat:

— Să-l aruncăm?

— Ai auzit foarte bine, Paul. Lasă doar atât cât ne trebuie să aterizăm.

— Dar, Larry…

— La naiba, nu mai comenta! Dacă ajungem jos cu rezervorul plin de gaz ne ridică licenţele de n-ai să ştii ce-i cu tine.

Metaxas aprobă posomorât şi întinse mâna spre mânerul de ejectare a combustibilului. Începu să pompeze urmărind atent manometrul. După cinci minute erau în ceaţă, învăluiţi într-o vată albă şi moale care îi separa de restul lumii. Era o senzaţie stranie. Erai izolat în spaţiu şi timp de tot restul lumii. Larry a mai trăit această senzaţie în cabina Link Trainer. Dar acolo era un joc fără risc. Aici viaţa şi moartea stăteau în cumpănă. Se întreba ce face pasagera lui. Spera din suflet să facă un atac de cord. Turnul de control din Amsterdam se auzi din nou:

Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Vă aduc la aterizare. Vă rog să-mi urmaţi instrucţiunile cu precizie. Vă avem acum pe radar. Viraţi trei grade spre vest şi menţineţi altitudinea până la noi instrucţiuni. La viteza de zbor pe care o aveţi veţi ateriza peste optsprezece minute.

Vocea care se auzea era foarte încordată. Pe bună dreptate, se gândi Larry, trist. Cea mai mică greşeală şi avionul va plonja în mare. Larry execută instrucţiunea şi-şi şterse din minte absolut toate gândurile, păstrând legătura doar cu vocea, singura lui legătură cu pământul, cu supravieţuirea. Pilota aparatul de parcă era o parte din el, pilota cu inima, cu sufletul şi cu mintea. Foarte vag era conştient că Paul Metaxas transpiră lângă el, cerând mereu date tehnice cu o voce joasă şi încordată. Dacă vor supravieţui, va fi meritul lui Larry Douglas. Larry nu a mai pilotat niciodată pe o asemenea ceaţă. Era un inamic fantomatic, care îl învăluia din toate direcţiile, îl orbea, încerca să-i ia mintea, pentru ca el să facă greşeala fatală. Zbura cu două sute cincizeci de mile pe oră şi nu vedea nimic. Piloţii urau ceaţa. Regula lor de căpătâi era: zboară deasupra sau sub ea, dar nu intra în ea! Acum nu avea de ales pentru că era prins în capcana toanelor unei târfe alintate. Era neajutorat, la mâna instrumentelor, care ar putea greşi, la mâna oamenilor de pe pământ, care ar putea greşi. În aparat se auzi din nou vocea fără trup. Lui Larry i se păru că este nervoasă.

— Turnul de control Amsterdam către zborul special unu-zero-nouă. Veţi face prima manevră de aterizare: coborâţi trenul şi începeţi coborârea. Coborâţi la două mii de picioare… o mie cinci sute de picioare… o mie de picioare…

Încă nu se vedea aeroportul. Erau în mijlocul necunoscutului. Simţeau cum pământul se grăbeşte să întâmpine avionul.

— Reduceţi viteza la o sută douăzeci… sunteţi la şase sute de picioare… viteză o sută… sunteţi la patru sute de picioare…

Şi tot nu se vedea aeroportul! Pătura de vată îi sufoca, li se părea din ce în ce mai groasă. Fruntea lui Metaxas lucea de transpiraţie.

— Unde naiba este? şopti el.

Larry privi pe furiş spre altimetru. Acul coborâse la trei sute de picioare, apoi sub trei sute. Pământul se grăbea să-i întâmpine cu o sută de mile pe oră. Altimetrul arăta doar o sută cincizeci de picioare. S-a întâmplat ceva. Ar fi trebuit să vadă luminile aeroportului. Se încordă şi privi în faţa lui, dar nu văzu decât ceaţa trădătoare care îi înconjura. Auzea vocea răguşită a lui Metaxas.

— Suntem la şaizeci de picioare.

Tot nu vedeau nimic.

— Patruzeci de picioare.

Se grăbeau la încleştarea cu pământul pe întuneric.

— Douăzeci de picioare.

Nu mai avea rost. În următoarele două secunde va dispărea şi marja de siguranţă şi se vor strivi de pământ. Trebuia să ia o hotărâre rapidă.

— Îl ridic, spuse Larry.

Mâna i se încleştă pe manetă şi tocmai începea să tragă de ea, când şirul de săgeţi luminate izbucni în faţa lor, arătându-le pista. După zece secunde, erau pe pământ, se îndreptau spre terminal.

Când s-au oprit, Larry a oprit motoarele cu degete îngheţate de încordare şi descoperi cu surprindere că îi tremură genunchii. Metaxas îi zâmbea, timid.

— A fost cumplit.

Larry dădu din cap.

— Pentru amândoi a fost.

Ieşi în cabina pasagerilor. Căţeaua era acolo, răsfoind calmă revistele de modă. Larry o privi arzând de dorinţa să îi spună ce gândeşte. Poate că Noelle Page a ştiut cât de aproape a fost de moarte în ultimele câteva minute şi totuşi, era calmă, netulburată, nesuferită.

— Amsterdam, o anunţă Larry.

*

Au mers spre Amsterdam într-o tăcere încărcată. Noelle pe scaunul din spate, iar Larry în faţă lângă şofer. Metaxas a rămas la aeroport să gareze avionul. Era o ceaţă cumplită şi mergeau încet. Aproape de Lindenplatz, ceaţa a început să se ridice. Au mers prin City Square, au traversat Podul Eider, peste râul Amstel şi s-au oprit în faţa *hotelului Amstel*. Când au ajuns în hol, Noelle i-a spus tăios:

— Vii să mă iei diseară la ora zece fix şi a pornit spre lift urmată de directorul hotelului. Un băiat de serviciu l-a condus pe Larry într-o cameră modestă, la un capăt de culoar al etajului întâi. Era lângă bucătărie şi prin

perete se auzeau vasele şi se simţeau mirosurile. Larry privi în jurul său:

— Nu culci niciun câine într-o asemenea cameră! se răsti el.

— Îmi pare rău, se scuză băiatul. Domnişoara Page ne-a cerut să vă dăm cea mai ieftină cameră.

Foarte bine, se gândi Larry, voi găsi eu o modalitate să te înfrâng. Constantin Demiris nu este singurul om din lume care are nevoie de pilot. Voi începe să caut de mâine. Am cunoscut o mulţime de oameni bogaţi între prietenii lui. Cel puţin o duzină ar fi bucuroşi să mă angajeze. În secunda următoare însă gândi: nu şi dacă mă concediază Demiris. Dacă se întâmpla aşa ceva, nu mă va lua nimeni. Trebuie să rămâi aici. Baia era la capătul holului. Larry a despachetat, şi-a pus un halat cu gândul să facă o baie. La naiba! De ce să fac baie, pentru ea? Sper că voi mirosi ca un porc.

Coborî în barul hotelului să bea ceva. Simţea nevoia să bea ceva. Se uită la ceas şi văzu că arată 10:15. Zece fix, i-a spus ea. Larry intră în panică. Aruncă grăbit câteva bancnote pe tejghea şi porni spre lift. Noelle se afla în apartamentul princiar de la etajul al cincilea.

Larry alergă înjurându-se în gând şi pe el şi pe ea. Bătu la uşă gândindu-se la tot felul de scuze pentru întârziere. Nu răspunse nimeni. Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Se trezi într-un salon mobilat luxuriant şi rămase descumpănit. Strigă: „Domnişoară Page”, dar nu-i răspunse nimeni. Aşadar, acesta era planul ei.

Îmi pare rău, Costa dragă, dar eu te-am prevenit că este un om pe care nu te poţi bizui, i-am cerut să mă ia la ora zece, dar el era în bar şi se îmbăta. A trebuit să plec fără el.

Larry auzi zgomote în baie şi se apropie. Uşa era deschisă. Intră exact în momentul în care Noelle Page ieşea de sub duş. Nu avea decât prosopul care îi strângea părul.

Larry vru să se scuze, dar, înainte să poată vorbi, Noelle îi spuse cu indiferenţă:

— Dă-mi te rog prosopul acela, de parcă ar fi fost cameristă sau un eunuc. Larry nu-i mai suporta indiferenţa arogantă şi explodă.

Făcu un pas spre ea şi o apucă de mână, ştiind că în momentul acela renunţă la tot ce şi-a dorit vreodată, pentru o satisfacţie ieftină şi o răzbunare la fel de ieftină. Dar nu se mai putea opri. Adunase în el mânia de luni de zile, l-a umilit, l-a insultat, şi-a riscat viaţa din cauza ei. În timp ce-i atingea trupul gol, în mintea lui ardeau toate aceste gânduri. Dacă Noelle ar fi strigat, Larry ar fi lovit-o. Dar ea a văzut privirea sălbatică din ochii lui şi a tăcut. El a ridicat-o şi a dus-o spre pat.

Undeva în profunzimea conştiinţei lui, o voce îl avertiză să se oprească, să îşi ceară scuze şi să plece înainte de a fi prea târziu. Dar el ştia că este prea târziu. Nu exista întoarcere. O aruncă cu sălbăticie pe pat şi se aruncă peste ea.

Se concentră asupra trupului gol, refuzând să-şi lase mintea să gândească la ceea ce va urma. Nu-şi făcea iluzii. Ştia ce îi va face Demiris pentru acest lucru, pentru că orgoliul grecului nu va fi satisfăcut concediindu-l numai. Larry ştia destule lucruri despre magnat, pentru a înţelege că răzbunarea lui va fi mult mai groaznică; ştiind toate acestea, totuşi Larry nu se putea opri. Ea stătea pe pat şi arunca flăcări din priviri. El se aruncă sălbatic şi abia atunci îşi dădu seama cât de mult o dorise până atunci, de parcă dorinţele lui erau un amestec ciudat de dragoste cu ură. Văzu că îl îmbrăţişează şi o auzi spunând: „Bine ai venit” şi în acel moment Larry se gândi că este nebună sau îl confundă cu altcineva, dar nu-l mai interesa nimic. Uită totul şi se pierdu în senzaţiile pe care le trăia, orbit de ceea ce simţea, amăgindu-se că de acum înainte totul va fi bine.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

16

În mod inexplicabil Timpul a devenit duşmanul Catherinei. La început nu a fost conştientă de acest lucru şi acum, privind înapoi, nu ar fi putut să spună exact momentul în care Timpul a început să curgă în defavoarea ei. Nu a ştiut

când a dispărut dragostea lui Larry, nu ştia cum şi de ce, pur şi simplu, a dispărut undeva pe culoarele nesfârşite ale timpului, iar în urmă a lăsat doar un gol în care reverbera ecoul a ceea ce a fost odată. Stătea singură în apartament, zi de zi, încercând să descopere ce s-a întâmplat şi unde a greşit. Nu era în stare să numească un moment anume şi să spună: *acesta este, atunci a încetat Larry să mă iubească.* Poate că a început atunci când Larry s-a întors după trei săptămâni petrecute în Africa, unde l-a însoţit pe Constantin Demiris într-un safari. I-a simţit lipsa mai mult decât şi-a imaginat. *Tot timpul este plecat*, gândi ea. Este ca în timpul războiului, numai că de data asta nu există duşmani.

Cât de mult greşea. Exista un duşman.

— Nu ţi-am spus vestea cea mare, a anunţat-o Larry. Am primit o mărire de salariu. Şapte sute pe lună. Ce zici de asta?

— Este minunat, a răspuns ea. Ne putem întoarce acasă mult mai repede decât am crezut. L-a văzut pe Larry încordându-se. Ce s-a întâmplat?

— *Aici* este acasă, i-a spus tăios.

L-a privit uluită.

— Pentru moment, a contraatacat fără vlagă, dar nu cred că ai vrea să trăieşti aici pentru tot restul vieţii.

— Niciodată nu ai avut o viaţă mai bună, s-a răstit Larry. Eşti ca într-o staţiune de vacanţă.

— Şi totuşi nu seamănă cu viaţa din America, nu?

— S-o ia naiba de America. Mi-am riscat viaţa pentru ea timp de patru ani şi ce-am primit în schimb? Un pumn de medalii de tinichea. Nici măcar nu mi-au dat o slujbă după război.

— Nu este adevărat. Tu…

— Eu, ce?

Catherine nu dorea să genereze o ceartă, mai ales acum, în prima lui noapte acasă.

— Nimic, dragul meu. Eşti obosit. Hai să ne culcăm devreme.

— Ba nu. Larry se îndreptă spre bar şi îşi turnă un pahar de băutură. Astă seară este o piesă nouă la *clubul de noapte Argentina*. I-am spus lui Paul Metaxas că venim şi noi.

— Larry… încercă să-şi păstreze calmul… Larry, nu ne-am văzut de aproape o lună. Niciodată nu avem timp să… să stăm de vorbă.

— Nu este vina mea că serviciul îmi cere să plec. Crezi că mie nu mi-ar plăcea să fiu cu tine?

Catherine clătină din cap nesigură.

— Nu ştiu. Va trebui să-l întreb pe Ouija.

El o îmbrăţişă şi îi zâmbi – acel zâmbet copilăresc şi inocent.

— La naiba cu Metaxas şi cu toţi ceilalţi. În seara asta o să fim numai noi doi. E-n regulă?

Catherine îl privi şi îşi dădu seama că nu a fost rezonabilă. Sigur că nu el era vinovat dacă munca îl ţinea departe de ea. Iar când venea acasă era foarte normal să îşi dorească să întâlnească şi alţi oameni.

— Dacă tu vrei, mergem, se hotărî ea.

— Uhu… o îmbrăţişă. Numai noi doi.

Tot weekendul au stat în casă. Catherine a gătit, au făcut dragoste şi au stat în faţa focului, au vorbit şi au jucat remmy, au citit şi iar au făcut dragoste, iar Catherine nu şi-a mai dorit nimic altceva.

Duminică noaptea, după o cină delicioasă, s-au culcat şi au făcut din nou dragoste. Catherine a rămas în pat privindu-l pe Larry îndreptându-se spre baie. Era gol şi s-a gândit ce bărbat frumos este el şi cât este de fericită că este al ei. Încă mai zâmbea când Larry s-a întors în uşa băii şi i-a spus cu indiferenţă:

— Săptămâna viitoare să faci un program mai încărcat. Să nu mai rămânem singuri, să ne lovim unul de altul.

A intrat în baie lăsând-o pe Catherine cu zâmbetul îngheţat pe faţă.

*

Sau poate necazul a început cu Helena, frumoasa stewardesă. Într-o după-amiază fierbinte de vară, Catherine a ieşit la cumpărături. Larry nu era în oraş. Îl aştepta abia a doua zi şi s-a hotărât să-i facă o surpriză, să gătească mâncarea lui preferată. Pe când Catherine venea de la piaţă cu braţele pline de cumpărături, a trecut pe lângă ea un taxi. Pe scaunul din spate era Larry ţinând de după umăr o fată în uniformă de stewardesă. Catherine nu i-a văzut mai mult de o secundă, iar taxiul a dispărut după colţul străzii.

A rămas împietrită şi abia când câţiva copii i-au venit în ajutor, şi-a dat seama că scăpase din mână sacoşele cu cumpărături. Copiii au ajutat-o să strângă şi Catherine abia s-a târât spre casă. Mintea refuza să gândească. Încerca să îşi spună că nu pe Larry l-a văzut în taxi, ci un bărbat care îi semăna.

Dar adevărul adevărat era că nimeni nu îi putea semăna lui Larry. El era opera de artă originală şi unică a lui Dumnezeu, nepreţuită creaţie a naturii. Şi el era al ei. Al ei şi al brunetei din taxi, şi a cine ştie câtor altor fete?

A stat trează toată noaptea şi l-a aşteptat; când a văzut că nu vine şi-a dat seama că nici o scuză nu le mai poate salva căsnicia. Larry era un mincinos viclean şi ea nu mai putea rămâne cu el. A venit acasă abia a doua zi după-amiază.

— Bună, a salutat-o vesel. A aruncat geanta de voiaj şi a privit-o. Ce s-a întâmplat?

— Când ai venit în oraş? l-a întrebat Catherine îngheţată.

Larry a privit-o uimit.

— Acum o oră. De ce?

— Ieri te-am văzut într-un taxi cu o fată.

Ce simplu a fost, gândi Catherine. *Acestea sunt cuvintele care mi-au stricat căsnicia. El va nega şi eu îi voi spune că este mincinos şi îl voi părăsi şi nu ne vom mai vedea niciodată.*

Larry o privea fix.

— Hai, începe, spuse Catherine. Spune-mi că nu ai fost tu.

— Sigur că eu am fost.

O durere ascuţită îi străpunse stomacul Catherinei şi atunci înţelese ea cât de mult ar fi dorit să-l audă spunând că nu-i adevărat.

— Dumnezeule, la ce te-ai gândit?

Catherine a încercat să vorbească, dar vocea îi tremura de furie:

— Eu…

Larry ridică mâna şi o opri.

— Nu spune nimic de care să-ţi pară rău.

Catherine îl privi uluită.

— *Mie* să-mi pară rău?

— Ieri m-am întors la Atena pentru cincisprezece minute să iau o fată care se numeşte Helena Merelis şi să o duc în Creta la Demiris. Helena este stewardesă lui.

— Dar…

Era posibil. Era posibil ca Larry să spună adevărul; sau poate că era *Polymechanos* – fertil în mijloace?

— De ce nu mi-ai telefonat? întrebă Catherine.

— Ţi-am telefonat, spuse Larry tăios. Dar nu ai răspuns. Ai fost la cumpărături, nu?

Catherine înghiţi în sec.

— Am făcut cumpărături pentru cină. Ţi-am pregătit mâncarea preferată.

— Nu-mi mai este foame, se răsti Larry. Sâcâiala îmi taie pofta de mâncare.

Se întoarse şi plecă, lăsând-o pe Catherine împietrită, cu mâna ridicată într-un gest tăcut care îl implora să se întoarcă.

*

La puţină vreme după aceea, Catherine a început să bea. A început într-un mod nevinovat. Îl aştepta pe Larry acasă la cină la ora şapte, se făcea nouă şi el nu venea, iar Catherine umplea un pahar de coniac ca să-şi mai omoare timpul. Până la ora zece se adunau mai multe pahare, iar când el sosea acasă într-un târziu cina era rece şi ea era ameţită. Băutura o făcea să accepte mai uşor ceea ce se întâmpla cu viaţa ei.

Catherine nu mai putea ascunde conştiinţei sale faptul că Larry o înşela, că a înşelat-o probabil din prima zi de căsătorie. Într-o zi, căutând în buzunarele pantalonilor înainte de a-i trimite la curăţat, găsi o batistă de dantelă cu spermă uscată. Pe chiloţi i-a descoperit ruj de buze.

Se gândea că Larry este mereu în braţele unei alte femei.
Îşi dorea să îl ucidă.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

17

Timpul care devenise duşmanul Catherinei, era acum prietenul lui Larry. Noaptea de la Amsterdam a fost un miracol. Incredibil, Larry care şi-a imaginat că urmează dezastrul, a descoperit că această noapte este cheia care îi va rezolva toate problemele. *Norocul lui Douglas*, se gândea el satisfăcut.

Dar ştia că este mai mult decât un simplu noroc. Exista în el un instinct pervers care îl îmboldea imCperios să sfideze Soarta, îl împingea să treacă la un fir de păr pe lângă moarte şi dezastru, îl arunca sfidător împotriva norocului, îl ţinea într-un echilibru instabil între viaţă şi moarte.

Îşi amintea o dimineaţă la Truk Islands, când pe neaşteptate dintr-un nor au apărut avioane inamice. El zbura în urma escadronului şi l-au atacat. Au reuşit să-l despartă de flotilă şi au deschis focul asupra lui. Cu un fel de supraclaritate pe care o avea în momentele de pericol, şi-a imaginat insula de

sub el, zecile de vapoare legănate de valurile mării şi liniştea tulburată de avioanele de pe cerul albastru. A fost unul dintre cele mai fericite momente din viaţa sa, împlinirea Vieţii şi sfidarea Morţii.

A întors în vârf de ac şi a început urmărirea unui avion. A tras şi l-a văzut explodând. Celelalte două avioane i-au închis unghiul. Larry le vedea venind din ambele părţi. În ultimul moment a executat un Immelmann şi cele două avioane japoneze s-au lovit unul de altul. De foarte multe ori a savurat Larry în mintea lui acest moment.

Nu ştia nici el de ce acest episod i-a revenit în memorie în noaptea aceea la Amsterdam. Atunci a făcut dragoste cu Noelle violent şi sălbatec şi după aceea ea s-a ghemuit în braţele lui şi a început să-i povestească despre ei doi la Paris, înainte de război. Brusc din ceaţa memoriei el şi-a amintit de fata aceea drăguţă, dar, Dumnezeule, au fost sute de fete drăguţe de atunci, iar Noelle nu mai era decât un punct tulbure în vălurile amintirilor trecutului. Cât noroc, se gândi Larry, să ne încrucişăm drumurile acum, după atâţia ani.

— Tu îmi aparţii mie, i-a spus atunci Noelle. Acum tu eşti al meu.

O nuanţă din vocea ei l-a neliniştit pe Larry. *Şi totuşi,* s-a întrebat el, *ce am de pierdut?*

Dacă o ţinea pe Noelle în puterea lui, putea rămâne la Demiris pentru totdeauna.

Ghicindu-i gândurile, Noelle îl studie îndelung cu o expresie ciudată în privire, pe care Larry nu a înţeles-o.

Nu avea nici o importanţă.

*

Întorcându-se dintr-o călătorie din Măroc, Larry a luat masa împreună cu Helena, apoi a petrecut noaptea în apartamentul ei.

Dimineaţa a plecat la aeroport să verifice avionul. A luat masa de prânz împreună cu Paul Metaxas.

— Arăţi de parcă ai tras lozul cel mare, i-a spus Metaxas. Îmi dai şi mie puţin?

— Bătrâne, zâmbi Larry, tu nu ai reuşit să te descurci. Trebuie o mână de maestru.

A fost o masă plăcută după care Larry s-a întors în oraş să o ia pe Helena cu care trebuia să plece în cursă.

A bătut la uşa apartamentului ei şi, după multă vreme, Helena a deschis-o încet. Era goală. Larry o privea şi nu o recunoştea pe femeia din faţa lui. Faţa şi corpul îi erau umflate şi pline de vânătăi. Ochii îi erau injectaţi. Fusese bătută de un profesionist.

— Dumnezeule! exclamă Larry. Ce s-a întâmplat?

Helena a deschis gura şi atunci Larry a văzut că îi lipseau trei dinţi din faţă.

— D… doi bărbaţi, reuşi să spună. Au venit imediat după ce ai… plecat tu.

— Nu ai chemat poliţia? a întrebat Larry îngrozit.

— Au… au spus că mă omoară dacă spun la cineva. Vorbeau serios L… Larry.

Tremura îngrozită, sprijinindu-se de uşă.

— Au furat ceva?

— N… nu. Au f… forţat uşa şi m-au violat şi… m-au bătut.

— Îmbracă-te. Te duc la spital.

— Nu pot ieşi în halul ăsta.

Avea dreptate. Larry i-a telefonat unui doctor, prieten de al său, şi l-a rugat să vină.

— Îmi pare rău, nu pot să rămân, i-a spus Larry. Trebuie să plec cu Demiris peste o jumătate de oră. Vin să te văd imediat ce mă întorc.

Dar nu a mai văzut-o niciodată. Când s-a întors Larry după două zile, apartamentul era gol şi gazda i-a spus că tânăra s-a mutat fără să lase vreo adresă. Nici măcar atunci Larry nu a bănuit adevărul. Abia după câteva nopţi, când făcea dragoste cu Noelle, a intuit adevărul celor întâmplate.

— Eşti fantastică, i-a spus el Noellei. Nu am cunoscut niciodată o femeie ca tine.

— Îţi dau tot ce doreşti? l-a întrebat ea.

— Da, gemu bărbatul. Oh, Dumnezeule, da.

Noelle l-a privit fix.

— Atunci să nu te mai culci niciodată cu o altă femeie, i-a spus ea moale. Data viitoare o omor.

Larry îşi aminti cuvintele ei*: tu îmi aparţii mie.* Atunci, în acel moment, cuvintele au căpătat un înţeles înfricoşător. Pentru prima dată, Larry a avut o presimţire că aceasta nu va fi o aventură trecătoare pe care să o termine după bunul său plac. A simţit în acel moment că a atins miezul oţelit şi îngheţat al sufletului Noellei Page şi i-au trecut fiori de gheaţă. În noaptea aceea, a fost tentat de multe ori să aducă vorba despre Helena, dar de fiecare dată s-a oprit, pentru că îi era teamă că va afla adevărul, că va afla în cuvinte lucruri care erau mai crâncene decât fapta în sine. Dacă Noelle era capabilă de asemenea lucruri…

Dimineaţa, la micul dejun, Larry a studiat-o pe Noelle pe furiş, să descopere semne de cruzime şi sadism, dar nu a văzut decât chipul încântător al femeii care îi spunea anecdote amuzante, care îi anticipa toate dorinţele. M-am înşelat, se gândi el. Dar după aceea a fost foarte atent să nu mai întâlnească alte fete şi după câteva săptămâni nici nu a mai dorit acest lucru pentru că Noelle a devenit pentru el o adevărată obsesie.

De la bun început Noelle l-a avertizat pe Larry că era absolut necesar să se ferească de Constantin Demiris.

— Nu trebuie să existe nici măcar o şoaptă de suspiciune împotriva noastră, i-a spus Noelle.

— Hai să închiriem un apartament, a sugerat Larry. Un loc unde…

Noelle a clătinat din cap.

— Nu la Atena. Aici mă cunosc oamenii. Am să mă mai gândesc.

Două zile mai târziu, Demiris l-a chemat pe Larry. La început lui Larry i-a fost teamă că grecul a aflat ceva despre ei doi, dar Demiris l-a întâmpinat cu bunăvoinţă şi i-a cerut părerea despre un nou avion pe care dorea să îl cumpere.

— Este un Mitchell Bomber. Aş vrea să îl vezi.

Larry s-a entuziasmat.

— Este un avion grozav. La greutatea şi mărimea lui, are nişte performanţe deosebite.

— Câţi pasageri poate duce?

— Nouă, foarte confortabil, un pilot, un navigator şi un inginer de zbor. Zboară cu patru sute optzeci de mile pe oră.

— Pare interesant. Vrei te rog să-l verifici şi să-mi trimiţi un raport?

— Abia aştept.

— Apropos, Douglas, domnişoara Page pleacă mâine dimineaţă la Berlin. Vreau să meargă cu tine.

— Da, domnule. Apoi Larry adăugă inocent: v-a spus domnişoara Page că am început să ne înţelegem mai bine?

— Nu, spuse Demiris privindu-l surprins. De fapt azi dimineaţă s-a plâns din nou că eşti insolent. Era rândul lui Larry să fie surprins. Înţelegerea a venit după câteva secunde şi el a încercat cu disperare să repare gafă.

— Încerc, domnule Demiris. Mă voi strădui.

— Te rog, spuse Demiris amabil. Eşti cel mai bun pilot pe care l-am avut vreodată, Douglas. Ar fi păcat să… cuvintele au rămas nerostite, dar mesajul a fost deosebit de limpede.

În drum spre casă, Larry se blestemă în gând pentru prostia lui. Trebuia să ştie că juca acum o carte mare. Noelle a fost destul de inteligentă să înţeleagă că o schimbare bruscă de comportament faţă de Larry l-ar face suspicios pe Demiris. Cearta dintre ei era o acoperire perfectă pentru ceea ce făceau acum. Demiris se străduia să îi apropie. Gândul acesta îl făcu pe Larry să râdă în hohote. Era un sentiment extraordinar să ştie că lui îi aparţine ceea ce unul dintre cei mai puternici oameni din lume credea că este al său.

*

În timpul zborului spre Berlin, Larry i-a lăsat comanda lui Paul Metaxas şi i-a spus că vrea să-i vorbească Noellei Page.

— Nu ţi-e teamă că muşcă? l-a întrebat Metaxas.

Larry a ezitat, tentat să se laude, dar a reuşit să-şi domine primul impuls.

— Este o afurisită, dar dacă nu descopăr o modalitate să o îmblânzesc, mă trezesc pe drumuri.

— Noroc, i-a urat Metaxas serios.

— Mulţumesc.

Larry a închis cu grijă uşa cabinei şi s-a îndreptat spre canapeaua pe care stătea Noelle. Cele două stewardese stăteau în spatele avionului. A încercat să se aşeze în faţa Noellei.

— Fii atent, l-a prevenit ea blând. Toţi cei care lucrează pentru Constantin sunt şi informatorii lui.

Larry le privi pe cele două stewardese şi se gândi la Helena.

— Am găsit o casă pentru noi, i-a spus Noelle. Era emoţionată.

— Un apartament?

— O casă. Ştii unde este Rafina?

— Nu.

— Este un sătuc lângă mare, la o sută de kilometri nord de Atena. Avem acolo o vilă izolată.

— Pe ce nume ai închiriat-o?

— Am cumpărat-o, pe un nume fals.

Larry se întrebă cum se simte un om când are bani să-şi permită o asemenea vilă numai pentru o distracţie trecătoare.

— Minunat, abia aştept să o văd.

Noelle îl studia.

— Crezi că vei avea necazuri cu Catherine?

Larry tresări surprins. Era prima dată când ea menţiona numele soţiei lui. Nu făcuse un secret din căsnicia lui, dar l-a trecut un fior când a auzit-o pe Noelle pronunţând numele Catherinei. Era evident că Noelle a verificat şi probabil că ştia tot. Acum aştepta de la el un răspuns.

— Nu, îi spuse Larry. Vin şi plec după cum doresc.

— Bine. Constantin pleacă într-o călătorie de afaceri la Dubrovnik. I-am spus că nu pot să-l însoţesc. Avem la dispoziţie zece zile încântătoare. Acum ar fi mai bine să pleci.

Larry se întoarse în cabina de zbor.

— Cum a mers? l-a întrebat Metaxas. Ai mai înmuiat-o?

— Nu prea mult, a răspuns Larry atent. O să-mi ia ceva timp.

Larry avea o maşină, un Citroen decapotabil, dar la insistenţele Noellei a închiriat o maşină de la o agenţie din Atena. Noelle a plecat singură la Rafina, iar Larry trebuia să meargă tot singur. A fost o călătorie plăcută, pe un drum şerpuitor, pe coasta muntelui care se ridica deasupra mării. După două ore şi jumătate de drum, Larry a ajuns într-un sat încântător cuibărit pe malul mării. Noelle i-a explicat cu atenţie, pentru ca el să nu întrebe pe nimeni în sat. Ajuns la intrarea în sat, Larry a virat la stânga pe un drum prăfuit care ducea spre mare. De-a lungul drumului erau mai multe vile ascunse după ziduri înalte de

piatră. La capătul drumului, pe o înfloritură de piatră care se ridica din mare, era construită o vilă elegantă.

Larry s-a oprit în faţa porţii şi a sunat. După câteva momente, poarta electrică s-a deschis. A intrat şi poarta s-a închis în urma lui. S-a trezit într-o curte spaţioasă cu o fântână arteziană în mijloc. Toată curtea era plină de flori, într-o explozie de culori. Casa era o vilă tipic mediteraneană, o fortăreaţă de nepătruns. Uşa din faţă s-a deschis şi Noelle l-a întâmpinat într-o rochie albă de bumbac. Şi-au zâmbit şi în câteva secunde au fost unul în braţele celuilalt.

— Vino să-ţi vezi casa, i-a spus ea agitată trăgându-l înăuntru.

Casa avea camere spaţioase cu tavanul înalt. La parter era un salon imens, o bibliotecă, o sufragerie şi o bucătărie de modă veche, cu sobă rotundă pe mijloc.

Dormitoarele erau la etaj.

— Şi servitorii? întrebă Larry..

— Îi ai în faţa ta.

Larry o privi surprins.

— *Tu* ai să găteşti şi ai să faci curăţenie?

Noelle aprobă fericită.

— După ce plecăm noi va veni cineva să facă curăţenie, dar nu ne va vedea nimeni. Am aranjat cu o agenţie.

Larry zâmbi sarcastic.

În vocea Noellei era ceva prevenitor.

— Să nu faci niciodată greşeala de a-l subestima pe Constantin Demiris. Dacă descoperă vreodată ceva despre noi, ne omoară.

Larry zâmbi.

— Exagerezi. Poate că bătrânului nu-i place, dar...

Ochii violeţi îl fulgerară.

— Ne omoară.

De data aceasta vocea ei îl înfioră.

— Vorbeşti serios, nu?

— Niciodată nu am fost mai serioasă. Este nemilos.

— Dar când spui că ne va *omorî,* protestă Larry, doar nu te gândeşti...

— Nu va folosi gloanţe, îl întrerupse Noelle dur. Va descoperi un mod ingenios şi complicat de a o face şi nu va fi niciodată pedepsit. Dar nu ne va descoperi, dragul meu. Vino să-ţi arăt dormitorul. Îl luă de mână şi îl trase pe scări. Avem patru dormitoare pentru oaspeţi, zâmbi ea, le putem încerca pe toate.

Deschise uşa unui dormitor enorm cu vedere spre mare. Dedesubt Larry văzu o terasă şi o potecă îngustă care şerpuia spre mare. La malul mării era construit un doc la care era ancorat un vaporaş şi o barcă cu motor.

— Ale cui sunt bărcile?

— Ale tale. Este cadoul de bun venit acasă.

Când Larry se întoarse spre ea, văzu că este dezbrăcată. Au petrecut restul după-amiezii în pat.

Următoarele zece zile au zburat. Noelle era ca argintul viu, o nimfă, un geniu, întruchipa zeci de servitori care veneau în întâmpinarea tuturor dorinţelor sale. Larry a descoperit că biblioteca era plină de cărţile şi discurile lui preferate. Noelle gătea perfect toate mâncărurile lui preferate. Au mers cu barca, au înotat, au făcut dragoste, noaptea îi făcea masaje până când adormea. Într-un fel erau ca nişte prizonieri, pentru că nu îndrăzneau să întâlnească pe nimeni. În fiecare zi Larry descoperea o altă Noelle. Îl distra, îl fascina, îi spunea anecdote cu oamenii renumiţi pe care îi cunoştea, a încercat chiar să vorbească despre afaceri şi politică, până când a descoperit că pe Larry nu-l interesa.

Au jucat poker şi remmy şi Larry nu a câştigat niciodată. Noelle l-a învăţat să joace şah şi table, dar Larry tot nu a câştigat. În prima duminică a pregătit un coş cu mâncare şi au plecat pe plajă. Tocmai aranjaseră masa când Noelle a ridicat privirea şi a văzut în depărtare doi oameni îndreptându-se spre ei.

— Să plecăm, i-a spus ea agitat.

Larry a ridicat ochii şi a văzut oamenii.

— Dumnezeule, nu mai fi aşa nervoasă. Nu sunt decât doi săteni ieşiţi la plimbare.

— Acum, comandă Noelle imperios.

— Bine, spuse el iritat şi de incident şi de tonul din vocea sa.

— Ajută-mă să strâng.

— De ce nu le lăsăm aici?

— Pentru că ar stârni suspiciuni.

Au aruncat totul în coş şi s-au grăbit spre casă. Toată ziua Larry a fost mohorât. A stat în bibliotecă, bântuit de gânduri, în timp ce Noelle a fost ocupată în bucătărie.

După-amiază târziu, Noelle a venit în bibliotecă şi s-a aşezat la picioarele lui. Cu acea calitate rară de a ghici gândurile, i-a spus:

— Nu te mai gândi la ei.

— Nu sunt decât nişte săteni, se răsti Larry. Nu-mi place să mă furişez ca un criminal. Nu vreau să mă ascund de nimeni. Te iubesc.

De data aceasta Noelle ştia că este adevărat. Se gândi la toţi aceşti ani în care a plănuit să-l distrugă pe Larry şi la plăcerea grozavă pe care o simţea de fiecare dată când şi-l imagina distrus. Şi totuşi, din momentul în care l-a văzut din nou a ştiut că în ea mai există încă un sentiment, mai profund decât ura. Când l-a împins la marginea morţii obligându-l să rişte vieţile lor, în zborul acela îngrozitor spre Amsterdam, a fost ca şi cum i-a verificat dragostea pentru ea, într-o sfidarere sălbatică a sorţii. A fost cu Larry în cabina de zbor, a pilotat împreună cu el, ştiind că dacă el va muri, vor muri împreună, dar el i-a salvat

pe amândoi. Şi când a venit în camera ei la Amsterdam şi au făcut dragoste, ura şi dragostea s-au amestecat, s-au contopit ca şi trupurile lor şi timpul s-a contractat, iar ei se găseau din nou în camera de hotel la Paris şi Larry îi spunea: „Hai să ne căsătorim; găsim noi o primărie la ţară”, iar prezentul şi trecutul au explodat într-un tot ameţitor şi Noelle a ştiut că ei doi sunt atemporali, întotdeauna au fost atemporali, că nimic nu s-a schimbat şi că profunzimea urii sale faţă de Larry a izvorât, de fapt, din înălţimile dragostei ei pentru el. Dacă îl va distruge pe el, se va distruge pe ea, pentru că ea i s-a dăruit total şi necondiţionat cu mult timp în urmă şi nimic nu putea schimba acest lucru.

Noellei i se părea că tot ce a reuşit în viaţa ei a reuşit prin ură. Trădarea tatălui ei a modelat-o, a călit-o şi a întărit-o, a umplut-o de setea de răzbunare care nu putea fi satisfăcută cu nimic, decât cu un regat în care ea să fie atotputernică, în care nimeni să nu o trădeze şi să nu o facă să sufere niciodată. În sfârşit a reuşit acest lucru. Şi, iată, era pregătită să renunţe la tot pentru acest bărbat. Pentru că ştia acum că ceea ce şi-a dorit a fost ca Larry să aibă nevoie de ea, să o iubească. Şi, în sfârşit, el o iubea. Şi în sfârşit, acesta era regatul ei.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

18

Pentru Larry şi Noelle următoarele trei luni s-au întrupat în acea rară viaţă idilică, când totul este perfect; o magie în care ei doi pluteau de la o zi minunată la cealaltă, fără nici cea mai mică ameninţare la orizont. Larry îşi petrecea timpul făcând ceea ce îi plăcea, zbura, iar când avea timp liber mergea la vila de la Rafina şi petrecea acolo o zi, un weekend sau o săptămână împreună cu Noelle. La început lui Larry i-a fost teamă că acest aranjament va deveni o piatră de moară care îl va afunda în plictisul vieţii domestice pe care o ura din toată inima; dar de fiecare dată când o vedea pe Noelle era încântat şi începuse să aştepte cu nerăbdare orele pe care le va petrece cu ea. Când Noelle a amânat pe neaşteptate un weekend din cauza unei călătorii cu Demiris, Larry a stat singur la vilă, furios şi gelos, gândindu-se la Noelle în braţele lui Demiris. Dar când s-a întâlnit cu ea după o săptămână, era nerăbdător ca un copil.

— Ţi-a fost dor de mine!

— Foarte.

— Bine.

— Ce mai face Demiris?

Noelle ezită.

— Bine.

Observând ezitarea, Larry o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam la ce mi-ai spus tu.

— La ce?

— Mi-ai spus că nu-ţi place să te furişezi ca un criminal. Nici mie nu-mi place. În fiecare moment când sunt cu Constantin, vreau să fiu cu tine. Ţi-am spus odată, Larry, că tu îmi aparţii. Am vorbit serios. Nu vreau să te împart cu nimeni. Vreau să te căsătoreşti cu mine.

El o privi surprins, luat pe neaşteptate. Noelle îl studia profund.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Doar ştii că vreau. Dar cum? Îmi spui mereu ce va face Demiris dacă va afla despre noi.

— Nu va afla, spuse Noelle hotărâtă. Nu, dacă vom fi inteligenţi şi vom planifica totul. Eu nu sunt proprietatea lui, Larry. Are prea multă mândrie pentru a mă opri. După o lună sau două, îl vei părăsi şi tu. Vom merge undeva, poate în America. Ne putem căsători acolo. Am mai mulţi bani decât avem nevoie. Vei putea să-ţi deschizi o linie charter sau o şcoală de aviaţie, ce vei dori.

Larry o asculta cu atenţie cântărind la ce va renunţa şi ce va avea de câştigat. De fapt, la ce renunţa? La o măruntă slujbă de pilot. Se gândi cum ar fi să aibă el avioane şi se înfioră de plăcere. Ar cumpăra un Mitchell sau un DC-6, cu patru motoare şi optzeci şi cinci de locuri. Şi o va avea pe Noelle. Da, o dorea pe Noelle. Dumnezeule, de ce ezita?

— Şi soţia mea?

— Îi spui că vrei să divorţezi.

— Nu ştiu dacă va accepta.

— Nu o rogi să accepte, o anunţi doar că vrei să divorţezi.

Vocea Noellei era implacabilă.

— Bine, acceptă Larry.

— N-o să-ţi pară rău, dragul meu, îţi promit, îi spuse Noelle.

*

Pentru Catherine timpul şi-a pierdut dimensiunea reală; Catherine a căzut într-un abis atemporal, un mozaic în care nu exista zi sau noapte. Larry nu era aproape niciodată acasă şi de multă vreme Catherine nu mai dorea să vadă prieteni de-ai lor pentru că nu mai avea energia să-l scuze pe Larry în faţa celorlalţi. Contele Pappas a făcut foarte multe încercări să o vadă, dar până la urmă a renunţat. Catherine nu mai putea înfrunta oamenii decât indirect: prin telefon sau scrisori. Când se afla în casa lor îngheţa şi conversaţia ei, altădată spirituală, nu era acum decât o flacără neputincioasă care murea după o încercare nereuşită de a se trezi la viaţă. Timpul provoca durere şi oamenii provocau durere, iar Catherine găsea uitarea doar în licoarea minunată. Oh, cât îi uşura suferinţa, cât de mult îmblânzea tăişul eşecurilor şi arşiţa nemiloasă a realităţii care o dobora.

După ce Catherine a venit la Atena, a corespondat destul de des cu William Fraser. Îşi scriau noutăţi, se ţineau la curent cu ce fac duşmanii şi prietenii lor comuni. Totuşi, de când începuseră problemele cu Larry, Catherine nu a mai avut curajul să-i scrie lui Fraser. Nu i-a răspuns la ultimele trei scrisori, iar pe ultima a lăsat-o chiar nedeschisă. Pur şi simplu nu avea puterea să se ocupe cu altceva din afara microcosmosului amărăciunii în care era prinsă.

Într-o zi a primit o telegramă, pe care a lăsat-o nedeschisă o săptămână. Apoi a sunat cineva la uşă şi l-a văzut pe William Fraser. Catherine îl privea

uluită.

— Bill! Ia te uită! Bill Fraser.

El începu să spună ceva, foarte emoţionat, apoi ochii lui priviră în jur şi bărbatul tresări şocat.

— Bill, dragul meu. Ce faci tu aici?

— Am venit la Atena cu nişte afaceri. Ai primit telegrama mea?

Catherine îl privi încercând să-şi amintească.

— Nu ştiu, spuse ea într-un târziu.

Îl conduse spre salonul plin de ziare vechi, scrumiere nearuncate şi farfurii pline pe jumătate cu mâncare.

— Îmi pare rău că este aşa dezordine. Am fost ocupată, ştii?

Fraser o studie îngrijorat.

— Te simţi bine, Catherine?

— Eu? Fantastic. Hai să bem ceva.

— Dar abia este unsprezece dimineaţa.

— Ai dreptate. Ai absolută dreptate, Bill. Este prea devreme să bem, dar să-ţi spun ceva, aş face o excepţie pentru a sărbători întâlnirea cu un vechi prieten. Eşti singurul om din lume pentru care aş bea un pahar la ora unsprezece dimineaţa.

Fraser văzu cu tristeţe cum Catherine se clatină spre bar şi toarnă un pahar mare de coniac pentru ea şi unul mic pentru el.

— Îţi place coniacul grecesc? îl întrebă ea. Mie nu mi-a plăcut, dar m-am obişnuit.

Fraser luă paharul şi se aşeză.

— Unde este Larry? o întrebă el blând.

— Larry? Oh, bunul meu Larry zboară pe undeva. Ştii, el munceşte pentru cel mai bogat om din lume. Demiris posedă totul, chiar şi pe Larry.

Fraser o privi descumpănit.

— Larry ştie că tu bei?

Catherine trânti paharul şi îl înfruntă:

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea indignată. Cine spune că eu beau? Nu vreau decât să sărbătoresc întâlnirea cu un vechi prieten şi uite, tu mă cerţi!

— Catherine, începu el, eu sunt…

— Cine îţi dă dreptul să dai buzna peste mine şi să mă acuzi că sunt alcoolică?

— Îmi pare rău, Catherine, spuse Fraser îndurerat. Cred că ai nevoie de ajutor.

— Nu ai dreptate, se răsti ea. Nu am nevoie de niciun ajutor. Şi ştii de ce? Pentru că eu sunt… eu sunt… eu sunt… nu reuşi să găsească cuvântul şi termină cu: nu am nevoie de niciun fel de ajutor.

Fraser o privea îndurerat.

— Acum trebuie să plec la o conferinţă. Vrei să luăm masa împreună diseară?

— Bine, acceptă ea.

— Trec să te iau la opt.

Catherine rămase privind în urma lui. Apoi, cu paşi nesiguri, se îndreptă spre dormitor şi deschise încet uşa şifonierului privind în oglinda de pe uşă. Se privea împietrită. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era sigură că oglinda îi joacă o festă îngrozitoare. În sufletul ei era tot fetiţa care şi-a adorat tatăl, tânăra studentă din camera de hotel căreia Ron Peterson i-a spus: „Dumnezeule, Cathy, eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată”, fata pe care a strâns-o în braţe Bill Fraser şi i-a spus: „Eşti atât de frumoasă, Catherine”, fata pe care a iubit-o Larry şi i-a spus: „Să rămâi frumoasă Cathy, eşti extraordinară”. Privea acum imaginea din oglindă şi se răsti la ea: „Tu cine eşti?” şi femeia tristă şi diformă din oglindă începu să plângă lacrimi amare de neajutorare care blestemau faţa buhăită şi obscenă pe care o vedea. Multe ore mai târziu a sunat din nou la uşă. L-a auzit pe Bill Fraser strigând:

— Catherine! Catherine, eşti acasă?

A mai sunat de câteva ori şi pe urmă nu a mai auzit nimic. Catherine a rămas singură, cu străina din oglindă.

La ora nouă, a doua zi dimineaţă, Catherine a luat un taxi şi a plecat în strada Patission. Doctorul se numea Nikodes şi era un bărbat solid cu părul alb, faţă de înţelept şi ochii blânzi.

O asistentă a condus-o în cabinet şi doctorul a invitat-o să ia loc pe un scaun. Catherine s-a aşezat încordată şi nervoasă, încercând să-şi stăpânească tremurul.

— Ce problemă aveţi?

Începu să vorbească, dar se opri speriată.

Dumnezeule, se gândi ea, *de unde să încep?*

— Am nevoie de ajutor, spuse într-un târziu. Vocea îi era uscată şi ar fi vrut să bea ceva.

Doctorul o studia.

— Câţi ani aveţi?

— Douăzeci şi opt.

Catherine văzu expresia din ochii lui, deşi el a încercat să-şi ascundă uimirea, dar ea a văzut-o şi într-un fel pervers s-a bucurat că a văzut-o.

— Sunteţi americancă?

— Da.

— Locuiţi la Atena?

Catherine dădu din cap.

— De cât timp locuiţi aici?

— De o mie de ani. Ne-am mutat aici înainte de Războiul din Peloponez.

Doctorul zâmbi.

— Câteodată şi eu am acest sentiment.

Îi oferi Catherinei o ţigară. Ea întinse mâna încercând să-şi stăpânească tremurul degetelor. Chiar dacă doctorul văzuse, nu a dat niciun semn.

— Şi ce fel de ajutor doriţi, doamnă Douglas? Catherine îl privi neajutorată.

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu.

— Sunteţi bolnavă?

— Sunt bolnavă. Cred că sunt foarte bolnavă. M-am făcut atât de urâtă.

Ştia că nu plânge şi totuşi simţea lacrimi fierbinţi pe obraz.

— Beţi, doamnă Douglas? o întrebă doctorul blând.

Catherine îl privi intrată în panică, simţindu-se atacată.

— Uneori.

— Cât de mult?

Catherine inspiră adânc.

— Nu prea mult... depinde.

— Astăzi aţi băut?

— Nu.

Doctorul o studie în tăcere.

— Ştiţi, nu sunteţi urâtă, spuse el cu blândeţe. V-aţi îngrăşat, trupul dumneavoastră nu mai este în formă pentru că nu aţi mai avut grijă de el. Sub această faţadă se ascunde o femeie tânără şi atrăgătoare.

Catherine izbucni în lacrimi şi bărbatul o lăsă să plângă. Printre hohote, Catherine auzi de câteva ori telefonul sunând, dar doctorul îl ignoră. Într-un târziu s-a liniştit. A scos o batistă şi şi-a suflat nasul.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Mă... mă puteţi ajuta?

— Depinde în întregime numai de dumneavoastră. Eu încă nu ştiu care este adevărata dumneavoastră problemă.

— Priviţi-mă numai puţin! exclamă Catherine.

Doctorul clătină din cap.

— Aceasta nu este o problemă, doamnă Douglas, acesta este un simptom. Vă rog să-mi iertaţi nepoliteţea, dar, dacă vreţi să vă ajut, trebuie să fim cinstiţi unul cu altul. Când o tânără atrăgătoare se abandonează în voia sorţii, înseamnă că există un motiv foarte serios. Soţul dumneavoastră trăieşte?

— În vacanţe şi în weekenduri.

Doctorul o studie.

— Locuiţi cu el?

— Când este acasă.

— Ce profesie are?

— Este pilotul personal al lui Constantin Demiris.

Văzu reacţia doctorului, dar nu îşi dădu seama dacă a fost generată de numele lui Demiris sau de faptul că bărbatul ştia ceva despre Larry.

— Îl cunoaşteţi pe soţul meu?

— Nu. Dar omul putea să mintă. Vă iubiţi soţul, doamnă Douglas?

Catherine deschise gura să răspundă, dar se opri. Ştia că ceea ce avea să spună era foarte important, nu numai pentru doctor, ci şi pentru ea. Da, îşi iubea soţul şi da, îl ura, şi da, câteodată era atât de furioasă pe el încât ar fi fost în stare să-l omoare şi, da, câteodată era copleşită de atâta tandreţe pentru el încât ar fi fost în stare să moară pentru el. Care era cuvântul care să cuprindă toate aceste sentimente? Poate că era dragoste.

— Da, răspunse ea.

— Dar el vă iubeşte?

Catherine se gândi la celelalte femei din viaţa lui Larry, la nesinceritatea lui şi la reflexia îngrozitoare din oglindă – nu-l putea condamna pe Larry că nu o mai doreşte. Dar ce s-a întâmplat mai întâi? Femeia din oglindă a generat nesinceritatea sau infidelitatea a generat-o pe femeia din oglindă? Deveni conştientă că plânge din nou. Dădu din cap neajutorată.

— Nu… nu ştiu.

— Aţi avut vreodată o cădere psihică?

Era rândul ei să îl privească îngrijorată.

— Nu. De ce credeţi asta?

Doctorul nu-i zâmbi. Vorbi rar, căutându-şi cuvintele.

— Psihicul uman este foarte delicat, doamnă Duouglas. Poate suporta foarte multă durere, dar atunci când durerea este copleşitoare îşi găseşte refugiul în profunzimi pe care dumneavoastră abia aţi început să le exploraţi. Emoţiile dumneavoastră sunt foarte încordate. Cred că este bine că aţi venit să cereţi ajutor.

— Ştiu că sunt puţin nervoasă, se apără Catherine. De aceea beau. Mă relaxează.

— Nu, spuse bărbatul brutal. Beţi să scăpaţi. Nikodes se ridică şi se apropie de ea. Cred că putem face foarte multe pentru dumneavoastră. Noi, eu şi dumneavoastră. Dar nu va fi uşor.

— Spuneţi-mi ce să fac.

— Pentru început veţi merge la o clinică pentru un examen complet. Sunt aproape convins că nu vor descoperi nici o boală. Apoi va trebui să încetaţi să mai beţi. Apoi va trebui să ţineţi regim. Până aici este bine?

Catherine ezită, apoi aprobă.

— Vă veţi înscrie la ore de gimnastică şi veţi munci serios pentru a vă aduce corpul la forma iniţială. Cunosc un fizioterapist excelent. Veţi merge la coafor o dată pe săptămână. Toate aceste lucruri cer timp, doamnă Douglas. Nu aţi ajuns în această stare peste noapte şi nu vă veţi schimba peste noapte. Îi zâmbi încurajator. Dar vă pot promite că în câteva luni – poate chiar câteva săptămâni – veţi arăta şi vă veţi simţi o altă femeie. Când veţi privi în oglindă, veţi fi mândră – şi când vă va vedea soţul, va fi atras de dumneavoastră.

Catherine îl privea cu inima bătând de emoţie. Simţea că o greutate de nesuportat i-a fost luată de pe suflet, simţea că mai are o şansă de a trăi.

— Trebuie să fie foarte clar un lucru, spuse doctorul. Eu nu pot decât să vă sugerez acest program. El însă depinde de dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să îl urmaţi.

— Îl voi urma, spuse Catherine febril. Vă promit.

— Cel mai greu moment va fi să abandonaţi băutura.

— Nu, nu va fi greu.

Catherine ştia că este adevărat. Doctorul a avut dreptate – a băut pentru a fugi de realitate. Acum avea un scop, ştia încotro merge. Îl va recuceri pe Larry.

— Nu mă mai ating de băutură, spuse ea hotărât.

Privind-o, doctorul păru satisfăcut.

— Vă cred, doamnă Douglas.

Catherine se ridică. Era uimită de propria-i stângăcie, dar se va schimba.

— Acum am să plec şi am să cumpăr haine strâmte, zâmbi nesigur.

Doctorul scrise ceva pe o carte de vizită.

— Iată adresa clinicii. Veţi fi aşteptată. Ne întâlnim după ce primiţi rezultatul examinării medicale.

Ieşită în stradă, Catherine căută din privire un taxi, apoi se gândi: *La naiba cu asta. Trebuie să fac mişcare.* Porni pe jos. Trecu pe lângă o vitrină şi îşi văzu imaginea în geam.

S-a grăbit să îl acuze pe Larry pentru destrămarea căsniciei lor fără să se gândească dacă nu are şi ea vreo vină. Cum să dorească el să se întoarcă acasă, la o femeie care arăta aşa? Cât de încet şi subtil s-a strecurat străina aceasta în sufletul ei, fără ca ea să bănuiască măcar. Se întrebă câte căsnicii au murit în felul acesta. Ca şi T.S.Eliot îşi spuse, ei bine, totul este acum trecut. Nu va mai privi înapoi. Va privi doar spre viitor.

A ajuns în modernul cartier Salonika. Trecea pe lângă un coafor şi, într-un impuls de moment, a intrat. Holul de primire era din marmură albă, spaţios şi elegant. O secretară elegantă a privit-o dispreţuitor şi i-a spus:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să fixez o şedinţă pentru mâine dimineaţă. Vreau la Aleko – era numele unui foarte renumit coafor.

Femeia începu să dea din cap cu regret:

— Vă pot fixa şedinţa, doamnă, dar va trebui să alegeţi pe altcineva.

— Ascultă, vorbi Catherine cu fermitate, îi spui lui Aleko că ori mă primeşte, ori voi merge prin toată Atena, şi mă voi plânge de ce mi-a făcut.

Femeia o privea surprinsă.

— Să văd ce pot face, se grăbi să spună. Veniţi la zece mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, zâmbi Catherine. Voi veni.

Ieşi în stradă. În faţa ei era o tavernă care avea înscris pe un geam

„Madame Piris – ghicitoare”. I se părea cunoscut. Deodată îşi aminti de contele Pappas şi povestea lui. Era despre un poliţist şi un leu, dar nu mai ţinea minte amănuntele. Catherine nu credea în ghicitori şi totuşi impulsul de a intra era irezistibil. Avea nevoie de încurajare, să-i spună cineva ce viitor minunat o aştepta. Deschise uşa şi intră.

După soarele de afară îi trebuiră câteva momente pentru a se obişnui cu întunericul din cameră. Desluşi un bar, câteva mese şi scaune. Un chelner obosit se apropie de ea şi îi vorbi greceşte.

— Nu beau nimic, mulţumesc, spuse Catherine. Atât de mare plăcere i-au făcut cuvintele, încât a simţit nevoia să le repete. Nu beau nimic. Vreau să o văd pe Madame Piris. Este aici?

Chelnerul îi făcu semn spre o masă dintr-un colţ şi Catherine se aşeză. După câteva minute simţi pe cineva lângă ea şi ridică privirea. Femeia era incredibil de bătrână, îmbrăcată în negru, cu o faţă care a fost spălată de timp.

— Ai dorit să mă vezi? o întrebă într-o engleză sacadată.

— Da, spuse Catherine. Aş vrea să-mi citiţi.

Femeia se aşeză, ridică o mână şi chelnerul veni cu o ceaşcă de cafea pe o tavă. O aşeză în faţa Catherinei.

— Nu pentru mine, spuse Catherine. Eu…

— Bea, îi ordonă Madame Piris.

Surprinsă, Catherine duse ceaşca la gură şi sorbi o înghiţitură. Era tare şi amară. Puse ceaşca pe masă.

— Mai mult, spuse femeia.

Catherine încercă să protesteze, gândind: *Ce naiba! Ce se poate ghici într-o ceaşcă de cafea?* Dar mai luă o gură.

— Mai mult, spuse femeia.

Catherine ridică din umeri şi bău tot. Pe fundul ceştii erau acum urme vâscoase de zaţ. Madame Piris luă ceaşca. Privi multă vreme fără să spună nimic. Catherine se simţea ca un copil naiv. Ce face o fată drăguţă şi inteligentă ca mine într-un asemenea loc, lângă o bătrână grecoaică nebună, care priveşte fix într-o ceaşcă goală?

— Vii de foarte departe, începu femeia.

— Se vede cât de colo, spuse Catherine ironic.

Madame Piris o privi drept în ochi şi ceva din această privire o îngheţă pe Catherine.

— Pleacă acasă la tine.

Catherine înghiţi în sec.

— Dar sunt acasă.

— Pleacă acasă, de unde ai venit.

— Adică în America?

— Oriunde, fugi de-aici repede!

— De ce? şi Catherine se simţi cuprinsă de groază. Ce se întâmplă?

Bătrâna clătină din cap. Vorbea răguşit şi îşi găsea cu dificultate cuvintele.

— Te împresoară.

— Ce?

— Pleacă! Era atât de agitată şi ascuţită vocea aceea, ca un animal în suferinţă.

— Mă înspăimânţi, gemu Catherine. Te rog să-mi spui.

Ochii bătrânei erau mari şi sălbatici.

— Fugi înainte ca să te prindă.

Catherine intră în panică. Nu mai putea respira.

— Cine să mă prindă?

Chipul bătrânei era contorsionat de durere şi groază.

— Moartea vine după tine.

Bătrâna se ridică şi dispăru.

Catherine rămase tremurând, cu inima bătându-i. Văzu chelnerul şi vru să comande ceva de băut, dar se opri. Nu, bătrâna aceasta nebună nu îi va strica viitorul. Inspiră adânc până îşi potoli tremurul, se ridică şi plecă.

Afară, încălzită de soare, Catherine se simţi mai bine. Făcuse o prostie că o lăsase pe bătrână să o înspăimânte. Una ca ea nu trebuia lăsată să sperie oamenii. *De acum înainte ai să te bazezi numai pe norocul tău*.

Când intră în apartament, privi salonul de parcă îl vedea pentru prima dată. Era îngrozitor. Peste tot praf şi haine. I se părea incredibil că până acum nu a observat aceste lucruri. Ei bine, primul exerciţiu va fi să cureţe acest loc. Porni spre bucătărie când auzi un sertar închizându-se în dormitor. Tresări şi se apropie încet.

Larry era în dormitor. Pe pat se afla o valiză închisă şi el tocmai o închidea şi pe a doua. Catherine îl privi.

— Dacă sunt pentru Crucea Roşie, să ştii că le-am dat haine.

— Plec, îi spuse Larry scurt.

— În călătorie cu Demiris?

— Nu. De data aceasta plec singur. Plec de aici.

— Larry…

— Nu avem nimic de discutat.

Catherine intră în dormitor încercând să-şi domine emoţiile.

— Dar… dar avem… Avem foarte multe de discutat. Astăzi am fost la un doctor şi mi-a spus că o să mă fac bine. Cuvintele curgeau ca un torent. Nu voi mai bea şi…

— Cathy, s-a terminat. Vreau să divorţez.

Cuvintele au lovit-o în plin ca o serie de lovituri de box. Încerca să lupte cu nodul din gât.

— Larry, spuse ea încet, nu te condamn pentru ceea ce simţi. În mare parte este vina mea – poate în cea mai mare parte dar acum totul se va

schimba – *cu adevărat*. Întinse spre el o mână rugătoare. Nu te rog decât să-mi mai dai o şansă.

Larry o înfruntă dispreţuitor.

— Iubesc pe altcineva. De la tine nu vreau decât să accepţi divorţul.

Catherine îl privi împietrită, apoi se întoarse în salon şi se aşeză pe o canapea, răsfoind o revistă până când Larry a terminat de împachetat. Îl auzi spunând:

— Avocatul meu va lua legătura cu tine! şi apoi auzi cum trânteşte uşa.

Răsfoia cu grijă fiecare pagină a revistei. Când a terminat a aşezat-o cu multă atenţie pe mijlocul mesei, s-a dus în baie, a deschis trusa de medicamente, a scos o lamă şi şi-a tăiat venele.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

19

În jurul ei pluteau stafii albe, care dispăreau în spaţiu şoptind încet într-o limbă pe care Catherine nu o înţelegea, dar ea ştia că se află în iad şi că trebuie să plătească pentru păcatele ei. O ţineau legată de pat şi era convinsă că asta face parte din pedeapsă, dar era bucuroasă în acelaşi timp pentru că totul în jurul ei se învârtea şi îi era teamă să nu cadă. Cel mai diabolic lucru pe care i l-au făcut a fost că i-au scos din trup toţi nervii şi acum simţea totul de o sută de ori mai dureros şi mai de nesuportat. În tot trupul simţea zgomote nefamiliare care o îngrozeau. Auzea cum îi curge sângele prin vene, era ca un râu roşu. Auzea cum îi bate inima, parcă era o tobă la care bătea un uriaş. Nu mai avea pleoape şi o lumină albă îi paraliza creierul şi o ameţea. Toţi muşchii îi

erau tensionaţi, într-o mişcare continuă, de parcă avea sub piele un cuib de şerpi gata să muşte.

La cinci zile după ce Catherine a fost adusă la spitalul *Evangelismos*, a deschis ochii şi a descoperit că se află într-o cameră albă de spital. O soră îmbrăcată într-un halat apretat îi aranja patul, iar doctorul Nikodes îi mişca un stetoscop pe piept.

— Hei, este rece, protestă ea slăbită.

Doctorul o privi.

— Măi, măi, ia te uită cine s-a trezit!

Catherine privi în jurul ei. Lumina părea normală, nu mai auzea tumultul sângelui şi nici bătăile inimii.

— Am crezut că sunt în iad, şopti ea.

— Ai fost.

Catherine îşi văzu încheieturile. Nu ştia din ce motiv sunt bandajate.

— De cât timp sunt aici?

— De cinci zile.

Îşi aminti brusc de ce era bandajată.

— Cred că am făcut o prostie.

— Da.

Închise ochii şi spuse:

— Îmi pare rău, iar când îi deschise din nou era noapte şi lângă pat pe un scaun stătea Bill Fraser şi o privea. Camera era plină de flori.

— Hei, salut! îi spuse el vesel. Arăţi mult mai bine.

— Mai bine decât ce? întrebă ea.

El îi luă mâinile în mâinile lui.

— M-ai speriat grozav, Catherine.

— Îmi pare rău, Bill.

Se sufoca şi îi era teamă să nu plângă.

— Ţi-am adus flori şi bomboane. Când ai să te simţi mai bine, am să-ţi aduc cărţi.

Privi faţa aceea bună şi puternică şi gândi: *De ce nu îl iubesc pe el? De ce îl iubesc pe bărbatul pe care îl urăsc? De ce s-a transformat Dumnezeu în Groucho Marx?*

— Cum am ajuns aici? întrebă Catherine.

— Cu o ambulanţă.

— Adică… cine m-a găsit?

— Eu. Am sunat la telefon de mai multe ori şi pentru că nu ai răspuns m-am speriat, am venit la tine şi am spart uşa.

— Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc, dar să-ţi spun adevărul, nu mai sunt sigură.

— Vrei să vorbim?

Catherine dădu din cap.

— Nu, spuse ea abia auzit.

— Trebuie să plec mâine dimineaţă. Voi ţine legătura cu tine.

Simţi sărutul blând pe frunte, închise ochii pentru a alunga lumea şi când îi deschise era miezul nopţii.

În dimineaţa următoare, foarte devreme, a venit Larry. Catherine l-a văzut intrând în cameră, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Se aştepta să-l vadă nefericit şi trist, dar el arăta minunat, suplu, bronzat şi relaxat. Catherine şi-ar fi dorit să arate şi ea mai bine.

— Cum te simţi, Cathy?

— Grozav. Sinuciderile m-au stimulat întotdeauna.

— Doctorii nu mai credeau că scapi.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu-i frumos să spui aşa ceva.

— Dar este adevărat Larry, nu? Ai fi scăpat de mine.

— Pentru Dumnezeu, nu aşa vreau să scap de tine, Catherine. Nu vreau decât să divorţăm.

Îl privi pe bărbatul acesta frumos şi bronzat cu care s-a căsătorit; părea mai ofilit, linia gurii era mai aspră, farmecul copilăresc se mai tocise. De ce se agăţa ea? De şapte ani de visuri? I s-a dăruit cu atâta dragoste şi cu atât de multe speranţe, încât nu era în stare să recunoască greşeala care i-a transformat viaţa într-un pământ pustiu şi arid. Şi-l aminti pe Bill Fraser şi pe prietenii lor din Washington. Nu mai ştia de când nu a râs, de când nici măcar nu a zâmbit. Dar nimic din toate acestea nu contau. În cele din urmă motivul pentru care nu îl lăsa pe Larry era faptul că îl iubea. El aştepta acum un răspuns.

— Nu, spuse Catherine. Nu voi accepta niciodată divorţul.

*

În noaptea aceea, Noelle şi Larry s-au întâlnit la o mănăstire părăsită din munţii Kaissariani. Larry i-a povestit în amănunt discuţia cu Catherine. Noelle l-a ascultat foarte atent, apoi i-a întrebat:

— Crezi că se va răzgândi?

— Dacă vrea, Catherine poate fi al naibii de încăpăţânată.

— Trebuie să-i vorbeşti din nou.

*

Şi Larry i-a vorbit. În următoarele trei săptămâni a epuizat toate argumentele care i-au trecut prin cap. A rugat-o, a ţipat, i-a oferit bani, dar nimic nu a impresionat-o pe Catherine. Ea îl iubea şi era sigură că dacă el îi dădea o şansă şi el o va iubi din nou.

— Eşti soţul meu, spuse ea încăpăţânat. Vei fi soţul meu până la moarte.

*

Larry i-a repetat totul cuvânt cu cuvânt Noellei.

Noelle dădea din cap.

— Aşa este.

Larry o privi uimit.

— Aşa este ce?

Erau pe plajă la vila lor – nisipul era fierbinte, cerul de un albastru strălucitor, pictat din loc în loc cu nori pufoşi.

— Trebuie să scapi de ea.

Noelle se ridică în picioare şi porni spre vilă. Larry rămase încremenit, crezând că a înţeles greşit. Doar nu a vrut să spună că el trebuia să o omoare pe Catherine!

Şi atunci Larry şi-a amintit de Helena.

*

Luau masa pe terasă.

— Tu nu vezi? Ea nu merită să trăiască, spunea Noelle. Se agaţă de tine pentru că vrea să se răzbune. Încearcă să-ţi distrugă viaţa. Viaţa noastră, dragul meu.

*

Stăteau în pat şi fumau privind luminiţele infinite de pe cer.

— Îi faci chiar un serviciu. Ea a încercat să se omoare singură. Vrea să moară.

— N-aş putea niciodată să fac acest lucru, Noelle.

— Nu ai putea?

Începu să-i mângâie piciorul gol în cercuri concentrice alunecând spre pântec.

— Te voi ajuta eu.

Larry încercă să protesteze, dar mâinile Noellei erau moi şi blânde şi Larry a gemut şi a uitat de Catherine.

*

În timpul nopţii, Larry s-a trezit scăldat într-o transpiraţie rece. Visase că Noelle a fugit şi l-a părăsit. Dar ea era lângă el. A luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. Nu a mai reuşit să adoarmă. S-a gândit ce ar face dacă ar pierde-o? Nu era conştient că a luat o hotărâre, dar dimineaţă în timp ce Noelle pregătea micul dejun, Larry a întrebat-o brusc:

— Şi dacă suntem prinşi?

— Dacă suntem inteligenţi, nu vom fi prinşi.

Chiar dacă a fost mulţumită de capitularea lui, Noelle nu a arătat-o.

— Noelle, continuă el preocupat, toţi prietenii din Atena ştiu că eu şi Catherine nu ne înţelegem. Dacă i se întâmplă ceva, poliţia poate să mă suspecteze.

— Sigur că te vor suspecta, aprobă Noelle calm. De aceea vom plănui totul cu foarte multă atenţie.

Puse mâncarea pe masă şi începu să mănânce. Larry împinse farfuria.

— Nu este bun? îl întrebă ea îngrijorată.

O privi întrebându-se ce fel de om este ea, în stare să mănânce, în timp ce plănuia să ucidă o altă femeie.

Mai târziu au plecat cu barca şi au discutat planul, care devenea din ce în ce mai real, devenea fapt.

— Totul trebuie să pară un accident, spuse Noelle, pentru ca poliţia să nu facă investigaţii. Poliţiştii din Atena sunt foarte inteligenţi.

— Şi dacă fac investigaţii?

— Nu vor face. Accidentul nu se va petrece aici.

— Dar unde?

— La Ioannina.

Se apropie de el şi începu să vorbească. El o asculta elaborând fiecare detaliu al planului, spulberând fiecare obiecţie a lui. Când Noelle termină, Larry trebui să recunoască faptul că planul era fără greşeală. Chiar puteau să îl aplice.

*

Paul Metaxas era nervos. Faţa jovială a pilotului grec era acum încordată şi un tic nervos îi tremură colţul gurii. Niciodată nu a cerut o întâlnire cu Constantin Demiris, pentru că nu puteai da buzna peste el, dar Paul i-a spus valetului că este o problemă urgentă şi acum aştepta în holul enorm al vilei lui Demiris. Când în sfârşit a fost primit, Metaxas a început să se bâlbâie cu stângăcie.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, domnule Demiris.

Cu dosul palmei Metaxas îşi şterse fruntea transpirată.

— S-a întâmplat ceva cu vreun avion?

— O, nu domnule. Este o problemă personală.

Demiris îl privi lipsit de interes. Avea un principiu, să nu se amestece în problemele angajaţilor săi.

Pentru asemenea lucruri avea secretare. Aşteptă ca Metaxas să continue. Dar Paul Metaxas devenea din ce în ce mai nervos. Nu a dormit multe nopţi până să ia hotărârea să vină aici. Ceea ce făcea acum nu îi stătea în caracter şi îl dezgusta, dar era un om loial şi devotat lui Constantin Demiris.

— Este despre domnişoara Page, se hotărî în sfârşit.

Urmă un moment de tăcere.

— Vino aici.

Demiris închise uşa şi luă o ţigară egipteană dintr-o tabacheră de platină. Îl privi pe Metaxas care continua să transpire.

— Ce anume, despre domnişoara Page? întrebă aproape absent.

Metaxas înghiţi în sec gândindu-se dacă nu cumva a făcut o greşeală. Dacă estimase corect situaţia, informaţia lui va fi apreciată, dar dacă a făcut o greşeală…

Se blestemă în gând pentru graba cu care a venit aici, dar acum nu mai avea de ales.

— Este… este despre ea şi Larry Douglas.

Îl privea pe Demiris încercând să citească un semn cât de mărunt. Dar nu era nici cea mai mică urmă de interes. Dumnezeule! Metaxas încercă să continue:

— Ei… ei trăiesc împreună într-o casă de pe plaja din Rafina.

Demiris scutură scrumul ţigării într-o scrumieră de aur. Metaxas avea sentimentul că va fi scos afară, că a făcut o gafă îngrozitoare care îl va costa slujba. Trebuia să-l convingă pe Demiris că spune adevărul. Cuvintele curgeau:

— Sora mea este menajeră la o vilă din apropiere. Tot timpul îi vede pe plajă împreună. A recunoscut-o pe domnişoara Page din filme, dar nu s-a gândit la nimic până acum câteva „zile când am luat masa împreună la aeroport. I l-am prezentat pe Larry Douglas şi atunci mi-a spus că acesta este bărbatul cu care trăieşte domnişoara Page.

Ochii de măslină îl priveau complet lipsiţi de expresie.

— M-am gândit că, poate… poate ar fi bine să aflaţi, termină Metaxas lamentabil.

Când vorbi Demiris, vocea îi era la fel de lipsită de expresie.

— Ceea ce face domnişoara Page cu viaţa ei este problema ei. Dar sunt convins că nu-i face plăcere să fie spionată.

Fruntea lui Metaxas se umplu de transpiraţie. Dumnezeule, a înţeles greşit. Şi el atât a vrut: să-şi arate loialitatea.

— Credeţi-mă, domnule Demiris, eu nu am încercat decât să…

— Sunt sigur că te-ai gândit la interesele mele. Ei, ai greşit. Mai ai şi altceva să spui?

— Nu-nu domnule, se întoarse şi porni în fugă.

Constantin Demiris a rămas în fotoliu cu ochii negri aţintiţi în tavan, privind în gol.

*

A doua zi dimineaţă, Paul Metaxas a primit un telefon să se prezinte la minele din Congo ale lui Demiris. Zece zile a transportat cu avionul echipament de forat din Brazzaviile. Miercuri dimineaţa, la al treilea zbor avionul lui s-a prăbuşit în junglă de nepătruns. Nu s-au găsit niciodată urmele accidentului.

*

La două săptămâni după ce Catherine a fost externată, Larry a venit să o viziteze. Era sâmbătă seara şi Catherine îşi pregătea o omletă. Nu a auzit când s-a deschis uşa şi nu a ştiut de Larry până când nu s-a întors şi l-a văzut. A tresărit involuntar.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Am trecut să văd ce mai faci.

Catherinei îi bătea inima şi se dispreţuia pentru sentimentele pe care încă le mai avea.

— Bine. Se întoarse şi răsturnă omletă din tigaie.

— Miroase grozav, spuse Larry. Nu am avut timp să mănânc. Dacă nu îţi cer prea mult, vrei te rog, să-mi faci şi mie una?

Ea îl privi îndelung, apoi ridică din umeri.

Îi pregăti masa, dar o tulbura atât de tare prezenţa lui, încât nu reuşi să mănânce. El a vorbit continuu. I-a povestit de ultimul zbor, i-a spus o anecdotă amuzantă. Era din nou Larry cel cald şi vesel şi irezistibil, de parcă nimic nu s-a petrecut între ei, de parcă nu tocmai îi stricase viaţa.

După ce au terminat, Larry a ajutat-o să spele şi să şteargă vasele. Stătea aproape de ea şi această apropiere îi provoca o durere fizică. Cât timp a trecut? Nici nu suportă să se gândească.

— Mi-a plăcut foarte mult, spuse Larry zâmbind copilăreşte. Mulţumesc, Cathy.

Şi acesta, gândi Catherine, era sfârşitul.

*

După trei zile suna telefonul şi era Larry vorbind de la Madrid, invitând-o să ia masa cu el. Catherine strânse cu putere receptorul ascultând vocea prietenoasă, hotărâtă să nu primească invitaţia.

— Sunt liberă diseară, se auzi spunând.

Au cinat la *Tourkolimano*, în portul Pireu. Catherine abia dacă s-a atins de mâncare. Era prea dureros să se afle lângă Larry, să-şi amintească serile petrecute împreună în restaurante, să-şi amintească dragostea dintre ei.

— Nu mănânci nimic, Cathy. Vrei să comand altceva? o întrebă el îngrijorat.

— Am mâncat mai târziu la prânz, minţi ea.

Probabil că n-o să mă mai invite niciodată, dar chiar dacă mă invită, o să-l refuz.

După câteva zile, Larry a sunat-o din nou şi au luat masa la prânz într-un mic restaurant din Piaţa Syntagma. În duminica următoare a invitat-o pe Catherine să zboare cu el la Viena. Au cinat la *hotelul Sacher* şi s-au întors în aceeaşi seară. A fost minunat, cu muzică şi candelabre, dar Catherine a avut strania senzaţie că seara aceea nu a fost a ei. A fost pentru cealaltă Catherine

Douglas, care a murit demult. Când au ajuns acasă, ea i-a spus:

— Mulţumesc, Larry, a fost minunat.

El s-a apropiat, a luat-o în braţe şi a început să o sărute. Catherine s-a smuls, intrând într-o panică neaşteptată.

— Nu!

— Cathy…

— Nu!

— Bine, înţeleg.

Catherine tremura.

— Oare înţelegi?

— Ştiu că nu am nici o scuză. Dacă îmi dai o şansă am să-mi răscumpăr vinovăţia, Cathy.

Dumnezeule mare! Îşi muşcă buzele încercând să nu plângă.

— Prea târziu, şopti ea.

Catherine a primit primul semn de la Larry după o altă săptămână. L-a trimis flori şi un bileţel şi după aceea i-a trimis mereu păsări miniaturale din toate ţările în care mergea. Evident, le căutase foarte mult, pentru că erau de o diversitate extraordinară. Catherine a fost impresionată că el şi-a amintit de pasiunea ei.

Într-o zi telefonul a sunat din nou.

— Hei, am găsit un restaurant grecesc care serveşte mâncare chinezească.

Catherine începu să râdă.

— Abia aştept să o gust.

Atunci a început totul. Încet, ezitant, dar a început. Larry nu a mai încercat să o sărute, dar tot timpul ea a fost în gardă, distantă, de neatins.

Erau împreună aproape în fiecare seară. Uneori, Catherine gătea acasă, alteori Larry o invita în oraş. Odată, ea a menţionat femeia de care i-a spus el că este îndrăgostit şi Larry i-a răspuns scurt:

— S-a terminat.

Catherine nu a mai adus niciodată vorba despre asta. Îl studia foarte atent. Dar şi el era foarte atent cu ea. Parcă încerca să-şi răscumpere greşelile trecutului.

Şi, totuşi, Catherine a trebuit să recunoască faptul că era mai mult decât atât. Părea că îl interesează că femeie. Seara stătea în faţa oglinzii şi se studia. Faţa arăta bine, chipul tinerei altădată drăguţă, trecuse prin dureri şi tristeţi care se reflectau acum în ochii verzi, pătrunzători. Pielea îi era puţin flască, dar nu arăta rău. Îşi aminti de ultima dată când se privise în oglindă şi îşi privi încheieturile mâinilor. Se cutremură. La naiba cu Larry! Dacă mă vrea va trebui să mă accepte aşa cum sunt.

*

Au fost la o petrecere şi Larry a adus-o acasă la patru dimineaţa. A fost o seară minunată. Catherine avea o rochie mov, era atrăgătoare, a fost spirituală şi Larry a fost mândru de ea. Când au intrat în casă, Catherine a vrut să aprindă lumina, dar Larry a oprit-o.

— Stai puţin. Pot vorbi mai uşor pe întuneric.

Era atât de aproape de ea şi simţea valurile care o atrăgeau spre el.

— Te iubesc, Cathy. Niciodată nu am iubit pe nimeni. Te rog să-mi mai dai o şansă.

Apoi Larry a aprins lumina şi a privit-o. Stătea împietrită şi înspăimântată, cuprinsă de panică.

— Ştiu că poate nu eşti pregătită, dar putem începe încet. Îi zâmbi cu acelaşi zâmbet copilăresc. Uite, începem aşa, ne ţinem de mână.

Îi luă mâna, dar ea îl trase şi îl îmbrăţişă şi se sărutară blând şi tandru, pasionat şi sălbatic, încercând să recupereze lunile ei lungi de singurătate. Au făcut dragoste de parcă timpul nu trecuse şi erau din nou în luna de miere. Dar a fost mai mult. Pasiunea încă mai exista, proaspătă, şi ea a ştiut că de data aceasta totul va fi bine.

— Ce-ai zice să mergem în a doua lună de miere? o întrebă Larry.

— Oh, da, dragul meu. Putem?

— Sigur, îmi iau concediu. Plecăm sâmbătă. Ştiu un loc minunat. Se numeşte Ioannina.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

20

Călătoria spre Ioannina a durat nouă ore. Catherinei i se părea că trece printr-un peisaj biblic, din altă viaţă. Au mers de-a lungul Mării Egee, pe lângă case din piatră albă, cu cruci pe acoperişuri, au trecut peste nesfârşitele dealuri cu pomi fructiferi, lămâi, cireşi, meri şi portocali. Fiecare centimetru de pământ era terasat şi îngrijit, iar ferestrele şi acoperişurile fermelor erau vopsite în culori deschise şi vesele, sfidând parcă viaţa grea dăltuită în solul stâncos. Chiparoşi înalţi se răspândeau pe pantele abrupte ale muntelui într-o profunzime sălbatică.

— Priveşte, Larry, exclamă Catherine, nu-i aşa că sunt frumoşi?

Nu şi pentru greci, spuse Larry.

— Ce vrei să spui?

— Grecii îi consideră prevestitori de rău. Îi folosesc numai în cimitire.

Au traversat câmp după câmp, au văzut peste tot sperietori de ciori primitive.

— Tare trebuie să fie naive ciorile de aici, râse Catherine.

Au trecut prin sate mici cu nume imposibil de ţinut minte: Mesologian, Agelkastron, Etolikon şi Amfilhoia.

După-amiază târziu, au ajuns în satul Rion, pe malul râului Rio, de unde au luat feribotul spre Ioannina. Navigau spre insula Epirus pe care era construită Ioannina.

Catherine şi Larry stăteau pe bancă pe punte şi priveau în zare, unde distingeau deja contururile insulei. Catherinei i s-a părut sălbatică şi într-un anume fel ameninţătoare. Părea primitivă, ridicată parcă pentru zeii greci, loc unde muritorii erau intruşi nepoftiţi. Pe măsură ce se apropiau, Catherine distingea în capătul îndepărtat al insulei un perete stâncos care se prăbuşea în mare. Muntele ameninţător părea înfricoşător, privelişte stranie pe marginea căreia oamenii au dăltuit un drum. După douăzeci de minute, feribotul a ancorat în portul Epirus şi, după alte câteva minute, Larry şi Catherine erau în drum spre Ioannina. Catherine îi citea lui Larry din ghidul insulei.

„Cuibărită la înălţime în munţii Pindus, într-o găoace protejată de peretele stâncos, din depărtare, Ioannina are formă de vultur cu două capete

ale cărui gheare se scufundă în adâncurile lacului Pamvotis, care îi încântă pe excursionişti, purtându-i pe oglinda de un verde închis spre insula din mijlocul lacului sau spre peretele stâncos de dincolo de lac”.

— Pare un loc perfect, spuse Larry.

Au ajuns după-amiaza târziu şi s-au oprit direct la hotel, o clădire veche, cu un etaj, construită pe vârful unui deal care domina oraşul, înconjurată de bungalouri elegante pentru oaspeţi. Au fost întâmpinaţi de un bătrân îmbrăcat cu un fel de uniformă. Bătrânul le-a studiat feţele fericite.

— Lună de miere? întrebă el.

Catherine privi spre Larry şi zâmbi.

— De unde aţi ştiut?

— Se vede cât de colo, declară bătrânul.

I-a condus în holul clădirii, unde s-au înregistrat, apoi spre căsuţa lor. Era o locuinţă mignonă, avea un salonaş, un dormitor, o baie şi o bucătărioară, şi se deschidea spre o terasă cu o privelişte extraordinară. Pe deasupra vârfurilor de chiparos se vedeau satul şi lacul, prezenţă întunecată şi deprimantă. Totul era de o frumuseţe ireală.

— Nu este prea mult, zâmbi Larry, dar îţi aparţine.

— Primesc cu plăcere, exclamă Catherine.

— Fericită?

— Nu mai ţin minte de când nu am mai fost atât de fericită. Îl îmbrăţişă strâns. Să nu mă părăseşti niciodată.

Braţele lui puternice o strângeau.

— Nu te voi părăsi, i-a promis el.

În timp ce Catherine despacheta, Larry s-a întors în clădirea veche a hotelului să discute cu recepţionerul.

— Ce fel de oameni vin pe aici?

— Tot felul de oameni, spuse funcţionarul cu mândrie. În hotel avem şi un centru medical. În sat se poate pescui, înota, merge cu barca.

— Cât este de adânc lacul? întrebă Larry, indiferent.

Funcţionarul ridică din umeri.

— Nu ştie nimeni, domnule. Este un lac vulcanic, noi spunem că este fără fund.

Larry rămase gânditor.

— Şi peşterile? întrebă el într-un târziu.

— Ah! Peşterile Perama. Sunt doar la câteva mile de aici.

— Au fost explorate?

— Doar câteva. Unele sunt închise.

— Înţeleg, spuse Larry, meditativ.

Funcţionarul continuă să îi dea informaţii:

— Dacă vă place să urcaţi pe munte, vă sugerez muntele Tzoumerka. Numai dacă doamna Douglas nu are rău de înălţime.

— Nu, zâmbi Larry. De fapt, este o expertă.

— Atunci se va bucura foarte mult. Aveţi noroc de vreme. Am aşteptat Meltemi, dar nu a venit. Probabil că nu mai vine.

— Ce este Meltemi? întrebă Larry.

— Este un vânt îngrozitor care vine întotdeauna din nord. Presupun că seamănă cu cicloanele voastre. Când vine el, toată lumea stă în casă. La Atena chiar şi paza de coastă rămâne în port la ancoră.

— Mă bucur că nu l-am prins.

*

Când Larry s-a întors la bungalou, i-a sugerat Catherinei să ia masa de seară în sat. Au pornit pe o potecă stâncoasă care cobora spre sat. Ioannina are o stradă principală, King George Avenue, cu două sau trei străzi mai mici pe lateral. Din aceste străzi porneşte un păienjeniş de poteci care duc spre case şi apartamente. Clădirile sunt vechi, bătute de vânturi, construite din blocuri de piatră aduse din vârful muntelui.

King George Avenue este despărţit în jumătate – căruţele merg pe partea stângă şi pietonii pe partea dreaptă.

— Ar trebui să facă la fel şi pe Pennsylvania Avenue, spuse Catherine.

În piaţa din centrul oraşului era amenajat un părculeţ în mijlocul căruia se afla un turn cu ceas. O stradă străjuită de platani uriaşi cobora spre lac. Catherine avea impresia că toate străduţele duc spre lac. Trăia ciudatul sentiment că acest lac este înfricoşător, deprimant. De-a lungul malurilor erau pâlcuri de trestie cu vârfurile ca nişte degete lacome care vor să sugrume pe cineva.

Catherine şi Larry s-au plimbat prin micul centru comercial cu câteva magazine pitoreşti înghesuite pe o singură latură a drumului: un magazin cu bijuterii, lângă el o brutărie, o măcelărie, o tavernă şi un magazin de încălţăminte. În faţa frizeriei, grupuri de copii priveau tăcuţi cum sunt bărbieriţi clienţii. Catherine se gândi că sunt cei mai frumoşi copii pe care îi văzuse vreodată.

Cu ani în urmă, Catherine a discutat cu Larry posibilitatea de a avea un copil, dar el a refuzat mereu, spunând că nu este pregătit pentru o viaţă aşezată de familie. Dar poate că acum s-a schimbat. Îl privi dintr-o parte – mai înalt decât toţi bărbaţii, ca un zeu grec – şi hotărî că va aborda din nou această problemă. La urma urmei, erau în luna de miere.

Au trecut pe lângă cinematograful Palladian. Rulau două filme americane. S-au oprit în faţa fotografiilor.

— Avem noroc, glumi Catherine. *„La Sud de Panama”* cu Roger Pryor şi Virginia Vale şi *„Domnul D.A. În cazul Carter”.*

— Nu am auzit niciodată de ele, spuse Larry, dispreţuitor. Cinematograful ăsta trebuie să fie mai vechi decât pare.

În piaţă, pe terasa unui mic restaurant, au mâncat mousaka şi au admirat incredibila lună plină care domina muntele, apoi s-au întors la hotel şi au făcut dragoste. A fost o zi perfectă.

A doua zi dimineaţă, Catherine şi Larry s-au plimbat prin împrejurimi explorând poteca îngustă a muntelui şi coborând apoi, îmbătaţi de aerul ozonat. Pe toată muchia stâncoasă se ridicau case de piatră. Undeva sus, pe peretele abrupt care se ridica direct din mare, prin vegetaţia pădurii, au întrezărit o clădire imensă cu pereţii albi, care părea un castel antic.

— Ce este acolo? a întrebat Catherine.

— N-am idee, spuse Larry.

— Hai să vedem.

— Bine.

Larry a virat maşina pe drumul prăfuit care ducea spre clădire, au traversat o pajişte unde păştea liniştită o turmă de oi, au şerpuit prin pădure şi s-au oprit în faţa intrării. Privită de aproape, părea o fortăreaţă în ruine.

— Probabil că a rămas moştenire de la un uriaş, spuse Catherine. Pare decupată din Fraţii Grimm.

— Chiar vrei să ştii ce este? întrebă Larry.

— Sigur. Poate că ajungem la timp să salvăm o tânără prinţesă.

Larry o privi foarte ciudat.

Au coborât din maşină şi s-au apropiat de uşa masivă din lemn, închisă cu un mâner solid de fier. Larry a bătut de câteva ori cu inelul de metal. Nu se auzea nimic, cu excepţia zumzetului insectelor şi a foşnetului firelor de iarbă bătute de vânt.

— Cred că nu este nimeni acasă, spuse Larry.

— Probabil că acum scapă de cadavre, şopti Catherine, conspirativ.

Deodată uşa imensă a început să scârţâie şi s-a deschis încet. În faţa lor a apărut o călugăriţă îmbrăcată în negru. Catherine a tresărit, luată prin surprindere.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Nu ştim ce este aici. Nu am găsit nici o inscripţie.

Călugăriţa îi privi pe rând, apoi le făcu semn să intre. Au pătruns într-o curte interioară în jurul căreia erau clădiri de piatră. Era o atmosferă ciudată, încremenită, şi Catherine realiză brusc ce lipsea sunetul vocilor umane. Se întoarse spre călugăriţă:

— Ce fel de loc este acesta?

Călugăriţa dădu din cap în tăcere şi le făcu semn să aştepte. Au văzut-o plecând spre una din clădirile de piatră.

— S-a dus să-l aducă pe Bella Lugosi, şopti Catherine.

Dincolo de clădire, pe o stâncă înaltă ieşită din mare, se vedea un cimitir înconjurat de chiparoşi.

— Locul acesta îmi dă fiori, spuse Larry.

— Parcă am păşit în alt secol, zise Catherine.

Fără să-şi dea seama, vorbeau în şoaptă, temându-se parcă să nu tulbure tăcerea grea. Prin ferestrele clădirii principale se vedeau chipuri inchizitoare, privindu-i curioase, toate chipuri de femei, toate îmbrăcate în negru.

— Pare să fie o mănăstire de călugăriţe, spuse Larry.

O femeie înaltă şi slabă ieşi din clădire şi se apropie de ei cu un mers rigid. Era îmbrăcată tot în veşmânt de călugăriţă, dar avea o faţă plăcută şi prietenoasă.

— Sunt Sora Theresa, le spuse ea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am trecut prin apropiere şi am fost curioşi să aflăm ce ascund zidurile de piatră, spuse Catherine, privind chipurile care îi pândeau de după geamuri. Nu am vrut să vă tulburăm.

— Nu suntem onorate de prea mulţi vizitatori, spuse Sora Theresa. Aproape că nu avem legătură cu lumea din exterior. Suntem un Ordin al călugăriţelor Carmelite. Jurământul nostru este tăcerea.

— Pentru câtă vreme? întrebă Larry.

— *Gia panta* – pentru tot restul vieţii. Eu sunt singura căreia i se permite să vorbească şi aceasta numai când este absolut necesar.

Catherine privi în jurul său şi se înfioră.

— Nu pleacă nimeni de aici?

Sora Theresa zâmbi:

— Nu. De altfel, nu avem motive să plecăm. Viaţa noastră se desfăşoară între aceste ziduri de piatră.

— Vă rugăm să ne iertaţi că v-am tulburat, spuse Catherine.

— Nu-i nimic. Mergeţi cu Dumnezeu.

Catherine şi Larry ieşiră şi porţile imense de lemn se închiseră încet în urma lor. Catherine privi înapoi. Era ca o închisoare. Într-un anume fel, era mai rău decât o închisoare. Poate pentru că era o pedeapsă acceptată voluntar. Catherine se gândi la tinerele pe care le văzuse la fereastră, înmormântate aici, izolate de restul lumii, pentru toată viaţa, viaţă dusă într-o tăcere deplină, ca într-un mormânt. Ce pierdere! Ştia că nu va uita niciodată acest loc.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

21

În dimineaţa următoare, foarte devreme, Larry a coborât în sat. A invitat-

o şi pe Catherine, dar ea l-a refuzat, somnoroasă. Imediat ce a plecat Larry, Catherine a sărit din pat, s-a îmbrăcat în grabă şi a plecat la sala de gimnastică pe care o descoperise cu o zi înainte. Instructoarea, o amazoană, i-a spus să se dezbrace şi a examinat-o critic.

— Ai fost leneşă, leneşă, o certă ea pe Catherine. Trupul acesta a arătat bine. Dacă vei munci, Theou Thellondos – cu voia Domnului – vei arăta din, nou cum ai fost.

— Voi munci, spuse Catherine, hotărât. Să vedem cum mă ajută Dumnezeu.

Sub supravegherea atentă a amazoanei, Catherine muncea din greu în fiecare zi, suferea durerile masajului, dieta spartană şi exerciţiile medicale. Nu i-a spus nimic lui Larry, dar după a patra zi progresele erau evidente. Le-a observat şi el.

— Îţi prieşte locul acesta, comentă Larry. Pari altă fată.

— Sunt altă fată, spuse Catherine timid.

Duminică dimineaţă, Catherine a mers la biserică.

Nu participase niciodată la un serviciu religios ortodox grec. Într-un sat mic, cum era Ioannina, se aştepta să găsească o biserică de ţară, dar spre surprinderea ei a intrat într-o biserică spaţioasă, cu ornamentaţii bogate, cu lambriuri sculptate şi dale de marmură. În faţa altarului erau zeci de sfeşnice de argint şi pe pereţi erau pictate fresce cu scene biblice. Preotul era brunet, cu o barbă lungă, neagră. Era îmbrăcat într-o mantie roşie ţesută cu fir de aur şi avea un potcap negru pe cap. Stătea pe un fel de tron sculptat în lemn aşezat pe o platformă.

De jur-împrejurul pereţilor erau bănci şi scaune din lemn. Bărbaţii stăteau în faţă, iar femeile în spate. *Presupun că bărbaţii ajung primii în rai,* se gândi Catherine.

Au început să cânte în limba greacă, preotul a coborât de pe platformă şi s-a aşezat în faţa altarului. Cineva a tras o draperie roşie şi dincolo de ea, Catherine a descoperit un patriarh cu barbă albă, îmbrăcat în veşminte bogate. Pe o masă în faţa lui, se afla un potcap încrustat cu bijuterii şi lângă el o cruce de aur. Bătrânul a aprins trei lumânări legate împreună, reprezentând, presupuse Catherine, Sfânta Treime, şi i le-a dat preotului.

Serviciul divin a durat o oră, timp în care Catherine a savurat fiecare sunet gândindu-se cât este de norocoasă, rostind în gând o rugăciune de mulţumire.

În dimineaţa următoare, Catherine şi Larry au luat micul dejun pe terasa cu vedere spre lac. Era o zi perfectă. Soarele strălucea, dar o briză răcoroasă şi leneşă venea dinspre apă. Un chelner tânăr cu înfăţişare plăcută le-a servit masa. Catherine era îmbrăcată într-un negligée. Când chelnerul a intrat, Larry a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe gât.

— A fost o noapte minunată, a murmurat el.

Chelnerul şi-a ascuns zâmbetul şi s-a retras discret. Catherine s-a simţit puţin stânjenită. Nu-i stătea în fire lui Larry să-şi afişeze sentimentele în faţa străinilor. Într-adevăr, s-a schimbat, gândi Catherine. De fiecare dată când o cameristă, un curier, un chelner intrau în cameră, Larry o îmbrăţişa pe Catherine arătându-şi afecţiunea de parcă ar fi dorit ca întreaga lume să afle cât de mult o iubea el. Catherine se gândea că este emoţionant.

— Am planificat o dimineaţă excepţională, spuse Larry arătând spre vest, unde un vârf de munte uriaş se ridica semeţ spre cer. Vom urca pe muntele Tzoumerka.

— Am un principiu, declară Catherine. Nu urc niciodată când nu descifrez numele.

— Ei, haide, se spune că de acolo de sus priveliştea este fantastică.

Catherine observă că Larry este foarte serios. Privi din nou spre vârful muntos. Era foarte drept.

— Ştii ceva, nu mă dau în vânt după urcatul pe munţi, spuse ea.

— Este uşor. Sunt poteci marcate. Larry ezită puţin. Dacă nu vrei să mergi cu mine, urc singur. Se simţea dezamăgirea din vocea lui.

Ar fi atât de simplu să spun nu şi să stau aici să mă bucur de această zi minunată, gândi Catherine. Tentaţia era copleşitoare. Dar Larry dorea să meargă împreună cu ea. Pentru Catherine acest lucru era suficient.

— Bine. Să văd dacă mi-am adus o pălărie, spuse ea.

Chipul lui Larry exprima o uşurare ciudată. *Ar putea fi interesant*, se gândi Catherine. *Nu am mai urcat niciodată pe munte.*

*

Au mers cu maşina până la marginea satului de unde începea panta muntoasă şi au parcat maşina. Pe marginea drumului era un chioşc cu gustări şi Larry a cumpărat câteva sandvişuri, fructe, ciocolată şi un termos cu cafea.

— Dacă este frumos acolo sus, îi spuse Larry vânzătorului, soţia mea şi cu mine ne vom petrece noaptea pe munte. A îmbrăţişat-o pe Catherine şi vânzătorul le-a zâmbit cu subînţeles.

Catherine şi Larry au început să urce. Au ajuns la o bifurcare din care porneau două poteci în direcţii opuse. În sinea ei, Catherine recunoscu că părea uşor de urcat. Potecile erau largi şi nu prea abrupte. Privi din nou vârful muntelui – părea fioros şi ameninţător, dar ei nu vor urca până acolo. Vor urca puţin şi vor lua masa la iarbă verde.

— Pe aici, spuse Larry, şi o trase pe Catherine pe poteca din stânga. Vânzătorul grec privi în urma lor îngrijorat. Poate că ar trebui să fugă după ei şi să le spună că nu era bine să urce pe acolo? Au ales drumul cel mai periculos. Dar lângă chioşc s-au oprit nişte clienţi şi vânzătorul a uitat de cei doi americani.

Soarele ardea, însă pe măsură ce urcau se simţea răcoarea pădurii şi

Catherine se gândi că este minunat. Era o zi frumoasă şi era împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Din când în când privea înapoi şi era uimită cât de mult urcaseră. Aerul se rarefia şi devenea din ce în ce mai greu de respirat. Acum mergea în urma lui Larry pentru că poteca era prea îngustă pentru doi. Se întreba când se vor opri să mănânce.

Larry se opri şi o aşteptă pe Catherine.

— Îmi pare rău, se scuză ea gâfâind. Începe să mă ameţească înălţimea. Catherine privi din nou în jos. O să dureze mult până ajungem jos.

— Nu, deloc, spuse Larry.

Se întoarse şi porni din nou pe poteca îngustă. Catherine îl privi dezamăgită, dar îl urmă, supusă.

— Trebuia să mă mărit cu un jucător de şah, strigă ea în urma lui, dar Larry nu-i răspunse.

Poteca se termină brusc. În faţa lor era o prăpastie adâncă traversată de un pod de lemn susţinut de o frânghie. Podul se legăna în vânt. Nu părea deloc sigur. Larry păşi şi podul se lăsă sub greutatea lui. Privi în jos. Prăpastia avea cam o mie de picioare. Mai făcu un pas cu atenţie, dar o auzi pe Catherine.

— Larry!

Se întoarse. Catherine era lângă el.

— Doar nu vrei să trecem pe aici? întrebă Catherine. Nu este sigur nici pentru o pisică!

— Pe aici trecem. Ştii cumva să zbori?

— Dar nu pare deloc sigur.

— În fiecare zi trec pe aici oameni.

Larry porni hotărât înainte lăsând-o pe Catherine la marginea podului.

Când Catherine făcu primul pas, podul începu să se legene. Privi în prăpastia adâncă şi o cuprinse teama. Nu mai era deloc distractiv; era periculos. Privi în faţă şi văzu că Larry era aproape de malul celălalt. Scrâşni din dinţi, apucă frânghia şi începu să păşească, în timp ce podul se legăna la fiecare pas. De pe partea cealaltă, Larry o privea. Catherine se mişca foarte încet, ţinându-se strâns de frânghie, încercând să uite abisul de dedesubt. Larry îi citea spaima întipărită pe faţă. Când a ajuns la capătul podului, Catherine tremura de spaimă sau din pricina vântului tăios care bătea dinspre vârful acoperit cu zăpadă?

— Nu cred că m-am născut să urc pe munţi. Nu vrei să ne întoarcem, dragule?

Larry o privi surprins.

— Nici măcar n-am văzut peisajul, Cathy.

— Ce-am văzut îmi ajunge pentru toată viaţa. El o luă de mână.

— Ştii ceva? în faţa noastră, foarte aproape, găsim un loc minunat pentru picnic. Ne oprim acolo. Ce zici?

Catherine acceptă fără tragere de inimă.

— Bine.

— Asta este fetiţa mea.

Larry îi zâmbi scurt şi porni pe potecă, urmat de Catherine.

Catherine trebuia să accepte că priveliştea din vale îţi tăia respiraţia. Îi părea bine că a urcat. De multă vreme nu l-a văzut pe Larry atât de exuberant. Părea din ce în ce mai vesel, pe măsură ce urca. Era îmbujorat şi vorbea tot timpul de parcă vorbind şi-ar fi eliberat energiile. Totul îl încânta: urcuşul, panorama, florile, pădurea. Fiecare lucru părea să capete o importanţă extraordinară de parcă simţurile lui erau stimulate dincolo de normal. Urca fără pic de efort, nici măcar nu gâfâia, ceea ce nu se putea spune despre Catherine, care abia respira din cauza aerului rarefiat.

Catherinei îi tremurau picioarele. Respira foarte greu. Nu ştia cât vor mai urca, dar când privea în vale, satul părea minuscul. I se părea că poteca devine din ce în ce mai abruptă şi mai îngustă. Şerpuia pe o muchie stâncoasă şi Catherine înainta ţinându-se cât mai aproape de stâncă – în partea cealaltă era prăpastia. Larry i-a spus că va fi uşor. Pentru capre negre, poate, gândi Catherine. Acum poteca nu se mai vedea, nu mai erau marcaje, părea că nimeni nu s-a mai aventurat până aici. Nu mai era nici vegetaţie, doar muşchi şi un fel de iarbă uscată care acoperea stâncile. Catherine nu ştia cât vor mai urca. La un moment dat, poteca s-a oprit în faţa unui alt abis.

— Larry!

Era un urlet de spaimă. El a venit imediat înapoi şi a tras-o spre o limbă de pământ, în siguranţă. *Cred că sunt nebună,* se gândi Catherine. *Sunt prea bătrână pentru expediţii.* Din pricina înălţimii şi a oboselii era ameţită. Se întoarse să-i spună ceva lui Larry şi, deodată, în spatele lui văzu vârful muntelui. Au ajuns.

Stătea întinsă pe un covor de muşchi încercând să-şi recapete puterea, simţind vântul rece cu miros de zăpadă. Frica îi dispăruse. Nu mai avea de ce să-i fie frică. Coborârea era mai uşoară, aşa i-a spus Larry. Larry stătea lângă ea.

— Te simţi mai bine? o întrebă el.

— Da…

Nu-i mai bătea inima şi începuse să respire normal. Inspiră adânc şi îi zâmbi.

— Greul a trecut, nu-i aşa? întrebă Catherine.

Larry o privi îndelung. Apoi spuse:

— Da, s-a terminat, Cathy.

Catherine se ridică într-un cot. Într-o parte a platoului era o platformă din lemn. La marginea platoului era o balustradă, iar peisajul era spectaculos, ameţitor. La câţiva metri se vedea poteca de pe cealaltă parte a muntelui.

— Larry, este minunat, exclamă Catherine. Mă simt ca Magellan.

Catherine îi zâmbi, dar Larry privea pierdut, nu o asculta. Părea

preocupat – încordat, îngrijorat parcă de ceva anume.

— Priveşte! exclamă din nou Catherine.

Un nor pufos se îndrepta spre ei, purtat de briza muntelui.

— Vine la noi! Niciodată nu am mai fost în nori. Poate că este ca în rai.

Larry o privi îndreptându-se spre balustrada de lemn. Se sprijini pe coate privind cum norul se apropie de Catherine. Începea să o învăluie.

— Am să stau în mijlocul lui, strigă ea. O să treacă prin mine!

O clipă mai târziu, Catherine nu se mai vedea. Tăcut, Larry se ridică în picioare. Rămase împietrit câteva secunde, apoi se apropie încet de ea. În câteva secunde era şi el în ceaţă. Se opri neştiind exact unde este ea. Apoi o auzi strigându-l de undeva din faţă:

— Oh, Larry, este minunat! Vino lângă mine.

Porni încet înainte de unde venise vocea ei.

— Parcă este o ploaie blândă, strigă Catherine. Tu o simţi?

O simţea mai aproape, la câţiva paşi de el. Mai făcu un pas, cu mâinile întinse în faţă, căutând-o.

— Larry! Unde eşti?

Acum îi vedea silueta, ca o fantomă, chiar în faţa lui, pe muchia stâncii. Întinse mâinile spre ea şi în momentul acela norul trecu de ei şi se treziră faţă în faţă la trei paşi unul de altul.

Surprinsă, Catherine făcu un pas înapoi. Era acum exact pe marginea stâncii.

— Oh! M-ai speriat! exclamă ea.

Larry mai făcu un pas spre ea, zâmbindu-i şi când o prinse cu amândouă mâinile auzi în spatele lui o voce:

— Pentru Dumnezeu, noi avem la Denver munţi mai mari ca acesta!

Larry se întoarse transfigurat, alb ca varul. Un grup de turişti conduşi de un ghid grec se apropia dinspre cealaltă latură a muntelui. Când îi văzu pe Catherine şi pe Larry, ghidul se opri.

— Bună dimineaţa, spuse el, surprins. Probabil că aţi urcat pe partea estică.

— Da, spuse Larry, încordat.

Ghidul dădu îngrijorat din cap.

— Sunt nebuni. Trebuiau să vă spună că drumul acela este foarte periculos. Pantă cealaltă este mult mai lină.

— Am să ţin minte, spuse Larry.

Vorbea răguşit.

Emoţia şi exuberanţa de până atunci dispăruseră complet, observă Catherine.

— Să plecăm naibii de aici, spuse Larry.

— Dar… abia am ajuns. S-a întâmplat ceva?

— Nu, se răsti el. Nu-mi plac scenele de grup.

Au pornit-o pe poteca opusă şi tot timpul cât au coborât, Larry nu a scos un cuvânt. Parcă era cuprins de o furie îngheţată, iar Catherine nu înţelegea de ce. Era convinsă că nu a spus şi nu a făcut nimic să îl supere. Comportarea lui s-a schimbat brusc atunci când au apărut oamenii aceia. Deodată, Catherine ghici motivul şi zâmbi. Precis a vrut să facă dragoste cu ea în norul acela! De aceea venea spre ea cu mâinile întinse. Şi grupul acela de turişti i-a stricat planul. Râse veselă.

Îl privi pe Larry coborând în faţa ei şi se simţi invadată de căldură. Îl voi răsplăti la hotel, promise în sinea ei.

Dar când s-au întors la căsuţa lor şi Catherine a încercat să-l îmbrăţişeze, Larry i-a spus că este obosit.

Era trei dimineaţa şi Catherine nu putea dormi. A fost o zi lungă şi înspăimântătoare. Se gândea la poteca îngustă şi la prăpastia de lângă ea, la podul nesigur pe care l-au trecut. Într-un târziu, adormi.

În dimineaţa următoare, Larry a mers din nou la recepţie.

— Peşterile acelea de care mi-aţi spus în prima zi… începu Larry.

— Ah, da, spuse funcţionarul. Peşterile Perama. Sunt foarte pitoreşti. Foarte interesante. Ar fi păcat să nu le vedeţi.

— Cred că trebuie să le văd, spuse Larry. Eu nu mă dau în vânt după peşteri, dar soţia mea a auzit de ele Şi nu-mi dă pace. Îi plac astfel de lucruri.

— Sunt sigur că o să vă placă, domnule Douglas. Vă sfătuiesc doar să luaţi un ghid.

— Am nevoie de ghid? întrebă Larry.

— Eu aşa vă sfătuiesc. Au fost multe tragedii, s-au pierdut oameni. Continuă în şoaptă: nici până astăzi nu s-au găsit doi tineri care s-au pierdut.

— Dacă este atât de periculos, întrebă Larry, de ce le-au deschis pentru public?

— Numai cele noi sunt periculoase, explică funcţionarul. Încă nu au fost explorate şi nu au lumină electrică. Dar dacă aveţi un ghid nu trebuie să vă faceţi probleme.

— La ce oră se închid peşterile?

— La ora şase.

Larry o găsi pe Catherine afară, sub un oxya gigant – un fel de stejar. Citea.

— Cum este cartea? o întrebă.

— „Abandonabilă”.

Se aşeză lângă ea.

— Recepţionerul mi-a spus că sunt nişte peşteri în apropiere.

Catherine îl privi surprinsă.

— Peşteri?

— Spune că sunt foarte renumite. Toţi cei care sunt în luna de miere le vizitează. Îţi pui o dorinţă când eşti înăuntru şi se îndeplineşte. Vocea îi era

plină de un entuziasm copilăresc. Ce zici?

Catherine ezită un moment, gândindu-se cât este de naiv Larry.

— Dacă tu vrei, acceptă ea.

— Grozav. Mergem după masa de prânz. Acum te las să citeşti. Trebuie să merg în sat să cumpăr câte ceva.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Mă întorc repede. Tu relaxează-te.

— Bine.

Îl urmări cu privirea.

*

În sat, Larry s-a oprit într-un magazin universal de unde a cumpărat o lanternă de buzunar, câteva baterii şi un ghem de sfoară.

— Staţi la hotel? întrebă vânzătorul.

— Nu. Sunt în trecere, în drum spre Atena.

— Eu aş fi mai atent, dacă aş fi în locul dumneavoastră, îl sfătui bărbatul.

Larry îl privi tăios.

— De ce?

— Vine furtuna. Plâng oile.

Larry s-a întors la hotel la ora trei. La ora patru pleca împreună cu Catherine spre peşteri. Se pornise un vânt furios şi spre nord se adunau nori negri ameninţători care acoperiseră soarele.

*

Peşterile Perama erau la treizeci de kilometri est de Ioannina. De-a lungul secolelor s-au ridicat aici stalagmite şi stalactite, luând forme de animale, palate şi bijuterii, făcând din aceste peşteri o importantă atracţie turistică.

Când au ajuns Catherine şi Larry era ora cinci, cu o oră înainte de închidere. Larry a cumpărat două bilete. Un ghid s-a apropiat de ei, oferindu-şi serviciile.

— Numai cincizeci de drahme şi veţi avea cel mai bun serviciu.

— Nu am nevoie de ghid, spuse Larry, tăios.

— Eşti sigur că nu ar trebui să luăm un ghid?

— Pentru ce? Nu facem decât să intrăm şi să admirăm. Broşura asta o să ne spună tot ce dorim să ştim.

— Bine, acceptă Catherine, dorind să îi facă pe plac.

Intrarea în peşteră era mai mare decât se aşteptase, puternic luminată şi plină de turişti. Pereţii şi bolta peşterii erau acoperite de sculpturi săpate în piatră: păsări, uriaşi, flori, coroane.

— Este fantastic, exclamă Catherine. Citi în broşură. Nimeni nu ştie ce vârstă au.

Vocea ei reverbera. Deasupra capetelor atârnau stalactite. Un tunel săpat

în stâncă ducea într-o încăpere mai mică, luminată de becuri. Aici erau sculpturi şi mai imaginative, un fel de expoziţie cu lucrările naturii. În capătul încăperii era o pancartă pe care scria cu roşu: *Pericol: nu intraţi.*

Dincolo de aceasta, era intrarea într-o încăpere întunecată. Indiferent, Larry se apropie şi privi. Fără să îl observe Catherine, luă tăbliţa şi o aruncă. Se întoarse lângă Catherine.

— Este umezeală, spuse ea. Mergem?

— Nu.

Era categoric. Catherine îl privi surprins.

— Sunt încă multe de văzut, se explică Larry. Funcţionarul de la hotel mi-a spus că partea cea mai interesantă sunt peşterile noi. A spus că trebuie neapărat să le vedem.

— Unde sunt? întrebă Catherine.

— Acolo.

O luă de mână şi se apropiară de intrarea întunecată.

— Nu putem merge acolo, spuse Catherine. Este întuneric.

Larry o încurajă.

— Nu-ţi face probleme. Omul mi-a spus să iau o lanternă – scoase lanterna din buzunar – şi, voila – iat-o! exclamă el triumfător.

Aprinse lanterna şi lumină tunelul întunecat. Catherine privi cercetător.

— Pare atât de lung! spuse ea, nesigur. Eşti convins că nu este niciun pericol?

— Bineînţeles, o încurajă Larry. Vin şi copii de şcoală aici.

Catherine ezita totuşi, dorind parcă să rămână cu ceilalţi turişti. Nu ştia de ce, dar i se părea periculos.

— Bine, acceptă ea într-un târziu.

Au intrat amândoi în culoarul întunecat. Abia făcuseră câţiva paşi şi cercul de lumină de la intrarea încăperii era deja înghiţit de întuneric. Tunelul pornea brusc spre stânga şi apoi la fel de brusc spre dreapta. Erau singuri într-o lume primitivă, rece şi atemporală, în raza lanternei, Catherine surprinse expresia de pe faţa lui Larry – era din nou animat. Era la fel ca atunci când au urcat pe munte. Îl prinse strâns de mână.

În faţa lor tunelul se bifurca. Tavanul era foarte jos şi se despica în două direcţii separate. Catherine se gândi la Theseus şi la Minotaurul din peşteră, întrebându-se când vor da de ei. Deschise gura să îl roage pe Larry să se întoarcă, dar înainte de a articula cuvintele îl auzi spunând:

— Mergem la stânga.

Îl privi şi, străduindu-se să vorbească normal, spuse:

— Dragul meu, nu crezi că ar trebui să ne înapoiem? Este târziu. Peşterile se închid.

— Sunt deschise până la ora nouă, spuse Larry. Vreau să descopăr o încăpere anume, abia descoperită. Cred că este fantastică.

Porni hotărât înainte. În urma lui, Catherine ezita, căutând cu disperare o scuză să se întoarcă. Dar la urma urmei, de ce să nu exploreze? Larry se simţea foarte bine. Dacă aşa era el fericit, ea va trebui să devină cel mai mare... care era cuvântul? ... da, speolog. Larry se opri şi o aşteptă.

— Nu vii? o întrebă el, nerăbdător.

Catherine se strădui să-i răspundă entuziast:

— Ba da. Aşteaptă-mă.

Larry nu mai spuse nimic. Au pornit prin tunelul din stânga. Călcând cu grijă, simţind cum le fug pietrele de sub picioare. Larry băgă mâna în buzunar şi Catherine auzi ceva căzând. Dar Larry nu s-a oprit. Mergea mai departe.

— Ai scăpat ceva? îl întrebă Catherine. Mi s-a părut că am auzit...

— Era o piatră. Să mergem mai repede.

Catherine înainta neştiind că în urma lor se desfăşoară un ghem de sfoară. Tavanul peşterii era mai jos şi mai umed. În sinea ei, Catherine se gândi îngrijorată – pare ameninţător. Avea impresia că totul se închide în jurul lor.

— Nu cred că locul acesta ne iubeşte prea mult, spuse cu voce tare Catherine.

— Nu fi ridicolă, Cathy; este doar o peşteră.

— De ce crezi că suntem numai noi doi aici?

Larry ezită.

— Nu ştiu prea mulţi oameni de noua descoperire.

Au continuat să meargă până când Catherine şi-a pierdut simţul orientării.

Tunelul se îngusta din nou şi stâncile pereţilor se repezeau ascuţite spre ei.

— Cât crezi că mai mergem? întrebă Catherine. Cred că suntem aproape de China.

— Nu mai este mult.

Când vorbeau, vocile lor răsunau înfundat. Era din ce în ce mai rece şi mai umed. Catherine tremura. În raza lanternei se văzu o altă bifurcare a tunelului. În faţa ei s-a oprit. Tunelul care mergea spre dreapta părea mai îngust.

— Ar fi trebuit să pună neon, constată Catherine. Sau poate că am mers noi prea mult.

— Nu, spuse Larry. Sunt sigur că este aici la dreapta.

— Îmi este foarte frig, dragul meu. Hai să ne întoarcem.

— Aproape că am ajuns, Cathy. O strânse de mână. O să te încălzesc când ne întoarcem la hotel. Dar pe faţa lui se citea ceva ciudat. Să-ţi spun ceva – dacă nu găsim încăperea în două minute, ne întoarcem şi plecăm acasă, da?

Catherine respiră uşurată.

— Da.

Au pornit pe tunelul din dreapta. Lumina lanternei desena imagini stranii

pe peretele stâncos. Catherine privi înapoi – în spatele ei era un întuneric de nepătruns. Avea impresia că mică rază de lumină tăia întunericul şi îi ţinea prizonieri într-un cerc minuscul de lumină. Larry se opri brusc.

— La naiba! exclamă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că am intrat pe un tunel greşit.

— Hai să ne întoarcem.

— Stai să văd mai întâi. Rămâi aici.

Îl privi surprinsă.

— Unde pleci?

— Doar la câţiva paşi. Vocea lui sună nenatural şi încordat.

— Vin cu tine.

— Merg mai repede singur, Catherine. Vreau doar să verific la ultima bifurcaţie. Mă întorc în zece secunde.

Larry părea nerăbdător.

— Bine, acceptă Catherine, neliniştită.

Îl privi pe Larry îndepărtându-se de ea, înghiţit de întunericul de unde veniseră, înconjurat de nimbul de lumină, de parcă era un înger. După câteva momente, lumina dispăru şi ea rămase în cel mai profund întuneric. Tremura numărând în gând secundele. Apoi minutele.

Larry nu s-a mai întors.

Catherine aştepta simţind întunericul din jurul ei ca pe o pânză malefică invizibilă. Strigă înfricoşată: „Larry!”, cu o voce plină de teamă. Ecoul s-a stins la câţiva paşi de ea, gâtuit de întuneric. Nimic nu trăia într-un asemenea loc şi Catherine începu să simtă primele tentacule ale groazei. *Larry se va întoarce,* îşi spunea*. Trebuie să stau pe loc şi să fiu calmă.*

Minutele negre se scurgeau şi Catherine începu să se gândească la un accident îngrozitor. Poate că Larry a avut un accident, a alunecat sau l-a lovit o piatră. Poate că în acest moment el se afla la câţiva paşi de ea, sângerând. Sau poate că s-a pierdut. Poate că i s-a terminat bateria la lanternă şi era prins în capcana vreunui tunel la fel ca şi ea.

Sentimentul că se sufocă deveni din ce în ce mai persistent. Se întoarse şi începu să meargă nesigur în direcţia de unde venise. Tunelul era îngust şi dacă Larry era căzut, rănit şi neajutorat, ea îl va găsi. Va ajunge repede la bifurcaţie. Păşea atent, iar de sub picioarele ei se desprindeau pietre. I se păru că aude ceva şi se opri să asculte. Larry? Dar sunetul dispăru şi ea porni din nou, dar îl auzi iar. Era un fel de fâşâit, ca atunci când derulezi o bandă de magnetofon. Era cineva aici!

Catherine strigă cu toată forţa şi apoi ascultă încordată cum ecoul vocii sale dispărea în întuneric. Îl auzi din nou! Foşnet. Venea de acolo. Se auzi mai tare, venea spre ea, ca o rafală de vânt. Era din ce în ce mai aproape. Deodată, din întuneric, se repezi spre ea; simţi pe obraz ceva rece şi alunecos, apoi în

păr ceva ascuţit. Se simţi sufocată de nişte aripi care băteau nebuneşte, o oroare fără de nume care o atacă în întuneric.

Leşină.

Căzuse pe muchia ascuţită a unei pietre şi această durere a readus-o la realitate. Pe obraz simţea ceva cald şi lipicios; abia după câteva momente realiză că este sânge. Îşi aminti aripile şi ghearele care au atacat-o în întuneric şi începu să tremure.

În peşteră erau lilieci.

Catherine încercă să îşi amintească tot ce ştia espre lilieci. A citit undeva că erau ca nişte şoareci zduratori şi trăiau în colonii de câteva mii. Singura niormaţie pe care a găsit-o în memorie era că mai existau şi lilieci vampiri, dar o alungă repede. Se ridică greu cu palmele rănite de vârfurile ascuţite de stâncă.

Nu poţi să stai aşa, îşi spuse. *Trebuie să faci ceva.* Cu foarte multă greutate se târî încă un pas. Pierduse un pantof şi rochia îi era sfâşiată, dar mâine Larry îi va cumpăra altele noi. Îşi imagină cum ei doi, râzând fericiţi, intrau în magazinul din sat şi cumpărau rochii frumoase. Trebuia să se gândească mereu la ziua de mâine, nu la coşmarul care o sufoca acum. Trebuia să meargă. Dar încotro să meargă? Dacă mergea pe un drum greşit şi se adâncea în peşteră? Şi totuşi, nu trebuia să rămână pe loc. Încercă să ghicească cât timp a trecut de când au intrat în peşteră. O oră, poate două. Nu avea de unde şti, leşinase. Sigur îi vor căuta oamenii. Dar dacă nu ştiau de ei? Nu erau înregistraţi cei care intrau şi ieşeau din peşteră. Putea să rămână aici îngropată de vie.

Îşi scoase şi celălalt pantof şi păşi încet, cu grijă, bâjbâind cu palmele rănite pe pereţii tunelului. Cea mai lungă călătorie începe cu primul pas, se încurajă Catherine. Chinezii au spus asta şi iată ce deştepţi au fost. Ei au inventat artificiile şi elicopterele şi s-au ascuns în pământ şi nu i-a găsit nimeni. Dacă merg, voi da de Larry şi de turiştii care ne vor duce la hotel, vom bea o tărie şi ne vom distra de toate aceste întâmplări. Nu trebuie decât să merg.

Se opri brusc. De departe se auzea din nou foşnetul acela înspăimântăjtor, care se apropia de ea ca o fantomă înfiorătoare. Începu să tremure şi să urle necontrolat. După câteva momente erau din nou pe ea sute, mişunau peste tot, lovind-o cu aripile reci şi sufocând-o cu trupurile lor de coşmar.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti înainte de a-şi pierde cunoştinţa, a fost să strige numele lui Larry.

Era întinsă pe piatra rece şi umedă a peşterii. Avea ochii închişi, dar mintea îi era trează. Deodată se gândi – *Larry vrea să mă omoare*. Parcă de undeva din adâncurile subconştientului, cineva a adus la suprafaţă această idee. Într-o serie de imagini caleidoscopice, îl auzi pe Larry spunând – *iubesc pe altcineva... vreau să divorţez...* Larry se îndrepta spre ea, prin nori, pe vârful

muntelui, cu mâinile întinse... Îşi aminti cum privind în jos a spus, *va dura mult să ajungem jos*, iar Larry i-a spus, *nu durează mult*... apoi Larry spunea, *nu avem nevoie de ghid... cred că am pornit pe un drum greşit. Aşteaptă aici... mă întorc în zece secunde...* Şi apoi totul a fost un întuneric îngrozitor.

Larry nu a avut nici cea mai mică intenţie să se întoarcă după ea. Împăcarea, luna de miere... totul a fost teatru, parte din planul de a o ucide. Tot timpul i-a mulţumit lui Dumnezeu că i-a mai acordat o şansă, iar Larry tot timpul a plănuit să o ucidă. Şi a reuşit. Catherine ştia că nu va mai ieşi niciodată de aici. Era îngropată de vie în mormântul întunecos al groazei. Liliecii au plecat, dar le simţea mirosul îngrozitor şi ştia că se vor întoarce. Nu era convinsă că va mai rezista altui atac. Numai gândindu-se la ei, începu să tremure din nou. Cu un ultim efort de voinţă, Catherine încercă să respire.

Şi apoi îl auzi din nou şi ştiu că nu mai suportă.

Început ca un zumzet îndepărtat, apoi ca un val care se apropia de ea. A început să urle şi urletul ei s-a propagat în întuneric, venind spre ea din ce în ce mai tare. Deodată, în întunericul de nepătruns, apăru o luminiţă şi auzi voci care o strigau, apoi mâini care o trăgeau. Ar fi vrut să îi prevină că sunt lilieci acolo, dar nu reuşea să se oprească – urla.

NOELLE şi CATHERINE

Atena: 1946

22

Stătea nemişcată, încremenită, să nu o găsească liliecii şi asculta încordată să audă foşnetul aripilor.

O voce de bărbat spuse:

— Este un miracol că am găsit-o.

— O să-şi revină?

Era vocea lui Larry.

O groază de nesuportat o invadă pe Catherine. Simţea că în trupul ei fiecare nerv strigă şi o avertizează să fugă. Criminalul ei a venit. Gemu.

— Nu… şi deschise ochii.

Se afla în pat în camera de hotel. Larry era la capătul patului, iar lângă el se afla un bărbat pe care nu-l cunoştea. Larry a făcut un pas spre ea.

— Catherine…

În acel moment ea s-a ferit:

— Nu mă atinge! Abia vorbea.

— Catherine! exclamă Larry trist.

— Luaţi-l de lângă mine, îl rugă Catherine pe necunoscut.

— Este în stare de şoc, spuse străinul. Poate că ar fi bine să aşteptaţi în cealaltă cameră.

Larry o studie pe Catherine cu privirea golită de orice expresie.

— Sigur. Îi doresc binele.

Se întoarse şi ieşi. Străinul se apropie de ea. Era un bărbat mic de statură cu o faţă plăcută şi zâmbet frumos. Vorbea englezeşte cu accent puternic.

— Sunt doctorul Kazomides. Aţi trecut prin nişte momente foarte grele, doamnă Douglas, dar vă asigur că vă veţi reveni. Aveţi câteva contuzii şi treceţi prin starea de şoc, dar vă veţi reveni în scurt timp. Bărbatul oftă. Ar trebui să închidă afurisitele alea de peşteri. Este al treilea accident anul acesta.

Catherine încercă să mişte capul, dar o săgetă o durere violentă.

— Nu a fost un accident, spuse ea răguşit. A încercat să mă omoare.

Bărbatul o privi..

— Cine a încercat să vă omoare?

Avea gura uscată şi abia putea articula cuvintele.

— Şo… soţul meu.

— Nu, spuse bărbatul.

Nu o credea. Catherine înghiţi şi încercă din nou:

— El… el m-a lăsat acolo să mor.

Omul dădu din cap.

— A fost un accident. O să vă dau un sedativ şi când o să vă treziţi vă veţi simţi mult mai bine. O cuprinse o teamă îngrozitoare.

— Nu! îl rugă ea. Nu înţelegeţi? N-o să mă trezesc niciodată. Luaţi-mă de aici. Vă rog!

Doctorul îi zâmbi încurajator.

— V-am spus că o să fie bine, doamnă Douglas. Aveţi nevoie de un somn bun.

Deschise trusa medicală şi căută o seringă. Catherine încercă să se ridice, dar aceeaşi săgeată dureroasă îi trecu prin cap şi transpiră de durere. Căzu pe pernă neputincioasă.

— Nu trebuie să vă mişcaţi, o avertiză doctorul Kazonides. Aţi trecut prin momente îngrozitoare. Umplu seringa şi se întoarse spre ea. Vă rog să vă întoarceţi. O să vă simţiţi bine.

— N-o să mă mai trezesc, şopti Catherine. O să mă omoare în somn.

Doctorul o privi îngrijorat.

— Vă rog să vă întoarceţi, doamnă Douglas. Ea îl privea cu încăpăţânare.

Cu blândeţe, bărbatul o întoarse, îi ridică cămaşa de noapte şi ea simţi înţepătura acului.

— Gata.

Catherine se rostogoli pe spate şi şopti:

— Tocmai mi-aţi semnat condamnarea la moarte, doctore. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Doamnă Douglas, spuse doctorul blând, ştiţi cum v-am găsit?

Catherine clătină din cap. Iar durere.

— Soţul dumneavoastră ne-a condus. Ea îi privi neînţelegând ce-i spune.

— A greşit drumul şi s-a pierdut, continuă bărbatul. Când a văzut că nu vă găseşte s-a speriat. A anunţat poliţia şi imediat un grup a pornit în căutarea dumneavoastră.

Catherine tot nu înţelegea.

— Larry… a cerut ajutor?

— Era într-o stare groaznică. Se învinovăţea pentru tot ce s-a întâmplat.

Catherine încerca să înţeleagă. Dacă Larry ar fi încercat să o omoare, nu ar fi anunţat echipa de salvare. Era într-o stare de confuzie totală. Doctorul o privea cu simpatie.

Acum o să dormiţi. Vin să vă văd mâine dimineaţă.

Ea a crezut că bărbatul pe care îl iubeşte este un criminal. Ştia că trebuie să-i ceară iertare lui Larry. Simţi greutatea pleoapelor şi închise ochii.

Am să-i spun mai târziu, se gândi ea, *după ce mă trezesc. El va înţelege şi mă va ierta. Şi totul va fi bine, aşa cum a fost...*

*

A trezit-o un zgomot ascuţit şi a deschis ochii speriată. Ploaia torenţială lovea furios în ferestrele camerei, fulgerele luminau camera ca un blitz. Vântul urla, biciuind ploaia, iar picăturile loveau acoperişul ca mii de bătăi de tobă. La fiecare secundă era un tunet urmat de o săgeată de lumină.

Tunetul a trezit-o pe Catherine. S-a ridicat cu greu şi a privit ceasul de pe noptieră. Era ameţită de sedativ şi a trebuit să se concentreze pentru a vedea cadranul ceasului. Era trei dimineaţa. Era singură. Probabil că Larry era alături, îngrijorat de starea ei. Trebuia să-şi ceară iertare. Se lăsă încet pe marginea patului şi încercă să se ridice în picioare. Ameţi. Se sprijini de marginea patului până când îi trecu ameţeala. Apoi, nesigură, se îndreptă spre uşă, Simţindu-şi toţi muşchii trupului încordaţi şi zvâcnete dureroase în tâmple. Se sprijini de uşă, o deschise încet şi intră în salon.

Larry nu era aici. Se vedea lumină de la bucătărie şi Catherine se îndreptă într-acolo, strigând: „Larry!”, dar vocea îi fu acoperită de tunet. Înainte să strige din nou, văzu o siluetă de femeie. Larry vorbea: „Este periculos pentru tine...”. Vântul urla şi acoperea cuvintele.

„... trebuia să vin. Trebuia să fiu sigură că tu...”

„... ne văd împreună. Nimeni nu va... niciodată...”

„... ţi-am spus că voi avea grijă...”

„... nu a mers bine. Ei nu pot...”

„... acum, în timp ce doarme”.

Catherine stătea paralizată. Parcă auzea sunete disparate care pulsau cuvinte şi fraze. Restul propoziţiei era acoperit de tunet.

„... trebuie să ne mişcăm repede, înainte ca ea...”

Spaima îngrozitoare s-a întors şi a început să o sufoce. Coşmarul era real. El încerca să o omoare. Trebuia să fugă, înainte ca ei să o descopere şi să o omoare. Încet, tremurând, porni înapoi spre cameră. Lovi o veioză, dar o prinse la timp. Tâmplele îi zvâcneau încât i se părea că acoperă tunetul. Ajunse la uşa din faţă, o deschise şi vântul aproape că i-o smulse din mână.

Păşi în noapte, închizând uşa în urma ei. Într-o secundă, ploaia rece a învăluit-o şi pentru prima dată şi-a dat seama că este îmbrăcată doar în cămaşă de noapte. Nu conta. Nu conta decât să scape de aici.

În torentele de ploaie vedea în depărtare luminile clădirii vechi a hotelului. Ar putea merge acolo să ceară ajutor. Dar o vor crede? Îîşi aminti faţa doctorului când i-a spus că Larry a încercat să o omoare. Nu, vor crede că este isterică şi o vor da din nou în grija lui Larry. Trebuie să fugă de aici. Porni spre

poteca abruptă care ducea în sat.

Ploaia transformase poteca într-un lut noroios, în care se afundau acum picioarele ei, care o încetinea şi dându-i impresia că aleargă într-un coşmar, încercând în zadar să scape, în timp ce urmăritorii erau foarte aproape. Alunecaă şi cădea, picioarele îi sângerau tăiate de colţuri de piatră. Se mişca mecanic, căzând la fiecare rafală de vânt, se ridica şi pornea din nou spre sat. Nu mai simţea ploaia.

Poteca s-a deschis deodată spre o stradă pustie, la marginea satului. Continua să alerge, se împiedica, se ridica, precum un animal hăituit, îngrozită de zgomotele nopţii şi lamele tăioase de lumină care transformau cerul în infern.

Ajunse la marginea lacului şi rămase împietrită, biciuită de ploaie. Apa calmă de până acum se transformase într-un ocean clocotitor, frământat de vântul demonic.

Catherine încerca să-şi amintească ce face ea aici. Deodată îşi aminti. Trebuia să-l întâlnească pe Bill Fraser. El o aştepta în casa aceea frumoasă unde trebuiau să se căsătorească. Dincolo de apă, Catherine văzu o lumină galbenă. Bill era acolo, o aştepta. Dar cum să ajungă la el? Privi în jur şi văzu bărcile legate de pontoane, aruncate de colo-colo de valurile furioase.

Ştia ce are de făcut. Urcă într-o barcă. Luptând să-şi ţină echilibrul, o desfăcu de ponton. Imediat barca se legănă veselă că este liberă. Catherine căzu din picioare. Reuşi cu greu să se aşeze şi luă vâslele încercând să-şi amintească cum le folosea Larry. Dar nu era Larry. Probabil că era Bill. Da, Bill vâslea. Se vor întâlni cu mama şi tatăl lui. Valuri uriaşe aruncau la întâmplare barca, i-au smuls vâslele din mână. Le-a privit disperată, dispărând în apă. Barca era purtată spre mijlocul lacului. Îi era frig, tremura spasmodic. Simţi ceva rece la picioare. Privi în jos şi văzu cum barca se umple cu apă. Începu să plângă pentru că îşi strică rochia de mireasă. I-a cumpărat-o Bill Fraser şi va fi furios pe ea.

Era îmbrăcată în rochie de mireasă pentru că ea şi Bill se aflau într-o biserică şi un preot, care semăna cu tatăl lui Bill, îi întreba dacă are cineva ceva împotriva acestei căsătorii să vorbească acum sau... apoi se auzi o voce de femeie, *acum, în timp ce doarme,* şi luminile s-au stins şi Catherine era în peşteră împreună cu Larry. O femeie arunca apă peste ea, încercând să o înece. Căută cu disperare lumina galbenă de la casa lui Bill, dar dispăruse. Nu mai dorea să se însoare cu ea şi ea nu mai avea pe nimeni pe lumea asta.

Ţărmul era foarte departe, ascuns undeva de ploaia nebună, iar Catherine era singură în noaptea furtunoasă, în timp ce vântul sălbatic Meltemi o asurzea. Barca începu să se legene periculos. Un val uriaş se îndrepta spre ea. Dar Catherinei nu îi mai era frică. O căldură plăcută îi cuprinsese corpul şi ploaia o mângâia ca o mantie de catifea moale. Îşi împreună mâinile la piept, ca un copil, şi începu rugăciunea pe care o învăţase când era mică.

„Şi *acum veghează-mi somnul... te rog, doamne, ai grijă de sufletul meu... dacă mor înainte să mă trezesc... în mâinile tale, doamne, îmi aşez sufletul”.* Şi simţea o fericire minunată, pentru că de acum înainte totul va fi bine. Mergea acasă.

În acel moment un val uriaş a lovit barca şi a întors-o spre adâncurile nemăsurate ale lacului.

PARTEA A TREIA

PROCESUL

Atena: 1947

23

Cu cinci ore înainte de a începe procesul în care Noelle Page şi Larry Douglas erau acuzaţi de crimă, Camera 33 din *Tribunalul Arsakion* din Atena era supraaglomerată. Clădirea Tribunalului era enormă, construită din dale de piatră cenuşii şi ocupa o latură întreagă a străzii Universităţii. Dintre cele treizeci de săli de şedinţă, numai trei erau rezervate proceselor de crimă: Camerele 21, 30 şi 33. Pentru acest proces s-a ales Camera 33, pentru că era cea mai spaţioasă. Pe coridoare se înghesuiau poliţişti în uniforme şi cămăşi gri, care controlau la cele două intrări pe toţi cei care intrau în această sală. Sandvişurile de la chioşcul improvizat pe culoar s-au vândut în primele cinci minute, iar în faţa cabinei telefonice se formase un rând destul de mare.

Georgios Skouri, şeful Poliţiei, supraveghea personal toate sistemele de securitate ale clădirii. Peste tot erau ziarişti şi fotografi şi Skouri avea grijă să se lase fotografiat de fiecare dată. Locurile din sala de şedinţă fuseseră o raririate. Timp de multe săptămâni, membrii Baroului au fost asaltaţi de prieteni şi rude. Cei care lucrau la Tribunal şi aveau dreptul la un loc l-au vândut în schimbul altor favoruri, sau chiar cu bani, cu mai mult de cinci sute de drahme biletul.

Sala era obişnuită. Se afla la etajul al doilea, era veche şi fusese locul multor înfruntări legale de-a lungul anilor. Avea cam patruzeci de picioare lăţime şi trei sute de picioare lungime. Locurile erau împărţite în trei rânduri de scaune, la şase picioare depărtare.

În faţă era tribuna judecătorului, înaltă de şase picioare, pe care se afla o masă lustruită de mahon şi scaune îmbrăcate în piele. Scaunul din mijloc, pentru preşedintele Completului, era puţin mai înalt.

În faţa acestei tribune se afla boxa martorilor, o platformă mai joasă cu o etajeră de lemn, pentru diverse hârtii. Pe ea se afla un crucifix de aur. Pe latura lungă a peretelui era boxa juraţilor, în care luaseră loc cei zece juraţi. În stânga era boxa acuzaţilor. În faţa ei era masa apărării şi a procurorului.

Pereţii camerei erau înnegriţi, pe duşumea era linoleum în contrast cu celelalte săli care aveau duşumeaua uzată. Zeci de becuri luminau încăperea. Într-un colţ era un sistem învechit de aer condiţionat. O parte a sălii fusese rezervată agenţiilor de presă – *Reuter, United Press International New Service, Shsin Hau Agency, France Press Agency* şi *TASS*, erau numai câteva, dintre cele mai importante.

Procesul în sine era destul de senzaţional, dar personalităţile implicate erau atât de renumite încât spectatorii nu ştiau unde să privească mai întâi. În primul rând de bănci se găsea Philippe Sorel, marele star care, se zvonea, a fost amantul Noellei Page. La intrarea în sală, Sorel a sfărâmat un aparat de fotografiat şi a refuzat cu încăpăţânare să facă declaraţii în presă. Acum stătea

pe locul său, preocupat şi tăcut, protejat de un zid invizibil. La un rând în spatele lui Sorel, se afla Armand Gautier. Înaltul director saturnian privea atent în jurul său, făcând parcă adnotări în gând pentru următorul său film. Lângă Gautier stătea Israel Katz, faimosul chirurg francez, erou al Rezistenţei.

La două scaune de el, se afla William Fraser, asistent special al Preşedintelui Statelor Unite. Lângă Fraser era rezervat un scaun şi un zvon a înfiorat asistenţa – trebuia să apară Constantin Demiris.

Oriunde îşi întorceau spectatorii privirea, descopereau o personalitate: un politician, un cântăreţ, un sculptor renumit sau un romancier de talie internaţională. Dar deşi asistenţa era împresurată de celebrităţi, toată atenţia era îndreptată spre actorii principali.

La un capăt al boxei acuzaţilor stătea Noelle Page, extraordinar de frumoasă, cu pielea ca mierea de albine, puţin mai palidă ca de obicei, îmbrăcată de parcă tocmai ieşise de la Madame Chanel. Avea un aer princiar, o ţinută nobilă care dădeau o deosebită calitate dramei pe care o trăia Noelle. În acelaşi timp, atitudinea ei ascuţea sentimentele spectatorilor.

După cum s-a exprimat un cotidian american, *valul de emoţie care se îndrepta spre Noelle Page dinspre mulţimea care venise să asiste la proces era atât de puternic, încât a devenit aproape o prezenţă fizică. Nu se trăiau sentimente de simpatie sau duşmănie, pur şi simplu era un sentiment de aşteptare. Femeia judecată pentru crimă era o superfemeie, o zeiţă pe un piedestal de aur, care trona deasupra lor, iar oamenii îşi priveau idolul adus la nivelul lor şi distrus. Sentimentul din această sală de tribunal probabil că semăna cu sentimentul din sufletul ţăranilor care au văzut-o pe Maria Antoaneta îndreptându-se spre ghilotină.*

Noelle Page însă nu era singurul actor principal. La celălalt capăt al boxei acuzaţilor se afla Larry Douglas, plin de o mânie care îl sufoca. Chipul frumos al bărbatului era palid, slăbise, dar aceasta nu făcuse decât să-i accentueze trăsăturile sculpturale şi multe femei din sală ar fi vrut să îl îmbrăţişeze şi să-l consoleze. Din momentul în care a fost arestat, Larry Douglas a primit sute de scrisori de la femei din întreaga lume, zeci de cadouri şi cereri în căsătorie.

Al treilea actor al acestei drame era Napoleon Chotas, o personalitate bine cunoscută în Grecia, la fel ca şi Noelle Page. Napoleon Chotas era considerat drept cel mai mare avocat criminalist din lume. Apărase clienţi de la şefi de guvern prinşi cu mâinile în banii statului, la criminali prinşi cu dovezi de Poliţie şi nu pierduse niciodată un caz major. Chotas era un bărbat mărunt, cu faţa emaciată şi acum stătea şi-i privea pe spectatori, cu ochi de copoi. Când Chotas se adresa juraţilor, vorbea cu o voce ezitantă, încet şi se exprima cu dificultate. Uneori trecea printr-o asemenea agonie, încât vreun jurat se trezea rostind cuvântul pe care Chotas îl căuta cu înfrigurare şi atunci chipul lui Chotas se umplea de atât de multă recunoştinţă, încât toţi juraţii simţeau un val de căldură faţă de avocat. În afara sălii de tribunal, Chotas era un om

închis, un vorbitor incisiv cu o dexteritate deosebită în mânuirea limbii şi a sintaxei. Vorbea curent şapte limbi străine şi, atunci când programul încărcat îi permitea, dădea lecţii de drept juriştiior din întreaga lume.

Aşezat la masa apărării, la câţiva paşi de Chotas, stătea Frederik Stavros, avocatul apărării pentru Larry Douglas. Experţii au căzut de acord – Stavros era suficient de competent pentru cazuri de rutină, dar acum era în întregime depăşit de dificultatea acestui caz.

Noelle Page şi Larry Douglas au fost deja judecaţi de presă şi mintea omului de rând i-a găsit vinovaţi. Nimeni nu s-a îndoit de vinovăţia lor, nici măcar pentru o secundă. Cartoforii de profesie au pariat unu la treizeci pentru condamnarea lor.

Aşadar, interesului stârnit de acest proces, i se adăuga şi prezenţa celui mai mare avocat criminalist din Europa, care ţesea magia împotriva legilor firii.

Când s-a anunţat public faptul că Chotas o va apăra pe Noelle Page, femeia care l-a trădat pe Constantin Demiris şi l-a făcut ţinta ridicolului public, vestea a stârnit furori. Nimeni nu a înţeles ce l-a apucat pe Chotas de a acceptat să îl înfrunte pe Constantin Demiris. Adevărul însă era mult mai interesant decât bizara veste care se răspândise cu iuţeala fulgerului.

Avocatul o apăra pe Noelle Page la cererea expresă a lui Constantin Demiris.

*

Cu trei luni înainte de începerea procesului, directorul închisorii în persoană venise în celula Noellei, la închisoarea Saint Nikodemous, să o anunţe că Demiris în persoană a cerut permisiunea să o viziteze. Noelle se întrebase când va primi veşti de la Demiris. După ce a fost arestată, nu a primit niciun semn de viaţă de la el. A trăit într-o linişte ameninţătoare.

Noelle trăise destul de mult cu Demiris, ca să ştie cât de adânc îi este orgoliul şi la ce profunzimi ajunge dorinţa lui de răzbunare pentru cea mai măruntă ofensă. Noelle l-a umilit cum nu a mai îndrăznit nimeni să o facă, iar el era suficient de puternic pentru a o face să plătească. Singura întrebare era: cum va proceda? Noelle era convinsă că Demiris nu se va coborî la lucruri mărunte, cum ar fi mituirea juraţilor. Nu, el nu va fi mulţumit decât dacă va ţese o intrigă machiavelică, iar Noelle stătuse trează noapte de noapte, încercând să intuiască mintea lui Demiris, anulând plan după plan, căutând planul perfect. Era parcă un joc mental de şah cu Demiris, cu singura problemă măruntă că ea şi Larry erau potârnichile şi în joc erau vieţile lor.

Era sigură că Demiris va dori să-i distrugă pe ea şi pe Larry, dar Noelle cunoştea mai bine decât oricine subtilitatea minţii lui Demiris şi ştia că era posibil ca el să dorească să distrugă acum doar pe unul dintre ei, iar pe celălalt să-l lase în viaţă ca să suporte consecinţe de neimaginat. Dacă Demiris va aranja ca ei doi să fie executaţi, îşi va realiza răzbunarea, dar aceasta va fi prea

rapidă şi el nu va avea timp să o savureze. Noelle a examinat cu grijă toate posibilităţile, fiecare variantă a jocului şi părea din ce în ce mai clar că Demiris îl va lăsa pe Larry să moară şi o va ţine pe ea în viaţă, pentru a o avea sub control fie în închisoare, fie acasă. Acesta era cu siguranţă cel mai bun mod de a prelungi la infinit răzbunarea lui. Noelle va suferi agonia de a-l pierde pe bărbatul iubit, apoi va suferi cine ştie ce alte agonii bine elaborate de Demiris. Parte din plăcerea sadică din care Demiris va dori fără îndoială să guste va fi să o anunţe dinainte ce avea de gând să facă, pentru ca ea să simtă disperarea la adevărata ei valoare.

Aşadar, pentru Noelle nu a fost o surpriză când directorul închisorii a anunţat-o că Demiris vrea să o vadă.

Noelle a ajuns prima. A fost însoţită în biroul directorului unde i s-a lăsat discret la îndemână o trusă de machiaj, pentru a se pregăti pentru vizita lui Constantin Demiris.

Nici nu s-a uitat la cosmetice, s-a dus direct la fereastră şi a privit afară. Era primul contact cu lumea din afară, după trei luni, şi însemna ceva mai mult decât privirile furişe pe care le-a aruncat în timpul călătoriei de la închisoarea *Sfântul Nikodemous, la Tribunalul Arsakion*, în ziua când a fost acuzată de crimă. Atunci fusese transportată cu o dubă cu gratii, a coborât la subsolul clădirii, a urcat într-un lift cu gratii, direct la etajul al doilea. Aici a avut loc audierea, s-a stabilit data procesului şi a fost trimisă înapoi la închisoare.

Acum, Noelle stătea în faţa ferestrei şi privea strada aglomerată, bărbaţi, femei şi copii se grăbeau spre casă, uniţi de legăturile nevăzute ale familiei şi pentru prima dată în viaţă, Noelle a simţit frica. Nu-şi făcea iluzii în privinţa şanselor de a fi achitată. Citise ziarele şi ştia că acesta va fi mai mult decât un proces. Aceasta va fi o baie de sânge, în care ea şi Larry vor fi jertfiţi pentru a satisface conştiinţa rănită a unei societăţi ultragiate. Grecii o urau pentru că ea şi-a bătut joc de sanctitatea căsătoriei, o invidiau pentru că era tânără, frumoasă şi bogată şi o dispreţuiau pentru că a fost întotdeauna indiferentă la sentimentele lor.

În trecut, Noelle a sfidat viaţa, şi-a bătut joc de timp de parcă ar fi fost etern; acum, se schimbase ceva în ea. Apropierea iminentă a morţii a făcut-o pe Noelle să simtă pentru prima dată cât de mult îşi dorea să trăiască. Avea în ea o spaimă, ca un cancer care creştea şi dacă ar fi putut, ar fi făcut un târg pentru viaţa ei, chiar dacă era convinsă că Demiris ar fi făcut orice pentru a i-o transforma în iad. Dar se va ocupa de astfel de lucruri la momentul potrivit. Când va veni vremea, va găsi ea un mijloc de a-l păcăli pe Demiris.

Între timp însă, avea nevoie de ajutorul lui pentru a rămâne în viaţă. Avea un singur avantaj. Întotdeauna a luat în râs moartea, iar Demiris nu ştia ce mult preţ punea acum pe viaţă. Dacă ar fi bănuit măcar, cu siguranţă ar lăsa-o să moară. Noelle se întrebă din nou ce pânză de păianjen a ţesut el în jurul ei, în ultimele trei luni, dar în acel moment uşa biroului se deschise şi,

când se întoarse, îl văzu pe Constantin Demiris în pragul uşii. După o primă privire uluită, Noelle îşi dădu seama că nu mai avea de ce să se teamă.

Constantin Demiris îmbătrânise cu zece ani, în ultimele luni. Era tras la faţă şi chinuit, hainele atârnau neîngrijit pe el. Ochii, ochii lui i-au atras atenţia. Erau ochii unui suflet care a trecut prin iad. Esenţa puterii lui Demiris, miezul vital al energiilor lui, toate dispăruseră. Părea că s-a stins lumina acestui suflet şi tot ce a rămas în urmă era palid, lipsit de strălucire, nici nu amintea de strălucirea de odinioară. Stătea în cadrul uşii, o privea cu ochii îndureraţi.

Pentru o fracţiune de secundă, Noelle se întrebă dacă nu cumva era un truc, parte a planului, dar nici un om de pe pământ nu putea fi un atât de bun actor. Noelle a fost aceea care a rupt tăcerea:

— Îmi pare rău, Costa.

Demiris dădu din cap, încet, de parcă pentru această mişcare i-ar fi trebuit un efort deosebit.

— Am vrut să te omor, spuse el, obosit, şi ceea ce auzea Noelle era vocea unui bătrân. Am plănuit totul.

— De ce nu ai făcut-o?

Bărbatul răspunse liniştit:

— Pentru că tu m-ai omorât mai întâi. Niciodată nu am avut nevoie de nimeni şi cred că nu am simţit niciodată durerea, până acum.

— Costa…

— Nu, lasă-mă să termin. Eu nu sunt omul care să iert cu uşurinţă ceva. Dacă aş putea, m-aş descurca fără tine, crede-mă că m-aş descurca. Dar nu pot. Nu mai suport. Te vreau înapoi, Noelle.

Noelle lupta frenetic să nu exteriorizeze ceea ce simţea în acele momente.

— Dar acest lucru nu mai depinde de mine, nu-i aşa, Costa?

— Dacă te-aş elibera, ai veni înapoi la mine? Să rămâi?

Să rămână! Mii de imagini trecură fulgerător prin mintea Noellei. Nu-l va mai vedea niciodată pe Larry, nu-l va mai atinge, nu-l va mai săruta. Nu avea de ales, dar chiar dacă ar fi avut de ales, viaţa i se părea prea dulce. Atâta vreme cât era în viaţă, mai avea o şansă. Îl privi pe Demiris.

— Da, Costa.

Demiris o privi cu multă căldură şi emoţie. Când îi vorbi din nou, vocea îi era răguşită.

— Mulţumesc. Vom uita trecutul. Se înviora pe măsură ce vorbea. Numai viitorul mai este important, îţi voi angaja un avocat.

— Pe cine?

— Pe Napoleon Chotas.

Acela a fost momentul când Noelle a ştiut cu siguranţă că a câştigat jocul de şah. Şah mat!

*

Acum, Napoleon Chotas stătea la masa avocaţilor şi se gândea la bătălia care va avea loc în foarte scurt timp. Ar fi preferat ca procesul să se desfăşoare la Ioannina, mai degrabă, decât la Atena, dar era imposibil, pentru că legea grecească impunea ca un Proces să nu se desfăşoare în locul unde s-a comis crima. Chotas nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa vinovăţiei Noellei Page, dar acesta nu era un lucru important, căci, pentru el, vinovăţia sau inocenţa unui client era imaterială. Oricine avea dreptul la un proces corect şi cinstit.

Şi, totuşi, procesul care trebuia să înceapă era unul neobişnuit. Pentru prima dată în viaţa sa de profesionist, Napoleon Chotas şi-a permis să se implice emoţional cu un client. Era îndrăgostit de Noelle Page. A mers să o vadă, la cererea expresă a lui Constantin Demiris şi, deşi o cunoştea din presă, nu a fost deloc pregătit pentru persoana pe care a întâlnit-o. Noelle l-a primit de parcă era un oaspete venit într-o vizită de curtoazie. Nu arăta nici frică, nici nervozitate, şi la început, Chotas a pus totul pe seama situaţiei disperate în care se găsea. Noelle era cea mai fascinantă, cea mai frumoasă femeie pe care a întâlnit-o şi, cu siguranţă, cea mai inteligentă. Chotas se lăuda că este un bun cunoscător al femeilor şi a recunoscut imediat în Noelle calităţile deosebite cu care era înzestrată. Pentru el era o adevărată bucurie să stea, pur şi simplu, de vorbă cu ea. Au vorbit despre artă, lege, crimă. Noelle era plină de surprize. Chotas înţelegea perfect legătura Noellei cu un om de calibrul lui Constantin Demiris, dar faptul că s-a încurcat cu Larry Douglas, era pentru el o enigmă. Simţea că este mult deasupra lui Douglas şi totuşi, se gândea Chotas, probabil că există o alchimie obscură, care-i făcea pe oameni să se îndrăgostească de cei mai nepotriviţi parteneri. Oameni de ştiinţă străluciţi s-au căsătorit cu blonde fără pic de minte, mari scriitori s-au căsătorit cu actriţe proaste, oameni politici inteligenţi s-au căsătorit cu otrepe.

Chotas îşi aminti întâlnirea cu Demiris. Social, ei doi se cunoşteau de mulţi ani, dar firma lui Chotas nu i-a făcut niciodată un serviciu lui Demiris. Demiris l-a rugat să îi facă o vizită la vila *Varkiza.* A intrat direct în subiect, fără alte introduceri. „După cum ştii, i-a spus el, mă interesează foarte mult acest proces. Domnişoara Page este singura femeie din viaţa mea, pe care am iubit-o cu adevărat”.

Cei doi bărbaţi au discutat timp de şase ore, fiecare aspect al cazului, fiecare strategie. Au hotărât ca pentru Noelle să pledeze *Nevinovată.* Când Chotas s-a ridicat să plece, stabiliseră deja foarte multe lucruri. Pentru a o apăra pe Noelle, Chotas avea să primească de două ori onorariul obişnuit, iar firma lui avea să devină consultantul legal al lui Constantin Demiris, al imperiului său, al morilor de făcut milioane.

„Nu mă interesează cum o vei face, a concluzionat Demiris, ai grijă doar

ca totul să meargă perfect”.

Chotas a acceptat târgul. Apoi, în mod ironic, s-a îndrăgostit de Noelle Page. Chotas rămăsese burlac, deşi avea suficiente amante, iar acum, când a descoperise femeia cu care s-ar fi căsătorit bucuros, nu o putea atinge. Stătea în faţa Noellei şi o privea – în boxa acuzaţilor: frumoasă şi senină. Era îmbrăcată într-un costum simplu, negru, cu o bluză din dantelă albă şi arăta ca o prinţesă din poveste. Noelle întoarse capul şi îl văzu. Îi zâmbi cald. Îi zâmbi şi el, dar mintea lui alerga, analiza toate posibilităţile muncii dificile pe care o avea el de făcut acum. Aprodul a anunţat Completul de Judecată şi toată lumea s-a ridicat în picioare.

Doi judecători îmbrăcaţi în robe tradiţionale au intrat şi s-au aşezat pe scaunele laterale. În urma lor a intrat al treilea judecător, Preşedintele Completului, şi el s-a aşezat pe scaunul din mijloc. Cu o voce cântată, acesta a spus:

— *I synethriassis archetai.*

Procesul începea.

Peter Demonides, procuror special din partea Statului, s-a ridicat emoţionat în picioare şi a făcut introducerea, prezentând cazul juraţilor. Demonides era un procuror abil, dar mai avusese procese împotriva lui Chotas şi până acum – de multe ori – iar rezultatul fusese în mod invariabil acelaşi. Bătrânul vulpoi nu se lăsa niciodată prins. Aproape la fiecare proces au fost aduşi martori de necontestat, dar Chotas i-a anihilat pe toţi. Îi învăluia, îi lăuda, dar în momentul în care termina cu ei, oamenii ajungeau să se contrazică singuri, iar mărturiile lor se transformau în speculaţii şi speculaţiile în fantezii. Chotas avea cea mai strălucită minte de avocat pe care a întâlnit-o Demonides vreodată şi cele mai sănătoase cunoştinţe de jurisprudenţă, dar nu în aceste lucruri stătea puterea lui. Puterea i-o dădea faptul că era un bun cunoscător al oamenilor. Un reporter l-a întrebat odată de unde a căpătat cunoştinţele despre natura umană.

— Nu ştiu absolut nimic despre natura umană, a răspuns Chotas. Eu cunosc doar oamenii şi atât.

Remarca această a fost citată de nenumărate ori.

În plus, acest proces era pe măsura lui Chotas. Avea tot ce-i trebuia pentru ca Chotas să se desfăşoare în faţa juraţilor – strălucire, pasiune, crimă. De un singur lucru era sigur Demonides: Napoleon Chotas nu va permite sub nici o formă ca acest proces să nu fie câştigat de el. Demonides ştia că are probe puternice împotriva acuzaţilor şi chiar dacă Chotas ar putea vrăji juraţii, nu îi va putea impresiona pe cei trei judecători. Cu acest sentiment hotărâtor a început procurorul prezentarea faptelor.

Cu lovituri de maestru, Demonides a conturat imaginea generală. Conform legii, reprezentantul celor zece juraţi trebuia să fie avocat, aşadar, Demonides şi-a direcţionat toate concluziile legale spre această persoană.

— Înainte ca acest proces să se termine, spuse Demonides, acuzarea va dovedi că aceşti doi oameni au conspirat împreună să o omoare cu sânge rece pe Catherine Douglas, pentru că ea le stătea în cale. Singura crimă a acestei nevinovate era că îl iubea pe soţul său şi pentru acest lucru a fost ucisă. Cei doi acuzaţi erau la locul crimei. Ei erau singurii care aveau motive şi atunci au găsit ocazia. Vom dovedi fără nici o urmă de îndoială că…

Demonides a continuat să vorbească concis, cu probe. Apoi a venit rândul avocatului apărării.

Spectatorii din sală l-au văzut pe Napoleon Chotas adunându-şi cu stângăcie hârtiile şi pregătindu-se pentru pledoarie. S-a apropiat încet de boxa juraţilor, ezitând, uimit parcă de locul în care se afla.

Privindu-l, William Fraser se minună de abilitatea acestui om. Dacă nu ar fi petrecut o seară în compania lui Chotas, la o petrecere la Ambasada Britanică, şi Fraser s-ar fi lăsat înşelat de atitudinea acestui om. Îi vedea pe juraţi concentrându-se să înţeleagă cuvintele rostite de Napoleon Chotas.

— Femeia aceasta este judecată, spuse Chotas. Nu este o judecată pentru crimă. Nu s-a făcut nici o crimă. Dacă ar fi fost o crimă, sunt convins că strălucitul meu coleg ar fi adus ca evidenţă corpul victimei. Dar nu a făcut-o şi noi presupunem că nu există un cadavru. Prin urmare, nu există crimă.

Se opri scărpinându-şi chelia, apoi privi nedumerit, încercând parcă să-şi amintească unde a rămas. Se lumină la faţă şi continuă:

— Nu, domnilor, nu despre o crimă este vorba în acest proces. Clienta mea este judecată pentru că a încălcat *o altă lege*, o lege nescrisă care spune că nu trebuie să furi soţul unei alte femei. Presa a judecat-o deja şi a găsit că este vinovată, publicul o consideră vinovată şi acum toată lumea cere ca ea să fie pedepsită.

Chotas se opri şi scoase o batistă mare albă, o privi un moment întrebându-se parcă de ce a ajuns acolo, îşi suflă nasul şi o puse la loc în buzunar.

— Foarte bine. Dacă a încălcat o lege, să o pedepsim. Dar nu pentru crimă, domnilor. Nu pentru o crimă care nu s-a comis. Noelle Page este vinovată de a fi fost metresa unui… se opri încurcat… unui bărbat foarte important. Numele lui este secret, dar dacă vreţi să îl cunoaşteţi îl veţi găsi pe prima pagină a tuturor ziarelor.

Toată lumea începu să râdă admirativ.

Auguste Lanchon se întoarse în scaun şi privi audienţa cu ochi furioşi. Cum de îndrăzneau să râdă de Noelle a lui! Demiris nu însemna nimic pentru ea, nimic. Singurul bărbat pe care ea îl venera era acela căruia i-a dăruit virginitatea. Proprietarul obez al magazinului din Marsilia nu reuşise să ia legătura cu Noelle, dar plătise patru sute de drahme preţioase unui om pentru a putea să o vadă pe frumoasa Noelle în fiecare zi. Când va fi achitată, el o va întâmpina şi o va lua cu el.

— Acuzarea a spus că cei doi acuzaţi, domnişoara Page şi domnul Lawrence Douglas, au ucis-o pe doamna Douglas, pentru ca ei doi să se poată căsători. Priviţi-i!

Chotas se întoarse spre Noelle şi toată lumea îşi îndreptă privirea în aceeaşi direcţie.

— Sunt îndrăgostiţi? Posibil. Dar asta înseamnă că sunt criminali? Nu. Dacă există victime în acest proces, le aveţi în faţa dumneavoastră. Eu am cercetat probele cu foarte multă atenţie şi m-am convins, şi vă voi convinge şi pe dumneavoastră, că aceşti doi oameni sunt nevinovaţi. Vă rog să îmi permiteţi să spun explicit juraţilor că eu nu îl reprezint pe Lawrence Douglas. El are avocatul său, un om foarte priceput, de altfel. Dar acuzarea a spus despre cei din boxă că sunt conspiratori, că au complotat şi au comis o crimă împreună. Dacă unul dintre ei este vinovat, amândoi sunt vinovaţi. Ei bine, eu vă spun acum că amândoi sunt nevinovaţi. Şi nu mă va convinge de contrariu decât producerea corpului delict. Dar acesta nu există. Vocea lui Chotas se ridica din ce în ce mai furioasă. Totul este o speculaţie. Clienta mea nu ştie mai mult decât dumneavoastră, dacă doamna Catherine Douglas este vie sau moartă. De unde să ştie? Nici măcar nu a cunoscut-o. Imaginaţi-vă ce enormitate este să fii acuzat că ai omorât pe cineva pe care nu l-ai văzut niciodată. Sunt multe ipoteze în privinţa doamnei Douglas. Că a fost ucisă este una din aceste teorii. Dar *numai* una. Cea mai posibilă teorie ar fi aceea că ea a descoperit că soţul ei şi domnişoara Page se iubeau şi, simţindu-se *rănită* – nu înspăimântată, domnilor. — Rănită, ea a fugit. Atât este de simplu totul pentru ca dumneavoastră să nu executaţi o femeie şi un bărbat nevinovaţi.

Frederick Stavros, avocatul lui Larry Douglas, respiră uşurat. Coşmarul lui că Noelle Page va fi achitată, iar clientul lui va fi condamnat, s-a terminat. Dacă se întâmpla aşa, devenea oaia neagră a baroului de avocaţi. Stavros a aşteptat cu sufletul la gură o remarcă din partea lui Napoleon Chotas şi iată că Chotas a făcut-o. Legându-i pe cei doi acuzaţi, apărarea Noellei devenea apărarea clientului său. Câştigarea acestui proces îi va schimba întreg viitorul lui Frederick Stavros, îi va da tot ce îşi dorea. Tânărul simţi o caldă recunoştinţă faţă de bătrânul maestru. Stavros vedea cu satisfacţie cum se agaţă juraţii de fiecare cuvânt al lui Chotas.

— Aceasta nu este o femeie interesată de bunuri materiale, spuse Chotas, admirativ. De fapt, ea ar fi renunţat la tot fără nici o ezitare, pentru bărbatul pe care îl iubea. Dragii mei prieteni, nu-i aşa că nu seamănă cu personajul rece care comite o crimă?

În timp ce Chotas continua, emoţiile juraţilor creşteau vizibil, ajungând până la Noelle cu înţelegere şi simpatie. Încet şi abil, avocatul a construit portretul unei femei frumoase, amanta celui mai puternic şi mai bogat bărbat din lume, care a revărsat asupra ei lux şi privilegii, dar iată că această tânără s-a îndrăgostit de un tânăr pilot, fără bani, pe care l-a cunoscut doar de puţin

timp.

Chotas cânta o partitură pe coardele emoţionale ale juraţilor, provocându-le lacrimi, dar menţinându-le atenţia încordată. Când pledoaria s-a terminat, Chotas s-a întors stingher la masa lui şi spectatorii abia s-au abţinut să nu aplaude.

*

Larry Douglas stătea în boxa acuzaţilor ascultând cum îi apără Chotas pe amândoi şi era furios. Nu avea nevoie de cineva care să-l apere. El nu a făcut nimic, procesul acesta era o greşeală prostească şi, dacă exista un vinovat, acesta era Noelle. A fost ideea ei. Larry o privi – frumoasă şi senină. Dar nu mai simţea nici o dorinţă, doar amintirea unei pasiuni, o umbră de emoţie şi acum se minuna cum de şi-a pus viaţa în pericol pentru această femeie. Apoi Larry îşi întoarse privirea spre colţul presei. O tânără reporteră atrăgătoare îl privea fix. Îi zâmbi şi fata se lumină la faţă.

*

Peter Demonides examina un martor.

— Vreţi să spuneţi numele pentru înregistrare?

— Alexis Minos.

— Şi ocupaţia?

— Avocat.

— Vă rog să-i priviţi pe cei doi acuzaţi, domnule Minos, şi să spuneţi Curţii dacă i-aţi mai văzut până acum.

— Da, domnule. Pe unul dintre ei.

— Pe care?

— Pe bărbat.

— Pe domnul Lawrence Douglas?

— Exact.

— Vreţi să spuneţi în ce circumstanţe l-aţi văzut pe domnul Douglas?

— Acum şase luni a venit la mine la birou.

— A venit să vă consulte ca profesionist?

— Da.

— Cu alte cuvinte, v-a rugat să-i asiguraţi servicii de drept.

— Da.

— Şi vreţi să ne spuneţi ce v-a rugat să faceţi pentru el?

— M-a rugat să-l consiliez în privinţa unui proces de divorţ.

— V-a angajat pentru acest lucru?

— Nu. Mi-a spus în ce condiţii dorea divorţul, iar eu i-am explicat că îi va fi imposibil să îl obţină în Grecia.

— Şi care erau aceste condiţii?

— Nu dorea publicitate, iar soţia sa refuza să îi acorde divorţul.

— Cu alte cuvinte, el i-a cerut soţiei să divorţeze, iar ea l-a refuzat?

— Aşa mi-a spus.

— Şi dumneavoastră i-aţi spus că nu îl puteţi ajuta? I-aţi spus că dacă soţia lui nu va fi de acord va fi greu pentru el să obţină divorţul? Şi că publicitatea nu putea fi evitată?

— Exact.

— Aşadar, într-o stare disperată, acuzatul nu putea…

— Mă opun!

— Se acceptă.

— Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas se ridică, oftând, şi se apropie de martor. Peter Demonides nu era îngrijorat. Minos era avocat şi avea experienţă, deci nu putea cădea în cursele lui Chotas.

— Sunteţi avocat, domnule Minos.

— Sunt.

— Şi unul excelent, sunt sigur. Sunt surprins că în profesiunea noastră nu ne-am întâlnit până acum. Firma mea se ocupă de multe domenii. Poate că i-aţi întâlnit pe partenerii mei în probleme de litigii.

— Nu, nu mă ocup de litigii.

— Mă scuzaţi. Poate în probleme fiscale?

— Nu mă ocup de probleme fiscale.

— Oh! Chotas părea uimit şi stânjenit, dând impresia că se face de râs. Poliţe de asigurare?

— Nu. Minos se distra acum de umilinţa marelui avocat. Peter Demonides începu să se îngrijoreze. De câte ori a văzut el această expresie pe chipurile martorilor pe care Napoleon Chotas se pregătea să îi sacrifice?

— Renunţ, spuse Chotas, exasperat. Cu ce fel de probleme juridice vă ocupaţi?

— Divorţuri.

O privire vicleană apăru pe faţa lui Chotas.

— Trebuia să-mi închipui că bunul meu prieten, domnul Demonides, aduce aici un expert.

— Mulţumesc, domnule. Minos nu-şi ascundea încântarea. Nu oricine avea ocazia să îl surclaseze pe Chotas. În mintea lui, Minos se şi vedea, împăunându-se în faţa prietenilor.

— Eu nu m-am ocupat niciodată de un caz de divorţ, spuse Chotas, stânjenit, aşadar, mă las în mâinile dumitale. Cred că sunteţi un om foarte ocupat.

— Am suficient de multe procese!

— Suficient de multe! Era admiraţie în vocea lui Chotas.

— Uneori prea multe.

Peter Demonides privea fix duşumeaua, îngrozit de ce se întâmpla.

— Nu vreau să fiu indiscret, domnule Minos, dar ca o curiozitate profesională, câţi clienţi aveţi pe an?

— Este destul de greu de spus.

— Ei, haideţi, domnule Minos. Nu fiţi modest, Estimaţi.

— Oh, presupun că vreo două sute. Cu aproximaţie.

— Două sute de divorţuri pe an! Numai munca de a le pregăti este enormă.

— Ei bine, nu sunt chiar două sute de divorţuri.

— Poftim? Chotas era acum uimit.

— Nu toate ajung divorţuri.

— Dar nu aţi spus că vă ocupaţi de divorţuri?

— Ba da, dar… Minos şovăia.

— Dar ce? întrebă Chotas uluit.

— Vreau să spun că nu toţi oamenii ajung la divorţ.

— Dar nu aţi spus că de aceea vin să vă consulte?

— Ba da, dar unii dintre ei se răzgândesc.

Chotas dădu din cap, luminat.

— Ah! Adică se împacă.

— Exact, spuse Minos.

— Aşadar, spuneţi că… să zicem, zece procente nu mai ajung în instanţă.

Minos se foi stânjenit.

— Procentul e mai mare.

— Cât de mare? Cincisprezece? Douăzeci?

— Aproape de patruzeci.

Napoleon Chotas îl privea uluit.

— Domnule Minos, ne spuneţi că aproape jumătate din oamenii care vin la dumneavoastră se hotărăsc să nu mai divorţeze?

— Da.

Broboane de sudoare alunecau de pe fruntea lui Minos. Îl privi pe Peter Demonides, dar acesta studia concentrat o spărtură din podea.

— Ei bine, eu sunt convins că acest lucru nu se întâmplă din pricina calităţilor dumneavoastră profesionale.

— Desigur, se apără Minos. Vin uneori la mine după primul impuls. Un soţ, o soţie se ceartă şi cred că vor să divorţeze, dar când li se explică, de cele mai multe ori se răzgândesc.

Minos se opri brusc, realizând importanţa cuvintelor sale..

— Mulţumesc, spuse Chotas, cu blândeţe. Mi-aţi fost de mare ajutor.

*

Peter Demonides examina martorii.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Kasta. Irene Kasta.

— Doamnă sau domnişoară?

— Doamnă. Sunt văduvă.

— Cu ce vă ocupaţi, doamnă Kasta?

— Sunt menajeră.

— Unde lucraţi?

— La vila unei familii bogate din Rafina.

— Este un sat lângă mare, nu? La o sută de kilometri nord de Atena?

— Da.

— Vă rog să îi priviţi pe acuzaţi. I-aţi mai văzut?

— Desigur. De multe ori.

— Ne spuneţi în ce circumstanţe?

— Locuiau într-o casă de lângă vila unde lucrez eu. I-am văzut pe plajă. Erau dezbrăcaţi.

Asistenţa scoase un strigăt de surpriză. Demonides îl privi pe Chotas să vadă dacă are vreo obiecţie, dar vulpoiul zâmbea visător. Acest zâmbet îl nelinişti pe Demonides.

— Sunteţi sigură că pe aceşti doi oameni i-aţi văzut? Ştiţi că aţi jurat.

— Ei sunt.

— Când erau pe plajă erau prietenoşi unul cu altul?

— Păi, nu se purtau chiar ca frate şi soră.

Spectatorii izbucniră în râs.

— Mulţumesc, doamnă Kasta. Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas se ridică şi se apropie prietenos de femeie.

— De câtă vreme lucraţi la vila aceea, doamnă Kasta?

— De şapte ani.

— Şapte ani! Probabil că sunteţi foarte bună.

— Cred şi eu.

— Poate că o să-mi găsiţi şi mie o menajeră bună. Şi eu m-am gândit să cumpăr o vilă pe plaja din Rafina. Problema mea este că am nevoie de multă linişte. Din câte îmi amintesc, vilele acelea sunt înghesuite una lângă alta.

— Oh, nu domnule. Fiecare vilă este înconjurată de un zid înalt.

— Bine. Şi nu sunt înghesuite?

— Deloc, domnule. Sunt la o depărtare de cel puţin o sută de metri una de alta. Ştiu o vilă care este de vânzare. V-o pot recomanda pe sora mea.

— Mulţumesc, doamnă Kasta, este minunat. Poate că o sun chiar astăzi după-amiază.

— În timpul zilei lucrează. Vine acasă la şase.

— Cât este ora acum?

— Nu am ceas.

— Ah! Este un ceas acolo pe perete. Cât arată?

— Nu prea văd. Este departe.

— Cam cât credeţi că este de departe?

— Aaaa, cam cincizeci de picioare.

— Douăzeci şi trei, doamnă Kasta. Nu mai am întrebări.

*

Era a cincea zi de proces. Piciorul amputat al doctorului Israel Katz îi dădea dureri. În timp ce făcea o operaţie, doctorul stătea sprijinit pe un picior artificial ore în şir şi nu simţea durerea. Dar aici, concentrându-se intens, nervii trimiteau mesaje de la piciorul care îi lipsea. Se foi neliniştit încercând să uşureze greutatea de pe coapse. De când a venit la Atena, a încercat să o vadă pe Noelle în fiecare zi, dar nu a reuşit. A vorbit cu Napoleon Chotas, dar acesta i-a explicat că Noelle era prea neliniştită să primească vizite. Atunci l-a rugat să îi transmită Noellei că el se afla acolo să o ajute, dar nu era sigur că Noelle a primit mesajul. Venea la proces în fiecare zi cu speranţa că Noelle îl va vedea, dar ea nu a privit nici măcar o singură dată spre sală.

Israel Katz îl datora viaţa şi se simţea frustrat că acum nu o putea ajuta. Habar nu avea cum se va termina procesul. Chotas era bun. Dacă exista cineva în lumea aceasta care o putea elibera pe Noelle, Chotas era acel om. Şi, totuşi, Israel Katz era neliniştit. Procesul era abia la început. Probabil că urmau multe surprize.

*

Un martor al acuzării depunea jurământul.

— Numele?

— Christian Barbet.

— Sunteţi de naţionalitate franceză, domnule Barbet?

— Da.

— Şi unde locuiţi?

— La Paris.

— Vreţi să spuneţi instanţei cu ce vă ocupaţi?

— Am o agenţie de detectivi particulari.

— Unde este agenţia?

— Biroul central este la Paris.

— Cu ce fel de cazuri vă ocupaţi?

Tot felul… evaziune fiscală, persoane dispărute, supravegherea soţilor sau soţiilor…

— Domnule Barbet, vreţi să priviţi în această sală şi să spuneţi dacă există vreun client de-al dumneavoastră?

— Da, domnule.

— Vreţi să spuneţi instanţei cine este acea persoană?

— Doamna de acolo. Domnişoara Noelle Page.

Un murmur se ridică dintre spectatori.

— Adică, domnişoara Page v-a angajat să cercetaţi ceva pentru ea?

— Da, domnule.

— Vreţi să spuneţi exact ce?

— Da, domnule. O interesa un bărbat numit Larry Douglas. Dorea să îi spun tot ce aflu despre el.

— Este acelaşi Larry Douglas aflat acum în boxă?

— Da, domnule.

— Şi domnişoara Page v-a plătit?

— Da, domnule.

— Vă rog să priviţi aceste hârtii. Sunt extrasele notelor de bancă care v-au fost trimise?

— Exact.

— Spuneţi-ne, domnule Barbet, cum v-aţi descurcat să obţineţi informaţii asupra domnului Douglas?

— A fost foarte greu, domnule. Eu eram în Franţa şi domnul Douglas în Anglia, iar mai târziu în Statele Unite şi când Franţa a fost ocupată de germani…

— Poftim?

— Am spus, când Franţa a fost ocupată…

— Un moment, vă rog. Vreau să fiu sigur că înţeleg bine ceea ce spuneţi, domnule Barbet. Avocatul domnişoarei Page ne-a spus că domnişoara Page şi Larry Douglas s-au întâlnit de puţin timp şi s-au îndrăgostit. Acum dumneavoastră ne spuneţi că aventura lor a început… acum cât timp?

— Cel puţin de acum şase ani.

Pandemonium.

Demonides aruncă o privire triumfătoare spre Chotas.

— Martorul este al dumneavoastră.

Chotas se frecă la ochi, se ridică şi se apropie de martor.

— N-o să vă reţin mult, domnule Barbet. Cred că sunteţi nerăbdător să vă întoarceţi în Franţa.

— Am tot timpul din lume, domnule. Era obraznic.

— Mulţumesc. Iertaţi-mi interesul personal, dar aveţi un costum foarte elegant, domnule Barbet.

— Mulţumesc, domnule.

— Lucrat la Paris?

— Da, domnule.

— Vă vine perfect. Eu nu prea am noroc ia costume. Aţi încercat şi croitorii englezi? Se spune că şi ei sunt foarte buni.

— Nu, domnule.

— Sunt sigur că aţi fost în Anglia de multe ori.

— Nu.

— Niciodată?

— Nu, domnule.

— Aţi fost vreodată în Statele Unite?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu, domnule.

— Aţi fost în sudul Pacificului?

— Nu, domnule.

— Atunci înseamnă că sunteţi un detectiv fantastic, domnule Barbet. Jos pălăria. Rapoartele dumneavoastră au cuprins activitatea lui Larry Douglas în Anglia, Statele Unite şi sudul Pacificului – şi totuşi dumneavoastră ne spuneţi că nu aţi vizitat niciodată aceste locuri. Nu putem decât să credem că sunteţi telepatic.

— Permiteţi-mi să vă corectez, domnule. Nu era necesar ca eu să merg personal în aceste locuri. Am angajaţi şi contracte cu agenţii similare din Anglia şi America.

— Ah, iertaţi-mi ignoranţa. Sigur! Aşadar, acei oameni au acoperit toată activitatea domnului Douglas?

— *Exactement.*

— Deci, adevărul este că dumneavoastră personal nu aţi cunoscut deplasările domnului Larry Douglas.

— Nu, domnule.

— Aşadar, informaţiile sunt de la verigă a doua.

— Presupun că… într-un anume sens, da.

Chotas se întoarse spre juraţi.

— Voi respinge această mărturie, domnule Preşedinte, pe motiv că informaţiile nu sunt verificate.

Peter Demonides sări în picioare.

— Mă opun, domnule Preşedinte! Noelle Page l-a angajat pe domnul Barbet să obţină informaţii despre Larry Douglas. Aceasta nu înseamnă că sunt neverificate.

— Colegul meu a depus aceste rapoarte ca probă, spuse Chotas, calm. Sunt perfect de acord să le accept, dacă el îmi va aduce persoanele care l-au supravegheat direct pe domnul Douglas. Altfel, eu nu pot decât să presupun că supravegherea nu a avut loc şi să resping mărturia.

Preşedintele completului se întoarse spre Demonides.

— Puteţi aduce martorii?

— Este imposibil. Domnul Chotas ştie că ar trebui săptămâni pentru a-i localiza!

Preşedintele se întoarse spre Chotas:

— Se acceptă argumentul.

Demonides examina.

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— George Mousson.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt recepţioner la *Palace Hotel* din Ioannina.

— Vă rog să-i priviţi pe acuzaţi. I-aţi mai văzut?

— Bărbatul a fost oaspete la hotelul nostru, în august.

— Adică, domnul Lawrence Douglas?

— Da, domnule.

— Era singur?

— Nu, domnule.

— Ne spuneţi cu cine era?

— Cu soţia sa.

— Catherine Douglas?

— Da, domnule.

— S-au înregistrat ca domnul şi doamna Douglas?

— Da, domnule.

— Aţi discutat vreodată cu domnul Douglas despre peşterile din Perama?

— Da, domnule.

— Aţi abordat dumneavoastră subiectul sau domnul Douglas?

— Din câte îmi amintesc, el, domnule. Mi-a pus întrebări şi mi-a spus că soţia lui este nerăbdătoare să le vadă. Mi-a spus că îi plac peşterile. Mi s-a părut neobişnuit.

— De ce?

— Păi, femeile nu sunt interesate de asemenea lucruri.

— Dar cu doamna Douglas aţi discutat despre peşteri?

— Nu, domnule. Numai cu domnul Douglas.

— Şi ce i-aţi spus?

— Îmi amintesc că l-am avertizat că peşterile sunt periculoase.

— Aţi discutat şi despre un ghid?

— Da, sunt convins că l-am sfătuit să ia un ghid. Recomand acest lucru tuturor oaspeţilor noştri.

— Nu mai am întrebări. Martorul este al dumneavoastră, domnule Chotas.

— De cât timp lucraţi în industria hotelieră, domnule Mousson?

— De peste douăzeci de ani.

— Şi înainte de asta, aţi fost psihiatru?

— Eu? Nu, domnule.

— Poate psiholog?

— Nu, domnule.

— Oh. Atunci nu sunteţi specialist în comportamentul femeilor?

— Poate că nu sunt psihiatru, dar în meseria mea învеţi foarte multe lucruri despre femei.

— O cunoaşteţi pe Osa Johnson?

— Osa…? Nu.

— Este o renumită exploratoare. Aţi auzit vreodată de Amelia Earhart?

— Nu, domnule.

— De Margaret Mead?

— Nu, domnule.

— Sunteţi căsătorit, domnule Mousson?

— Acum, nu. Dar am fost căsătorit de trei ori şi am ceva experienţă cu femeile.

— Dimpotrivă, domnule Mousson. Eu cred că dacă aţi fi fost expert, aţi fi reuşit măcar într-una din aceste căsnicii. Nu mai am întrebări.

*

— Numele dumneavoastră, vă rog?

— Christopher Cocyannis.

— Ocupaţia?

— Sunt ghid la peşterile Perama.

— De cât timp sunteţi ghid acolo?

— De zece ani.

— Merg afacerile?

— Foarte bine. În fiecare an vin mii de turişti.

— Vă rog să îl priviţi pe bărbatul din boxă. L-aţi văzut vreodată pe domnul Douglas?

— Da, domnule. A venit la peşteri în august.

— Sunteţi sigur?

— Absolut.

— Sunt sigur că acest lucru ne uimeşte pe toţi. Din mii de oameni care vin la peşteri, dumneavoastră vă amintiţi unul?

— Nu puteam să-l uit, domnule.

— De ce, domnule Cocyannis?

— În primul rând, pentru că el a refuzat ghidul.

— Toţi vizitatorii acceptă ghid?

— Germanii şi francezii sunt ţepoşi, dar americanii acceptă toţi.

Râsete.

— Înţeleg. Mai există şi un alt motiv pentru care vi-l amintiţi pe domnul Douglas?

— Sigur că da. Nu l-aş fi remarcat dacă atunci când i-am recomandat ghidul şi m-a refuzat, femeia de lângă el nu s-ar fi alarmat. Dar după o oră, l-am văzut ieşind grăbit din peşteră, singur şi tulburat şi m-am gândit că poate femeia a avut un accident. L-am întrebat dacă doamna era bine şi el m-a privit foarte ciudat şi m-a întrebat „Care doamnă?” Iar eu am spus: „Doamna cu care aţi intrat în peşteră”. S-a albit la faţă şi am avut impresia că vrea să mă lovească. Apoi a început să ţipe, „Am pierdut-o, am nevoie de ajutor”; şi ţipa ca un nebun.

— Dar nu a cerut ajutor înainte să-l întrebaţi de femeie?

— Nu a cerut.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am adunat toţi ghizii şi am început să căutăm. Un nebun a aruncat pancarta Periculos, pe care am pus-o la peşterile noi. Partea aceea nu este deschisă pentru public. Acolo am găsit-o cam după trei ore. Era într-o stare îngrozitoare.

— O ultimă întrebare. Vă rog să răspundeţi cu multă atenţie. Când domnul Douglas a ieşit din peşteră, arăta ca un om care caută ajutor sau v-a lăsat impresia că pleacă?

— Pleca.

— Martorul este al dumneavoastră.

Napoleon Chotas a început foarte blând.

— Domnule Cocyannis, sunteţi psihiatru?

— Nu, domnule, sunt ghid.

— Nici psiholog?

— Nu, domnule.

— Vă întreb pentru că în ultima săptămână au venit recepţioneri de hotel care au pretins că sunt experţi în psihologia umană, martori care au vederea scurtă, iar acum dumneavoastră priviţi la un bărbat şi spuneţi că v-a atras atenţia pentru că părea agitat şi i-aţi citit gândurile. Cum aţi ştiut că el nu căuta ajutor, când aţi vorbit cu el?

— Nu părea să aibă această atitudine.

— Şi dumneavoastră vă amintiţi atât de bine atitudinea lui?

— Da.

— Evident, aveţi o memorie remarcabilă. Vă rog să priviţi în jur. Aţi mai văzut pe cineva din cei prezenţi aici?

— Pe acuzat.

— Da. În afară de el? Gândiţi-vă bine.

— Nu.

— Dacă aţi fi văzut aţi fi ţinut minte?

— Absolut.

— Pe mine m-aţi văzut înainte de ziua de astăzi?

— Nu, domnule.

— Vă rog să priviţi această bucată de hârtie. Îmi spuneţi şi mie ce este?

— Este un bilet.

— Pentru ce?

— Pentru peşterile Perama.

— Ce dată are pe el?

— Luni, acum trei săptămâni.

— Da. Eu am cumpărat acest bilet şi l-am folosit, domnule Cocyannis. Am fost cu un grup de cinci persoane. Dumneavoastră aţi fost ghidul nostru: Nu

mai am întrebări.

*

— Ocupaţia?

— Curier la *Palace Hotel* din Ioannina.

— Vă rog să o priviţi pe acuzata din boxă. Aţi mai văzut-o până acum?

— Da, domnule. În filme.

— Personal aţi mai văzut-o?

— Da, domnule. A venit la hotel şi m-a întrebat în ce cameră stă domnul Douglas. I-am spus să întrebe la recepţie şi mi-a răspuns că preferă să nu îi deranjeze. Iar eu i-am dat numărul bungaloului.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— În prima zi din august. Ziua în care a venit Meltemi.

— Sunteţi sigur că este aceeaşi femeie?

— Cum aş putea să o uit? Mi-a dat un bacşiş de două sute de drahme.

Procesul intra în a patra săptămână. Toată lumea era convinsă că Napoleon Chotas conducea cea mai bună apărare din câte existaseră vreodată. În ciuda acestui lucru, plasa vinovăţiei se strângea din ce în ce mai aproape.

Peter Demonides construia o imagine a doi amanţi care doreau cu disperare să se căsătorească, iar Catherine Douglas le stătea în cale. Încet, zi după zi, Demonides demonstra complotul de crimă.

Avocatul lui Larry Douglas, Frederick Stavros, a abdicat bucuros, lăsându-se în seama lui Napoleon Chotas. Dar chiar şi Stavros simţea că este nevoie de un miracol pentru ca ei să fie achitaţi. Stavros privea mereu scaunul gol din sala de şedinţe şi se întreba dacă Constantin Demiris îşi va face apariţia. Dacă Noelle Page va fi condamnată, probabil că marele magnat nu va veni, pentru că aceasta însemna că el a fost înfrânt. Pe de altă parte, dacă magnatul ştia că vor fi achitaţi, va veni cu siguranţă. Scaunul neocupat devenea un simbol.

Dar scaunul rămânea gol.

*

Era vineri după-amiază, când, în sfârşit, procesul a luat o întorsătură explozivă.

— Numele dumneavoastră?

— Doctor Kazomides. John Kazomides.

— L-aţi întâlnit vreodată pe domnul sau pe doamna Douglas, doctore?

— Pa, domnule. Pe amândoi.

— În ce ocazie?

— Am primit un telefon să merg de urgenţă la peşterile Perama. Se pierduse o femeie şi când a fost găsită era în stare de şoc.

— A fost rănită fizic?

— Da. Avea contuzii multiple, mâinile şi obrajii zgâriaţi de roci ascuţite. A

căzut şi s-a lovit la cap. I-am făcut imediat o injecţie cu morfină pentru a anihila durerea şi le-am spus să o ducă la spitalul local.

— Şi a fost dusă acolo?

— Nu, domnule.

— Vreţi să spuneţi de ce?

— La insistenţele soţului ei, a fost dusă la bungaloul de la *Hotelul Palace*.

— Vi s-a părut neobişnuit, doctore?

— A spus că vrea să o îngrijească personal.

— Aşadar, doamna Douglas a fost dusă la hotel. Aţi însoţit-o?

— Da. Am insistat să merg şi eu la hotel. Doream să fiu lângă ea când îşi venea în fire.

— Şi eraţi prezent când şi-a revenit?

— Da, domnule.

— V-a spus ceva doamnă Douglas?

— Mi-a spus.

— Vreţi să spuneţi instanţei ce v-a spus?

— Mi-a spus că soţul ei a încercat să o omoare.

Abia după cinci minute au reuşit să potolească rumoarea din sală şi numai după ce Preşedintele a ameninţat cu evacuarea sălii Napoleon Chotas s-a apropiat de boxa acuzaţilor şi a vorbit cu Noelle Page. Pentru prima dată femeia părea neliniştită. Demonides îşi continua întrebările.

— Doctore, aţi spus că doamna Douglas era în stare de şoc. După părerea dumneavoastră de profesionist, ea era lucidă când v-a spus că soţul ei a încercat să o omoare?

— Da, domnule. Îi făcusem deja un sedativ şi era relativ calmă. Totuşi, când i-am spus că îi voi mai face un sedativ a devenit extrem de agitată şi m-a rugat să nu i-l fac.

Preşedintele Completului se aplecă şi întrebă:

— V-a explicat de ce?

— Da, domnule Preşedinte. Mi-a spus că soţul ei o va omorî în somn.

Preşedintele se rezemă în scaun, gânditor, apoi îi spuse lui Demonides:

— Puteţi continua.

— Doctore, i-aţi administrat şi al doilea sedativ doamnei Douglas?

— Da.

— În timp ce era în patul ei din bungalou?

— Da.

— În ce mod i l-aţi administrat?

— Injecţie în coapsă.

— Şi dormea când aţi plecat?

— Da.

— Exista vreo posibilitate ca doamna Douglas să se trezească în următoarele ore, să se ridice din pat fără ajutor, să se îmbrace şi să plece din

casă fără a fi ajutată?

— În starea în care se afla? Nu. Era imposibil. Era foarte puternic sedată.

— Asta este tot, mulţumesc, doctore.

Juraţii priveau spre Noelle Page şi Larry Douglas cu feţe reci şi neprietenoase. Orice străin ar fi intrat atunci în sală ar fi ghicit cum decurge procesul.

Ochii lui Bill Fraser străluceau de satisfacţie. După mărturia doctorului Kazomides, nu mai era nici o îndoială că Larry Douglas şi Noelle Page au ucis-o pe Catherine. Nimic nu mai putea face Napoleon Chotas pentru a şterge acest lucru din minţile juraţilor – imaginea unei femei înspăimântate, sedată şi lipsită de apărare, implorându-l să nu o lase în mâinile ucigaşilor.

Frederick Stavros a intrat în panică. Îl lăsase bucuros pe Napoleon Chotas să conducă apărarea, încrezător în faptul că acesta va obţine achitarea clientei lui, prin urmare şi a clientului său. Acum se simţea trădat. Totul se dezmembra. Mărturia doctorului a fost catastrofală şi ca evidenţă juridică şi ca impact emoţional. Stavros privea în jurul său. Un singur scaun rămânea în mod misterios neocupat. Toată lumea presei abia aştepta să raporteze ce se va întâmpla.

Un moment Stavros îşi imagina că sare în picioare şi îl înfruntă pe doctor în mod strălucit. Clientul său va fi achitat şi Stavros va fi erou. Era unica lui şansă. Era muchia dintre faimă şi obscuritate. Dar Stavros nu reuşi să se mişte. Rămase paralizat, copleşitor spectru al eşecului. Îl privi pe Chotas. Ochii trişti de pe faţa vicleană îl studiau pe doctor, încercând să ia o hotărâre. Încet, Napoleon Chotas se ridică în picioare. În loc să se apropie de martor, vorbi juraţilor:

— Domnule Preşedinte, domnilor juraţi, nu doresc să examinez martorul. Cu permisiunea Instanţei, voi cere întrerupere pentru a discuta cu acuzarea.

Preşedintele se întoarse spre Procuror.

— Domnule Demonides?

— Nu am obiecţiuni, spuse Demonides, îngrijorat.

Nimeni nu se mişcă de la locul său, în sala de tribunal.

*

După treizeci de minute, Napoleon Chotas s-a întors singur în sala de tribunal. În momentul în care a intrat, toţi cei din sală au simţit că s-a petrecut ceva important. Pe faţa avocatului era un aer de mulţumire, se mişca iute ca şi când şarada se terminase şi nu trebuia să mai joace teatru. Se apropie de boxa acuzaţilor şi o privi pe Noelle. Ea îl cercetă cu ochii violeţi, neliniştiţi. Un zâmbet înflori pe buzele avocatului şi Noelle intui că el a rezolvat problema, a produs miracolul, în ciuda tuturor evidenţelor. Justiţia a triumfat, dar era Justiţia lui Constantin Demiris. Larry Douglas privea pierdut la Chotas, cu teamă şi speranţă. Dacă a făcut ceva Chotas, a făcut pentru Noelle. Dar el?

Chotas i se adresă Noellei cu o voce neutră.

— Preşedintele Completului mi-a dat permisiunea să stăm de vorbă în biroul său. Se întoarse spre Frederick Stavros, care trăia un coşmar de nesiguranţă. Dumneata şi clientul dumitale aveţi permisiunea să ne însoţiţi, dacă doriţi.

— Sigur, se repezi Stavros. Sări în picioare aruncând scaunul.

Două gărzi i-au însoţit în biroul Preşedintelui. După ce au plecat soldaţii, Chotas i s-a adresat lui Stavros.

— Ceea ce voi spune acum este pentru clienta mea. Totuşi, pentru că sunt acuzaţi amândoi, am aranjat ca şi clientul dumitale să se bucure de aceleaşi privilegii ca şi clienta mea.

— Spune-mi! îi ceru Noelle.

Chotas începu să vorbească încet, alegându-şi cuvintele.

— Am discutat cu judecătorii. Au fost foarte impresionaţi de cazul elaborat de procuror împotriva dumitale. Totuşi… se opri delicat… am reuşit să îi conving că nu vom servi justiţia, pedepsindu-vă.

— Ce se va întâmpla? întrebă Stavros, febril.

Chotas vorbi din nou cu multă satisfacţie:

— Dacă acuzaţii vor avea bunăvoinţa să pledeze „vinovat”, judecătorii vor fi de acord să îi condamne la cinci ani închisoare. Zâmbi. Din care patru ani cu suspendare. În realitate, vor mai avea de îndeplinit şase luni de închisoare. Se întoarse spre Larry. Pentru că dumneata eşti american, domnule Douglas, vei fi deportat. Nu vei mai avea niciodată permisiunea de a te întoarce în Grecia.

Larry răsuflă uşurat. Chotas se întoarse acum spre Noelle:

— Nu a fost uşor. Trebuie să spun că principalul motiv pentru blândeţea instanţei este interesul… aăă… patronului dumneavoastră. Ei consideră că a suferit deja din pricina publicităţii nefavorabile şi vor să încheie procesul.

— Înţeleg, spuse Noelle.

Napoleon Chotas ezită stânjenit.

— Există o condiţie.

— Da?

— Veţi preda paşaportul. Nu veţi avea voie să părăsiţi niciodată Grecia. Veţi rămâne aici sub protecţia prietenului dumneavoastră.

— Aşadar, s-a rezolvat.

Constantin Demiris şi-a ţinut promisiunea. Niciun moment nu a crezut Noelle că instanţa este blândă din pricina publicităţii neplăcute pe care a avut-o Demiris. Nu, el a trebuit să plătească un preţ pentru libertatea ei, şi Noelle era convinsă că a fost un preţ mare. În schimb, Demiris o obţinea pe ea şi se asigura că ea nu îl va mai putea părăsi. Nu îl va mai vedea pe Larry. Se întoarse spre Larry şi citi uşurarea de pe chipul lui. Va fi liber şi numai acest lucru îl interesa acum. Nici un regret că o va pierde. Dar Noelle înţelegea, pentru că

Larry era un alter ego al ei, amândoi aveau aceeaşi poftă nestăpânită de viaţă. Se înrudeau dincolo de muritori, dincolo de legile pe care nu ei le-au făcut şi pe care nu le-au respectat. Noelle îi va simţi foarte mult lipsă lui Larry. Odată cu el va pleca şi o parte din ea. Dar acum ea ştia cât de preţioasă era viaţa şi cât de îngrozită a fost că şi-o va pierde. Puse în balanţă, articolele târgului erau satisfăcătoare şi ea le accepta cu recunoştinţă. Se întoarse spre Chotas:

— Este mulţumitor.

Chotas o privi şi deodată ochii i se umplură de tristeţe. Noelle înţelegea. El o iubea şi a trebuit să-şi folosească toată îndemânarea pentru a o salva pentru un alt bărbat. L-a încurajat în mod deliberat pe Chotas să se îndrăgostească de ea, pentru că avea nevoie de el. Şi totul a mers bine.

— Cred că este absolut minunat, bâlbâia Frederick Stavros. Absolut minunat.

— Pare o soluţie mulţumitoare, spuse Lary. Singura problemă este că noi nu suntem vinovaţi. Noi nu am ucis-o pe Catherine.

Stavros se repezi furios la el:

— Cine dă doi bani pe faptul că sunteţi sau nu vinovaţi? Vi se face cadou viaţa!

— Vreau să înţelegi, îi spuse Chotas lui Stavros că eu îmi sfătuiesc acum clienta mea. Clientul dumitale este liber să hotărască pentru el.

— Ce se întâmplă cu noi dacă nu acceptăm? întrebă Larry.

— Juraţii vor… începu Stavros.

— Vreau să aud de la el, îl întrerupse Larry.

— Într-un proces, domnule Douglas, explică Chotas, cel mai important lucru nu este dacă eşti sau nu vinovat, ci impresia de nevinovăţie sau vinovăţia. Nu există adevăr absolut, ci numai interpretarea adevărului. În cazul acesta, nu contează dacă eşti inocent sau criminal, contează impresia juraţilor. Pentru aceasta vei fi condamnat.

Larry îl privi îndelung.

— Bine. Să terminăm odată.

*

După cincisprezece minute cei doi acuzaţi se aflau în faţa judecătorilor. Napoleon Chotas stătea lângă Noelle Page, iar Frederick Stavros lângă Larry Douglas. Sala era cuprinsă de tensiune, pentru că se bănuiau evenimente dramatice. Dar când a început totul, toată lumea a fost luată prin surprindere. A vorbit Napoleon Chotas.

— Domnule Preşedinte, domnilor juraţi, clienta mea doreşte să schimbe pledoaria din *nevinovată* în *vinovată.*

Preşedintele Curţii îl privea uluit.

Joacă perfect, se gândi Noelle*, e normal. Vrea să merite fiecare bănuţ dat de Demiris.*

Preşedintele se consultă cu ceilalţi judecători în şoaptă, apoi o privi pe Noelle şi o întrebă:

— Vă schimbaţi afirmaţia pentru *vinovată?*

— Da, spuse Noelle, hotărâtă.

Frederick Stavros începu să vorbească repede, de parcă l-ar fi lăsat cineva în afara procedurii penale.

— Domnilor, clientul meu doreşte să schimbe pledoaria din *nevinovat* în *vinovat.*

Preşedintele se întoarse spre Larry.

— Doriţi să schimbaţi pledoaria pentru *vinovat?*

— Da.

Preşedintele îi studie pe cei doi acuzaţi.

— V-au spus avocaţii dumneavoastră, că în conformitate cu legile Greciei, pedeapsa pentru crimă cu premeditare este execuţia?

— Da, domnule Preşedinte, spuse Noelle, limpede.

— Da, domnule, spuse şi Larry.

Din nou judecătorii s-au consultat în şoaptă. Preşedintele i se adresă lui Demonides:

— Procuratura are vreo obiecţiune?

Demonides îl privi îndelung pe Chotas.

— Niciuna.

— Foarte bine, spuse Preşedintele. Ceea ce înseamnă că această instanţă nu poate decât să recunoască acceptarea vinovăţiei. Domnilor juraţi, din pricina întorsăturii neaşteptate, este rândul dumneavoastră. Procesul a ajuns la sfârşit. Curtea va da sentinţa. Vă mulţumim pentru cooperare. Curtea se retrage pentru două ore.

În secunda următoare, reporterii au început să fugă, călcându-se în picioare, spre telefoane, pentru a raporta ştirile senzaţionale.

După două ore, sala era din nou plină. Noelle privi pentru prima dată în sală. Toţi o priveau şi Noelle aproape că scăpă un râs văzându-le naivitatea. Ei erau oameni comuni, mase, ei credeau cu adevărat în Justiţie, în egalitatea oamenilor, credeau că săracii au aceleaşi privilegii ca şi bogaţii.

— Acuzaţii să se ridice şi să se apropie de bară.

Noelle se ridică graţioasă, urmată de Chotas. Cu coada ochiului îl văzu pe Larry.

— A fost un proces lung şi dificil. În cazurile capitale, când există motive serioase de îndoială în privinţa vinovăţiei, Curtea este întotdeauna tentată să lase această îndoială să atârne în favoarea acuzaţilor. Faptul că acuzarea nu a avut *corpus delicti,* era un punct foarte important în favoarea acuzaţilor. Sunt sigur că avocaţii apărării cunosc legile Greciei şi ştiu că nu s-a dat niciodată pedeapsa cu moartea într-un caz de crimă în care nu a existat dovada evidentă a acestei crime.

Un uşor sentiment de nelinişte începea să o tulbure pe Noelle. Preşedintele continuă.

— Din aceste motive, colegii mei şi cu mine am fost sincer surprinşi când acuzaţii şi-au schimbat declaraţiile pentru *vinovăţie,* în mijlocul procesului.

Sentimentul era acum în stomacul Noellei şi creştea, ajungea la gât, nu mai putea respira. Larry privea uluit, neştiind ce se întâmplă.

— Apreciem agoniile prin care au trecut sufletele acuzaţilor până să hotărască mărturisirea vinovăţiei. Cu toate acestea, mustrările de conştiinţă nu pot fi circumstanţe atenuante într-o crimă care s-a produs cu sânge rece împotriva unei femei lipsite de apărare.

În acel moment, Noelle a realizat fulgerător că s-a lăsat păcălită. Demiris a construit această şaradă, acel sentiment fals de linişte. A pus la cale acest joc şi a prins-o în cursă. Ştia cât îi era ei de frică de moarte şi a făcut-o să spere, ea l-a crezut şi el a lovit. Demiris dorea să se răzbune acum, nu mai târziu. Ea ar fi putut fi salvată. Chotas ştia precis că nu poate fi condamnată la moarte, dacă nu există cadavrul. Nu a avut nici o înţelegere cu judecătorii. Tot timpul, Chotas a condus-o spre moarte; întoarse privirea spre el. O privea cu tristeţe infinită. O iubea şi a ucis-o, şi dacă ar fi trebuit să o ia de la capăt, ar fi făcut la fel, pentru că el era bărbatul lui Demiris, aşa cum ea era femeia lui Demiris, şi niciunul dintre ei nu avea nici o putere.

Preşedintele vorbea:

— ... de aceea, conform puterii cu care sunt investit de stat şi în acord cu legile, pronunţ că sentinţa celor doi acuzaţi, Noelle Page şi Lawrence Douglas, va fi executarea în faţa plutonului de execuţie... Sentinţa va fi îndeplinită în nouăzeci de zile, începând de astăzi.

Noelle nu mai vedea, nu mai auzea. Ceva o făcea să întoarcă privirea. Scaunul neocupat nu mai era gol. Constantin Demiris era acolo. Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum elegant. Ochii măslinii străluceau de viaţă. Nici un semn al bărbatului înfrânt care a venit să o vadă în închisoare, pentru că acel bărbat nu a existat niciodată.

Constantin Demiris a venit să o vadă pe Noelle în momentul înfrângerii, să savureze frica ei. Ochii lui negri erau încleştaţi în ochii ei şi, pentru o fracţiune de secundă, Noelle a văzut în ei o satisfacţie malefică. Şi mai era ceva. Poate regret, dar a dispărut aşa cum a apărut.

Jocul de şah se terminase.

*

Larry asculta ultimele cuvinte într-un şoc total, nevenindu-i să creadă.

— Staţi puţin! urlă el. Nu am omorât-o eu! Este o înscenare!

Se apropiară de el doi soldaţi şi unul îi puse cătuşele.

— Nu! urla Larry. Ascultaţi-mă! Nu am omorât-o eu! Se zvârcolea, dar cei doi soldaţi l-au scos afară din sală.

Noelle simţi o mână pe mâna ei. O gardiană aştepta să o scoată din sală.

*

— Sunteţi aşteptată, domnişoară Page.

Ca la teatru. *Sunteţi aşteptată, domnişoară Page.* Numai că de data aceasta, cortina va cădea şi nu se va mai ridica. Înţelegerea acestui lucru o izbi pe Noelle. Era ultima dată când se mai afla printre oameni. Spectacolul de rămas bun, se desfăşura în această murdară sală de tribunal. *Ei bine*, sfidă ea, *cel puţin am avut asistenţă selectă*. Privi pentru ultima oară în jur. Îl văzu pe Armand Gautier, pentru prima dată scos din cinismul său.

Philippe Sorel, cu faţa şifonată, se străduia să o încurajeze, dar nu reuşea.

Israel Katz, cu ochii închişi, mişcând buzele ca într-o rugăciune tăcută. Noelle îşi aminti cum l-a salvat chiar de sub nasul Gestapoului. Câtă frică i-a fost atunci? Dar nu era nici pe departe ca groaza pe care o simţea ea acum.

Auguste Lanchon, vânzătorul. Nu-şi amintea exact numele, dar îşi amintea ochii de porcină.

Un bărbat înalt, atrăgător, cu părul alb, care părea american, stătea drept şi o privea, parcă dorind să îi spună ceva. Noelle nu ştia cine este.

Gardiana o trăgea de mână acum.

— Veniţi, domnişoară Page…

Frederick Stavros era paralizat. Nu numai că a fost martorul unei înscenări făcute cu sânge rece, dar a participat la ea. Putea merge la Preşedintele instanţei să îi spună ce s-a întâmplat, ce a promis Chotas. Dar îl vor crede oare? Va cântări cuvântul lui în balanţă împotriva lui Napoleon Chotas? Nu mai conta. După aceasta, va fi terminat ca avocat. Nu-l va mai angaja nimeni. Cineva vorbea lângă el. Era Chotas:

— Dacă eşti liber mâine, vrei să luăm masa împreună, Frederick? Îmi face plăcere să îi cunosc pe partenerii mei. Cred că te aşteaptă un viitor promiţător.

Stavros îl vedea pe Preşedinte ieşind din sală. Acum era momentul să vorbească, să spună ce s-a întâmplat. Se întoarse spre Chotas, încă îngrozit de ce a făcut bărbatul acesta şi se auzi spunând:

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule. La ce oră…?

*

Conform legilor Greciei, execuţiile aveau loc pe o mică insulă, numită Ageana, la o oră de portul Pireu. O barcă specială transporta prizonierii pe insulă. Închisoarea Ageana se afla în partea de nord a insulei, ascunsă privirilor bărcilor de agrement. Nimeni nu se apropia de ea decât cu hârtii oficiale.

*

Era ora patru, sâmbătă dimineaţa. Execuţia Noellei era programată

pentru ora şase dimineaţa.

I s-a adus rochia ei preferată, roşu bordo, şi o pereche de pantofi roşii. Lenjeria toată era din mătase şi dantelă. Demiris i-a trimis coaforul. Parcă o pregătea pentru o petrecere.

Raţional, Noelle ştia că nu va fi o revenire de ultim moment, că trupul ei va fi violat de gloanţe şi sângele ei va uda pământul. Şi totuşi, emoţional, spera într-un miracol venit de la Constantin Demiris. Nici măcar nu era un miracol – era doar un telefon, un cuvânt. Dacă o va salva, ea îl va răsplăti. Va face orice. Dacă ar putea să îl vadă, să îi spună că îi va fi devotată pentru tot restul vieţii. Dar ştia că nu are rost. Dacă Demiris venea la ea, da. Dar dacă ea trebuia să îl implore, nu.

Mai erau două ore.

*

Larry Douglas era într-o altă parte a închisorii. După ce a fost condamnat, a primit scrisori de la toate femeile din lume.

Dacă ar fi ştiut, probabil că s-ar fi bucurat. Dar acum se afla într-o zonă crepusculară şi nimic nu ajungea la el. În primele zile pe insulă a avut o stare violentă, a urlat zi şi noapte că este nevinovat, cerând un alt proces. Doctorul închisorii i-a prescris în cele din urmă tranchilizante.

Cu zece minute înainte de ora cinci, gardianul l-a găsit pe Larry liniştit şi pierdut. A trebuit să-i strige de două ori numele, înainte ca Larry să înţeleagă că au venit după el. S-a ridicat cu mişcări letargice.

L-au scos pe coridor, patru gardieni l-au înconjurat şi procesiunea a pornit. Aerul dimineţii era tăios. Larry s-a înfiorat. Încă mai era lună plină şi stele, îşi aminti dimineţile din sudul Pacificului. Auzi în depărtare marea. Încercă să îşi amintească în ce misiuni a fost. Oamenii l-au dus lângă un stâlp şi i-au legat mâinile la spate.

Nu mai avea pic de furie, doar un fel de amorţeală. Ştia că nu trebuie să adoarmă pentru că el trebuia să conducă misiunea. Îşi ridică privirea şi văzu în faţa lui oameni îmbrăcaţi în uniformă. Aveau puştile îndreptate spre el. Îl vor ataca din toate direcţiile, îl vor separa de escadron pentru că se temeau de el. Poate că se aşteptau ca el să fie furios. Va face un luping.

Trase de mâner spre stânga. Începu să urce. Plonjă în jos ca un înger al răzbunării. Apăsă pe trăgaci şi în momentul acela, o durere îi sfâşie trupul. Şi alta. Şi alta. Simţea cum îi sfârtecă carnea*. Dumnezeule, de unde au venit? ... A fost un pilot mai bun decât mine... Oare cine este? ...*

Începu să se învârtă în spaţiu şi apoi totul se întunecă – întuneric şi tăcere.

*

Noelle era coafată, în celulă, când se auzi tunetul.

— Va ploua? întrebă ea.

Coaforul o privi ciudat şi văzu că ea nu a înţeles ce reprezenta tunetul acela.

— Nu, spuse el liniştit, va fi o zi frumoasă. Atunci Noelle a înţeles.

Şi atunci a venit rândul ei.

*

Cu treizeci de minute înainte de execuţie, Noelle a auzit paşi apropiindu-se de celulă. Inima începu să îi bată involuntar. A fost sigură că Demiris va veni să o vadă. Ştia că nu a fost niciodată mai frumoasă şi poate când o va vedea.. poate... în cadrul uşii apăru gardianul însoţit de o călugăriţă cu o trusă medicală. Noelle îl căută din privire pe Demiris. Nu mai era nimeni în spatele lor. Îi bătea inima şi frica începea să se ridice în valuri, înecând speranţa.

— Nu este încă timpul, nu? întrebă Noelle.

Gardianul o privi, stânjenit.

— Nu, domnişoară Page. Sora a venit să vă dea un calmant.

— Dar nu vreau...

— O să vă scutească de...

Atunci Noelle înţelese. Frica se întoarse agonizant sfâşiindu-i stomacul. Acceptă şi gardianul plecă, încuind uşa în urma lui.

Călugăriţa îşi începu treaba, dar Noelle nu simţea nimic.

Era cu tatăl ei şi îl auzea, *priviţi-o, şi un străin îşi dă seama că are sânge regesc.* Oamenii se înghesuiau să o ia în braţe. Lângă ea se afla acum un preot.

— Vrei să-i faci mărturisiri lui Dumnezeu, copila mea? Dar ea clătină din cap, nerăbdătoare, pentru că tatăl ei vorbea şi ea voia să îl audă.

Te-ai născut prinţesă şi acesta este regatul tău. Când vei creşte mare, te vei căsători cu un prinţ frumos şi vei trăi într-un palat mare.

Mergea pe un coridor lung, înconjurată de nişte oameni, cineva deschise o uşă şi se trezi în curte. Tatăl ei o ţinea la fereastră şi ea vedea catargele vapoarelor.

Oamenii au dus-o lângă un stâlp şi au legat-o de talie. Tatăl ei spunea: *vezi vapoarele acelea, prinţesă? Aceea este flota ta. Într-o zi, ele te vor duce în locuri magice.* Şi el o ţinea strâns la piept şi ea se simţea în siguranţă. Nu-şi amintea de ce, dar el s-a înfuriat, însă pe urmă totul a fost bine şi el a iubit-o şi când l-a privit, faţa lui era în ceaţă şi ea nu-şi mai amintea cum arată el. Nu-şi amintea faţa tatălui ei.

Se umplu de o tristeţe nemărginită, de parcă pierduse ceva preţios şi ştia că trebuie să şi-l amintească pentru că altfel va muri. Începu să se concentreze, da – înainte de a vedea chipul iubit, a auzit un tunet şi mii de cuţite i-au sfâşiat trupul şi mintea ei a început să strige: *Nu! Nu încă, lăsaţi-mă să văd chipul tatălui meu!*

Dar îl pierdu pentru totdeauna în întuneric.

Epilog

Bărbatul şi femeia mergeau prin cimitir cu feţele ascunse de umbra graţioşilor chiparoşi care încadrau poteca. Apoi au ieşit în soarele dogoritor de

amiază.

Sora Theresa spuse:

— Aş dori să vă spun din nou cât vă suntem de recunoscătoare pentru generozitatea dumneavoastră. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră.

Constantin Demiris respinse vorbele cu un gest al mâinii.

— *Arkayto*, spuse el. Pentru nimic, soră.

Dar sora Theresa ştia că fără salvatorul lor, mănăstirea s-ar fi închis cu mulţi ani în urmă. Cu siguranţă, acum a fost un semn al Cerului că ele au putut să-l răsplătească în oarecare măsură. Un triumf, îi mulţumi din nou sfântului Dionysios pentru că le-a ajutat să o salveze pe prietena americancă a lui Demiris din apele lacului în noaptea aceea îngrozitoare cu furtună. Este adevărat, s-a întâmplat ceva cu mintea acelei femei, era ca un copil, dar vor avea grijă de ea. Domnul Demiris i-a cerut sorei Theresa să o ţină pe femeie aici, la adăpost de lumea exterioară, pentru tot restul vieţii. Este un om atât de bun.

Au ajuns la capătul cimitirului. O potecă ducea de aici spre o stâncă unde se afla acum femeia, care privea oglinda limpede, de smarald, a lacului.

— Iat-o, spuse sora Theresa. Vă las singuri. *Hayretay.*

Demiris o privi pe sora Theresa plecând, apoi se întoarse spre femeie.

— Bună dimineaţa, spuse el blând.

Femeia se întoarse încet şi îl privi. Ochii ei erau inexpresivi, nu dădea nici un semn de recunoaştere.

— Ţi-am adus ceva, spuse Constantin Demiris.

Scoase din buzunar o cutie de bijuterii şi i-o întinse. Îi ridică şovăitoare capacul şi înăuntru, pe catifea, văzu cuibărită o pasăre miniaturală din aur, cu ochii de rubin şi aripile întinse să zboare. Demiris văzu cum femeia-copil luă bijuteria şi o ridică. Soarele îşi reflecta raze aurii în aurul bijuteriei. Ea o întoarse pe toate părţile, încântată de curcubeul strălucitor.

— Nu te voi mai vedea niciodată, spuse Demiris, dar nu trebuie să te îngrijorezi. Nimeni nu îţi va mai face rău. Oamenii cei răi au murit.

În timp ce el vorbea, chipul femeii se întoarse spre el şi, pentru o secundă cât o veşnicie, lui i s-a părut că vede în ochii ei o rază de inteligenţă, o rază de bucurie, dar în secunda următoare aceasta a dispărut şi în locul ei a apărut privirea inertă. Poate a fost o iluzie, un truc al razelor reflectate din aripile păsării.

În timp ce se îndepărta încet, spre poarta uriaşă a mănăstirii, se gândi la acest lucru. La poartă îl aştepta maşina care avea să îl ducă la Atena.

Chicago

Londra

Paris

Atena

Ioannina

Los Angeles

SFÂRŞIT

NATIONWIDE # 1 BESTSELLER
Sidney Sheldon - cărțile lui s-au vîndut în peste o sută de milioane de exemplare.
Un film de succes, un roman senzațional!

ISBN 973-95056-1-
LEI 900